NR. 1 ÎN TOPUL NEW YORK TIMES
AL CELOR MAI BINE VÎNDUȚI AUTORI...

Judith McNaught

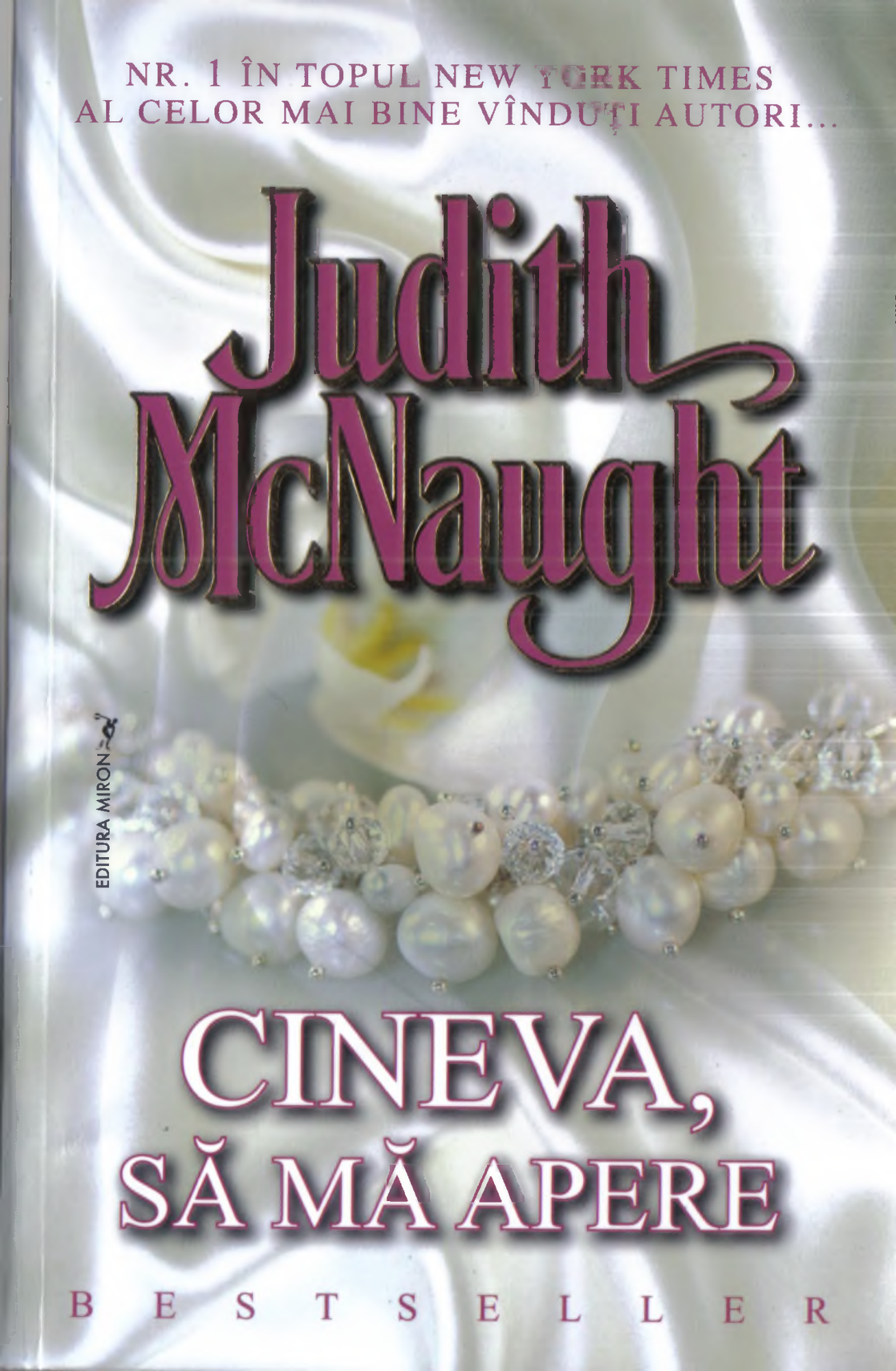

EDITURA MIRON

CINEVA, SĂ MĂ APERE

BESTSELLER

SOMEONE TO WATCH OVER ME
by Judith McNaught

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

JUDITH McNAUGHT

CINEVA, SĂ MĂ APERE

Traducere:
Lucia Ostafi-Iliescu

1

– Domnişoară Kendall, mă auzi? Sînt doctorul Metcalf şi te afli la spitalul *Bunul Samaritean* din Mountainside. Acum o să te coborîm din ambulanţă şi o să te ducem la secţia urgenţe.

Tremurînd involuntar, Leigh Kendall reacţionă la vocea insistentă a bărbatului care o rechema la viaţă, dar se pare că nu era în stare să-şi adune forţele pentru a deschide ochii.

– Mă auzi, domnişoară Kendall?

Cu efort, reuşi în sfîrşit să-şi forţeze ochii să se deschidă. Medicul care vorbise era aplecat asupra ei, examinîndu-i capul şi, alături de el, o asistentă ţinea o pungă transparentă de plastic, cu lichidul pentru perfuzie.

– Vrem să te scoatem din ambulanţă, repetă el în timp ce îi cerceta fiecare pupilă cu o rază subţire de lumină.

– Trebuie... să-i spun... soţului meu că sînt aici, reuşi Leigh să şoptească de abia auzit.

El dădu din cap şi o strînse încurajator de mînă.

– Poliţia statală va avea grijă de asta. Între timp, aici la *Bunul Samaritean* ai cîţiva fani serioşi, inclusiv pe mine, şi vom avea o grijă deosebită de tine.

În timp ce targa era coborîtă din ambulanţă, voci şi imagini începură să zboare spre Leigh din toate direcţiile. Lumini roşii şi albastre pulsau frenetic pe cerul cenuşiu al zorilor. Oameni în uniformă treceau prin cîmpul ei vizual – poliţişti ai statului New York, paramedici, doctori, asistente.

Uşile se deschiseră, culoarul zbură pe lîngă ea, feţe se înghesuiau în jur, punîndu-i întrebări insistente.

Leigh încercă să se concentreze, dar vocile se transformară într-o bolboroseală neinteligibilă, iar trăsăturile se estompară, dizolvate în acelaş întuneric ce devorase deja restul încăperii.

CÎND LEIGH SE TREZI DIN NOU, afară era întuneric şi fulguia. Luptînd să se elibereze de sub efectul drogurilor ce îi picurau în braţ din punga de perfuzie de deasupra, se uită zăpăcită la ceea ce părea să fie o cameră de spital, încărcată de aranjamente florale luxuriante.

Pe un scaun de la picioarele patului, flancată de un coş uriaş de orhidee albe şi un vas mare cu trandafiri galbeni-pal, o asistentă cu părul cenuşiu citea un exemplar din *New York Post,* cu fotografia lui Leigh pe prima pagină.

Întoarse capul atît cît îi permitea gulerul cervical, căutînd un semn de la Logan, dar îşi dădu seama că nu erau decît ea şi asistenta. Pentru a se asigura, întinse picioarele, mişcă degetele şi se simţi uşurată să descopere că îi erau încă ataşate de restul trupului şi în stare destul de bună de funcţionare. Braţele îi erau bandajate şi capul îi era înfăşurat strîns cu ceva, dar atît timp cît nu se mişca, disconfortul părea să fie limitat la o durere generalizată prin tot corpul, o durere ascuţită în coaste şi un gît atît de uscat, că îl simţea parcă plin de rumeguş.

Trăia, şi chiar acest lucru era un miracol! Faptul că era şi întreagă şi relativ fără răni o umplu pe Leigh de un sentiment de gratitudine şi veselie, aproape euforic. Înghiţi şi se forţă să scoată din gîtul uscat o şoaptă hîrjîită.

– Pot să am puţină apă?

Asistenta ridică ochii şi un zîmbet profesionist îi lumină pe loc faţa.

– Te-ai trezit! rosti ea, în timp ce strîngea repede ziarul, îl îndoi şi îl puse cu faţa în jos, sub scaun.

Ecusonul nominal de pe uniforma asistentei o identifica drept *„Ann Mackey, RN. Asistentă particulară".* Leigh luă notă de aceasta, pe cînd o privea turnînd apă dintr-o cană de plastic roz, de pe tava de lîngă pat.

– Ar trebui să bei cu paiul. Mă duc să aduc unul.

– Te rog nu te deranja. Mi-e teribil de sete. Cînd asistenta încercă să ţină paharul la buzule lui Leigh, aceasta i-l luă. Pot să-l ţin şi singură, o asigură ea, apoi fu uluită ce mare efort îi trebuia doar ca să ridice braţul bandajat şi să-l ţină nemişcat. În timp ce-i dădea înapoi asistentei Mackey paharul, braţul îi tremura şi pieptul o durea îngrozitor. Întrebîndu-se dacă nu cumva era într-o situaţie mai proastă decît îşi închipuise, Leigh îşi lăsă capul să cadă înapoi pe perne şi îşi adună toată energia pentru a vorbi.

– În ce situaţie sînt?

Asistenta părea dornică să-şi împărtăşească cunoştinţele, dar ezită.

– Ar trebui să-l întrebi pe doctorul Metcalf.

– Aşa am să fac, dar mi-ar plăcea să aflu chiar acum, de la asistenta mea particulară. N-am să-i zic că mi-ai spus.

Era toată încurajarea de care avea nevoie aceasta.

– Cînd ai fost adusă, erai în stare de şoc, mărturisi asistenta. Ai suferit o comoţie, hipotermie, coaste rupte şi eşti suspectă de răni la vertebra cervicală şi ţesutul adiacent – aceasta în limbaj de profani. Ai mai multe răni adînci pe ţeastă, ca şi laceraţii pe braţe, picioare şi pe tors, dar numai puţine pe faţă şi care nu sînt profunde, ceea ce e o binecuvîntare. De asemenea, ai contuzii şi zgîrieturi pe tot....

Zîmbind, atît cît îi permiteau buzele umflate, Leigh ridică mîna pentru a opri litania rănilor.

– E ceva suficient de rău, încît să fie nevoie de operaţii?

Asistenta păru surprinsă de atitudinea lui Leigh, apoi arătă impresionată.

– Nici o operaţie, rosti ea bătînd-o uşor şi aprobator pe umăr.

– Necesită vreo terapie?

– N-aş crede. Dar trebuie să te aştepţi să suferi destul, cîteva săptămîni. Te vor durea coastele. Arsurile şi tăieturile vor avea nevoie de mare atenţie, vindecarea şi cicatrizarea lor poate fi de o importanţă....

Leigh întrerupse cu un zîmbet noul fluviu de detalii medicale deprimante.

– Am să fiu foarte atentă, rosti ea şi apoi schimbă conversaţia spre unicul subiect care o preocupa. Unde e soţul meu?

Asistenta Mackey ezită, apoi o bătu din nou pe umăr.

– Mă duc să văd, promise ea şi se grăbi să iasă, lăsînd-o pe Leigh cu impresia că Logan era pe undeva, pe aproape.

Epuizată de simpla acţiune a băutului şi vorbitului, Leigh închise ochii şi încercă să recapituleze ceea ce i se întîmplase de ieri dimineaţă, cînd Logan o sărutase de rămas bun.

Fusese aşa de emoţionat, cînd a părăsit apartamentul lor din Upper East Side, aşa de nerăbdător ca ea să i se alăture în munţi şi să petreacă noaptea acolo cu el! De peste un an, căuta locul potrivit pentru vacanţele lor montane, un loc izolat, care să se potrivească cu casa mare din piatră, pe care o proiectase el. Descoperirea locului corespunzător a fost îngreunată de faptul că Logan terminase deja proiectele, aşa că locul trebuia să corespundă planurilor lui. Joi, în sfîrşit, găsise o proprietate ce întrunea toate calităţile pretinse de el şi era atît de nerăbdător să meargă şi ea să o vadă, încît insistase să-şi petreacă duminica seara – prima lor seară disponibilă – în cabana existentă deja pe terenul respectiv.

– Cabana n-a fost folosită ani de zile, dar am să fac curat, în timp ce te aştept să vii, promise el afişînd un entuziasm plin de afecţiune, pentru o sarcină pe care întotdeauna o evitase. Nu există electricitate sau încălzire centrală, dar am să clădesc un foc zdravăn în cămin şi o să dormim în faţa lui, în saci de dormit. O să cinăm la lumina lumînărilor. Dimineaţa vom privi răsăritul soarelui deasupra copacilor. Copacii noştri. Va fi foarte romantic, ai să vezi.

Planul lui o umplu pe Leigh de o teamă amuzată. Ea era protagonista noii piese de teatru ce avusese premiera pe Broadway cu o seară înainte, şi nu putuse să prindă decît patru ore de somn. Înainte de a putea să se îndrepte spre munţi, mai avea un matineu duminical, după care va urma un drum de trei ore cu maşina, pînă la cabana din piatră, nelocuită şi rece, unde va dormi pe duşumea... apoi scularea în zorii zilei următoare.

– De abia aştept, minţi ea convingător, dar ceea ce voia cu adevărat era să se întoarcă la somnul ei. Era doar opt. Putea să mai doarmă pînă la zece.

Nici Logan nu dormise mai mult decît ea, dar era deja îmbrăcat şi nerăbdător să plece la cabană.

– Locul nu e uşor de găsit, aşa că ţi-am desenat o hartă detaliată, cu o mulţime de borne indicatoare, rosti el punînd o coală de hîrtie pe noptieră. Am încărcat deja maşina. Cred că am tot ce îmi trebuie – continuă el aplecîndu-se peste ea şi depunîndu-i un sărut rapid pe obraz – planurile casei, ţăruşi, sfoară, sacii de dormit. Şi totuşi, am senzaţia că am uitat ceva.....

– O măturâ, un mop şi o găleată? glumi Leigh somnoroasă, răsturnîndu-se pe burtă. Perii de frecat? Detergenţi?

– Îmi strici tot cheful, o necăji el frecîndu-şi nasul de ceafa ei, acolo unde ştia că se gîdilă.

Leigh chicoti, îşi trase perna pe cap şi continuă să înşiruie lista de cumpărături.

– Dezinfectant....curse de şoareci....

– Te comporţi ca o stea de pe Broadway, răsfăţată şi răzgîiată, rîse el pe înfundate, apăsîndu-i perna pe cap, pentru a o împiedica să adauge mai multe articole pe listă. Unde e spiritul tău de aventură?

– Se opreşte la *Holiday Inn,* rosti ea cu un chicotit înăbuşit.

– De obicei îţi plăcea să mergi în camping. Tu m-ai învăţat şi pe mine. Ai sugerat să mergem cu cortul, chiar şi în luna de miere!

– Pentru că nu puteam să ne permitem *Holiday Inn.*

Rîzînd, îi luă perna de pe cap şi o ciufuli.

– Pleacă direct de la teatru. Să nu întîrzii. Se ridică şi se îndreptă spre uşa dormitorului. Sînt sigur că am uitat ceva....

– Apă de băut, lumînări, un ibric pentru cafea? psalmodie Leigh pentru a-l ajuta. Mîncare pentru cină? O pară pentru micul meu dejun?

– Fără alte pere. Ai devenit dependentă, o tachină el peste umăr. De acum înainte, pentru tine doar cremă de grîu şi prune.

– Sadicule, mormăi Leigh în perne. O clipă mai tîrziu auzi uşa închizîndu-se în urma lui şi se întoarse pe spate, zîmbindu-şi în timp ce privea prin ferestrele dormitorului peisajul din Central Park. Entuziasmul lui Logan pentru proprietatea din munţi era contagios, dar dispoziţia lui veselă era ceea ce conta mai mult pentru ea. Fuseseră amîndoi aşa de tineri şi săraci, cînd s-au căsătorit în urmă cu treisprezece ani, încît a fost nevoie să muncească din greu, după care asta a devenit obişnuinţă. În ziua nunţii, toată averea lor erau cei opt sute de dolari bani lichizi, plus noua diplomă de arhitect a lui Logan, legăturile sociale ale mamei lui şi talentul actoricesc a lui Leigh încă nedemonstrat – ca şi încrederea nestrămutată a unuia în celălalt. Numai cu aceste unelte, şi-au clădit împreună o viaţă minunată, dar în ultimele cîteva luni, amîndoi au fost aşa de ocupaţi, încît viaţa lor sexuală fusese aproape inexistentă. Ea se cufundase în nebunia ce precede premiera unei noi piese, iar Logan era consumat de complexitatea nesfîşită a ultimei şi a celei mai mari afacere a lui.

În timp ce Leigh stătea lungită în pat, privind norii ce se adunau pe cerul de noiembrie, hotărî că, în mod categoric îi plăcea perspectiva de a petrece noaptea în faţa unui foc uriaş, cu nimic altceva de făcut, decît să facă dragoste cu soţul ei. Doriseră un copil, şi brusc realiză că la noapte era chiar momentul potrivit pentru a-l concepe. Îşi imagina visătoare seara care o aştepta, cînd Hilda intră în dormitor cu haina pe ea şi aducînd tava cu micul dejun.

– Domnul Manning mi-a spus că te-ai trezit, aşa că ţi-am adus micul dejun, înainte de a pleca, explică Hilda. Aşteptă, pînă cînd Leigh făcu efortul de a se aşeza în pat; apoi îi dădu tava cu micul dejun obişnuit – brînză de ţară, o pară şi cafea. Am făcut ordine după petrecere. Mai e ceva ce ai dori să fac, înainte de plecare?

– Nimic. Bucură-te de ziua ta liberă. La noapte, intenţionezi să stai la sora ta din New Jersey?

Hilda dădu din cap.

– Sora mea spune că în ultima vreme a avut mult noroc la Harrah. Cred că va trebui să mergem acolo.

Leigh îşi ascunse un zîmbet, deoarece, după cîte putea să-şi dea ea seama, Hilda nu avea absolut nici o slăbiciune omenească – cu excepţia slăbiciunii pentru aparatele de joc din Atlantic City.

– Nici noi n-o să ne întoarcem mîine, decît tîrziu, afirmă Leigh în timp ce-i trecea acest gînd prin minte. Eu va trebui să mă duc direct la teatru, iar domnul Manning are o cină de afaceri, ce va dura pînă seara tîrziu. Deci, nu e realmente nevoie să fii aici mîine noapte. De ce nu petreci două zile cu sora ta şi nu încercaţi şi alte aparate de joc, din alte cazinouri?

Sugestia să-şi ia două zile libere consecutive, o aruncă pe menajeră într-o stare de conflict intern profund, care se reflectă pe figura ei sinceră şi o făcu pe Leigh să-şi înăbuşe alt zîmbet. Hilda Brunner era mare militantă în războiul împotriva murdăriei şi a dezordinei, un general neobosit, care mărşăluia într-o bătălie cotidiană, înarmată cu aspirator şi curăţind rămăşiţele, expresia ei prevestind asaltul iminent împotriva tuturor particulelor străine. Pentru Hilda, să-şi ia două zile consecutive libere echivala cu o retragere de bunăvoie şi asta era ceva de negîndit. Pe de altă parte, dacă făcea ceea ce îi sugera Leigh, ar fi putut să petreacă două zile pline cu sora ei, la aparatele de joc. Aruncă o privire prin dormitorul imaculat, cîmpul ei personal de bătaie, încercînd să estimeze anticipat proporţia dezastrului, ce se pare că va apărea dacă va lipsi două zile întregi.

– Aş vrea să mă mai gîndesc.

– Desigur, rosti Leigh făcînd un efort să-şi menţină faţa serioasă. Hilda, chemă ea în timp ce nemţoaica se îndrepta spre uşă. Aceasta se întoarse legîndu-şi cordonul hainei cafenii în jurul mijlocului.

– Da, doamnă Manning?

– Eşti o comoară.

LEIGH SPERASE să plece de la teatru cam pe la ora patru după-amiază, dar, după ce vizionaseră spectacolul de la matineu, regizorul şi dramaturgul au vrut să facă unele mici schimbări, la două dintre scenele în care juca ea, după care începură să se certe la nesfîrşit în legătură cu

schimbările necesare, încercînd o variantă, apoi alta. Ca urmare, era trecut de şase, cînd în sfîrşit Leigh se aşternu la drum.

Ceaţa neuniformă, amestecată cu ninsoarea uşoară, îi încetini ieşirea din oraş. De două ori încercă să-l sune pe Logan pe celular, pentru a-i comunica că va întîrzia, dar ori îşi lăsase telefonul undeva unde nu putea să-l audă, ori cabana era într-o zonă fără semnal. În loc de asta, îi lăsă un mesaj.

Cînd ajunse în munţi, zăpada cădea deasă şi cu forţă, iar vîntul se înteţise dramatic. Mercedes-ul sedan al lui Leigh.era greu, dar uşor de mînuit, însă şofatul era înşelător, iar vizibilitatea atît de proastă, încît nu putea să vadă în faţă decît la o distanţă de 45 m. Atît timp cît era imposibil să vadă semnalele mari de pe şosea, nu se punea problema să localizeze micile borne indicatoare, pe care Logan le notase pe harta lui. Restaurantele şi benzinăriile de pe marginea şoselei, care normal era deschise pînă la ora zece seara, erau acum închise, iar parcările pustii. De două ori, se întoarse înapoi, sigură că trecuse cu vederea vreo bornă indicatoare, sau vreun drum lateral. Neputînd să se oprească nicăieri pentru a întreba direcţia, Leigh nu avea altă alternativă decît să continuie să şofeze şi să caute.

Cînd ar fi trebuit să fie cam la cîţiva kilometri de cabană, trase pe un drum nemarcat, cu un gard de-a curmezişul, şi aprinse lumina din interior, pentru a studia din nou indicaţiile de pe harta lui Logan. Era aproape sigură că trecuse de o curbă, cu vreo patru kilometri în urmă, cea pe care Logan o descrisese ca fiind „cam la 600 m sud de un viraj ascuţit al drumului, exact în spatele unui mic hambar roşu." Cu o zăpadă de cel puţin 15 cm grosime, ce îmbrăcase totul în alb, ceea ce ar fi putut să semene cu un hambar mic, putea tot atît de bine să fie un adăpost mare negru, un siloz mic, sau o grămadă de vaci îngheţate, dar Leigh hotărî că trebuie să se întoarcă să-l găsească.

Puse motorul Mercedes-ului în funcţie şi făcu o întoarcere prudentă în U.

În timp ce lua virajul ascuţit pe care-l căutase, încetini şi mai mult, căutînd un drum pietruit, dar terenul era mult prea

povîrnit, mult prea accidentat, penru ca cineva să fi construit acolo un drum. Tocmai luase piciorul de pe frînă şi era gata să accelereze, cînd două faruri cu rază lungă apărură din întunericul din spatele ei, luînd curba şi apropiindu-se cu o viteză terifiantă. Pe drumurile acoperite cu zăpadă, Leigh nu putea să accelereze repede, iar celălalt şofer nu părea că va încetini. Se abătu doar pe banda a doua, pentru a evita să dea peste ea din spate, pierdu controlul volanului şi izbi Mercedes-ul exact în spatele portierei ei.

Amintirea a ceea ce a urmat era oribil de vie – explozia air-bag-urilor, scrîşnetul metalului chinuit şi sfărîmarea geamului, în timp ce Mercedesul doborî bara de siguranţă de pe marginea drumului şi începu să facă tumbe coborînd terasamentul prăpăstios. Se izbi de mai multe trunchiuri de copaci, apoi se ciocni de bolovani, într-o lungă serie de trosnete asurzitoare, ce se terminară într-un salt brusc şi exploziv, cînd cele două mii cinci sute de kilograme de fier contorsionat reuşiră să se oprească.

Agăţată de centura de siguranţă, Leigh atîrna cu capul în jos, ca un liliac zăpăcit într-o peşteră, în timp ce în jurul ei începură să explodeze lumini. Lumini strălucitoare. Lumini colorate. Galbene, portocalii şi roşii. Foc!

Teroarea îngrozitoare îi ascuţi simţurile. Găsi butonul de eliberare al centurii, ateriză greoi pe tavanul maşinii răsturnate şi gemînd, încercă să se tîrască prin gaura care fusese cîndva geamul din dreptul pasagerului. Sînge, vîscozităţi şi umezeală, i se scurseră în jos pe braţe şi picioare şi îi picurau în ochi. Haina era prea voluminoasă şi şi-o scoase, cînd ceva opri brusc coborîrea maşinii. Leigh se auzi ţipînd, în timp ce maşina ce ardea se înclină mai mult, se rostogoli şi apoi păru că zboară prin aerul rarefiat, înainte de a iniţia un plonjon, ce se termină într-o pleznitură asurzitoare şi într-un diluviu de apă îngheţată.

Zăcînd pe patul de spital cu ochii închişi, Leigh retrăi plonjonul în apă şi inima începu să-i bată cu putere. La cîteva clipe după ce a izbit apa, maşina se scufundă cu botul şi, înnebunită de teroare, Leigh începu să se cioc-nească de tot ce-i ieşea în cale. Descoperi apoi o gaură mare deasupra ei şi, cu plămînii aproape explodînd, se

împinse prin ea şi luptă cu ultimile puteri să ajungă la suprafaţă. Păru că a trecut o eternitate, înainte ca o rafală de vînt îngheţat să-i izbească faţa şi înghiţi aerul cu lăcomie.

Încercă să înoate, dar durerea o săgeta prin piept cu fiecare respiraţie şi, mişcările îi erau prea slabe şi lipsite de coordonare, pentru a o propulsa suficient înainte. Continuă să bată pe loc apa aproape îngheţată, dar trupul îi era pe cale să înţepenească şi nici panica, nici hotărîrea, nu putură să-i dea destulă forţă şi coordonare pentru a înota. Capul îi alunecă sub apă, cînd mîna ce se zbătea lovi ceva tare şi aspru – creanga unui copac căzut, parţial scufundat. Se apucă de el cu toată puterea, ca de o plută, pînă cînd realiză că „pluta" nu se mişca. Se tîrî de-a lungul ei, punînd mînă după mînă, în timp ce apa se retrăgea, ajungîndu-i întîi pînă la umeri, apoi la talie şi în sfîrşit la genunchi.

Tremurînd şi plîngînd de uşurare, se uită prin perdeaua densă a ninsorii, căutînd cărarea pe care Mercedes-ul o tăiase printre copaci, cînd a alunecat de pe margine. Dar nu se vedea nici o cărare. Şi nici chiar marginea şoselei nu se vedea. Exista doar frigul ce-ţi îngheţa oasele şi ramuri ascuţite ce o plezneau şi o zgîriau, în timp ce se căţăra pe terasamentul rîpos, pe care nu-l putea vedea, spre un drum ce nu era sigură că se afla acolo.

Îşi aminti vag că în final a ajuns sus pe margine şi că şi-a adunat trupul într-o minge, pe ceva neted şi ud, dar după acesta totul se cufundă într-o ceaţă totală. Totul, cu excepţia unei lumini ciudate, orbitoare şi a unui om – un om furios, care o înjura.

LEIGH FU PROPULSATĂ IMEDIAT în prezent de către o voce insistentă de bărbat, ce provenea de lîngă patul ei de spital.

– *Domnişoară Kendall?* Domnişoară Kendall. Regret că trebuie să te trezesc, dar am aşteptat, pentru a putea sta de vorbă cu tine.

Leigh deschise ochii şi se uită inexpresiv la un bărbat şi o femeie, care purtau peste arme jachete groase de iarnă. Omul de abia trecuse de patruzeci de ani, scund şi solid, cu păr negru şi cu un ten oacheş. Femeia era considerabil mai

tînără, înăltuţă şi foarte drăguţă, cu un păr lung şi negru adunat la spate într-o coadă de cal.

– Sînt detectiv Schrader de la *Departamentul de Poliţie al oraşului New York, NYPD* rosti bărbatul, iar ea e detectiva Littleton. Avem cîteva întrebări, pe care sîntem nevoiţi să ţi le punem.

Leigh îşi dădu seama că voiau să o întrebe de accident, dar se simţea prea slabă pentru a-l descrie de două ori, o dată pentru ei şi o dată pentru Logan.

– Nu puteţi aştepta pînă se întoarce soţul meu?

– De unde să se întoarcă? întrebă detectivul Shrader

– De unde se află acum.

– Ştii unde e?

– Nu, dar asistenta s-a dus după el.

Detectivii Shrader şi Littleton schimbară o privire.

– Asistenta a primit instrucţiuni să vină direct la noi, imediat ce devii conştientă, explică Shrader, apoi adăugă cu asprime: domnişoară Kendall, cînd l-ai văzut pentru ultima oară pe soţul tău?

O presimţire neplăcută o umplu pe Leigh de teamă.

– Ieri dimineaţă, înainte de a pleca în munţi. Am plănuit să-l întîlnesc acolo, imediat după spectacolul de matineu de duminică, dar n-am mai ajuns acolo, adăugă ea în mod inutil.

– Ieri a fost luni. Acum e marţi seara, rosti cu grijă Shrader. Sîntem aici de ieri de la ora şase dimineaţa.

Frica o făcu pe Leigh să uite de trupul ei rănit.

– Unde e soţul meu? întrebă ridicîndu-se pe coate şi gîfîind din cauza durerii sfîşietoare din coaste. De ce nu e aici? Ce nu e în ordine? Ce s-a întîmplat?

– Probabil nimic, rosti repede detectiva Littleton. De fapt, probabil că e bolnav de grijă întrebîndu-se unde eşti. Problema e că, n-am putut să-l contactăm, pentru a-i comunica ce ţi s-a întîmplat.

– De cînd încercaţi?

– De ieri dimineaţă devreme, cînd patrula de la circulaţie a statului New York a cerut ajutorul nostru, răspunse Shrader. Unul din ofiţerii noştri de poliţie a fost trimis imediat la apartamentul tău din Upper East Side, dar nu era nimeni

acasă. Făcu o pauză de o clipă, ca şi cum voia să se asigure că ea îi urmăreşte explicaţia, apoi continuă: ofiţerul a vorbit cu portarul şi a aflat că aveţi o menajeră cu numele Hilda Brunner, aşa că l-a rugat să fie anunţat, imediat ce aceasta apare.

Leigh simţi că încăperea începe să se clatine.

– A vorbit cineva cu Hilda pînă acum?

– Da. Din buzunarul cămăşii lui de flanel, Shrader scoase un carnet de notiţe şi-şi consultă însemnările. Portarul vostru a văzut-o pe domnişoara Brunner intrînd în clădire la ora două-douăzeci după-amiază. L-a anunţat pe ofiţerul Perkins, care a revenit la două-patruzeci şi a vorbit cu ea. Din păcate, aceasta nu ştia unde aţi plănuit tu şi soţul tău să petreceţi seara de duminică. Apoi ofiţerul Perkins a rugat-o să controleze mesajele de pe telefonul vostru, ceea ce a şi făcut. Se strînseseră şaptesprezece mesaje în intervalul duminică unu-patruzeci şi luni două-patruzeci şi cinci, dar nici unul nu era de la soţul tău. Închise carneţelul. Mi-e teamă că n-am fost în stare să facem mai mult decît atît, pînă acum. Totuşi, adăugă repede, primarul şi căpitanul Holland vor ca tu să ştii că *NYPD* te va ajuta în orice fel va putea. De aceea sîntem aici.

Leigh se lăsă din nou pe perne, cu mintea pierdută, în timp ce încerca să înţeleagă ce putea să însemne această situaţie terifiant de bizară.

– Nu-l cunoaşteţi pe soţul meu. Dacă şi-ar da seama că lipsesc, n-ar înceta să sune la apartamentul nostru. Ar suna la poliţia statului, la guvernator şi la fiecare departament de poliţie pe o rază de trei sute de kilometri. Ar pleca chiar el să mă caute. I s-a întîmplat ceva, ceva destul de îngrozitor pentru.....

– Faci prea multe presupuneri, o întrerupse ferm detectiva Littleton. S-ar putea să nu fi fost în stare să folosească telefonul, sau să plece să te caute. Viscolul a rupt firele de telefon şi liniile de electricitate pe o rază de două sute de kilometri şi în multe locuri încă nu au fost restabilite. Au căzut aproape 45 cm de zăpadă şi nu s-a topit nimic. În unele locuri. nămeţii au 2,50 m înălţime şi plugurile nu au

putut să cureţe decît căile principale. Drumurile laterale şi cele particulare sînt impracticabile.

– Cabana nu are electricitate nici telefon, dar Logan avea la el celularul, îi informă Leigh, din ce în ce mai înnebunită, cu fiecare clipă ce trecea. *Întotdeauna* l-a avut cu el, totuşi n-a încercat să mă sune, sau să mă anunţe să rămân acasă, deşi trebuie că a ştiut că va tebui să şofez printr-o furtună puternică. Asta nu seamănă cu el. El ar fi încercat să mă sune!

– Probabil că n-a putut să-şi folosească celularul, argumentă detectiva Littleton cu un zîmbet liniştitor. Nici al meu nu funcţionează foarte bine aici. Ai spus că, această cabană nu are electricitate, aşa că, chiar dacă celularul soţului tău funcţiona, e posibil ca el să fi hotărît să-l lase în încărcătorul maşinii, decît să-l ducă înăuntru. Viscolul s-a stîrnit brusc. Dacă soţul tău a aţipit, sau a făcut altceva cînd a început să ningă, poate că a fost prea tîrziu să se mai ducă la maşină să ia telefonul, cînd a realizat în final că există o problemă. Nămeţii sînt incredibili.

– S-ar putea să ai dreptate, rosti Leigh agăţîndu-se cu frenezie de teoria destul de plauzibilă, că Logan era în siguranţă, dar n-a putut să-şi folosească telefonul, sau să-şi scoată Jeep-ul din zăpadă.

Shrader scoase un pix din buzunar şi-şi deschise din nou carnetul de notiţe.

– Dacă ne vei spune unde e cabana aia, ne vom duce acolo şi vom cerceta.

Leigh îi privi pe ambii detectivi, din nou alarmată.

– Nu ştiu unde e. Logan mi-a desenat o hartă, ca să o pot găsi. Nu are nici adresă.

– Bine, unde e harta?

– În maşina mea.

– Şi unde e maşina?

– Pe fundul unui lac sau al unei ape, lîngă locul unde am fost găsită. Aşteptaţi – pot să vă desenez eu altă hartă, adăugă repede întinzînd mîna după carnetul detectivului. Slăbiciunea şi tensiunea făceau să-i tremure mîna, în timp ce desenă o hartă, apoi alta. Cred că a doua e mai corectă, afirmă ea. Pe harta pe care mi-a dat-o, Logan a făcut nişte

note, adăugă în timp ce întorcea o nouă pagină şi încerca să scrie cîteva note lămuritoare.

– Ce fel de note?

– Borne indicatoare, ca să mă ajute să ştiu că sînt aproape de curbă. Cînd termină, Leigh îi dădu carnetul lui Shrader, dar i se adresă lui Littleton: s-ar putea să fi notat greşit distanţele. Vreau să spun că, nu sînt sigură dacă hărţile soţului meu indicau că trebuie să merg un kilometru jumătate dincolo de o benzinărie veche, apoi să cotesc la dreapta, sau dacă era vorba doar de un kilometru. Vedeţi, ningea, rosti Leigh în timp ce lacrimile o sugrumau, n-am putut – n-am putut să găsesc unele dintre bornele indicatoare.

– Le găsim noi, domnişoară Kendall, rosti automat Shrader închizînd carnetul şi băgîndu-l în buzunar. Între timp, primarul, comisarul şef şi căpitanul nostru, vă trimit salutările lor.Leigh întoarse faţa, pentru a-şi ascunde lacrimile ce începuseră să-i izvorască din ochi.

– Domnule detectiv Shrader, aş aprecia foarte mult dacă aţi putea să-mi spuneţi doamna Manning. Kendall e numele meu de scenă.

NICI SHRADER nici Littleton n-au scos o vorbă, pînă cînd n-au ajuns în ascensor şi uşile s-au închis.

– Fac pariu că Manning a plecat să o caute prin viscol, rosti Shrader. Şi în acest caz, acum e deja îngheţat tun.

În ceea ce o privea, Samantha Littleton reflecta că existau mai multe explicaţii posibile nerostite, pentru absenţa lui Logan Manning, dar nu era cazul să discute despre asta. De două zile, Shrader era într-o dispoziţie îngrozitoare, de cînd Holland i-a luat cazurile de crime la care lucra şi i-a trimis pe el şi pe Sam în Mountainside. Nu putea să-l acuze că se simţea furios şi insultat, pentru că a fost transformat în ceva considerat de el drept „dădacă de celebrităţi". Shrader era un detectiv criminalist notoriu, dedicat şi tenace, cu realizări excepţionale privind clarificarea cazurilor la care lucrase. Pe de altă parte, ea era nouă la *Omucideri* şi fusese transferată la *Secţia Optsprezece* doar acum două săptămîni, cînd a fost numită temporar pe lîngă Shrader, pînă cînd partenerul

obişnuit al acestuia se întorcea din concediul de boală. Sam înţelesese şi chiar împărtăşea frustrarea lui Shrader în privinţa cazurilor ce apăreau la *Optsprezece*, dar era mîndră de abilitatea ei de a-şi rezolva frustrările, fără să le transfere asupra nimănui. Manifestările masculine de iritare şi ultragiu, ca acelea pe care le tolera de două zile, o făcuseră să le considere amuzante, adolescentine, sau destul de plictisitoare – uneori toate trei la un loc.

Îşi alesese cariera într-un domeniu dominat de bărbaţi macho, dintre care multora nu le plăcea năvala femeilor în ceea ce fusese teritoriul lor. Dar, spre deosebire de alte femei, care activau în aplicarea legii, Sam nu simţea nevoia să-i facă pe colegii ei să o accepte şi nu avea nici o dorinţă să le dovedească faptul că putea să-i concureze, chiar la nivelul lor. Deşi ştia că poate.

Crescuse împreună cu şase fraţi nebunatici şi realizase încă de la zece ani că, atunci cînd unul dintre ei o înghiontea, era inutil să încerce să-l înghiontească la rîndul ei şi mai tare. Era mult mai uşor, şi mai satisfăcător, să se dea pur şi simplu de-o parte. Şi abia după aceea, să-i tragă un picior.

Ca adultă, a transformat această tactică în una mintală, care era şi mai uşor de dus la îndeplinire, deoarece cei mai mulţi bărbaţi erau atît de dezarmaţi în faţa figurii ei drăgălaşe şi a glasului blînd, încît o confundau prosteşte cu un rival slab, dulce şi doar de ornament. Faptul că bărbaţii o subestimau, îndeosebi la început, nu o deranja pînă la urmă pe Sam. O amuza şi îi oferea un stimulent.

În ciuda tuturor acestor considerente, ei îi plăceau cu adevărat şi îi respecta pe mulţi dintre bărbaţi. Dar îi şi înţelegea şi, din această cauză, rămînea senină şi nu o deranjau fobiile şi bufoneriile lor.

– La dracu! înjură Shrader izbind cu palma în peretele ascensorului pentru a-şi sublinia indignarea.

Sam continuă să-şi încheie jacheta. Nu-l întrebă ce nu e în regulă. Era un bărbat care tocmai înjurase şi lovise un obiect neînsufleţit. Acum urma să simtă nevoia să explice inexplicabilul. Ceea ce, desigur, făcu.

– Trebuie să ne întoarcem. Am uitat să-i cer descrierea vehicolului şofat de soţul ei.

– E un Jeep Cherokee alb, destul de nou, înregistrat la firma *Manning Development,* rosti Sam scoţîndu-şi mănuşile din buzunar. Am sunat la DMV, cu puţin timp în urmă, în caz că doamna Manning nu va putea vorbi, decît cînd îşi va reveni.

– Ai sunat la DMV pe celularul tău? o ironiză Shrader. Pe telefonul care nu funcţionează aici în munţi?

– Acelaşi, admise Sam cu un zîmbet, cînd uşile liftului se deschiseră. Doamna Manning avea nevoie de un fel de explicaţie pentru absenţa soţului ei şi ăsta a fost cel mai liniştitor argument, la care m-am putut gîndi în acel moment.

Holul spitalului *Bunul Samaritean* era pustiu, cu excepţia a doi bărbaţi de la întreţinere, care lustruiau pardoseala terasei. Shrader ridică vocea, pentru a fi auzit peste zgomotul aparatelor.

– Dacă intenţionezi să foloseşti blîndeţe şi dulcegării, de fiecare dată cînd vorbeşti cu familia unei victime, nu o să rezişti nici două luni la *Omucideri*, Littleton.

– Am deja două săptămîni, răspunse ea strălucitoare.

– Dacă nu te-ai fi transferat la *Omucideri*, eu aş fi acum la *Optsprezece,* îndeplinindu-mi misiunea, în loc să-mi port fundul pe aici.

– Poate, dar dacă n-aş fi fost transferată, n-aş fi avut niciodată şansa de a lucra cu cineva ca tine.

Shrader îi aruncă o privire suspicioasă, căutînd urme de sarcasm, dar zîmbelul ei era cît se poate de plăcut.

– Logan Manning nici măcar nu e considerat persoană dispărută. E doar o persoană rătăcită.

– Şi tu crezi că din cauza mea căpitanul Holland ne-a trimis aici?

– Ai a dracului de multă dreptate. Îşi împinse umărul în uşa de la ieşire şi o rafală de vînt arctic aproape că-i aruncă pe amîndoi cu un pas înapoi. Cei din familia Manning sînt VIP. Primarul şi comisarul şef Trumanti sînt amîndoi prietenii lor personali, aşa că Holland a hotărît că mai bine trimite pe cineva „cu lustru social", să se ocupe de doamna Manning.

Sam tratã informaţia ca pe o glumă.

– Şi el crede că eu am aşa ceva?

– Asta a spus.

– Atunci, de ce te-a mai trimis pe tine?

– Doar în caz că ar fi şi nişte treabă adevărată de făcut. Shrader aşteptă să-i înapoieze insulta şi cînd ea nu o făcu, începu să se simtă ca un netrebnic prost crescut. Şi pentru a micşora efectul, se autoironiză: şi pentru că el consideră că am fundul mare.

– A spus şi asta?

– Nu, dar l-am văzut studiindu-mă.

Sam nu se putu opri să nu rîdă. Shrader ştia că aspectul lui era orice numai atractiv nu; de fapt, era de-a dreptul descurajant pentru străini. Deşi avea doar 1,70 m, avea umeri masivi, disproporţionat de laţi pentru trupul scund şi asta se completa cu ceafa groasă, capul pătrat cu fălci late şi ochii pătrunzători căprui-negri. Cînd se încrunta, îi amintea lui Sam de un rottweiler furios. Iar cînd nu se încrunta, îi amintea tot de un rottweiler. Personal, îl poreclise „Sfîrtecătorul".

Înapoi pe scări, la etajul al treilea al spitalului, tînărul medic stătea la picioarele patului lui Leigh, citind fişa. Plecă în linişte, închizînd uşa în urma lui. Morfina suplimentară pe care o prescrisese picura deja prin venele lui Leigh, diminuînd durerile fizice ce îi invadau trupul. Căuta un refugiu pentru tortura din mintea ei, cînd se gîndea la ultima noapte pe care o petreçuse cu Logan, cînd totul părea atît de perfect şi viitorul atît de luminos. Sîmbătă seara. Aniversarea zilei ei de naştere. Şi premiera noii piese a lui Jason Solomon.

Logan organizase o petrecere uriaşă, pentru a celebra ambele evenimente.....

2

– Bravo! Bravo! Şase rechemări la rampă şi aplauzele continuau să creeze un vacarm asurzitor. Distribuţia era aliniată pe scenă, mulţumind toţi deodată, dar cînd Leigh făcu un pas înainte, uralele se ridicară într-un crescendo sălbatic. Luminile din sală se aprinseseră şi Leigh îl putea vedea pe Logan în primul rînd, în picioare, bătînd din palme

şi strigînd cu un entuziasm plin de mîndrie. Ea îi zîmbi şi el ridică în sus degetul mare.

Cînd cortina căzu ultima oară, ea se îndreptă spre culise, unde se afla Jason, cu faţa aureolată de triumf.

– Am dat lovitura, Jason! rosti ea îmbrăţişîndu-l.

– Hai să mai facem o reverenţă, doar tu şi eu de data aceasta, rosti el.

Jason ar fi răspuns la chemările la rampă toată noaptea, pînă cînd ultimul spectator şi-ar fi părăsit locul!

– Nu, zise Leigh cu un zîmbet. Am făcut amîndoi destule plecăciuni.

El o trase de mînă, un copil fericit de treizeci şi cinci de ani – strălucitor, nesigur, sensibil, egoist, loial, temperamental, amabil.

– Hai, Leigh, o linguşi el. Încă o mică reverenţă. O meritäm. Mulţimea începuse să scandeze.

– Autorul! Autorul! Şi zîmbetul lui se lăţi.

– Vor realmente să mă vadă pe scenă.

Era într-o dispoziţie de extaz şi Leigh îl privi, cu un amestec de înţelegere maternă şi respect. Jason Solomon putea să o orbească uneori cu intelectul său, să o rănească cu lipsa lui de sensibilitate şi să o încălzească cu amabilitatea lui. Cei care nu-l cunoşteau îl considerau un excentric încîntător. Cei care-l cunoşteau mai bine îl priveau ca pe un egocentric strălucitor şi enervant. Pentru Leigh, care-l cunoştea şi ţinea la el, era o dihotomie totală.

– Ascultă aplauzele, rosti el trăgînd-o de mînă. Hai să mergem pe scenă...

Imposibil să-i reziste cînd se afla în această dispoziţie, Leigh se înduplecă, dar făcu un pas înapoi.

– Du-te tu, zise ea. Eu rămîn aici.

În loc să-i dea drumul la mînă, el îşi mări presiunea şi o trase după el. Cînd ieşi din culise, ea se dezechilibră şi încercarea de a rezista deveni vizibilă. Momentul de confuzie neprevăzut şocă mulţimea, ca fiind ceva minunat. Părea că cele mai mari două nume de pe Broadway sînt de fapt nişte oameni obişnuiţi şi aplauzele zgomotoase fură însoţite de hohote de rîs.

După aceasta, Jason ar mai fi încercat să o convingă să facă încă o reverenţă, dar Leigh îşi eliberă mîna şi se întoarse rîzînd.

– Să nu uiţi vechiul adagio, îi aminti ea peste umăr: întotdeauna să-i părăseşti, cînd sînt ei cei mai dornici.

– E un clişeu, replică el indignat.

– Totuşi, adevărat.

El ezită o clipă, apoi o urmă în spatele scenei, pe holul aglomerat de actorii din distribuţie, care jubilau şi de ceilalţi membri ai echipei, care încercau să-i felicite şi să le mulţumească. Jason şi Leigh se opriră de mai multe ori, pentru a răspunde îmbrăţişărilor de felicitare.

– Ţi-am spus că douăzeci şi opt e ziua mea norocoasă.

– Ai avut dreptate, fu de acord Leigh. Jason insistase ca premiera pieselor lui să aibă loc pe douăzeci şi opt, inclusiv *Martorul Orb,* cu toate că, în general, sîmbăta era relaş pe Broadway.

– Mă simt efervescent ca şampania, anunţă Jason în timp ce pînă la urmă ajunseră la cabina lui Leigh.

– Şi eu, dar am nevoie să-mi schimb costumul şi să-mi îndepărtez machiajul, imediat. Avem o petrecere, la care trebuie să luăm parte, şi aş dori să ajung acolo înainte de miezul nopţii.

Un critic dramatic îl felicita pe regizorul piesei şi Jason îl privi o clipă cu atenţie.

– Nimănui nu-i va păsa dacă întîrziem.

– Jason, îi aminti Leigh cu răbdare amuzată, sînt oaspetele de onoare. Trebuie să fac efortul de a ajunge acolo, înainte ca petrecerea să se termine.

– Aşa cred şi eu, fu el de acord luîndu-şi ochii de la critic. Apoi o urmă în cabina ei plină de flori, unde cabiniera o aştepta să o ajute să scape de fusta şi bluza ieftină din bumbac, pe care le purtase în ultimul act.

– De unde sînt astea? întrebă Jason îndreptîndu-se spre un coş gigantic cu orhidee albe uriaşe. Trebuie că au costat o avere.

Leigh îşi aruncă privirea la imensul buchet.

– Nu ştiu.

– Există ataşată o carte de vizită, rosti Jason întinzînd deja mîna după plicul de la florărie. Pot să o citesc?

– Pot eu să te opresc? glumi Leigh. Felul băgăreţ al lui Jason era legendar. În spatele paravanului, Leigh se dezbrăcă şi îşi puse un halat; apoi se grăbi spre masa de machiaj şi se aşeză în faţa unei oglinzi mari, luminate.

Cu plicul deschis în mînă, Jason îi prinse privirea în oglindă şi îi adresă un zîmbet viclean.

– Evident, ai cucerit un admirator serios şi plin de bani. Haide, dragă, spune-mi cine e? Ştii că poţi să-mi încredinţezi în siguranţă orice secret sordid.

Ultimile cuvinte o făcu pe Leigh să rîdă.

– N-ai păstrat nici un secret, în viaţa ta, sordid sau nu, i se adresă ea imaginii lui din oglindă.

– Adevărat, totuşi spune-mi cine e?

– Ce spune cartea de vizită? În loc să-i răspundă, Jason i-o întinse şi citi ea însăşi. „LOVE-ME" scria acolo. Scurta încruntare a lui Leigh plină de confuzie lăsă locul unui zîmbet, în timp ce puse jos cartea de vizită şi începu să-şi înlăture machiajul. E de la Logan, afirmă ea.

– De ce ţi-ar fi trimis soţul tău orhidee în valoare de o mie de dolari, cu o carte de vizită care îţi cere să-l iubeşti?

Înainte de a răspunde, Leigh termină de întins crema pe faţă şi începu să o şteargă cu un şerveţel.

– Cînd Logan i-a spus florarului ce să scrie pe carton, în mod cert acesta a înţeles greşit şi a uitat să pună virgulă după cuvîntul „love". Ar fi trebuit să se citească „Love virgulă Me."

O sticlă de Dom Perignon se răcea într-o frapieră şi Jason o văzu.

– De ce şi-ar spune Logan lui însuşi „Me", în loc să-şi spună „Logan"? întrebă el, în timp ce scoase sticla din cuibul de gheaţă şi începu să dezlipească pelicula neagră de pe gîtul ei.

– Asta probabil e vina mea, admise ea aruncîndu-i o privire rapidă şi melancolică. *Proiectul Crescent Plaza* l-a consumat pe Logan luni întregi, aşa că eu l-am rugat să se relaxeze puţin. Încearcă să fie glumeţ şi spontan, de dragul meu.

Jason se holbă la ea rîzînd batjocoritor.

– Logan? Spontan şi glumeţ? Nu poţi fi serioasă. Turnă şampania în două cupe şi puse una pe masa de machiaj pentru ea; apoi se aşeză pe o mică sofa din stînga ei, sprijinindu-şi picioarele pe măsuţa de cafea, cu gleznele încrucişate. În caz că n-ai observat, soţul tău consideră că un restaurant de cinci stele este doar o cameră de conferinţe prost luminată şi cu furculiţe. El crede că o geantă diplomat e un accesoriu modern indispensabil şi disprețuieşte cluburile de golf.

– Încetează să te mai legi de Logan, îi spuse ea. E un afacerist strălucit.

– E un *plicticos* strălucit, replică Jason, în mod clar bucurîndu-se de ocazia rară de a glumi în legătură cu cineva, pe care de fapt îl admira şi adesea îl invidia. Dacă vrei glume şi spontaneitate la un bărbat, ar fi trebuit să ai o relaţie cu *mine,* în loc să te orientezi spre tipul cu orhideele, pentru a găsi aceste trăsături.

Ea îi aruncă o privire amuzată şi afectoasă şi ignoră referirea la orhidere.

– Tu eşti homosexual, Jason.

– Ei bine, da, fu el de acord cu un zîmbet. Presupun că asta ar fi putut să fie un impediment în relaţia noastră.

– Ce mai face Eric? întrebă Leigh schimbînd deliberat subiectul. Eric era „cealaltă jumătate" al lui Jason, de peste şase luni – ceea ce însemna aproape un record de longevitate la Jason. Nu l-am văzut astă-seară.

– A fost acolo, rosti Jason indiferent. Îşi mută picioarele dintr-o parte în alta, studiindu-şi mocasinii de la smoching, negri-strălucitori. Eric a devenit cam plictisitor, ca să-ţi spun adevărul.

– Tu te plictiseşti foarte repede, afirmă Leigh cu o privire de cunoscător.

– Ai dreptate.

– Dacă vrei părerea mea....

– Pe care, desigur, nu o vreau, o întrerupse Jason.

– Şi pe care, desigur, intenţionez să ţi-o spun. Dacă vrei părerea mea, poate că ar trebui să încerci să găseşti pe cineva, care să nu ţi se pară atît de previzibil şi plictisitor.

Drept schimbare, încearcă să fii cu cineva, care nu apreciază cluburile de golf.

– Cineva care e atît de frumos, încît să pot să-i neglijez latura plictisitoare? Apropo, cunosc pe cineva de acest fel!

Era atît de dispus să accepte, încît Leigh îi aruncă o privire suspicioasă, înainte de a arunca şerveţelul în coşul de gunoi şi a începe să se machieze ca de obicei.

– Adevărat?

– Categoric, rosti Jason cu o strîmbătură vicleană. Are părul des castaniu deschis, cu şuviţe blonde de la soarele verii, ochi frumoşi şi un fizic grozav. Arată puţin cam băieţos pentru gustul meu, dar are treizeci şi cinci de ani, vîrstă care îmi convine. Face parte dintr-o familie veche aparţinînd aristocraţiei newyorkeze, care şi-a irosit banii înainte de a se naşte el, aşa că lui i-a revenit sarcina de a reface averea familiei, ceea ce a reuşit prin propriile puteri.....

Pînă la urmă, Leigh realiză că tocmai îl descrisese pe Logan şi umerii ei începură să se scuture de rîs.

– Eşti un aiurit.

Atenţia instabilă a lui Jason îl conduse de la romantism la afaceri, fără pauză între ele.

– Ce seară! oftă el rezemîndu-şi capul de spătarul sofalei. Am avut dreptate să-ţi modific replicile din ultima scenă a actului doi. Ai observat ce puternic au reacţionat spectatorii? Toată lumea rîdea; apoi şi-au dat seama ce intenţionai să faci cu adevărat şi au sfîrşit plîngînd. În intervalul cîtorva replici, au trecut de la voioşie la lacrimi. Acum, draga mea, piesa e minunat scrisă şi minunat jucată, desigur. Făcu o pauză pentru o gură de şampanie şi, după un minut de gîndire în tăcere, adăugă: după ce văd matineul de mîine, poate că aş vrea să schimb puţin şi dialogul dintre tine şi Jane, din actul trei. Nu m-am hotărît încă.

Leigh nu zise nimic, în timp ce-şi finisa rapid restul machiajului, îşi perie părul şi dispăru în spatele paravanului, pentru a se schimba în rochia pe care o luase cu ea la teatru. Dincolo de cabina ei, nivelul zgomotului crescuse dramatic, cînd actorii, toţi membrii echipei şi oamenii cu destulă influenţă pentru a obţine accesul în spatele scenei, au început să părăsească teatrul prin uşa din spate, rîzînd şi

vorbind, în timp ce plecau să celebreze triumful serii, alături de prieteni şi familie. În mod obişnuit, Jason şi ea ar fi făcut acelaşi lucru, dar astăzi era cea de a treizeci şi cincea aniversare a lui Leigh şi Logan hotărîse să nu o lase pe locul doi, după premiera piesei.

Ieşi din spatele paravanului îmbrăcată într-o rochie de mătase roşie simplă, cu breteluţe subţiri, ce se potrivea cu tocurile înalte şi o geantă cu ştrasuri Judith Leiber, ce-i atîrna între degete de un lanţ subţire.

– Roşu? întrebă Jason zîmbind şi ridicîndu-se în picioare. Nu te-am văzut niciodată îmbrăcată în roşu.

– În mod special, Logan m-a rugat să îmbrac la petrecerea din noaptea aceasta ceva roşu.

– Adevărat, de ce?

– Probabil că a vrut să glumească, rosti Leigh infatuată; apoi îşi schimbă nesigură expresia veselă. Arăt bine în ea?

Jason îşi trecu privirea apreciativă încet, peste luciosul ei păr castaniu-roşcat lung pînă la umeri, ochii mari de culoarea mării şi pometii înalţi; apoi o coborî spre talia subţire şi în jos pe picioarele lungi. Era drăguţă, dar în mod cert nu splendidă, şi nici chiar frumoasă, observă el. Şi totuşi într-o încăpere plină de femei, Leigh Kendall era imediat remarcată şi atrăgea atenţia, în clipa în care se mişca sau vorbea. În încercarea de a defini prezenţa ei puternică de pe scenă, criticii o asemuiau cu Katherine Hepburn tînără, sau cu tînăra Ethel Barrymore, dar Jason ştia că greşesc. Pe scenă, avea incomparabila strălucire a lui Hepburn şi legendara profunzime a lui Barrymore, dar mai avea ceva, ceva infinit mai atrăgător şi propriu numai ei – o carismă fascinantă, tot atît de puternică, şi cînd stătea în cabina ei aşteptînd părerea lui despre cum era îmbrăcată, ca şi atunci cînd era pe scenă. Era cea mai calmă şi cooperantă actriţă pe care o cunoscuse vreodată; şi totuşi exista un mister în jurul ei, o barieră, pe care nimănui nu i se permisese să o depăşească. Îşi lua munca în serios, dar pe ea nu se lua în serios şi umilinţa şi simţul umorului îl făceau pe el să se simtă un egoist nestăpînit şi temperamental.

– Încep să-mi doresc să-mi fi pus o pereche de jeanşi şi un tricou, glumi ea amintindu-i că încă îi mai aştepta părerea.

– Bine, rosti el, iată care e adevărul adevărat: cu toate că nu eşti aşa de splendidă ca soţul tău, eşti remarcabil de atrăgătoare pentru o femeie.

– În cazul incredibil că asta a însemnat un mare compliment, rosti Leigh rîzînd, în timp ce deschidea uşa dulapului şi-şi scotea haina: mulţam frumos!

Jason era cu adevărat uluit de lipsa ei de perspectivă.

– Sigur că a fost un compliment, Leigh, dar de ce ţi-ar păsa ţie cum arăţi? Ce contează este că, acum o oră ai convins patru sute de persoane că eşti cu adevărat o oarbă de treizeci de ani, care deţine fără să ştie cheia rezolvării unei crime de nedescris. L-ai făcut pe fiecare membru al auditoriului aceluia să se agite pe scaun terorizat! Jason îşi aruncă mîinile în sus tulburat de dezgust. Dumnezeule, de ce o femeie, care poate să facă toate astea, ar da un ban pe felul cum arată într-o rochie de cocktail?

Leigh deschise gura să răspundă; apoi zîmbi şi clătină din cap.

– E ceva ce ţine de femei, rosti ea sec uitîndu-se la ceas.

– Aşa deci. Deschise uşa cabinei şi se dădu la o parte, într-un gest exagerat de galant. După dumneavoastră! rosti el; apoi îi oferi braţul şi ea îl luă, dar în timp ce se îndreptau spre holul din spate, el se dezmetici. Cînd ajungem la petrecere, am să-l întreb pe Logan dacă el ţi-a trimis orhideele.

– Cred că în seara asta acest lucru n-ar trebui să te îngrijoreze pe tine sau pe Logan, rosti Leigh menţinîndu-şi tonul uşor. Chiar dacă nu le-a trimis Logan, nu contează cu adevărat. Ne-am luat nişte precauţii – acum am un şofer-bodyguard. Matt şi Meredith Farrell mi l-au împrumutat pentru şase luni, cît timp sînt ei plecaţi. Cînd sînt acasă la Chicago, e ca un membru al familiei lor. Sînt foarte bine protejată.

În ciuda cuvintelor liniştitoare, nu-şi putu înăbuşi totuşi un fior de anxietate în legătură cu orhideele. Recent, mai primise cîteva cadouri anonime, toate scumpe şi unele cu ostentative conotaţii erotice, cum ar fi fost un portjartier şi un

sutien din dantelă neagră de la *Neiman Marcus* şi o cămaşă de noapte transparentă, extrem de seducăoare, de la *Bergdorf Goodman.* Cartonaşele mici şi albe ce însoţeau cadourile purtau mesaje scurte, criptice ca: *„Îmbracă astea pentru mine"* şi *„Vreau să te văd în asta".*

Primise un telefon acasă, la o zi după ce primul cadou i-a fost livrat la teatru.

– O să îmbraci ce ai primit, Leigh? O voce bărbătească blîndă şi mîngîitoare îi pusese întrebarea pe aparatul de înregistgrare.

Săptămîna trecută, Leigh fusese la *Saks,* unde a cumpărat un halat pentru Logan şi un mic ac emailat pentru ea, pe care l-a băgat în buzunarul hainei. Era aproape gata să treacă de intersecţia dintre Fifth Street cu Fifty-First, împreună cu o mulţime de alţi pietoni, cînd, din spatele ei, mîna unui bărbat ţinînd o pungă mică *Saks,* s-a întins spre ea..

– Ai scăpat asta, i s-a adresat el politicos. Uimită, Leigh luă automat punguţa şi îi dădu drumul în punga mare conţinînd halatul lui Logan, dar cînd s-a uitat în jur penru a-i mulţumi omului, ori se retrăsese mult în spatele mulţimii de pietoni, ori era cel pe care-l vedea mergînd repede în josul străzii, cu trenciul ridicat pînă la urechi şi capul plecat împotriva vîntului.

Cînd a ajuns acasă cu tîrguielile, Leigh a realizat că punguţa ei de la *Saks* se afla încă în buzunarul hainei, unde o pusese iniţial. Punguţa dată de omul de pe stradă conţinea o verigă subţire de argint, ca o verighetă. Cartea de vizită spunea: *„Eşti a mea".*

În ciuda tuturor acestor fapte, era convinsă că orhideele din cabina de la teatru erau de la Logan. El ştia că sînt florile ei preferate.

PE ALEEA DIN SPATELE TEATRULUI, noul şofer-bodyguard al lui Leigh stătea lîngă portiera deschisă a limuzinei.

– S-a aşternut zăpadă nu glumă, doamnă Manning, iar tu ai fost extraordinară.

– Mulţumesc, Joe.

Şezînd în luxosul automobil, Jason dădu din cap încîntat.

– Fiecare ar trebui să aibă propriul lui bodyguard-şofer.

– Nu aşa gîndeai acum o clipă, îl atenţionă Leigh cu un zîmbet melancolic, în timp ce şoferul se strecură în spatele volanului şi porni motorul.

– Conduce ca un....Maşina ţîşnise brusc înainte, aruncîndu-i cu spatele pe banchetă, apoi se tîrî spre traficul greu din apropiere.

– ...*Maniac!* înjură Jason, cu o mînă apucîndu-se de braţul scaunului şi cu alta prinzînd-o pe Leigh de încheietură.

3

Apartamentul soţilor Manning ocupa cel de al douăzeci şi patrulea etaj, în întregime. Avea un ascensor privat ce dădea într-un vestibul, care ţinea loc şi de „foaier" pentru apartamentul lor şi Leigh introduse cheia în broasca ascensorului, astfel încît uşile să se deschidă doar la etajul lor.

Imediat ce liftul ajunse, zvonul unei mari petreceri în plină desfăşurare îi salută din spatele uşii de intrare în apartament.

– Sună ca o petrecere grozavă, remarcă Jason, ajutînd-o să-şi scoată haina şi dînd-o menajerei, care se ivise imediat în foaierul exterior, pentru a le lua hainele.

– La mulţi ani, doamnă Manning, îi ură Hilda.

– Mulţumesc, Hilda.

Împreună, Jason şi Leigh intrară în apartament, oprindu-se pe prelungirea de marmoră a foaierului exterior, mai înaltă decît restul apartamentului, ceea ce oferea o perspectivă generală asupra camerelor, ce gemeau de oameni veseli, frumoşi şi elegant îmbrăcaţi, care rîdeau, beau şi se serveau cu sendviciuri de pe tăvile purtate printre ei de un batalion de chelneri în uniforme de gală. Imediat, Jason îi localiză pe cei pe care îi cunoştea şi coborî treptele, dar Leigh rămase pe loc, brusc izbită de frumuseţea locului, de imaginea succesului şi a prosperităţii, pe care Logan şi ea le-au realizat împreună, în carierele lor. Cineva o zări şi astfel se stîrni un cor gălăgios: „Mulţi ani trăiască!"

Logan apăru alături de ea cu o băutură, îi puse paharul în mînă şi o sărută pe gură.

– Ai fost formidabilă astă-seară. La mulţi ani, draga mea, rosti el. Şi, în timp ce oaspeţii îi priveau, el băgă mîna în buzunarul hainei de la smoching şi scoase o cutie *Tiffany,* legată cu o fundă de mătase. Dă-i drumul, deschide-o, o îndemnă apoi.

Leigh îl privi nesigură.

– Acum? În mod obişnuit, Logan prefera intimitatea pentru a-şi exprima sentimentele, dar în seara aceasta era într-o dispoziţie copilărească, fără griji.

– Acum, sublinie el privind-o cu ochi zîmbitori. Categoric, acum.

E ori un inel, ori cercei, bănui Leigh, judecînd după mărimea şi forma cutiei din piele crem, ce apăru din cutia exterioară, albastră ca oul de prihor. Înăuntru se afla un spectaculos pandantiv din rubine şi diamante în formă de inimă. Acum înţelegea ea de ce i-a cerut el să poarte ceva roşu.

– E magnific, rosti incredibil de mişcată de faptul că a cheltuit atîţia bani pentru ea. Nu conta cîţi bani făcea Logan, se simţea aproape vinovat dacă îi cheltuia pe ceva ce nu era destinat să devină o valoare aducătoare de profit, sau cel puţin care-l scutea de taxe.

– Am să te ajut să-ţi prinzi lănţişorul, rosti el scoţînd pandantivul strălucitor din cutie. Întoarce-te. Cînd termină, o răsuci cu spatele la el pentru ca oaspeţii să poată vedea magnificul pandantiv de pe pieptul ei. Cadoul stîrni o rundă de aplauze şi ţipete de aprobare.

– Mulţumesc, rosti Leigh blînd, cu ochii strălucind.

El îi înconjură umeii cu braţul şi rîzînd îi şopti:

– Mă aştept la un mulţumesc mai adecvat, cînd vom fi singuri. Fleacul ăsta costă două sute cincizeci de mii de dolari.

Ameţită şi amuzată, Leigh şopti la rîndul ei:

– Nu sînt sigură dacă ştiu cum să-mi exprim o recunoştinţă în valoare de un sfert de milion de dolari.

– Nu va fi uşor, dar am să-ţi fac cîteva sugestii şi recomandări, care să te ajute mai tîrziu, la noapte.

– Aş aprecia asta, îl tachină ea observînd cum privirea lui devine caldă şi sexy.

El oftă şi sprijinindu-i cotul cu mîna, o conduse pe treptele de marmoră, în jos spre living.

– Din păcate, înainte de a putea să ne ocupăm de această problemă foarte importantă, mai avem cîteva ore obligatorii de socializare. La picioarele scărilor, făcu o pauză şi se uită în jur. Există cineva aici, pe care vreau să-l cunoşti.

În timp ce treceau agale prin camerele zgomotoase şi aglomerate salutîndu-şi oaspeţii, Leigh fu izbită ca întotdeauna de contrastul aproape comic dintre prietenii şi cunoştinţele de afaceri ale lui Logan şi ai ei proprii. Cei mai mulţi dintre prietenii lui erau membrii unor familii newyorkeze dintre cele mai vechi şi influente; erau bancheri şi filantropi, judecători şi senatori, toţi cu bani „moşteniţi". Bani calmi. Erau îmbrăcaţi scump dar conservator, aveau un comportament impecabil şi soţii care li se potriveau perfect.

În comparaţie cu ei, prietenii lui Leigh păreau cît se poate de extravaganţi; erau artişti, actori, muzicieni şi scriitori – oameni care considerau că „a fi corespunzători" era sinonim cu a fi dominaţi şi asta era o anatemă pentru ei. Cele două grupuri nu se evitau, dar nici nu se amestecau. În timp ce prietena lui Leigh, Theta Berenson prezenta grupului în care se afla calităţile unei noi expoziţii de artă, uriaşele pene galbene de la pălăria ei continuau să atingă urechea bancherului de investiţii. din spate. Acesta, prietenul lui Logan, dădea iritat penele de-o parte, în timp ce continua să discute noua strategie a reinvestirii portofoliului, cu Sheila Winters, o terapeută foarte cunoscută şi respectată. Cu cîţiva ani în urmă, Leigh şi Logan o consultaseră de cîteva ori, în încercarea de a atenua neînţelegerile apărute în relaţia lor. Între timp, devenise o prietenă dragă. Cînd ridică o clipă ochii şi o văzu pe Leigh, mimă un sărut şi îi făcu cu mîna.

Cu toate că Logan şi Leigh se opreau adesea pentru a sta de vorbă cu oaspeţii lor, Logan nu-i permise soţiei lui să zăbovească prea mult. Era în căutarea celui pe care voia să i-l prezinte.

– Iată-l, acolo, rosti Logan în sfîrşit şi repede o conduse spre un bărbat înalt cu părul negru, care stătea cu desăvîrşire singur, în capătul cel mai îndepărtat al livingului, ultîndu-se la o pictură în ulei, ce atîrna pe perete. Expresia lui plictisită şi atitudinea distantă demonstrau în mod evident că nu era interesat nici de artă, nici de petrecere,

Leigh îl recunoscu imediat, dar prezenţa lui în casa ei era aşa de nepotrivită, încît nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se opri scurt, privindu-l pe.Logan cu neîncredere oripilată.

– Nu poate fi cine cred eu!

– Şi cine crezi tu că e?

– Cred că e Michael Valente.

– Ai dreptate. El o grăbi să-şi continue drumul, dar Leigh prinsese rădăcini în duşumea privindu-l înfricoşată pe Valente. Vrea să te întîlnească, Leigh. E un mare fan al tău.

– Cine l-a poftit?

– Eu l-am invitat, exlică Logan răbdător. Nu ţi-am vorbit de el înainte, deoarece înţelegerea dintre noi nu e finalizată, dar Valente doreşte să pună *tot* capitalul companiei lui în proiectul *Crescent Plaza.* Am avut nenumărate întîlniri cu el. E un geniu în încheierea de înţelegeri de afaceri foarte lucrative.

– Pentru ca după aceea să evite realizarea lor, replică Leigh întunecată. Logan, e un delincvent!

– A fost declarat vinovat de crimă doar o singură dată, afirmă Logan chicotind la reacţia ei indignată. Acum e un miliardar respectabil, cu un record incredibil în transformarea unor proiecte comerciale riscante, precum *Crescent Plaza,* în unele pline de succes, ce îmbogăţesc pe toată lumea.

– E un criminal!

– Asta a fost cu mult timp în urmă şi probabil că şi judecata a fost de calitate inferioară.

– Nu, nu a fost! Am citit că a pledat vinovat.

În loc să fie plictisit, Logan se uită cu admiraţie amuzată la expresia ei rebelă.

– Cum ai făcut?

– Ce să fac?

– Să-ţi menţii aceleaşi valori rigide şi minunate, pe care le aveai cînd ne-am întîlnit?

– Pentru mine „rigid" nu sună ca fiind ceva bun.

– La tine, rosti el blînd, rigiditatea este un lucru minunat.

Leigh abia dacă îl auzea, în timp ce se uita în jurul ei. Îi observă pe judecătorul Maxwell şi pe senatorul Hollenbeck, care stăteau lîngă peretele din spatele bufetului – cît de departe puteau, din punct de vedere fizic, de locul unde stătea Valente.

– Logan, nu există un om în casa asta, dornic de a-şi proteja reputaţia, care să se apropie de Michael Valente. S-au retras cît au putut de departe de el.

– Maxwell nu e un sfînt, iar în dulapurile lui Hollenbeck de abia mai au loc pentru toate scheletele, sublinie Logan, dar cînd se uită în jur, ajunse la aceeaşi concluzie la care ajunsese şi Leigh. Probabil că nu a fost prea înţelept că l-am invitat pe Valente.

– Ce te-a determinat să o faci?

– Dintr-un impuls. În această după-amiază, i-am telefonat pentru a discuta cîteva detalii ale contractului privind *Crescent Plaza* şi am menţionat că diseară are loc premiera piesei unde joci tu, iar după aceea vom da o petrecere. El mi-a spus cum se numeşte piesa şi că e un mare fan al tău. Ştiam că pentru seara asta toate biletele erau vîndute, aşa că am ales alternativa de a-l invita la petrecere. Am avut aşa de multe lucruri de rezolvat, că n-am stat să judec prea mult, dacă participarea lui ar putea fi nepotrivită, mai ales pentru Sanders şi Murray. Îmi faci o favoare, draga mea?

– Da, desigur, răspunse Leigh uşurată că cel puţin Logan a recunoscut adevărul.

– Am stat deja de vorbă cu Valente în seara asta. Aşa că, dacă nu te deranjează, du-te tu singură şi fă cunoştinţă cu el, eu mă duc să potolesc sensibilităţile ofensate ale lui Sanders şi ale lui Murray. Valente bea Glenlivet – fără gheaţă şi fără apă. Asigură-te să aibă o băutură proaspătă şi joacă rolul de gazdă, timp de cîteva minute. Asta e tot ce trebuie să faci.

– Şi după aceea? Să-l las acolo singur? Cui aş putea să i-l pasez?

Simţul umorului sec al lui Logan făcu ca ochii să-i lucească, atunci cînd se uită în jurul încăperii căutînd un posibil candidat.

– E uşor. Recomandă-i-o pe prietena ta Claire Straight, care le povesteşte tuturor celor care o ascultă despre divorţul ei. Jason şi Eric sînt deja pe cale să o sugrume. În acel moment, Claire, Jason şi Eric ridicară privirile şi Logan şi Leigh le făcură semn. Claire, chemă Logan, nu uita să le spui lui Jason şi lui Eric totul despre avocatul tău şi cum te-a trădat. Întreabă-i dacă ai putea să-l dai în judecată pentru malpractice.

– Eşti un om rău, chicoti Leigh.

– De aceea mă iubeşti tu, fu replica lui Logan. E destul de rău că Valente nu e homosexual, glumi el. Dacă era, ai fi putut să-l combini cu Jason. În felul acesta, Jason s-ar fi ales şi cu un iubit *şi* cu un sponsor permanent al tuturor pieselor lui. Desigur, asta l-ar fi făcut pe Eric gelos şi mai înclinat spre sinucidere decît de obicei, aşa că probabil nu e o idee prea bună. Reluă studierea contemplativă a oaspeţilor, pînă cînd pălăria cu pene galbene a Thetei îi captă atenţia. Presupun că am putea să i-l recomandăm lui Theta. E urîtă ca păcatul, dar Valente are o colecţie fabuloasă de tablouri, iar ea e pictoriţă – după cum se pretinde.

– Ultima ei pînză a fost vîndută cu o sută şaptezeci şi cinci de mii de dolari. Nu e nimic „pretins" în asta.

– Leigh, a pictat-o cu coatele şi cu un mop.

– Nu-i adevărat.

Logan rîse foarte convingător, apoi ridică paharul la buze.

– Da, asta a făcut, draga mea. Aşa mi-a spus chiar ea. Brusc privirea lui încîntată se mută spre o blondă atractivă din acelaşi grup. Se pare că Valente a fost rezolvat. Hai să i-l recomandăm prietenei tale Sybil Haywood. Îi poate ghici norocul.....

– Sybil e astrolog, nu ghicitoare, sublinie Leigh fermă.

– Care e diferenţa?

– Depinde pe cine întrebi, rosti Leigh simţindu-se puţin indispusă de faptul că Logan emitea glume mascate despre prietenii ei, mai ales despre Sybil. Leigh se opri, pentru a

face un semn şi a le zîmbi graţios celor două perechi din apropiere; apoi adăugă: Sybil are mulţi clienţi faimoşi, inclusiv pe Nancy Reagan. Indiferent dacă tu crezi sau nu în astrologie, Sybil e la fel de competentă în domeniul ei şi faţă de clienţii ei, cum eşti tu în al tău.

Logan se simţi brusc cuprins de remuşcări.

– Sînt sigur că aşa e. Şi mulţumesc că nu ai subliniat că prietenii mei şi cu mine sîntem la fel de plictisitori ca nişte nulităţi, iar conversaţiile noastre sînt previzibile şi anoste. Acum, crezi că Sybil ni-l va lua pe Valente de pe cap, ca o favoare, şi va petrece puţin timp cu el în seara asta?

– Aşa va face dacă o rog eu, rosti Leigh hotărînd deja că planul era viabil.

Satisfăcut că se stabilise un compromis, Logan îi îmbrăţişă uşor umerii.

– Nu sta prea mult departe de mine. E seara ta cea mare, dar mi-ar plăcea să fac şi eu parte din ea, pe cît posibil.

Era un sentiment atît de evident, care -l făcea să spună aşa ceva, încît Leigh îl iertă imediat pentru că a glumit pe seama prietenilor ei şi chiar pentru faptul că l-a invitat pe Valente. După ce Logan depuse un sărut pe obrazul ei şi se depărtă, Leigh privi în direcţia lui Valente şi descoperi că nu se mai uita la tablou. Se întorsese şi se uita direct la ei. Se întrebă neliniştită, la cît de mult din discuţia lor fusese martor şi dacă ghicise că el fusese cauza. N-ar fi avut nevoie de prea multă imaginaţie, hotărî Leigh. Suspecta că, atunci cînd Valente reuşea să se introducă în adunări de societate respectabile, cele mai multe dintre gazde probabil că reacţionau cu aceleaşi resentimente şi neplăcere, cum simţea şi ea în acest moment.

4

Ştergîndu-şi grăbită de pe figură expresia de aversiune, Leigh se strecură pieziş printre oaspeţii înghesuiţi, pînă cînd ajunse la grupul lui Sybil Haywood.

– Sybil, am nevoie să-mi faci un serviciu, rosti ea trăgînd-o pe astrologă de-o parte. Am o problemă de socializare incomodă....

– Sigur că ai, fu de acord Sybil cu un zîmbet de cunoscătoare. Poţi foarte greu să te ocupi de Fecioară, mai ales cînd Pluto şi Marte sînt...

– Nu, nu. Nu e o problemă de astrologie. Am nevoie de cineva, în care să an încredere, care poate să se ocupe de un anumit bărbat....

– Care se întîmplă să fie Fecioară, declară Sybil.

Leigh o adora pe Sybil, dar pentru moment, fixaţia astrologului privind austrologia o înnebunea.

– Sybil, te rog. Nu am idee ce semn astrologic e. Dacă mi-l iei de pe cap şi discuţi cu el cîteva minute, poţi să-l întrebi...

– Valente e Fecioară, interveni Sybil răbdătoare.

Leigh clipi.

– De unde ştii?

– Ştiu, deoarece, cînd Senatul l-a investigat în septembrie, i s-a cerut să-şi spună numele complet şi data naşterii. *Times* a publicat depoziţia şi reporterul a notat că Valente a depus mărturie tocmai la aniversarea lui de patruzeci şi patru de ani. Asta mi-a demonstrat mie că e Fecioară.

– Nu, vreau să spun, de unde ai ştiut că Valente e „problema mea incomodă de socializare"?

– O, asta, rosti Sybil rîzînd, în timp ce-şi muta privirea uşoară şi gînditoare peste toţi ceilalţi oaspeţi din raza lor de vedere. Stă deoparte de această mulţime de politicieni, bancheri şi afacerişti. Nu există nici un alt delincvent, cu care să socializeze el.... De fapt, probabil că există o mulţime de delincvenţi pe aici, dar nu au fost prinşi şi băgaţi la închisoare, cum a fost el.

– S-ar putea să ai dreptate, rosti Leigh absentă. Mă duc să fac cunoştinţă cu el. Eşti aşa bună să-i aduci de băut peste cîteva minute şi să stai de vorbă cu el, pentru ca eu să scap în mod onorabil.

Sybil ii zîmbi.

– Vrei să socializez cu un bărbat înalt, antisocial şi destul de frumos, care se întîmplă să aibă un trecut întunecat, un

prezent dubios şi cinsprezece miliarde de dolari în activ şi pasiv, probabil totul obţinut prin mijloace necinstite? Aşa e?

– Destul de adevărat, admise Leigh în mod lamentabil.

– Ce să-i aduc de băut? Sînge?

– Glenlivet, răspunse Leigh îmbrăţişînd-o rapid. Fără gheaţă, fără apă, fără sînge.

Se uită la Sybil, care-şi croia drum spre unul din baruri şi, cu resemnare şi lipsită de chef, îşi aşternu pe figură un zîmbet şi se îndreptă agale spre Valente. În timp ce se apropia, el o studia cu o curiozitate detaşată, expresia lui fiind atît de neademenitoare încît Leigh avu îndoieli că ar fi fost înr-adevăr un „fan" al ei, sau chiar că ar fi vrut în mod deosebit să o cunoască. Cînd fu destul de aproape pentru a da mîna cu el, observă că avea cel puţin 1,90 m înălţime şi umeri extrem de largi şi musculoşi, păr negru des şi ochi de ambră reci şi pătrunzători

Leigh întinse mîna.

– Domnule Valente?

– Da.

– Sînt Leigh Manning.

El zîmbi uşor – un zîmbet ciudat, speculativ care nu-i implica şi ochii. Cu privirea prinsă în ochii ei, el îi luă mîna într-o strînsoare puţin cam prea puternică şi care a durat puţin cam prea mult..

– Ce mai faci, doamnă Manning.... rosi el cu o voce bogată de bariton, mai cultivată decît se aşteptase Leigh. Ea exercită o anumită presiune, pentru a-i da de înţeles că voia să-i fie eliberată mîna şi el îi dădu drumul, dar privirea lui demoralizantă rămase fixată în ochii ei, în timp ce adăugă: mi-a plăcut foarte mult jocul tău, în seara asta.

– Sînt surprinsă că ai fost acolo, rosti Leigh fără să gîndească. Bazată pe ceea ce ştia despre el, nu părea tipul care să guste o dramă sensibilă, cu o mulţime de subtilităţi.

– Poate că, în loc de asta, ai crezut că voi jefui o prăvălie cu băuturi?

Era destul de aproape de adevăr, pentru a o face pe Leigh să se simtă vulnerabilă şi ei nu-i plăcu deloc.

– *Am vrut să spun* că biletele pentru premieră sînt virtual imposibil de găsit.

Zîmbetul lui îi ajunse imediat la ochi încălzindu-i puţin.

– Nu asta e ceea ce ai vrut să spui, dar e plăcut din partea ta să o afirmi.

Leigh se agăţă de prima propoziţie de interes comun ce-i veni în minte. Cu un zîmbet extrem de strălucitor, zise:

– Înţeleg că te gîndeşti să intri în afaceri cu soţul meu.

– Şi tu nu aprobi, desigur, rosti el sec.

Leigh se simţi manevrată într-o serie de direcţii lipsite de confort.

– De ce ai crede asta?

– Te-am privit acum cîteva minute, cînd Logan ţi-a sus că sînt aici şi de ce sînt aici.

În ciuda trecutului lui oribil, era totuşi oaspete în casa ei şi Leigh fu mortificată că a lăsat să i se observe atît de clar sentimentele negative faţă de el Bazîndu-se pe vechea zicală că cea mai bună apărare e atacul, rosti ferm şi politicos.

– Eşti oaspete în casa mea şi eu sînt actriţă, domnule Valente. Dacă aş avea vreun resentiment faţă de vreun oaspete, inclusiv faţă de tine, n-ai şti niciodată, deoarece nu l-aş exterioriza.

– Asta e ceva foarte liniştitor, rosti el cu blîndeţe.

– Da, ai greşit cu desăvîrşire, adăugă Leigh încîntată de strategia ei.

– Asta înseamnă că *nu* dezaprobi implicarea mea în afaceri alături de soţul tău?

– N-am spus asta.

Şocînd-o, el zîmbi la răspunsul ei evaziv, un zîmbet uşor, ciudat de seducător şi secretos, care făcu ca ochii lui să sclipească sub pleoapele grele. S-ar fi putut ca alţii să nu sesizeze nuanţele, dar cariera lui Leigh era bazată pe subtilităţi de expresie, aşa că brusc îşi dădu seama ce e ascuns în spatele acestui zîmbet de vino-încoace. Era zîmbetul periculos de ademenitor al unui prădător nemilos, un prădător care voia ca ea să-i simtă puterea, faptul că sfidează ordinea socială şi să o seducă prin ceea ce reprezenta el. În loc de asta, Leigh pară. Îşi smulse privirea de la el şi făcu un semn către tabloul de pe perete, o pictură

pe care Logan în circumstnţe obişnuite n-ar fi atîrnat-o nici într-un dulap.

– Am observat mai devreme că ai admirat această pictură.

– De fapt, admiram rama, nu pictura.

– E de la începutul secolului şaptesprezece. Obişnuia să atîrne în biroul bunicului lui Logan.

– Nu cred că te referi la pictură, rosti el dispreţuitor.

– Mă refeream la ramă. Pictura, îl anunţă ea ca o bruscă răzbunare amuzată, a fost de fapt făcută de bunica soţului meu.

Privirea lui se mută de la tablou la faţa ei.

– Ai fi putut să mă scuteşti de această informaţie.

Avea dreptate, dar sosirea Sybilei o salvă să mai răspundă.

– Iată pe cineva pe care mi-ar plăcea să o cunoşti, zise ea puţin cam prea entuziasmată şi le făcu cunoştinţă. Sybil e un astrolog faimos, adăugă Leigh şi imediat îi displăcu privirea lui ironică.

Fără să-i pese de reacţia lui, Sybil zîmbi şi întinse mîna, dar el nu putu să i-o strîngă, deoarece ţinea cu ea paharul.

– Am aşteptat să te cunosc, rosti ea.

– Adevărat, de ce?

– Încă nu sînt sigură, răspunse Sybil întinzând mîna şi mai mult spre el. Băutura e pentru tine. Scotch. Fără gheaţă, Fără apă. E ceea ce bei tu.

Privind-o cu suspiciune cinică, luă în silă băutura.

– Să presupun că trebuie să te cred că ştii ce-mi place să beau, pentru că ai citit în stele?

– Ai crede, dacă ţi-aş spune că e adevărat?

– Nu.

– În acest caz, adevărul e că ştiu ce bei, deoarece gazda noastră mi-a spus şi m-a rugat să ţi-o aduc.

Privirea lui pierdu ceva din răceală, în timp ce se mută la Leigh.

– A fost un gînd bun din partea ta.

– Deloc, rosti Leigh aruncîndu-şi ochii peste umăr şi dorind să poată pleca. Sybil îi oferi scuza de care avea nevoie:

– Logan m-a rugat să-ţi spun că are nevoie să aplanezi un fel de discuţie în contradictoriu despre piesa din seara aceasta.

– În acest caz, ar fi mai bine să merg să văd despre ce e vorba. Îi zîmbi lui Sybil şi evită să strîngă mîna lui Valente, în schimb îi făcu un semn politicos. Sînt încîntată că te-am cunoscut, minţi ea. Depărtîndu-se, o auzi pe Sybil rostind:

– Hai să găsim un loc unde să ne aşezăm, domnule Valente. Poţi să-mi spui totul despre tine. Sau, dacă preferi, pot să-ţi spun eu totul despre tine.

ERA ORA 4 DIMINEAŢA, cînd a plecat ultimul oaspete. Leigh stinse luminile şi împreună traversară livingul întunecat. Braţul lui Logan îi înconjura mijlocul.

– Cum te simţi cînd ţi se spune „cea mai dotată şi multi-talentată actriţă de pe Broadway, din ultimii cincizeci de ani?" întrebă el blînd.

– Minunat. Leigh se lăsă pradă emoţiei, în timp ce se îndreptau spre dormitor, dar la vederea patului mare cu patru coloane şi cu cuvertura pufoasă, trupul ei păru că-şi pierde toată energia. Începu să caşte, înainte de a intra în dressing şi fu în pat, înainte ca Logan să iasă de sub duş.

Cînd urcă şi el în pat, ea simţi salteaua ondulîndu-se uşor, dar tot ce reuşi fu să schiţeze un zîmbet, cînd el o sărută pe obraz şi îi şopti glumeţ:

– Aşa îi mulţumeşti tu unui bărbat, pentru un pandantiv fabulos cu rubine şi diamante?

Leigh se strînse mai aproape de el şi zîmbi, pe jumătate adormită.

– Da, şopti ea.

El chicoti.

– Bănuiesc că va trebui să aştept pînă diseară, în munţi, ca să-ţi exprimi corespunzător gratitudinea.

Părea că trecuseră de-abia cinci minute, cînd Leigh se trezi şi descoperi că Logan era deja îmbrăcat şi nerăbdător să plece în munţi.

Aceasta a fost duminică dimineaţa.

Acum era marţi seara..

Logan era pierdut undeva în zăpadă.....probabil aşteptînd-o pe ea să facă ceva pentru a-l salva.

5

Miercuri dimineaţa la zece şi jumătate, neliniştea lui Leigh era aproape imposibil de suportat. Cu trei ore înainte, detectiva Littleton telefonase pentru a-i spune că harta desenată de Leigh nu le-a fost de mare folos cu o noapte înainte şi că ea împreună cu detectivul Shrader se aflau din nou pe drumul spre munţi. Îi promise să sune iar, imediat ce vor avea ceva de comunicat.

Toate celelalte apeluri telefonice au fost preluate în mod evident de centrala spitalului, deoarece cîndva în timpul nopţii, cineva a pus un teanc de mesaje telefonice pe noptiera ei. Cu nimic altceva de făcut pentru a-şi trece timpul, Leigh reciti mesajele pe care deja le văzuse mai devreme.

Jason a telefonat de şase ori; penultimul său mesaj era înnebunit şi scurt: „Centrala spitalului îţi reţine nenorocitele astea de telefoane şi nu poţi primi nici vizitatori. Spune-le doctorilor să mă lase să urc să te văd şi am să fiu acolo în trei ore. Sună-mă, Leigh. Întîi sună-mă. Sună-mă. Sună-mă." Evident a mai sunat o dată, imediat după ce a închis, deoarece următorul mesaj fusese înregistrat doar cu două minute mai tîrziu. De data aceasta voia să-i dea asigurări privind piesa: „Jane joacă în rolul tău, dar ea nu e tu. Încearcă să nu te îngrijorezi prea mult în legătură cu piesa." Leigh nu acordase nici un gînd piesei, sau dublurii ei, aşa că singura ei reacţie la mesajul lui Jason a fost un sentiment de uimire, că el era în stare să-şi imagineze că ei îi păsa de ce se întîmpla cu nenorocita aia de piesă.

În afară de mesajele lui Jason, existau duzine de telegrame şi apeluri telefonice de la afacerişti şi de la cunoştinţele personale ale lui Logan şi ale ei. A sunat şi Hilda, dar menajera n-a lăsat nici un mesaj decît: „Fă-te bine". Impresarul şi secretara ei au sunat la rîndul lor cerînd

instrucţiuni, imediat ce se va simţi destul de bine pentru a-i suna.

Continuă să răsfoiască printre mesaje, găsind puţin confort în interesul autentic al fiecăruia – pînă cînd ajunse la mesajul de la Michael Valente. Acesta spunea: „Gîndurile mele sînt alături de tine. Sună-mă la acest număr, dacă pot fi de ajutor cu ceva." Mesajul o izbi ca fiind prea personal, foarte îngîmfat şi complet neadecvat, dar realiză că aceste considerente se bazau mai mult pe reacţia ei negativă faţă de omul însuşi, decît faţă de ce spunea.

Incapabilă să mai îndure lipsa de activitate, Leigh puse jos mesajele, împinse deoparte masa cu micul dejun neatins şi întinse mîna după telefon. Cînd Leigh îşi rosti numele, operatoarea de la centrala spitalului păru surprinsă şi plină de respect.

– Regret că ai fost supraaglomerată cu apelurile mele telefonice, începu Leigh.

– Nu e nimic, doamnă Manning. Pentru aceasta sîntem aici.

– Mulţumesc. Motivul pentru care am sunat, explică Leigh, este că am vrut să fiu sigură că nu ai reţinut nici un telefon de la departamentul de poliţie, sau de la soţul meu.

– Nu, sigur că nu. Lăsăm poliţia să ia legătura direct cu tine şi ştim şi că soţul tău a dispărut. Niciodată nu reţinem acest fel de telefoane. Medicul tău şi cei doi detectivi ai oraşului New York ne-au dat instrucţiuni complete, despre cum să ne ocupăm de telefoanele tale. Trebuie să-ţi facem legătura directă cu oricare apelant, care pretinde că are vreo informaţie despre soţul tău, însă de la ceilalţi am preluat noi mesajele, în afară de reporteri. Telefoanele acestora trebuie transferate la biroul directorului nostru, pentru a se putea ocupa de ei.

– Mulţumesc, rosti Leigh slăbită de deznădejde. Regret că vă provoc aşa de mult deranj.

– Mă rog Domnului, pentru tine şi pentru soţul tău, afirmă operatoarea.

Sinceritatea şi simplitatea acesteia, aproape o făcu pe Leigh să plîngă.

– Nu înceta, rosti cu voce sugrumată de frică şi gratitudine.

– N-am să încetez, promit.

– Am nevoie să telefonez în provincie, rosti Leigh nesigură. Cum pot, de la acest aparat?

– Ai un card telefonic de credit?

Cărţile ei de credit, portofelul şi cartea electronică de telefoane se aflau în geanta din maşina ei, dar ştia pe dinafară numărul cărţii de credit telefonice, pentru că o folosise deseori.

– Da, am unul.

– Atunci tot ce trebuie să faci este să formezi nouă pentru exterior şi să-ţi foloseşti cardul în mod obişnuit. În ciuda celor spuse de detectivi, Leigh încercă să-l sune pe Logan pe celular. Cînd nu răspunse, o sună pe Hilda, să vadă dacă nu a auzit ceva, dar menajera îngrijorată nu putea decît să repete ceea ce le spusese detectivilor.

Leigh era gata să-l sune pe Jason, cînd o asistentă a spitalului intră în cameră şi o întrerupse.

– Cum vă simţiţi în dimineaţa aceasta, doamnă Manning?

– Bine, minţi Leigh, în timp ce asistenţa cerceta tuburile şi containerele ataşate de trupul lui Leigh.

– Nu aţi folosit infiltraţia cu morfină? întrebă ea cu o expresie uimită şi acuzatoare.

– N-am nevoie de ea. Mă simt bine. Adevărul era că fiecare centimetru din corpul ei, de la degetele de la picioare pînă în vîrful capului, ori dureau, ori pulsau şi asistenta ştia fără îndoială. O privi pe Leigh încruntîndu-se neîncrezătoare, pînă cînd aceasta în sfîrşit se înduplecă şi adăugă: nu vreau morfină, deoarece am nevoie să fiu în alertă şi cu toate simţurile treze, în dimineaţa asta.

– Ai nevoie să nu te doară şi să te odihneşti bine, pentru ca trupul tău să se vindece, argumentă asistenta.

– Am să o folosesc mai tîrziu, promise Leigh.

– De asemenea, trebuie să mănînci, porunci ea împingînd măsuţa cu tava micului dejun mai aproape de pat.

Imediat ce plecă, Leigh dădu la o parte tava şi se întinse după telefon. Îl sculă pe Jason.

– Leigh? bombăni el somnoros. Leigh! Isuse Christoase! bolborosi trezindu-se. Ce iadului se întîmplă? Ce mai faci? Ai veşti de la Logan? E bine?

– N-am nici o vorbă de la Logan, rosti Leigh. Eu sînt bine. Puţin suferindă şi ameţită, asta e tot. Putea să simtă cugetul lui Jason înfruntîndu-se cu interesul lui personal, în timp ce lupta împotriva nevoii de a o întreba cînd putea să se întoarcă la teatru. Am nevoie să-mi faci o favoare.

– Orice.

– Aş vrea să angajez personal propriu, pentru a ajuta la găsirea lui Logan. Pe cine să sun pentru a aranja asta? Detectivi particulari? Cunoşti pe cineva de acest fel?

– Draga mea, nu pot să cred că ai cea mai mică îndoială. Cum crezi că l-am prins pe Jeremy înşelîndu-mă? Cum crezi că am evitat să-l plătesc pe şarlatanul acela, care declara....

– Poţi să-mi dai numele firmei şi numărul de telefon? îl întrerupse Leigh.

În timp ce ea scotea un pix din sertarul de lîngă pat şi scria numărul de telefon pe spatele unei telegrame, fu cuprinsă de asemenea dureri, încît de abia putea să gîndească. Închise telefonul şi se lăsă pe spate în perne, concentrîndu-se asupra acţiunii de a respira, fără să intensifice durerea din coastе. Încă mai făcea asta, cînd asistenta, care fusese şi ultima oară, s-a înapoiat la patul ei şi a văzut tava cu micul dejun tot neatinsă.

– Trebuie realmente să mănînci, doamnă Manning. N-ai mîncat nimic de zile înregi.

Asistenta ei privată era mult mai uşor de ignorat, dar plecase acasă să doarmă puţin şi nu se întorcea pînă diseară.

– Aşa am să fac, dar nu acum....

– Insist, o combătu asistenta mutînd masa mobilă în poala lui Leigh. Îndepărtă capacele de plastic de pe farfurii. Ce ai dori pentru început? întrebă ea amabilă. Sucul de mere, germenii de grîu cu lapte degresat, sau oul fiert?

– Nu cred să pot înghiţi ceva din toate astea.

Încruntîndu-se, asistenta îşi aruncă ochii la mica listă de alături de tavă.

– Asta e ceea ce ai comandat aseară.

– Trebuie că deliram.

Evident asistena fu de acord, dar asta nu o împiedică să dorească să-şi atingă scopul.

– Pot să trimit pe cineva jos, la restaurant. Ce îţi plăcea în mod obişnuit să mînînci la micul dejun?

Întrebarea simplă o umplu pe Leigh de un asemenea dor după fosta ei viaţă, siguranţa, rutina plăcută, încît simţi nevoia să plîngă.

– O pară – şi cafea.

– Pot să mă ocup eu de asta, rosti veselă asistenta, şi nici nu va trebui să trimit pe cineva la restaurant.

De abia părăsi încăperea, că intrară detectivii Shrader şi Littleton. Leigh se ridică în pat.

– Aţi găsit cabana?

– Nu, doamnă. Regret. Nu avem nici o noutate de raportat, doar cîteva întrebări să-ţi punem. Făcu un semn spre tava cu micul dejun. Dacă te-am întrerupt de la masă, continuă. Putem aştepta.

– Asistenta îmi aduce altceva, afirmă Leigh.

Ca la comandă, sosi şi asistenta împingînd un cărucior, pe care se afla un coş imens cu pere, aranjate într-un cuib de satin auriu şi legate cu o panglică aurie.

– Coşul acesta se afla în camera asistentelor. L-a adus un voluntar şi a spus că e pentru tine. Nu sînt doar pere, e o operă de artă! se entuziasmă ea, scoţînd o pară uriaşă şi lucioasă din cuibul ei auriu şi ţinînd-o în sus, pentru a fi admirată. Studie coşul pe toate părţile. Nu pare să fie nici o carte de vizită. Trebuie că a căzut. Am să o caut, rosti asistenta, în timp ce-i dădea para lui Leigh. Te las singură cu vizitatorii tăi.

Para din mînă îi aminti lui Leigh de ultima ei discuţie cu Logan privind micul dejun şi ochii i se umplură de lacrimi. O cuprinse cu mîinile, plimbîndu-şi degetele pe coaja ei fină şi gîndindu-se la pielea lui Logan, la zîmbetul lui; apoi o ţinu lipită de inimă, unde erau adunate toate celelalte amintiri despre Longan, în siguranţă şi pline de viaţă. Două lacrimi i se strecurară printre gene.

– Doamnă Manning?

Stînjenită, Leigh îşi şterse lacrimile.

– Scuzaţi-mă. Cu asta mă tachina soţul meu, spunea că sînt dependentă de pere. De ani de zile, am mîncat una la micul dejun, aproape în fiecare zi.

– Îmi imaginez că multă lume ştie asta? întrebă ca din întîmplare detectiva Littleton –

-Nu e un secret, afirmă Leigh punînd para deoparte. Din cînd în cînd, glumea în legătură cu asta, în faţa altora. Perele astea au fost probabil trimise de menajera mea, sau de secretară, sau mai curînd, de prăvălia care mi le trimite cînd sînt acasă. Făcu un semn spre cele două scaune. Vă rog – luaţi loc.

Littleton trase scaunele aproape de patul lui Leigh, în timp ce Shrader explica situaţia.

– Harta ta nu ne-a fost de ajutor, aşa cum am sperat. Indicaţiile erau puţin contradictorii, bornele indicatoare lipseau, sau erau îngropate în zăpadă. Am controlat la toţi agenţii imobiliari din perimetru, dar pînă acum nici unul n-a ştiut nimic despre casa şi proprietatea pe care le-ai descris.

Brusc, lui Leigh îi trecu prin cap un gînd – o soluţie atît de evidentă, încît era consternată că nu s-au gîndit ei înşişi la asta.

– Ştiu că eram aproape de cabană, cînd am făcut accidentul. Indiferent cine m-a găsit pe drum, va şti exact unde eram! Aţi vorbit cu el?

– Nu, n-am vorbit încă, admise Shrader.

– De ce nu? izbucni Leigh. De ce aţi rătăcit prin munţi, încercînd să-mi urmaţi harta, cînd tot ce trebuia să faceţi era să vorbiţi cu cel care m-a salvat?

– Nu putem să vorbim cu el, deoarece nu ştim cine e.

Capul lui Leigh începu să zvîcnească de frustrare furioasă.

– Nu poate fi prea greu de găsit. Vă rog, întrebaţi şoferul ambulanţei care m-a adus aici. Trebuie că l-a văzut şi a vorbit cu el.

– Încearcă să te calmezi, rosti Shrader. Înţeleg de ce eşti supărată. Dar lasă-mă să-ţi fac cunoscută situaţia privind salvarea ta.

Simţind că adevărul era mai complex decît crezuse ea cu cîteva minute înainte, Leigh încercă să facă ceea ce a rugat-o.

– În regulă, sînt calmă. Te rog, spune-mi.

– Omul care te-a găsit duminică noaptea, te-a coborît de pe munte, pînă la un mic motel de la periferia oraşelului, numit *Venture Inn*. L-a trezit pe recepţionerul de noapte al motelului şi l-a rugat să sune la nouă-unu-unu. Apoi l-a convins că ţi-ar fi mai bine acoperită cu pături, într-o cameră încălzită, pînă soseşte ajutorul. După ce cei doi te-au dus într-o cameră, salvatorul tău i-a spus recepţionerului că se duce pînă la maşină, după lucrurile tale. Nu s-a mai întors. Cînd, după cîteva minute, recepţionerul s-a dus să-l caute, maşina dispăruse.

Furia lui Leih îi părăsi trupul, lăsînd-o moale şi deznădăjduită. Închizînd ochii, se lăsă cu spatele pe perne.

– E o nebunie. De ce a făcut cineva aşa ceva?

– Există mai multe explicaţii posibile. Cea mai probabilă este că, era acelaşi tip care te-a aruncat de pe şosea. După aceea s-a simţit vinovat, aşa că s-a întors să vadă dacă te poate găsi. Odată ce te-a găsit, a devenit îngrijorat, să nu fie acuzat de accident, aşa că s-a asigurat că rămîi pe mîini bune, la motel, apoi s-a depărtat de tine, înainte de a sosi poliţia şi ambulanţa. Indiferent dacă a fost cu adevărat tipul care te-a aruncat de pe şosea sau nu, în mod sigur are un motiv să nu vrea să vorbească cu poliţia. Recepţionerul motelului ne-a spus că tipul conducea un sedan cu patru uşi, negru sau bleumarin – un Lincoln, crede el – vechi şi destul de uzat. Recepţionerul are cam şaizeci de ani şi nu prea a observat altceva, pentru că avea mîinile ocupate încercînd să ajute să fii scoasă din vehicol. Amintirea lui despre şofer e puţin mai exactă şi a fost de acord să colaboreze mîine cu unul din desenatorii noştri de portrete robot, din oraş. Să sperăm că vor reuşi o asemănare bună, pe care să o putem folosi, dacă soţul tău nu apare încă.

– Bine, şopti Leigh întorcîndu-şi faţa de la ei. Dar tot ce putu cu adevărat să vadă era expresia fericită a lui Logan, în timp ce o săruta de la revedere, duminică dimineaţa. Era undeva pe acolo – rănit sau acoperit de zăpadă, sau ambele. Erau singurele alternative pe care voia Leigh să le

la în consideraţie. Posibilitatea ca Logan să nu mai aibă deja nevoie de ajutor, sau să fie salvat prea tîrziu, era prea nimicitoare pentru a se gîndi la ea.

Detectiva Littleton vorbi pentru prima oară, cu un ton ezitant.

– Mai există încă un lucru despre care am vrut să te întrebăm.... Leigh clipi pentru a-şi ascunde lacrimile ce-i ardeau ochii şi se forţă să se uite la brunetă. În dimineaţa aceasta, ofiţerul Borowski s-a întors la datorie, după zilele libere primite şi ne-a informat că în septembrie ai sesizat poliţia că există un hărţuitor pe urmele tale. Ofiţerul Borowski a fost cel care a preluat atunci informaţia şi a crezut că ar trebuie să ştim şi noi. Situaţia a continuat?

Inima lui Leigh începu să bubuie în piept, bătăi terifiante ce răsunau în tot organismul şi frica făcu ca vocea să-i tremure atît de rău, încît fu aproape de neînţeles.

– Credeţi că un hărăţuitor m-a scos de pe drum, sau că i-a făcut ceva soţului meu?

– Nu, nu, deloc, rosti.detectiva Littleton cu un zîmbet cald şi liniştitor. Încercăm doar să fim de ajutor. Drumurile principale sînt acum curăţate şi cele secundare sînt în curs. Liniile telefonice şi de electricitate au fost restabilite, cu excepţia cîtorva locuri izolate, unde încă se mai lucrează. De acum înainte, soţul tău va putea să apară oricînd. Noi credem că ţi-ar plăcea să vezi ce putem găsi în legătură cu identitatea hărţuitorului tău, în timp ce încă mai colaborăm cu tine. Dacă nu vrei ca noi să.....

– Aş aprecia dacă aţi face-o, rosti Leigh agăţîndu-se de explicaţia detectivei Littleton, deoarce aşa voia să creadă.

– Ce poţi să ne spui despre acest hărţuitor? Leigh descrise întîmplările care au îngrijorat-o. Ai spus că ţi-a trimis orhidee, comentă Littleton, cînd Leigh termină. Te-ai uitat la vreuna din cărţile de vizită ce însoţesc florile?

– Nu.

Littleton se ridică şi se îndreptă spre orhideele albe.

– Sînt de la Stephen Rosenberg, rosti ea citind cartea de vizită.

– E unul din sponsorii piesei, o informă Leigh.

Unul după unul, Littleton îi citi mesajele şi numele de pe celelalte cărţi de vizită. Cînd ajunse cam la jumătate, făcu un semn spre teancul de mesaje telefonice şi de telegrame de pe noptiera lui Leigh.

– Te-ai uitat cu atenţie prin astea?

– La cea mai mare parte, răspunse Leigh.

– Ar fi în regulă dacă detectivul Shrader se uită prin ele, în timp ce eu fac asta?

Pentru Leigh era în regulă, dar Shrader nu păru foarte entuziasmat cînd începu să răsfoiască teancul. Şi cînd numele de pe ultimul buchet fu recunoscut de Leigh, Littleton îşi luă jacheta şi Shrader se sculă de pe scaun, încercînd să se achite de sarcină stînd în picioare. Citea unul din ultimile mesaje, cînd întreaga lui atitudine suferi o bruscă şi neplăcută transformare. Se uită la Leigh studiind-o, ca şi cum o vedea într-o lumină complet nouă şi nefavorabilă.

– Deci, înseamnă că Michael Valente e prieten bun cu tine?

Expresia de pe figura lui şi chiar a lui Littleton o făcu pe Leigh să se simtă murdărită de această asociere.

– Nu, nu e, declară Leigh emfatic. L-am întîlnit pentru prima oară sîmbătă noaptea la petrecerea prilejuită de premiera piesei. Nu voia să spună mai mult, nu voia să menţioneze că petrecerea s-a dat în casa ei şi în special nu voia ca ei să ştie că Logan trata afaceri cu Valente. Nu voia să spună nimic, care să-i facă pe detectivii aceştia să creadă că Logan era altceva, decît un afacerist corect şi un bărbat iubit, care îi lipsea. Ceea ce era adevărat.

Ambii detectivi părură că acceptă explicaţia ei

– Îmi imaginez că atragi o mulţime de viermi de aceştia şi de scrîntiţi, cînd eşti o mare stea, rosti Shrader.

– Face parte din meserie, afirmă Leigh încercînd să glumească şi eşuînd lamentabil.

– Acum te vom lăsa să te odihneşti puţin, mai rosti el. Ai numerele celularelor noastre, dacă ai nevoie să ne contactezi. Vom încerca să urmăm din nou harta ta. În mod normal, e uşor să localizezi locul unui accident ca al tău, dar

sînt nişte nămeţi aşa de înalţi pe marginea drumului, că e greu să observi indicaţiile pe care le căutăm.

– Sunaţi-mă dacă găsiţi ceva – orice, îi rugă Leigh.

– Aşa vom face, promise Shrader. Îşi ţinu în frîu temperamentul, în timp ce Littleton se opri la oficiul asistentelor şi întrebă de cartea de vizită ce lipsea din coşul cu pere. Continuă să-şi menţină calmul, atîta timp cît asistenta o căută şi nu o găsi, dar cînd ajunse la lift, îşi dădu drumul împotriva lui Sam. Ce ai făcut acolo a fost complet lipsit de sens! Ai speriat rahatul din ea cu aiureala aia a hărţuitorului. N-a dat nici un ban pe motivele întrebărilor tale. A ştiut exact ce gîndeai.

– Nu e proastă. În curînd şi-l va aminti, apoi va fi îngrozită că s-ar putea să fie răspunzător pentru ceea ce s-a întîmplat, replică Sam. E mai bine să ştie că *noi* deja ne-am gîndit la el şi îl urmărim.

– Ce urmărim? o ironiză el. Hărţuitorul ei e încă în stadiul romantic, oferă cadouri, stadiu în care probabil că va rămîne, pînă cînd altcineva îi va acapara privirile. În al doilea rînd, hărţuitorii nu sînt spontani – ei visează la momentul în care vor apărea în mod deschis. Plănuiesc şi visează, şi nu le place să fie deranjaţi. Nu hotărăsc să facă mişcarea în timpul unui viscol neaşteptat şi neprevăzut, în afară de faptul că au plănuit asta – ceea ce e imposibil.

Sosirea ascensorului îl distrase şi cînd Sam văzu că acesta era gol, încercă să-şi explice raţionamentul.

– Nu găseşti ciudat că soţul ei a dispărut în aceeaşi noapte, în care şi ea a fost aproape ucisă – apoi misterios salvată? Pur şi simplu sînt prea multe coincidenţe.

– Sugerezi că un hărţuitor se află în spatele tuturor acestor întîmplări? Cîţi hărţuitori crezi tu că are?

Sam îi ignoră sarcasmul.

– Cred că e posibil ca el să o fi urmărit, şi cînd i-a văzut maşina sărind peste terasament, s-a oprit pentru a o salva. Odată ce pronunţă aceasta cu voce tare, Sam ar fi vrut să n-o fi făcut, deoarece şi ei i se părea ceva absurd.

– Asta e teoria ta? o ridiculiză el. Un hărţuitor transformat într-un cavaler cu armură strălucitoare? Fără să mai aştepte răspunsul, adăugă: acuma, lasă-mă să-ţi spun teoria *mea:*

Manning a fost prins de viscol şi dintr-un motiv sau altul n-a putut să scape. Doamna Manning a pierdut controlul volanului în aceeaşi furtună de zăpadă, care a orbit-o şi astfel a ieşit de pe şosea. Iată de ce îmi place teoria mea: *la fel li se întîmplă sutelor de oameni în viscol, duminica!* Iată de ce *nu-mi* place teoria ta: E improbabilă. De fapt e fantastică. Pe scurt, e naivă.

În loc să-i displacă relatarea lui precisă, Sam se uită la el o clipă, apoi rîse.

– Ai dreptate, dar te rog nu-ţi îndulci părerile, de dragul meu.

Shader era bărbat, deci „să aibă dreptate" era atît un compliment – ce imediat îi îmbunătăţi dispoziţia – cît şi un motiv să se simtă superior.

– Ar fi trebuit să-ţi discuţi teoria cu mine, înainte de a o vîrî pe gîtul doamnei Manning, sublinie el, dar cu o voce mult mai plăcută.

– Nu mi-am formulat-o, decît după ce am ajuns aici, admise Sam în timp ce uşile liftului se deschiseră, ajunşi la parter. Perele m-au orientat în această direcţie. Reprezintă o cunoaştere a obiceiurilor ei personale – o informaţie „din interior" – şi nu aveau carte de vizită. Apoi, cînd am văzut ce puternică a fost reacţia doamnei Manning faţă de ele....

– Ţi-a spus de ce a reacţionat aşa.

Traversaseră deja holul pe jumătate, cînd Sam hotărî să se întoarcă, iar Shrader îşi închipui fără temei că se ducea la toaletă.

– Ne întîlnim în maşină, îi spuse ea.

– Tulburări de prostată? glumi el. Deja te-ai mai oprit o dată, pe drum.

Sam trecu de biroul recepţiei, unde nenumărate noi aranjamente florale aşteptau să fie livrate pacienţilor din saloane. Îşi arătă insigna unei voluntare mai în vîrstă, cu un păr vopsit albastru şi un ecuson unde scria că se numeşte doamna Novotny.

– În dimineaţa aceasta a fost adus aici un coş mare cu pere? o întrebă ea.

– O, da, rosti voluntara. Ne-am mirat cu toţii de mărimea perelor acelora minunate.

– Se întîmplă să fi observat camioneta sau maşina care le-a livrat?

– De fapt, am observat. Era o maşină neagră – de felul celor conduse de starurile de cinema. Ştiu asta, pentru că doi adolescenţi au stat tot timpul şi au admirat-o. Un băiat a spus că a costat cel puţin trei sute de mii de dolari!

– Au menţionat ce fel de maşină era?

– Da. Au spus că e un..... Făcu o pauză adîncită în gînduri, apoi se lumină. Spuneau că e un Bentley! Îl pot descrie şi pe cel care o conducea: era îmbrăcat într-un costum negru şi cu şapcă neagră cu cozoroc. A adus perele aici şi le-a pus pe biroul meu. A spus că sînt pentru doamna Leigh Manning şi m-a rugat să fiu amabilă să am grijă să ie primească, cît mai repede posibil. I-am spus că aşa voi face.

Sam se simţi cu desăvîrşire ridicolă să mai insiste asupra ceea ce în mod evident era un coş inofensiv cu fructe scumpe, livrat dintr-un Bentley cu şofer. Shrader avusese perfectă dreptate.

– Mulţumesc foarte mult, doamnă Novotny, aţi fost de mare ajutor, o asigură Sam automat, deoarece considera că e important ca fiecare cetăţean cooperant să simtă că a făcut ceva valoros. Era un fel de a spune „mulţumesc că ai vrut să te implici".

Doamna Novotny fu atît de flatată, încît încercă să fie de şi mai mare ajutor.

– Dacă vrei să ştii şi altceva despre omul care conducea maşina aia, ai putea să o întrebi pe persoana care a trimis perele, detectiv.

– Nu ştim cine le-a trimis, rosti Sam peste umăr. Nu au fost însoţite de nici o carte de vizită.

– Plicul a căzut pe jos. Ceva din felul în care a spus asta a făcut-o pe Sam să se oprească şi să se întoarcă. Doamna Novotny ţinea în mînă un plic pătrat. Intenţionam să-l trimit sus la doamna Manning cu un voluntar, dar au fost ocupaţi toată dimineaţa. Aproape toate paturile sînt ocupate, din cauza viscolului. O mulţime de oameni au alunecat, sau au avut accidente de maşină, sau au suferit atac de cord curăţind zăpada.

Sam îi mulţumi din inimă, luă plicul şi continuă să străbată holul. Îl deschise apoi, nu pentru că se aştepta să descopere cine ştie ce în el, ci pentru că deja îşi complicase existenţa faţă de Shrader şi o supărase pe doamna Manning în legătură cu coşul cu fructe, la care trebuia să fie ataşat. Scoase o coală de hîrtie împăturită, cu acelaşi antet ca acela de pe plic şi citi mesajul scris de mînă. Se opri în mijocul drumului. Şi îl mai citi de două ori.

Shrader scosese maşina din parcare şi se afla în curba din faţa intrării principale. Trîmbe de gaze de eşapament ieşeau din ţeava din spate şi un înveliş tare şi gros de gheaţă era deja adunat pe parbriz. El îl răzuia cu cardul de credit – un procedeu încîntător pentru ştergerea parbrizelor maşinilor ce mergeau cu viteză maximă şi pentru încheieturile degetelor lui goale. Ea aşteptă în maşină, pînă cînd urcă şi el şi începu să-şi sufle în pumni şi să-i frece; după care ea îi dădu nota împăturită.

– Ce e asta? întrebă suflîndu-şi în degete.

– Biletul care a însoţit perele doamnei Manning.

– De ce mi-l dai mie?

– Pentru că ţi-e frig şi cred că asta o să te.... facă să iei foc.

Shrader reflectă că, în mod cert, nu era de crezut şi îşi demonstră părerea ignorînd biletul şi continuînd să-şi frece mîinile. Cînd termină, puse în funcţie motorul Fordului, se uită în oglinda retrovizoare şi ieşi din curbă. În sfîrşit, întinse mîna după bilet, despăturindu-l cu nepăsare cu degetul mare şi cînd se apropiară de un stop, într-o intersecţie pentru pietoni, îi aruncă în sfîrşit o privire piezişă.

– Pe toţi dracii din iad! Apăsă aşa de tare pe frînă şi opri, încît centura lui Sam se înţepeni şi spatele maşinii derapă pe gheaţă. Îl citi din nou, apoi încet îşi înălţă capul mare şi negru şi o privi, cu ochii lui căprui străluciori de mirare şi anticipare – un rottweiler fericit, căruia tocmai i se aruncase un muşchi de vacă suculent. Clătină din cap, ca pentru a şi-l limpezi. Trebuie să-l sunăm pe căpitanul Holland, rosti el tăind cu Fordul o curbă. Chicotind în tăcere, apăsă pe numerele de pe celularul lui. Ce lovitură, Littleton! Dacă Logan Manning nu apare curînd – sănătos şi voios – îi vom

oferi *NYPD* un caz, ce va ajunge să facă din tine o eroină şi din Holland următorul comisar şef. Comisarul şef Trumanti va putea să moară fericit. La telefon lătră: aici Shrader. Trebuie să vorbesc cu căpitanul. Ascultă o clipă, apoi adăugă: spune-i că e urgent. Aştept la telefon. Luă telefonul de la ureche, destul pentru a apăsa pe butonul *mut,* apoi anunţă: dacă nu eşti deja îngerul blond al lui Holland, ai să fii de acum înainte.

Sam îţi reprimă o tresărire de alarmă.

– Ce vrei să spui cu „îngerul" lui?

Shrader îi aruncă o privire îngrozitor de abătută.

– Uită că am spus asta. Indiferent ce e între tine şi Holland, nu e treaba mea. Acum e clar, totuşi, că ai mai multe calităţi, nu numai felul în care arăţi. Ai un instinct extraordinar, ai tenacitate, ai abilitate! Asta contează.

– Ce contează pentru mine în această clipă este faptul că ai insinuat despre căpitanul Holland că are un fel de inclinaţie pentru mine şi vreau să ştiu de ce crezi asta.

– Drace, toată lumea de la *Optsprezece* crede aşa!

– Oho, asta mă face să mă simt mult mai bine, rosti ea sarcastică. Acum răspunde-mi la întrebare, sau am să-ţi demonstrez o „tenacitate" cum niciodată....

Persoana de la capătul firului rosti ceva şi Shrader ridică mîna, pentru a o face pe Sam să tacă.

– Sînt tot aici, rosti el; apoi se uită la Sam cîntărind gradul de determinare de pe figura ei şi hotărî să creadă în ameninţare. Hai să iau în considerare dovezile, rosti el după ce apăsase din nou butonul *mut*. Eşti detectiv începător, dar ai cerut compartimentul *Omucideri* la *Optsprezece* şi ai primit *Omucideri*. Avem cazuri ieşite din comun, dar Holland nu vrea să-ţi dea nici unul din aceste cazuri; vrea un caz frumos şi curat, cu care să începi. Ai nevoie de un partener permanent, dar Holland nu te-a repartizat nimănui. Vrea să-ţi alegi partenerul tu *personal*...

Sam respira greu la singura explicaţie nesatisfăcătoare, ce putea să-i treacă prin minte în acel moment.

– Holland procedează la numirea tuturor, de cînd postul locotenentului Unger e liber.

– Da, dar Holland nu te-a repartizat ca partener permanent pe lîngă cineva, deoarece vrea să se asigure întîi că acesta e cu adevărat drăguţ, cineva cu care să fii „compatibilă".

– Atunci cum de a putut să te aleagă pe tine?

Shrader zîmbi la ironia ei.

– Pentru că ştie că o să am grijă de tine.

– Ţi-a spus el să ai grijă de mine? căscă gura la el şocată de indignare.

– Exact cu aceste cuvinte.

Pentru o clipă, digeră afirmaţia, apoi ridică din umeri prefăcîndu-se dezinteresată.

– Ei bine, dacă asta e tot ce v-a făcut să vă închipuiţi că se întîmplă ceva ciudat, atunci nu sînteţi toţi decît o adunătură de babe bîrfitoare.

– Scuteşte-ne, Littleton. Uită-te la tine, nu eşti genul obişnuit de poliţistă. Nu înjuri, nu te apucă nebunia de furie, eşti prea curată şi doamnă şi nu *arăţi* ca un poliţist.

– Nu m-ai *auzit* înjurînd, îl corectă Sam, şi nu m-ai *văzut* încă înfuriindu-mă. Şi ce e rău în felul cum arăt?

– Nimic. Întreabă-l pe Holland şi pe unii dintre ceilalţi tipi de la *Optsprezece* – ei cred că arăţi realmente minunat. Desigur, toate celelalte detective de la *Optsprezece* sînt mult mai bătrîne decît tine şi cu douăzeci şi cinci de kilograme în plus, aşa că nu au cu cine să te compare. Sam clătină din cap dezgustată şi îşi ascunse uşurarea, dar următoarea lui declaraţie o enervă şi puse capăt alinării de moment. Pentru că vrei să ştii tot adevărul, reluă el, conform radio-şanţului de la comandament, deţii un fel de protecţie – prieteni sus puşi – cam aşa ceva.

– E tipic, rosti Sam reuşind să afişeze un dispreţ amuzat. Oricînd o femeie începe să aibă succes într-o profesiune dominată de bărbaţi, voi tipilor înotdeauna atribuiţi succesul ei *oricărui* alt motiv, în afară de competenţă.

– Ei bine, tu ai chiar multă competenţă, o şocă Shrader cu afirmaţia; apoi se opri brusc, cînd în sfîrşit Holland preluă convorbirea şi evident începu prin a-l certa pe Shrader, pentru că aşteptase atîta pe fir şi crescuse astfel factura la celularul lui. Da, domnule căpitan, ştiu, probabil cinci minute.

Da, domnule căpitan, dar detectiva Littleton a descoperit ceva, ce am simţit că aţi vrea să aflaţi imediat.

Deoarece Shrader era detectivul cel mai bătrîn implict în acest caz, şi de asemenea „însărcinat cu ea", Sam se aşteptase ca el să-şi reţină pentru el un fel de credit din descoperirea ei, sau cel puţin să-şi declare satisfacţia că-i aducea el însuşi la cunoştinţă lui Holland noutatea, dar spre surpriza ei, Shrader îi întinse telefonul făcîndu-i cu ochiul. Holland tocmai spunea că ar fi bine să fie ceva într-adevăr de valoare.

Cînd Sam termină convorbirea, nu avu nici o îndoială că, Thomas Holland considera că informaţia ei justificase o convorbire telefonică costisitoare.

De fapt, el considera că merită completa şi imediata folosire a *întregului* personal disponibil şi a tuturor resurselor *NYPD*.

– Ei bine? întrebă Shrader cu un zîmbet de cunoscător. Ce a spus Holland?

Sam îi restitui telefonul şi rezumă conversaţia.

– În esenţă, a spus că doamna Manning va primi şi mai mult ajutor din partea *NYPD* la căutarea soţului ei, decît şi-ar fi închipuit vreodată.

– Sau ar fi dorit, rosti Shrader hotărît. Îşi aruncă ochii spre spital, aproximativ în direcţia etajului trei şi clătină din cap. Femeia asta e un *diavol* de actriţă! M-a prostit cu desăvîrşire.

Sam îi urmă automat privirea.

– Şi pe mine, admise ea încruntîndu-se.

– Bucură-te, o sfătui el, în timp ce ieşeau din parcare. L-ai făcut pe Holland fericit şi acum e sigur la telefon cu Trumanti, făcîndu-l şi pe comisarul şef fericit. Pînă diseară, Trumanti îl va face fericit pe primar. Cea mai mare problemă pentru noi, rosti el punînd motorul în funcţie, este să păstrăm ce avem, în mare secret. Dacă federalii află, vor încerca să găsească o metodă pentru a ne fura cazul. Au încercat să-l ţintuiască pe Valente cu duzini de acuzaţii pe an, dar nu au reuşit să-l înfunde niciodată. Nu vor fi prea fericiţi cînd *NYPD* va reuşi, acolo unde ei au eşuat.

– Nu e puţin cam prea devreme pentru tot acest extaz al tău? întrebă Sam. Dacă Logan Manning apare viu şi nevătămat, nu mai există nici un „caz".

– Adevărat, dar ceva îmi spune că nu se va întîmpla aşa. E timpul prînzului, adăugă după ce aruncă o privire pe ceasul de la bord. Îţi datorez scuze pentru că mai devreme am făcut atîtea găuri în teoria ta. Am să-ţi cumpăr un hamburger pentru prînz.

Oferta lui extraordinară îi făcu lui Sam o dublă plăcere. Shrader era aşa de zgîrcit, încît toată lumea de la *Optsprezece* făcea glume pe această temă. În cele cîteva zile cît fuseseră la munte împreună, el îi oferise cîteva ceşti de cafea, şi aperitive de la aparatul spitalului. Avînd în vedere asta şi atitudinea lui de mai înainte în legătură cu „teoria" ei, Sam hotărî o răzbunare ce ştia că îl va face să sufere:

– Îmi datorezi *o friptură* la cină.

– Nici o şansă.

– Ştiu şi locul. Dar mai întîi, căpitanul Holland vrea să dăm cîteva telefoane autorităţilor locale.

6

Incapabilă să îndure gîndul la mîncare, sau să mai suporte cicăleala asistentei pe această temă, Leigh ascunse două bucăţi de pîine prăjită şi para, în sertarul noptierei, apoi se lăsă pe spate pe perne, gîndindu-se la ce au spus şi au făcut detectivii. După cîteva minute, luă o hotărîre şi îi telefonă secretarei.

Brenna răspunse la telefonul din apartamenul lui Leigh de pe Fifth Avenue, la primul apel.

– Există vreo informaţie despre domnul Manning? întrebă Brenna imediat ce Leigh termină să o asigure de propria ei stare.

– Nu, nu încă, admise Leigh încercînd să nu sune la fel de disperat, pe cît se simţea. Am nevoie de cîteva numere de telefon. Nu se află în computer. Sînt într-o mică agendă

cu adrese, în sertarul din dreapta al biroului meu din dormitor.

– Ce numere? întrebă Brenna şi Leigh şi-o putu imagina pe mica şi eficienta blondă apucînd un pix, gata ca întotdeauna să răspundă la orice doleanţă.

– Am nevoie de telefonul direct al primarului Edelman de la birou, ca şi de numărul particular, de acasă. Am nevoie şi de numărele de telefon de la birou şi de acasă ale lui William Trumanti. E trecut ori la numele lui, ori la „comisar şef". Rămîn pe fir pînă le găseşti.

Brenna reveni la telefon aşa de repede, că Leigh fu convinsă că o luase la goană pînă în dormitorul ei.

– Mai există ceva ce pot face? întrebă Brenna.

– Acuma nu.

– Courtney Maitland a fost aici de mai multe ori, o anunţă Brenna. E absolut convinsă că ai murit şi că autorităţile ascund realitatea.

În circumstanţe normale, simpla menţionare a sincerei adolescente, care locuia în acelaşi bloc cu Leigh, ar fi făcut-o să zîmbească, dar nu acum.

– Spune-i lui Courtney că, ultimul lucru despre care am discutat noi două a fost în legătură cu ce simte ea faţă de noua soţie a tatălui ei. Aceasta o va convinge că sînt vie şi vorbesc.

– Am să o sun chiar acum, afirmă Brenna. Imediat ce am aflat de accident, ţi-am angajat o asistentă particulară. A venit?

– Da, mulţumesc. I-am dat liber în dimineaţa aceasta, dar ar fi trebuit să o mai reţin o zi.

– Pentru că nu te simţi destul de bine?

– Cum? Mintea lui Leigh era deja la telefoanele pe care voia să le dea.

– Nu, pentru că era mai uşor de manevrat, decît asistenta spitalului.

PRIMARUL EDELMAN era într-o consfătuire, cînd a sunat Leigh, dar cînd secretara i-a comunicat cine e la aparat, a luat imediat receptorul.

– Leigh, îmi pare aşa rău de cele întîmplate. Ce mai faci?

– Sînt bine, domnule primar, răspunse Leigh făcînd efort să-şi menţină vocea fermă. Dar încă nu am nici o veste de la Logan.

– Ştiu. Am cerut poliţiei statale să ajute la căutarea lui şi oamenii fac tot ce pot, dar sînt foarte aglomeraţi. Făcu o pauză, apoi rosti cu multă amabilitate. Există ceva ce aş putea să fac pentru tine?

– Îmi dau seama că asta e ceva suplimentar – şi că nici măcar nu intră în responsabilitatea *NYPD* – dar sînt doar doi detectivi care îl caută pe Logan, şi timpul zboară. Ar fi posibil să fie mai multă lume pe aici, pentru a ajuta la căutare? Voi fi încîntată să răsplătesc oraşul pentru forţa suplimentară pusă la dispoziţie, orice alte cheltuieli implică acest lucru.

– Nu e vorba numai de costuri. Există cîteva chestiuni jurisdicţionale care intervin, din punctul de vedere al *NYPD*. Comisarul şef Trumanti nu poate trimite un „grup invadator" în Catskills, fără ca municipalitatea locală – sub jurisdicţia căreia se află zona – să nu-i ceară să participe la anchetă.

Lui Leigh i se păreau un fleac – normele de impunere a legii – şi nu avea timp de aşa ceva.

– Afară sînt -8 grade Celsius, domnule primar, şi soţul meu e pierdut pe undeva. FBI-ul are jurisdicţie peste tot. Mă gîndesc să-i chem pe ei.

– Categoric poţi să încerci, rosti el, dar Leigh îşi dădu seama din tonul lui, că nu credea că va avea şansa să determine FBI-ul să se implice în căutari. Am înţeles că sînt o mulţime de oameni dispăruţi în viscol, Leigh, dar se crede că toţi sînt în siguranţă, doar că nu pot să-şi croiască drum pînă la şoseaua principală, pentru a se folosi de un telefon.De ce nu-l suni pe Bill Trumanti, să te pună la curent cu ultimele informaţii?

– Chiar acum intenţionam să o fac. Mulţumesc, domnule primar, rosti Leigh, dar nu i se simţea deosebit de îndatorată. Ea era înnebunită şi avea nevoie de mai mult decît simpatie şi scuze. Voia ajutor imediat.

Cînd încercă să-l contacteze, comisarul şef Trumanti nu era abordabil, dar o sună el, o jumătate de oră mai tîrziu. Spre enorma ei surpriză şi uşurare, Trumanti îi oferi o

mulţime de sugestii; era pregătit să ofere sprijin total şi toate resursele *NYPD*-ului, pentru a ajuta la găsirea lui Logan.

– În timp ce vorbim, problemele jurisdicţionale pe care le-a menţionat primarul au fost deja rezolvate, rosti el. Făcu o scurtă pauză şi acoperi telefonul cu mîna, apoi spuse cîteva vorbe neinteligibile celui care era cu el, după care reveni la convorbirea cu Leigh. Tocmai am fost informat că detectivii căpitanului Holland, au contactat municipalitatea locală şi toţi sîntem de acord să lăsăm *NYPD* să se alăture eforturilor lor de caută-şi-salvează. De fapt, atitudinea lor este „cu cît mai mult ajutor, cu atît mai bine!" După cum ştii, Leigh, a fost un viscol infernal şi agenţii, ca şi autorităţile locale, muncesc douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru a ajuta populaţia. Leigh fu aşa de uşurată, încît simţi că va izbucni în lacrimi. În conformitate cu prevederile meteorologice, continuă el, foarte curînd va interveni dezgheţul. Tocmai am aprobat să se folosească elicopterele *NYPD* pentru a începe căutarea cabanei, imediat ce tavanul de nori se ridică şi vizibilitatea se îmbunătăţeşte, pînă la un nivel lipsit de pericole. Este foarte mult teren de acoperit, aşa că nu-ţi abandona speranţele prea repede. Între timp, ai alături de tine doi dintre cei mai buni detectivi ai căpitanului Holland, care vor urmări orice fir conducător apărut.

– Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns, rosti Leigh cu pasiune. Ea şi Logan îl cunoscuseră pe comisarul şef Trumanti şi pe soţia lui în acţiuni de socializare, şi nu erau atît de apropiaţi cum erau cu primarul, care nu-i oferise prea mult ajutor. Avînd în vedere aceasta, se aşteptase la mult mai puţin ajutor din partea comisarului şef Trumanti, care însă se dovedi a fi un aliat cu adevărat plin de forţă şi determinare – un adevărat trimis al lui Dumnezeu. Leigh hotărî să întrebe dacă nu credea că ar trebui să contacteze FBI-ul. I-am spus primarului Edelman că mă gîndesc să cer ajutorul FBI-ului, continuă ea.

Reacţia lui Trumanti fu atît de negativă, încît Leigh se întrebă dacă nu a luat-o drept o insultă adusă *NYPD* şi lui personal.

– Îţi pierzi timpul, doamnă Manning, o întrerupse el devenind formal şi rece. Dacă nu există ceva ce n-ai spus

detectivilor noştri, nu e nici o urmă de dovadă, nici un mic detaliu, care să indice o crimă oarecare legată de dispariţia soţului tău, să nu mai vorbim de o crimă *federală, pentru* care ar merita să chemăm *Biroul Federal de Investigaţii*.

– A existat un hărţuitor, începu Leigh.

– Care înţeleg că şi-a restrîns activitatatea – activitatea lui *extrem* de minoră – la o arie geografică ce e în întregime sub jurisdicţia *NYPD*. Nu a fost încălcată nici o lege *federală*. De fapt, în acest moment, nu sînt sigur că *NYPD* ar putea să ceară biroului federal ceva, decît dacă îşi face lui însuşi un deserviciu.

De fiecare dată cînd pronunţa cuvîntul „federal" Leigh simţea că era în mod sever dojenită, şi tocmai de persoana de al cărui ajutor şi loialitate avea cea mai mare nevoie.

– Îmi dau seama. Încercam doar să mă gîndesc la nişte mijloace, care să fie de ajutor, rosti ea cu deliberată umilinţă. Ar fi mers şi în genunchi la Trumanti, dacă asta ar fi putut să-l determine să-l ajute pe Logan. Mai există şi altceva ce ai putea să sugerezi că trebuie să fac eu?

Tonul lui suferi o schimbare clară, fu mai amabil.

– Da, afirmă el. Vreau să te odihneşti cît poţi de bine şi să ai grijă de tine însăţi, astfel încît, atunci cînd îl vom găsi pe Logan, să nu ne certe că ţi-am produs atîtea necazuri.

– Aşa am să încerc să fac, promise Leigh. Mîine vreau să mă duc acasă.

– Eşti suficient de întremată, ca să părăseşti spitalul? întrebăi el şocat.

Leigh evită întrebarea, dar îi spuse alt adevăr:

– Spitalele mă fac să mă simt neajutorată şi deprimată.

El rîse.

– Şi pe mine. Urăsc afurisitele alea de locuri. Nu încep să mă simt mai bine, decît cînd mă întorc acasă.

În acest ultim şi tardiv moment, Leigh îşi aminti, în sfîrşit, că Trumanti purta o îndelungată luptă cu un cancer de prostată, o luptă pe care se spunea că o pierduse. Încercă să se gîndească să-i spună ceva adecvat, dar nu reuşi decît să îngîne:

– Mulţumesc pentru tot. Ai fost incredibil de amabil.

7

– Mîine vreau să plec acasă, i se adresă Leigh medicului, cînd, la ora cinci după-amiază, acesta trecuse pe la ea să o vadă.

O privi fix pe deasupra fişei, cu o expresie la fel de implacabilă ca a ei.

– Imposibil.

– Dar astăzi am putut să cobor din pat de mai multe ori şi după-masă am ajuns chiar în hol. Sînt sigură că nu mai am nevoie de gulerul cervical. Sînt bine, insistă Leigh.

– Nu eşti bine. Ai suferit o comoţie serioasă, ai coaste fisurate şi nu ştiu dacă nu mai ai totuşi nevoie de guler.

– Nu mă mai doare aproape deloc.

– Asta pentru că ţi s-au dat calmante puternice. Te-ai uitat la corpul tău, de sub cămaşa asta de spital? întrebă el.

– Da.

– Ţi-ai văzut faţa în oglindă?

– Da.

– Cum ai descrie ceea ce ai văzut?

– Arăt ca şi cum aş fi avut un accident.

– Arăţi ca o vînătă însufleţită. Cînd expresia ei rămase cu încăpăţinare de neclintit, el schimbă tactica. Reporterii şi fotografii bîntuie pe scări sperînd să te fotografieze. Nu vrei ca cineva să te vadă aşa cum arăţi, nu-i aşa? Trebuie să-ţi păstrezi imaginea publică.

Leigh nu era dispusă să i se ţină o prelegere privind importanţa imaginii ei publice. Era deja miercuri şi a doua zi elicopterele nu vor putea zbura, dacă starea vremii nu se îmbunătăţeşte. Voia să ajute poliţia să micşoreze cercul investigaţiilor pentru găsirea locului unde maşina ei zburase peste terasament. Nu mai putea să îndure încă o zi de inactivitate deznădăjduită şi odihnă forţată, în pat. Trupul o durea peste tot, dar mintea îi era limpede şi avea nevoie să acţioneze.

Medicul îi interpretă tăcerea drept consimţire.

– Să ştii că pe mine nu mă interesează altceva, decît ce e mai bine pentru sănătatea ta. Pur şi simplu nu eşti suficient de bine, pentru a fi externată.

– Hai să zicem că sînt un muncitor manual oarecare, propuse Leigh blîndă. Am o familie de întreţinut şi nu am bani să acopăr cheltuielile de spitalizare. Dacă acesta ar fi adevărul, doctore Zapata, cînd m-ai externa? Sprîncenele lui cenuşii se uniră încruntate. Nu s-ar fi întîmplat chiar ieri? îi sugeră ea.

– Nu, răspunse el.

– Atunci cînd? insistă ea.

– În dimineaţa aceasta, afirmă el. Ţi-ai pledat bine cauza, doamnă Manning.

Imediat, Leigh se simţi îngrozitor.

– Îmi pare foarte rău. Am fost grosolană.

– Din păcate, e ceva cu desăvîrşire adevărat. Voi semna hîrtiile de externare dimineaţă, după ce trec să te văd – cu condiţia să fii de acord să pleci de aici într-o ambulanţă.

Imediat ce doctorul ieşi, Leigh încercă să o sune pe Brenna, dar secretara ei plecase deja acasă. Avînd de pierdut încă o oră, Leigh se îndreptă încet şi cu dureri spre scaunul opus patului ei. Se lăsă să cadă în el şi începu să răsfoiască revistele şi ziarele primite mai devreme de la un voluntar, care împingea un căruţ cu materiale de presă. Leigh încerca să-şi refacă puterile.

La şase şi jumătate, puse ziarele deoparte, şchiopătă pînă la pat şi o sună pe Brenna la numărul de acasă.

– Am să-ţi cer o favoare, începu ea. E puţin mai neobişnuită.....

– Nu-mi pasă, o întrerupse repede Brenna. Spune-mi doar cum pot să te ajut.

– Mă externează mîine dimineaţă. Ai putea să-mi aduci nişte haine?

– Sigur că da. Altceva?

– Închiriază orice vehicol pe patru roţi şi adu-l încoace. Parchează-l uneva aproape de spital, apoi ia un taxi pentru restul drumului. Mi se cere să părăsesc spitalul într-o ambulanţă, explică Leigh, dar nu intenţionez să rămîn în ea. Îi vom da drumul, imediat ce vom ajunge la maşina închiriată.

– Şi după aceea? întrebă neliniştită Brenna. Vreau să spun că, dacă ai nevoie de ambulanţă pentru a părăsi spitalul, n-ar trebui să rămîi în ea pînă ajungi în oraş?

– Nu mergem în oraş. Poliţia nu poate să-mi folosească harta, dar eu aş putea să găsesc locul unde am ieşit de pe şosea. Cabana unde trebuia să-l întîlnesc pe soţul meu trebuie că e foarte aproape de locul acela.

– Înţeleg, rosti Brenna, dar sînt cu adevărat îngrijorată pentru tine şi.....

– Brenna, te rog! Am nevoie de ajutorul tău. Vocea lui Leigh se frînse de epuizare şi teamă şi cînd Brenna o auzi, capitulă imediat.

– Am să am grijă de tot, promise ea cu vehemenţă. Înainte de a închide, adăugă apoi, e ceva ce aş vrea să-ţi spun. Sper că tu – tu n-ai să interpretezi greşit.

Leigh îşi lăsă capul pe perne şi se pregăti să audă ceva ce n-ar fi vrut să audă, conform experienţei ei – ca o urmare normală a oricărei declaraţii ce începea cu sugestia ca ascultătorul *să nu interpreteze greşit.*

– Ce e?

– Nu lucrez pentru tine de foarte multă vreme şi ştiu că ai sute de prieteni la care să apelezi, aşa că sînt foarte încîntată.... ei bine, flatată.... că tu contezi pe mine.... cînd ai aşa de multe alte persoane....

– Brenna, rosti Leigh cu un zîmbet trudit. Urăsc să te deziluzionez, dar am sute de *cunoştinţe,* în care nu pot avea încredere şi numai cîţiva prieteni reali, în care pot să mă încred cu adevărat. Doi dintre ei se află de partea cealaltă a globului şi unul este pierdut în munţi. Toţi ceilalţi – prieteni de circumstanţă, cunoştinţe şi oameni pe care nici măcar nu i-am întîlnit încă – sînt deja asediaţi de mass-media. Ziarele sînt pline de informaţii greşite, speculaţii şi insinuări sălbatice şi tot acest material a fost primit de la aşa-zişii prieteni şi cunoştinţe apropiate.

Brenna rămase tăcută, în mod clar încercînd să se gîndească la altă explicaţie, însă nu exista niciuna.

– E foarte trist, rosti încet.

Asta era ultima din grijile lui Leigh.

– Nu stărui asupra acestui lucru. Pur şi simplu, acesta e felul de viaţă al oamenilor ca mine.

– Mulţumesc că ai încredere în mine; asta a fost tot ce am vrut să spun.

Leigh închise ochii.

– Mulţumesc şi eu pentru că eşti.... pentru că eşti tu.

Cînd Brenna închise, Leigh îşi adună ultimele forţe pentru a da ultimul telefon al serii, impresarei ei, Trish Lefkowitz. Pe aceasta o puse la curent cu cîteva informaţii rapide şi lipsite de emoţie şi după ce Trish îşi exprimă simpatia şi încurajarea, trecu direct la afaceri.

– Te simţi destul de bine, ca să-mi dai instrucţiuni de felul cum doreşti să mă ocup de presă? Pînă acum, m-am abţinut.

– De aceea te-am sunat. Voi fi externată mîine dimineaţă, dar nu mă duc direct acasă şi nu vreau ca reporterii să mă urmărească. Brenna şi cu mine ne vom îndrepta spre munţi, pentru a căuta locul unde s-a petrecut accidentul.

– E o nebunie. E imposibil să fii suficient de bine....

– Dacă pot să-l găsesc, ne va ajuta să restrîngem cercetările.

– Bărbaţii! explodă Trish. Lungul şir de relaţii nereuşite o transformaseră într-o femeie care ura bărbaţii. Probabil că Logan huzureşte într-o cabană confortabilă, înconjurată de zăpadă, cu soţia fermierului făcîndu-i prăjiturele, în timp ce noi toţi înnebunim de grijă, iar tu încerci să-l salvezi.

– Sper să ai dreptate, rosti Leigh.

Trish oftă.

– Şi eu. Acum lasă-mă să mă gîndesc cum aş putea să distrag atenţia mediei, pentru ca tu să-ţi poţi realiza evadarea...?

Leigh aşteptă, închipuindu-şi-o pe agenta ei de publicitate dîndu-şi părul negru şi lung pînă la umeri, după urechea dreaptă, apoi răsucind o buclă şi trăgînd de ea, în timp ce studia situaţia. În zilele fericite, Leigh o tachina adesea spunîndu-i că într-o bună zi, probabil că o să rămînă în mînă cu o buclă întreagă de păr.

– Bine, iată cea mai bună cale. Îl sun pe purtătorul de cuvînt al spitalului – numele lui e Jerry-nu mai ştiu cum. Să-i anunţe pe toţi membrii presei care bîntuie pe lîngă spital, că dimineaţă te externează şi, pentru a ajunge acasă, vei pleca cu o ambulanţă. Apoi aranjez ca o ambulanţă goală să plece într-adevăr de la spital şi să sperăm că ei o vor urmări

tot drumul pînă în New York City. Cum îţi sună aranjamentul?

– Sună bine. Încă un lucru – anunţă media că mîine-seară voi susţine o conferinţă de presă, acasă.

– Glumeşti? Te simţi în stare de asta?

– Nu, dar am nevoie de ajutorul şi cooperarea lor. Un desenator al poliţiei lucrează la portretul-robot al omului care m-a găsit, după accident. Putem să le dăm schiţa, dacă e gata. De asemenea, vreau să încerci să pui capăt zvonurilor, pe care le-am citit în seara asta în două ziare, că dispariţia lui Logan e în special rezultatul unui gen de ceartă în familie. *NYPD* s-a oferit voluntar să fie implicată activ în anchetă, dar articolele de ziar ca acesta vor face ca poliţia să arate şi să se simtă – ridicolă.

– Înţeleg. Pot să te întreb cum arăţi?

– Arăt bine.

– Fără răni pe faţă, sau altceva? Mă gîndesc la camerele de luat vederi.

– Am nevoie de un forum public; nu contează cum arăt.

La capătul celălal al firului, tăcerea lui Trish sublinia dezacordul ei neclintit cu această declaraţie, dar simţea că nu are nici un rost să se certe.

– Te văd mîine seară, rosti ea.

8

Convorbirile telefonice au epuizat-o pe Leigh, dar totodată i-au ţinut mintea ocuptă. Totuşi, cînd stinse luminile şi închise ochii, imaginaţia ei o luă razna, îngrozind-o cu ororile pe care trebuie că le îndurase Logan. Îl văzu legat de un scaun şi torturat de un hărţuitor dement.... Îl văzu mort, îngheţat în maşină... cu buzele albastre şi ochii sticloşi şi ficşi.

Incapabilă să mai îndure agonia acestor imagini, Leigh încercă să adune putere şi speranţă din amintirile trecutului. Îşi aminti nunta lor simplă, în faţa unui judecător de pace plictisit. Leigh îmbrăcase cea mai bună rochie a ei şi avea o floare în păr. Logan stătea lîngă ea, reuşind să arate

elegant, frumos şi sigur pe el, în ciuda faptului că era îmbrăcat cu un costum uzat, iar toată averea lor însuma opt sute de dolari.

Bunica lui Leigh nu reuşise să adune banii pentru un bilet de avion, ca să participe la nuntă, iar mama ei se opunea aşa de mult căsătoriei, încît nu i-au mai spus despre eveniment, decît a doua zi. Dar, în ciuda tuturor vicisitudinilor – în ciuda sărăciei lor, a absenţei prietenilor şi a familiei, precum şi a unui viitor incert, în ziua aceea fuseseră fericiţi şi infinit de optimişti. Credeau unul în altul. Credeau în puterea dragostei. În următorii cîţiva ani, aceasta a fost tot ce au avut – s-au avut unul pe altul şi o mare iubire.

Imaginea lui Logan se perinda prin mintea ei, ca diapozitivele într-un proiector.... Cînd s-au întîlnit, Logan era tînăr, prea subţire dar energic, practic şi deştept pentru vîrsta lui. La prima lor întîlnire, a dus-o la un concert simfonic. Ea nu fusese niciodată într-un astfel de loc şi în timpul pauzei dintre două părţi ale unei bucăţi, a bătut din palme, crezînd că piesa s-a terminat. Perechea din faţa lor s-a întors şi i-a aruncat o privire dispreţuitoare, care i-a dublat umilinţa, dar Logan nu a lăsat incidentul fără urmări. În pauză, s-a aplecat şi a vorbit cu perechea mai în vîrstă. În felul acela politicos şi dezarmant al lui, le-a spus cu glas plăcut:

– Nu e minunat cînd facem cunoştinţă cu ceva care ne place? Amintiţi-vă ce bine te simţi atunci...

Perechea se întoarse în scaune şi încruntarea lor se transformă în zîmbet, cînd i se adresară lui Leigh.

– Nici mie nu mi-a plăcut de la început muzica simfonică, îi mărturisi bărbatul. Părinţii mei aveau abonament şi mă cărau şi pe mine cu ei. Mi-a trebuit o perioadă de timp, pentru a mă cuceri. Perechea a petrecut pauza cu Leigh şi Logan şi insistară să le ofere cîte un pahar de şampanie, pentru a celebra primul contact al lui Leigh cu muzia simfonică.

În curînd, Leigh descoperi că Logan avea un fel deosebit de a se ocupa de persoanele prea critice, snoabe şi distante, un mod care îi dezarma şi îi transforma în prieteni şi admiratori. Mama lui Logan spunea adesea „nu există

substitut pentru bunul simţ", iar Logan îl avea din abundenţă – un fel de bun simţ natural şi lipsit de afectare.

Pentru a doua întîlnire, Logan i-a sugerat lui Leigh să aleagă ea cum să-şi petreacă seara. Şi ea se hotărî asupra unei piese de teatru mici şi cunoscute, din afara Broadway-ului, piesa unui tînăr dramaturg cu numele Jason Solomon. Logan a închis ochii şi în timpul actului trei a aţipit.

Deoarece Leigh era studentă la artă dramatică, la *Universitatea* New York, putea să obţină permise şi pentru accesul în culise.

– Ce credeţi despre piesă? îi întrebă Solomon, după ce făcură cunoştinţă.

– Îmi place, rosti Leigh, în parte din curtoazie şi în parte din cauza iubirii ei atotcuprinzătoare pentru tot ce avea legătură cu teatrul. Adevărul era că, pe cea mai mare parte a lucrării o considera excelentă, dar jocul era doar corect, iar luminile şi regia erau slabe.

Satisfăcut, Jason se uită la Logan, pentru o şi mai mare preţuire.

– Tu ce părere ai?

– Nu cunosc prea multe în legătură cu teatrul, răspunse Logan. Leigh e expertă în asta. E studentă fruntaşă la artă dramatică, la NYU. Dacă în seara aceasta aici ar fi fost mama mea, ai fi putut să-i ceri ei părerea. Ar fi fost mai autorizată decît a mea.

Brusc insultat de lipsa de entuziasm a lui Logan, Jason îşi ridică bărbia în vînt şi se uită la el încruntat, de-a lungul nasului.

– Şi crezi că opinia mamei tale ar avea greutate, pentru că e – ce? Dramaturg de succes? Critic de teatru?

– Nu, din cauză că în cercul ei de prieteni sînt o mulţime de sponsori influenţi.

Leigh nu realizase la vremea aceea, dar Logan tocmai îi fluturase lui Jason pe la nas posibilitatea destul de redusă a unui sponsor financiar. Tot ce ştiu Leigh era că dramaturgul deveni mai agreabil, dar încă nemulţumit.

– Adu-o pe mama ta la piesa mea, rosti el. Fă-mi cunoscut cînd intenţionaţi să veniţi şi am să aranjez să căpătaţi bilete în primul rînd.

Cînd plecară, Leigh rosti:

– Crezi că mamei tale îi va plăcea piesa?

Rînjind, Logan îi înconjură umerii cu braţul. A fost pentru prima oară cînd a atins-o în mod personal.

– Nu cred că mama va pune vreodată piciorul în acest teatru, în afară de cazul cînd oraşul New York va lua foc şi aceasta ar fi singura clădire protejată.

– Atunci de ce l-ai făcut pe Jason Solomon să creadă că va veni?

– Deoarece eşti o actriţă talentată şi el e un dramaturg cu o nevoie cumplită de interpreţi, care pot juca cu adevărat. Cred că ar trebui să treci pe aici săptămîna viitoare, dacă piesa nu e retrasă pînă atunci, să-ţi oferi serviciile voluntar.

Încălzită de preţuirea lui şi distrasă de atingerea lui, Leigh n-a simţit nevoia să-şi impună punctul de vedere.

– N-ai cum să ştii, dacă pot juca cu adevărat bine.

– Ba da. Colega ta de cameră mi-a spus că eşti „talentată". De fapt, a spus că eşti nemaipomenită şi invidiată de toată clasa de dramă.

– Chiar dacă toate acestea ar fi adevărate – ceea ce nu e cazul – Jason Solomon nu m-ar angaja. Nu am nici o recomandare pe linie profesională.

Logan chicoti.

– După cum arată locul acesta şi calitatea jocului, nu-şi poate permite să angajeze pe nimeni *cu* recomandări profesionale. Iar eu am spus să-ţi oferi serviciile „voluntar" – fără salariu. După asta, vei avea şi recomandări.

Nu era chiar aşa uşor să pătrundă în domeniu; nu funcţiona chiar în felul acela; dar Leigh se îndrăgostise deja de Logan Manning, aşa că în noaptea aceea nu mai voia să-l contrazică cu nimic.

Ieşind de la teatru, el îi făcu semn unui taxi şi pe cînd şoferul era absorbit de traficul din centru, Logan îşi puse braţul din nou în jurul umerilor ei, o trase mai aproape şi o sărută, pentru prima oară. A fost un sărut surprinzător, plin de acea profundă pasiune pe care o simţea Leigh, un sărut expert, ce o lăsă nu doar zăpăcită şi supraîncălzită, dar şi nelinştitor de conştientă că şi în asta, ca în toate celelalte,

Logan Manning era mult mai experimentat şi mai versat decît ea.

O conduse pînă la blocul ponosit de apartamente de pe strada Great Jones, unde ea împărţea cu o colegă un apartament cu un singur dormitor, la etajul cinci. În faţa apartamentului, el o sărută din nou, mai lung şi mai profund de această dată. Cînd i-a dat drumul, Leigh se simţea într-o stare atît de euforică, încît ştia că nu va reuşi să doarmă ore întregi. Rămase înăuntru ascultînd cum coboară scările pînă în stradă; apoi deschise uşa şi visătoare coborî aceleaşi trepte, pe care coborîse el.

După piesă, Logan nu o dusese să ia masa undeva, ceea ce era o omisiune ce mai tîrziu ar fi mirat-o, dar în acel moment ştia cu certitudine că era delirant de fericită şi cu o foame de lup. Băcănia din colţ era numai la cîteva uşi depărtare şi era deschisă toată noaptea, aşa că Leigh se îndreptă într-acolo.

Băcănia *Angelini's* era îngustă, dar foarte adîncă, cu podeaua acoperită cu linoleum crăpat, iluminarea oribilă şi un miros pătrunzător de murături şi carne de vită cuşer, ce emana dinspre tejgheaua ce ocupa tot peretele stîng. Cel drept era înţesat din podea pînă în tavan de rafturi cu alimente în bidoane şi cutii. Lăzi de lemn cu produse proaspete şi cutii cu băuturi răcoritoare erau stocate la mijloc, lăsînd doar un culoar îngust de fiecre parte, pentru a ajunge la frigiderele şi la congelatoarele aflate în fundul prăvăliei. În ciuda aspectului neatractiv al băcăniei, pastele italieneşti şi carnea din compartimentul delicatese erau minunate şi aşa erau şi micile pizza îngheţate, făcute în casă.

Leigh luă ultima pizză cu creveţi din congelator şi o puse în cuptorul cu microunde al băcăniei; apoi se duse la lăzile cu produse proaspete să caute pere.

– Ţi-ai găsit pizza ta cu creveţi? strigă doamna Angelini din spatele registrului de casă de pe tejghea.

– Da, încălzesc puţină chiar acum. Am luat ultima bucată din congelator, rosti Leigh în timp ce descoperea o ladă de lemn cu pere. Întotdeauna o iau pe ultima – bănuiesc că sînt norocoasă, adăugă ea, dar se gîndea la Logan, nu la pizza.

– Nu grozav de norocoasă, replică doamna Angelini. Nu fac decît o singură pizza cu creveţi. O fac pentru tine. Eşti singura care o ceri.

Leigh ridica ochii ţinînd o pară în fiecre mînă.

– Da? E foarte frumos din partea ta, doamnă Angelini.

– Nu-ţi mai bate capul să cauţi printre perele alea; avem altele în spate. Ţi le va aduce Falco. Ridicînd vocea, îl chemă pe Falco în italiană.

Cîteva minute mai tîrziu, acesta apăru din camera din fundul prăvăliei purtînd un şorţ pătat peste cămaşă şi jeanşi, şi cărînd o sacoşă mică. Trecu de Leigh fără să-i arunce o privire şi îi dădu mamei lui sacoşa, din care ea scoase două pere uriaşe.

– Astea sînt pentru tine, îi spuse doamna Angelini lui Leigh. Sînt cele mai bune.

Leigh scoase pizza încălzită din cuptor, o băgă înapoi în cutia ei de carton şi o acoperi cu foaia originală de plastic; apoi se îndreptă spre registrul de casă, unde admiră cum se cuvinte perele, atît de strălucitoare, de parcă fuseseră lustruite.

– Eşti întotdeauna aşa de amabilă cu mine, doamnă Angelini, rosti ea cu un zîmbet, încercînd din toate puterile să-i ofere puţină căldură şi veselie femeii acesteia, care suferise atît de mult. Fiul ei cel mare, Angelo, fusese ucis într-o ceartă între bande, cu mult înainte ca Leigh să se fi mutat în vecini. Fiul ei mai mic, Dominick, era un tînăr plăcut, sociabil, care obişnuia să ajute tot timpul în prăvălie, dar într-o zi, dispăruse Doamna Angelini spunea că Dominick a plecat la şcoală, dar colega de cameră a lui Leigh – originară din New York – spunea că, în cartierul lor *„plecat la şcoală"* însemna *„plecat la Spofford" Centrul de Detenţie pentru Tineri* al oraşului New York, sau la una din închisorile statului.

Curînd, după ce Dominick a *„plecat la şcoală"*, în prăvălie începu să lucreze Falco, dar singurul lucru pe care Falco Angelini îl avea în comun cu predecesorul său, cu fratele lui mai mic, era un record – şi nu la Spofford. După cele auzise într-o zi în prăvălie de colega de cameră a lui Leigh, Falco

petrecuse mai mulţi ani în Attica, pentru că ucisese pe cineva.

Chiar dacă Leigh n-ar fi ştiut asta, Falco o făcea să se simtă extrem de speriată. Tăcut şi distant, înalt de peste 1,80 m, se mişca prin băcănie ca o fantomă a sorţii inevitabile, cu o expresie de gheaţă pe figură şi cu umerii puternici părînd că umple culoarele înguste. În contrast izbitor cu sprîncenele lui negre şi groase şi cu barba deasă, pielea lui avea o paloare fantomatică, despre care colega de cameră a lui Leigh spunea că se datora faptului că fusese închis. Vocea lui – în rarele ocazii cînd vorbea – era puternică şi răstită. O neliniştea aşa de mult, încît evita să se uite la el de cîte ori putea, dar erau momente cînd îl prindea pe el uitîndu-se la ea şi asta o stînjenea şi mai mult.

Doamna Angelini, totuşi, părea aproape comic de inconştientă de trăsăturile feroce ale lui Falco şi comportamentul lui ce intimida. Îi dădea ordine ca un sergent la instrucţie şi se referea la el afectuos şi posesiv ca „Falco al meu" şi „*caro*" al meu şi „*nipote*". Leigh îşi dădu seama că, pentru că pierduse deja doi băieţi, era probabil normal ca doamna Angelini să-l păstreze pe cel rămas ca pe o comoară, indiferent de evidentul lui trecut pătat şi de lipsa lui de socializare.

Ca şi cum doamna Angelini ar fi ştiut ce gîndea Leigh, zîmbi tristă în timp ce-i dădea restul.

– Dacă Dumnezeu mi-ar fi dat de ales, mărturisi ea cu un semn spre partea din faţă a prăvăliei, unde Falco stoca pe rafturi cutii cu produse, cred că l-aş fi rugat să-mi dea fiice. Fetele sînt mai uşor de crescut.

– Nu sînt prea sigură că multe mame ar fi de acord cu tine, glumi Leigh stînjenită. Nu se simţea bine discutînd această problemă, întristată de tristeţea doamnei Angelini şi extrem de tulburată de prezenţa lui Falco Angelini. Luîndu-şi cumpărăturile, Leigh îi spuse politicos la revedere doamnei Angelini, apoi îi strigă un la revedere ezitant lui Falco – nu pentru că ar fi vrut să vorbească cu el, ci pentru că îi era teamă să nu-l umilească – şi deci să-l ofenseze. Leigh era dintr-un oraş mic şi liniştit din Ohio şi nu avea nici un fel de experienţă cu foştii deţinuţi, dar i se părea că să ofensezi în

mod deliberat un condamnat – mai ales unul care fusese la închisoare pentru că a ucis pe cineva – era probabil o greşeală imprudentă, chiar periculoasă.

Ieşind din băcănie şi înaintînd pe stradă, era preocupată de aceste gînduri, aşa că fu luată complet prin surprindere cînd doi tineri, care păreau ameninţători, se materializară din umbră şi păşiră în faţa ei cu intenţii clare.

– Ia te uită, ia te uită, cine iese din băcănie, rosti unul dintre ei scotocindu-se în buzunarul jachetei. Arăţi destul de bună pentru a fi jumulită şi mîncată.

Un cuţit! Avea un cuţit! Leigh îngheţă, ca o căprioară prinsă în lumina farurilor unei maşini ce se îndrepta spre ea. Îi trecu prin cap gîndul stupid că nu trebuia să fie ucisă acum, nu acum cînd de abia îl găsise pe Logan. Deodată, Falco Angelini ţîşni din prăvălie în spatele ei şi începu să-l ironizeze pe tînărul care ţinea în mînă lama lungă şi subţire.

– Oare văd un cuţit? rosti el batjocoritor. Ştii cum să-l foloseşti, rahatule?

Depărtîndu-şi larg braţele, Angelini îl invită pe atacatorul lui Leigh să-l lovească.

– Nu poţi să-ţi cîştigi pîinea tăind fetiţe. Încearcă să tai un om mare. Taie-mă pe mine. Haide, ticălosule, încearcă!

Hipnotizată, Leigh îl văzu pe cel de-al doilea tînăr scoţînd şi el un cuţit din buzunar, exact cînd lovea primul. Angelini făcu un pas lateral, apucă braţul atacatorului şi i-l smuci spre spate peste umăr, cu un sunet dezgustător de os rupt, care-l făcu pe tînăr să alerge împleticit spre o alee, urlînd de durere. Cel de al doilea atacator fu mai îndemînatic, mai puţin repezit decît tovarăşul lui şi, paralizată de oroare, Leigh îl văzu dîndu-i ocol lui Angelini, pe jumătate ghemuit, cu lama scînteind în lumina felinarului. Brusc cuţitul îi fu aruncat în sus, Angelini făcu un pas înapoi şi băiatul ţipă de durere şi căzu în genunchi apucîndu-se de vintre.

– Pui de căţea! scînci privindu-l feroce pe Angelini şi încercînd să se rostogolească pe o parte, pentru a se ridica.

În timp ce încerca să se scoale în picioare, Falco o apucă pe Leigh de braţ şi o trase neceremonios, înapoi spre intrarea în băcănie. Rămase acolo, îngheţată, pînă cînd

ambii tineri o luară la goană, pe stradă în jos, şi dispărură într-o alee.

– Ar...ar....ar trebui să chemăm poliţia, se bîlbîi ea în sfîrşit.

Angelini se încruntă, apoi îşi scoase şorţul pe care-l purta.

– De ce?

– Pen.... pentru că trebuie să fim în stare să le recunoaştem figurile. Nu sînt sigură că pot să o fac singură, dar amîndoi am putea să-i identificăm.

– Pentru mine toţi bobocii ăştia seamănă, rosti el ridicînd din umeri. Nu pot să-l deosebesc pe unul de celălalt.

Refuzată, Leigh se aplecă înainte şi se uită cu teamă în direcţia blocului ei.

– Nu văd nici urmă de ei. Probabil că sînt deja la doi kilometri depărtare. Cu greu îi aruncă o privire lui Angelini încercînd să-şi ascundă teama, că va merge acasă singură. Mulţumesc că m-ai salvat, adăugă şi cînd el nu răspunse, ieşi din cadrul uşii.

Spre marea ei uşurare, făcu şi el un pas înainte.

– Te conduc acasă. Aşteptă un moment ca ea să reacţioneze şi interpretă tăcerea ei nervoasă drept respingere. Poate că ai vrea mai bine să mergi singură, rosti el întorcîndu-se.

Cu desăvîrşire descurajată, Leigh se apucă de braţul lui şi-l trase spre ea.

– Nu, aşteaptă! Mi-ar plăcea să mergi cu mine! Pur şi simplu n-am vrut să-ţi cauzez şi mai mult necaz, Falco.

Gestul ei involuntar păru că-l amuză, sau poate că ceea ce a spus l-a amuzat.

– Nu mi-ai cauzat nici un necaz.

– Altul, în afară de faptui că mai devreme aproape ai fost ucis.

– N-am fost în pericol de a fi ucis de aceşti..... Indiferent cum ar fi avut în minte să-i numească, îşi controlă cuvintele.

Încurajată de comunicarea stabilită între ei, Leigh reluă:

– Cred că realmente ar trebui să chemăm poliţia.

– Ţie ţi-ar conveni, dar pe mine lasă-mă departe de aşa ceva. Nu am timp de risipit pe poliţişti.

– Cum te aştepţi tu ca poliţia să ne protejeze, dacă cetăţenii nu cooperează? Printre alte lucruri, datoria fiecărui cetăţean e.....

El îi aruncă o privire plină de un atare dispreţ nimicitor, încît ea simţi că e gata să intre în pămînt.

– De pe ce planetă ai apărut?

– Sînt din Ohio, răspunse Leigh, atît de total dezechilibrată, încît nu putu să formuleze un răspuns mai bun.

– Asta explică totul, spuse el inexpresiv, dar pentru a doua oară în ultimele cîteva minute, ei îi trecu prin minte că a sesizat o urmă de amuzament în vocea lui.

O conduse pînă la blocul ei, apoi în sus pe trepte, pînă la uşa apartamentului şi o lăsă acolo.

SALVAREA CA PRIN URECHILE ACULUI de un act violent, din acea seară, puse capăt definitiv vizitelor ei solitare noctune la băcănia *Angelini's,* dar continuă să se ducă acolo după alimente în timpul zilei. La următoarea vizită, i-a spus doamnei Angelini despre întîlnirea ei cu pericolul, dar în loc să fie mîndră de Falco, biata femeie fu supărată.

– De cînd era băieţel dădea peste necazuri şi necazurile dădeau peste el.

Uşor surprinsă, Leigh se uită în jur după salvatorul ei şi îl descoperi în magazia din spatele prăvăliei, aranjînd lăzi.

– Am vrut să-ţi mulţumesc cum se cuvine, anunţă ea venind spre el din spate. Înţepeni, parcă speriat, apoi se întoarse încet şi se uită la ea, cu sprîncenele negre încruntate şi parcă nerăbdătoare, barba deasă şi neagră ascunzîndu-i restul expresiei.

– Pentru ce? întrebă scurt.

Într-un fel părea şi mai distant şi intimidant ca oricînd, parcă mai înalt şi mai masiv decît înainte, dar Leigh era hotărîtă să nu lase nimic din toate astea să o intimideze. Fost-deţinut sau nu, îşi riscase viaţa să o salveze pe a ei şi apoi a condus-o acasă, pentru a fi sigur că ajunge cu bine. Asta e o adevărată galanterie,se gîndi ea şi, cînd cuvînul îi răsări în minte, strînse buzele.

– Pentru că ai fost aşa galant, explică ea.

– Galant? repetă el ironic. Asta crezi tu că sînt?

În ciuda hotărîrii ei de a rămîne pe teren propriu şi de a nu-l contraria exprimîndu-şi gratitudinea, făcu un mic şi prudent pas înapoi, dar afirmă cu emfază:

– Da, aşa cred.

– Cînd ţi-au dat drumul din ţarcul de copii, ieri?

Frustrată, Leigh ridică mîna pentru a opri orice alt argument.

– M-am hotărît. Nu încerca să-mi schimbi hotărîrea, pentru că nu poţi. Iată, rosti ea întinzîndu-i cealaltă mînă. Asta e pentru tine.

El îşi aruncă ochii la cutia ambalată sub formă de cadou ţinută în mînă de ea, ca şi cum ar fi fos un recipient cu otravă de şoareci.

– Ce e asta?

– Un memento al întîmplării. Deschide-o mai tîrziu şi descoperă singur. Cînd el refuză să o ia, Leigh îl ocoli şi o puse pe treapta de jos a unei scări vechi, alături de nişte manuale. Astea sînt ale tale? Ce studiezi?

– Legislaţia, rosti el sarcastic şi Leigh îşi înăbuşi rîsul, îngrozită că aceasta ar putea dovedi că era la curent cu faptul că a fost la închisoare. Şi, din păcate, aşa era. Dacă ţi-ai terminat vizita, continuă el scurt, am treabă.

– N-am vrut.... începu ea ieşind cu spatele din cameră. Regret că te-am întrerupt. Voiam doar.....

– Să pleci? sugeră el.

N-a ştiut niciodată dacă a deschis cadoul pe care i l-a dat. Dar avea sentimentul că, dacă l-a deschis, nu i-a plăcut şi nici n-a vrut mica figurină de plumb şi cositor reprezentînd un cavaler în armură, pe care o găsise într-o prăvălie de antichităţi. După aceea, nu i-a mai adresat niciodată cuvîntul, dar cînd o întîlnea, făcea un semn scurt din cap, recunoscîndu-i prezenţa. Dacă îi vorbea ea prima, răspundea, iar Leigh întotdeauna i-a zîmbit şi i-a spus „bună".

La cîteva săptămîni după ce Falco i-a pus atacatorii pe fugă, Logan şi ea au mers la *Angelini's,* noaptea tîrziu, după nişte gustări. Leigh i-l recomandă pe Logan doamnei Angelini; apoi îl văzu pe Falco şi le făcu cunoştinţă celor doi

bărbaţi. După aceasta, doamna Angelini o întreba întotdeauna de „tînărul" ei. Falco nu se referi niciodată la Logan, nici nominal, nici descriindu-l, şi nu mult după aceea, a dispărut total. Doamna Angelinii spunea că Falco *„s-a întors înapoi la şcoală".*

ÎNTINSĂ PE PATUL DE SPITAL, Leigh reflecta la toate acestea, pentru că noaptea în care fusese atacată a fost cea mai terifiantă experienţă a vieţii ei – pînă acuma, la dispariţia lui Logan. Atunci ca şi acum, avusese acelaşi sentiment de neajutorare îngrozitoare, sentimentul că ar fi trebuit să fie mai bine pregătită, ar fi trebuit să poată să anticipeze totul şi să-l protejeze pe Logan şi pe ea însăşi de aşa ceva.

9

Medicul, asistenta şi administratorul spitalului o însoţiră pe Leigh într-un scaun cu rotile pînă la ambulanţa ce dăduse înapoi, la intrarea din spate a spitalului. Brenna o aştepta, purtînd o jachetă groasă şi o căciulă roşie de lînă.

– Paznicii spun că drumul e liber, i se adresă ea lui Leigh.

Agentul de pază care stătea lîngă ea, dădu din cap.

– Cea mai mare parte a oamenilor de presă au plecat cînd au auzit că vei fi externată în dimineaţa aceasta, i se adresă cu un zîmbet lui Leigh. Totuşi, doi dintre ei încă mai hoinăresc pe aici sperînd să te zărească. Mi s-au dat zece dolari să-i înştiinţez cînd vei ieşi, aşa că le-am arătat ambulanţa goală care tocmai se depărta; după care au sărit în maşinile lor şi s-au ţinut după ea. Bănuiesc că acum se află cam la patruzeci şi cinci de kilometri departe de tine.

Leigh îi ceru lui Brenna să-i mai dea omului douăzeci de dolari, pentru că a fost de aşa mare folos. Doi paramedici încercau să o ajute să iasă din scaunul cu rotile, dar ea le făcu semn să o lase.

– Pot să mă descurc şi singură, insistă ea, tresărind de durere, în timp ce se ridica în picioare. Tot ce făcuse pînă

Atunci a fost să le dea nişte autografe angajaţilor de pe etaj, să facă un duş şi să se îmbrace, dar se simţea deja slăbită şi neputincioasă. Mintal totuşi, era în alertă şi plină de planuri. Perspectiva refacerii drumului pe care îl făcuse înainte de accident şi localizarea lui Logan în următoarele cîteva ore, o însufleţiră şi fu gata să parcurgă toată distanţa.

Brenna urcă în ambulanţă alături de ea şi vehicolul începu să se mişte încet pe alee.

– Unde e maşina noastră? întrebă Leigh.

– Cam la vreo trei kilometri pe autostradă, la Sala Legiunii Americane. I-am spus deja şoferului ambulanţei să mă ducă acolo, ca să-mi iau maşina. Ştie unde e..

Curînd după aceea, ambulanţa încetini şi intră într-o parcare plină de gropi, destul de adînci pentru a zgudui vehicolul şi a o face pe Leigh să strîngă din dinţi de durere.

– Te simţi bine? întrebă Brenna îngrijorată.

Leigh expiră încet şi dădu din cap.

– Spitalul mi-a dat să iau cu mine nişte calmante, dar nu vreau să le folosesc, pentru că mă ameţesc. Am nevoie să mă concentrez şi să am capul limpede. Poţi să mă ajuţi să cobor? adăugă Leigh cînd vehicolul se opri.

Unul dintre paramedici coborî şi ocoli ambulanţa prin spate, pentru a o ajuta pe Brenna să coboare. Deschise uşile, le văzu pe ambele femei în picioare şi făcu un pas înapoi privindu-le.

– Am promis că voi pleca din spital într-o ambulanţă, îi explică Leigh tînărului, şi exact asta am făcut. Totuşi, n-am promis să rămîn în ea tot drumul, pînă în Manhattan.

– Nu pot să vă las să faceţi asta, domnişoară Kendall!

Leigh schiţă un mic zîmbet şi întinse mîna spre el pentru a o ajuta.

– Pur şi simplu nu ai de ales.

– Dar....

– Dacă mă faci să sar jos de aici, îl avertiză ea blînd, saltul probabil mă va ucide. Făcu un pas înainte, şi paramedicul, fără altă alternativă, întinse mîna pentru a o ajuta. Şoferul ambulanţei veni şi el să vadă care e cauza întîrzierii şi Leigh ridică mîna ca să-i oprească izbucnirea. Nu e cazul să ne certăm, i se adresă ea.

O ajutară să urce în Chevrolet-ul Blazer argintiu închiriat de Brenna.

– Secretara mea are numele voastre, li se adresă Leigh cu un zîmbet recunoscător. Va aranja să aveţi bilete la *Martorul Orb* în următoarea sîmbătă seară.

Normal, promisiunea unor bilete de favoare la o piesă de pe Brodway, ce se juca cu casa închisă, îi făcea chiar şi pe cei mai sceptici newyorkezi extrem de fericiţi, aşa că fu de înţeles cît de uimită a fost Leigh, cînd cei doi bărbaţi părură puţin dezamăgiţi.

– Dacă nu v-ar cauza o neplăcere prea mare, rosti şoferul după ce schimbase o privire cu companionul său, mai bine aşteptăm pînă cînd îţi vei relua rolul, domnişoară Kendall.

Erau aşa de tineri şi văzuseră aşa de multă suferinţă şi orori, încît Leigh a trebuit să-şi reţină impulsul de a-i bate uşor pe obraz.

– Atunci, asta am să aranjez, promise ea. Brenna o să vă sune cînd – cînd totul va reveni la normel, termină ea. *Normal...*

Leigh se agăţă sălbatic de această idee; tînjea după ea.... şi se ruga pentru ea, în timp ce Brenna puse motorul Blazer-ului în funcţiune.

10

Nămeţii de zăpadă erau aşa de înalţi, încît ajungeau pînă la capota Blazer-ului şi uneori o depăşeau, mărginind principalele autostrăzi şi făcînd ca drumurile secundare să fie aşa de înguste, încît deseori era greu să permită ca două maşini, ce mergeau în sens opus, să treacă una pe lîngă alta.

La început, nimic nu-i păru lui Leigh deosebit de cunoscut, cu excepţia unor marcaje mari, pe care le observase imediat ce sosiseră în munţi, marcaje cu care era deja obişnuită din cele cîteva călătorii anterioare în Catskills. Dar, cu cît înaintau, cu atăt mai de nerecunoscut devenea peisajul şi cu atît mai nesigură era ea, în privinţa indicaţiilor

pe care i le dăduse Logan. La trei ore de la începerea căutărilor, Brenna insistă să se oprească pentru a lua prînzul şi trase la un McDonald's.

– Ţi s-a părut ceva familiar, după ce am trecut pe lîngă benzinăria aceea mică? întrebă ea, în timp ce aşteptau la ghişeu, să li se livreze comanda.

– Parcă în noaptea aceea aş fi condus printr-un tunel cu ochii legaţi, răspunse Leigh mohorîtă. Vizibilitatea era aşa de redusă, încît puteam să văd doar cîţiva zeci de centimetri în faţa farurilor. Îşi apăsă degetele pe tîmple, încercînd să înlăture tensiunea şi anxietatea, ce o făceau să-şi simtă capul gata să explodeze. Ar fi trebuit să mă concentrez mai mult asupra indicaţiilor lui Logan, dar eram preocupată să menţin maşina pe drum. Iar instrucţiunile lui Logan nu erau de genul celor pe care le dai în mod normal cuiva. Era aşa de emoţionat de „ascunzătoarea noastră montană", încît harta şi indicaţiile pe care mi le-a dat semănau mai mult cu o căutare de comori.... Leigh încetă să-i mai repete Brennei aceleaşi explicaţii. Chiar şi aşa, rosti amărîtă, ar trebui să pot să-mi amintesc dacă indicaţiile spuneau să întorc la dreapta, cînd am fost la *şase zecimi* de kilometru dincolo de stopul de la Ridgemore, sau la şase kilometri de el! Marţi, cînd am notat şi eu indicaţiile pentru detectivi, am crezut că îmi amintesc tot ce era important. Dar acum, nu mai sînt sigură de asta şi de nimic altceva.

– Trebuie să încetezi să te mai zbuciumi, o avertiză Brenna.

Leigh nu putea să înceteze, dar, de dragul Brennei, încercă să nu o facă cu voce tare.

După încă două ore de căutări şi reveniri de cîte ori Leigh îşi închipuia că a recunoscut ceva, pentru ea totul începu să arate familiar. Disperată, Leigh începu să exploreze sistematic drumurile lăturalnice, drumurile private şi chiar aleile de acces, căutînd cabana pe care i-o descrisese Logan. Era pregătită să exploreze fiecare potecă mai mare, cu urme pe ea, care cîndva ar fi putut să fie o alee de acces – dar zăpada făcea asta imposibil.

De cîteva ori rămaseră aproape înţepenite în zăpadă, dar Brenna era surprinzător de îndemînatecă la mînuirea

vehicolului aceluia greu – o măiestrie care spunea ea că a căpătat-o la ferma părinţilor ei. Abilitatea Brennei de a manevra Blazer-ul prin troienele de zăpadă şi schimbarea petrecută după-amiaza în aspectul vremii, erau singurele două evenimente pozitive, într-o zi de-a dreptul ucigătoare. Curînd după ce se opriră pentru prînz, apăru şi soarele. În interval de o oră, norii grei se destrămară şi cerul se transformă într-un albastru strălucitor, temperatura urcă peste zero grade şi zăpada începu să se topească.

În afară de îmbrăcămintea pentru Leigh, Brenna adusese de acasă şi geanta cu unele articole găsite în apartamentul ei. Ochelarii de soare erau în mod special bineveniţi, pentru că îi ascundeau lui Leigh lacrimile ce începuseră să se adune în ochi şi să izvorască cu o frecvenţă în creştere, pe măsură ce după-amiaza înainta.

– Dacă intenţionezi să fii la timp la conferinţa de presă de diseară, rosti Brenna, ar trebui să întoarcem curînd şi să ne ducem înapoi în oraş.

Leigh o auzi, dar tocmai întindea gîtul pentru a vedea o străduţă ce cobora abrupt.

– Încetineşte.... rosti emoţionată şi Brenna apăsă frîna încetinind Blazerul, care ajunse să se tîrască. Jos e o casă; pot să-i văd acoperişul. La capătul drumului rîpos, Leigh zărise casa veche şi mare cu acoperişul verde, dar Logan îi spusese că singura locuinţă de pe proprietatea lor era o cabană mică, cu trei camere, iar acoperişul era de ardezie cenuşie. Nu e asta, rosti Leigh deprimată. În spatele frustrării şi dezamăgirii, o năpădi un fior de furie. N-am văzut elicopterele pe care comisarul şef Trumanti se presupune că le-a trimis azi. Ce mai aşteaptă – vara?

– S-ar putea să fie plin de elicoptere, sublinie blînd Brenna, dar dacă se află dincolo de dealul următor, sau după următoarea cotitură, probabil că noi nu vom putea să le vedem.

– Eşti sigură că celularul tău funcţionează? întrebă Leigh.

Brenna se abţinu să-i amintească că i-a mai pus această întrebare de cîteva ori, în ziua aceea.

– Categoric. L-am controlat din nou, cînd ne-am oprit să mergem la toaletă.

– Aş dori să-i sun pe detectivii Shrader şi Littleton. Le-am lăsat un mesaj în dimineaţa aceasta şi numărul tău de celular, dar poate că nu l-au primit.

– Celularul e în geanta mea, de pe bancheta din spate. În timp ce vorbea, Brenna încercă să întindă mîna dreaptă peste scaunele din faţă, dar n-a putut ajunge la geantă. Va trebui să opresc pe margine, adăugă ea privind în oglinda retrovizoare.

– Nu. Îl iau eu, rosti Leigh, tu continuă să şofezi. Apoi inspiră adînc adunîndu-şi toate puterile, din cauza durerii din coaste, şi încet, fără îndemînare, reuşi să se răsucească spre bancheta din spate şi să întindă mîna după geantă. Aceasta era de mărimea unei genţi de voiaj uriaşe, dar telefonul se afla deasupra. Mîna lui Leigh tremură cînd apăsă pe butoane şi îl duse la ureche. Detectivul Shrader răspunse imediat. Ai vreo noutate despre soţul meu? întrebă ea fără altă inroducere.

– Nu. Dacă aş fi avut, te-aş fi sunat la numărul de telefon pe care l-ai lăsat în mesajul tău de azi dimineaţă. Unde eşti acuma?

– Sînt în munţi, încercînd să regăsesc drumul pe care l-am făcut duminică.

– Ai avut ceva noroc?

Ei îi luă mai mult de cîteva secunde, pentru a se putea hotărî să admită adevărul cu voce tare.

– N-am idee unde am fost, sau unde se presupune că am fost.

În loc de a comenta cele auzite, Shrader spuse:

– În mesajul tău din această dimineaţă, ai menţionat că diseară intenţionezi să susţii o conferinţă de presă, acasă la tine. E încă valabil? Cînd Leigh afirmă, el adăugă că desenatorul poliţiei a făcut portretul-robot al salvatorului ei, gata pentru a fi dat mass-mediei la conferinţă. Detectiva Littleton şi cu mine am putea să venim diseară şi să-l aducem cu noi, se oferi el de bunăvoie. Ţi-ar fi de ajutor să fie prezenţi şi reprezentanţii *NYPD*....

– M-am gîndit la asta, admise Leigh. Apreciez cu adevărat dorinţa voastră de a vă întoarce diseară în oraş,

dar aş vrea mai curînd să rămîneţi în munţi şi să continuaţi să-mi căutaţi soţul.

– Detectiva Littleton şi cu mine putem veni în oraş diseară şi să ne întoarcem înapoi mîine dimineaţă devreme, pentru a relua cercetările. Putem face ore suplimentare.

– În acest caz, mulţumesc. Mi-ar plăcea să fiţi la conferinţa de presă. Încă ceva, rosti Leigh repede. Comisarul şef Trumanti a spus că intenţionează să trimită elicoptere să ajute la căutări, dar n-am văzut niciunul.

– Două dintre ele s-au aflat în aer încă de la prînz, mai multe vor sosi mîine, dar pînă nu se topeşte zăpada, elicopterele nu pot acoperi atît de mult teritoriu cît îţi închipui. Problema e că acoperişurile acoperite de zăpadă arătă toate la fel din aer, aşa că trebuie să zboare la mică altitudine şi cu viteză redusă.

– Nu m-am gîndit la asta, rosti Leigh, dar nu-şi putu ascunde lipsa de speranţă din voce. Natura însăşi părea că-i declarase duminică război.

– În caz că nu ai primit de curînd un raport meteo, să ştii că soarele va continua să strălucească încă o zi sau două. Avem o echipă care caută pe marginea drumurilor semnele unui vehicol ce a sărit peste terasament şi alţi căutători vor sosi mîine. Dacă zăpada continuă să se topească aşa ca astăzi, am putea să fim în stare să găsim foarte curînd locul unde ai ieşit de pe şosea. Şi odată ce l-am găsit, elicopterele vor putea să-şi micşoreze aria cercetărilor privind cabana. Încearcă să nu te îngrijorezi, termină el. Soţul tău a plănuit să stea într-o casă veche, fără lumină electrică şi fără telefon. Dacă drumul pînă acolo e de nestrăbătut, atunci probabil că a clădit un foc zdravăn şi ne aşteaptă să ne dăm seama cum să-l scoatem de acolo.

Leigh reflectă că aceasta nu semăna deloc cu Logan. El ar fi răzbătut prin zăpadă pînă la drumul principal, chiar în dimineaţa următoare, dacă nu din alte motive, măcar din acela că ar fi fost îngrijorat de soarta ei.

– Probabil ai dreptate, minţi ea.

– Ar fi mai bine să te întorci în oraş chiar acum, zise Shrader. Dacă intenţionezi să fii prezentă cînd începe conferinţa de presă, trebuie să porniţi destul de repede.

Cu desăvîrşire deprimată, Leigh atinse butonul roşu de pe celularul Brennei, pentru a întrerupe legătura.

– Detectivul Shrader a spus că trebuie să ne întoarcem imediat, rosti ea privind pe geam munţii acoperiţi cu zăpadă şi punctaţi de pini înalţi. Undeva acolo sus în înălţimi, ea şi-a pierdut maşina şi soţul, şi aproape chiar şi viaţa. Se simţea ca şi cum era periculos de aproape să-şi piardă şi minţile.

– Te simţi bine? întrebă blînd Brenna.

– Sînt bine, minţi ea. Totul va fi în regulă, adăugă apoi încercînd să se convingă şi pe ea însăşi. Logan e în perfectă siguranţă. Într-o zi, vom rîde de toate astea.

UN KILOMETRU ŞI JUMĂTATE ÎN URMA LOR, într-un Ford fără inscripţii, Shrader se uită la Sam Littleton.

– Se duce să întoarcă şi să plece acasă.

Cîteva clipe mai tîrziu, un Blazer argintiu trecu pe lîngă ei îndreptîndu-se în sens opus, spre oraş. În oglinda retrovizoare, Shrader urmări Blazer-ul pînă intră într-o curbă; apoi făcu şi el o întoarcere în U fără grabă şi şofă încet, fără să mai urmărească celălalt vehicol.

– Avînd în vedere de cîte ori ne-au depăşit astăzi pe drum, rosti el cu un zîmbet superior, e uimitor că nu ne-au recunoscut.

– Blazer-ul acela e unul din puţinele vehicole curate din Catskills, murmură Sam studiind harta de pe genunchi, dată de Leigh Manning marţi seara. Restul celorlalte arată identic – murdare. Cu un oftat, împături harta şi o introduse într-o pungă de plastic pentru probe. În dimineaţa aceasta, părea că încearcă să urmărească exact aceleaşi indicaţii, pe care ni le-a dat nouă la spital. Apoi, pe la prînz, a început să dea înapoi şi să refacă drumul în cercuri mai largi.

– Da, şi după asta, a început să facă turul obiectivelor turistice. Şi-a dat seama că s-ar putea să o urmărim astăzi, aşa că a hotărît să ne trimită la plimbare – literalmente. Apropo, îmi datorezi un sfert de dolar.

Întinse mîna şi Sam se uită la palma deschisă, apoi la profilul lui îngîmfat.

– Pentru ce?

– Pentru că am spus că urmărind-o nu ajungem nicăieri, dar tu ai crezut că s-ar putea să descopere ceva interesant.

– M-ai numit suspicioasă, dar cînd am observat o femeie rănită rău, presupus disperată, coborînd dintr-o ambulanţă într-o parcare pustie de pe autostradă, apoi urcînd într-un vehicol ce se îndrepta spre nord, în loc de sud, normal că mi-a trezit interesul.

– Plăteşte, insistă el. Unde e sfertul meu?

– Am să-l scad din cei şapte dolari şi patruzeci şi trei de cenţi pe care mi-i datorezi tu pentru plimbarea după M&M şi prăjituri.

– Ce?!? exclamă el aruncîndu-i o privire de cîine feroce. Nu-ţi datorez şapte patruzeci şi trei, Littleton. Îţi datorez şase patruzeci şi trei.

Sam îi zîmbi.

– Adevărat, aşa e. Dar să nu uiţi.

11

Trish Lefkowitz aştepta în foaierul exterior al apartamentului, cînd Leigh şi Brenna coborîră în sfîrşit din ascensor pentru conferinţa de presă, cu cinci minute întîrziere.

– Dumnezeule! izbucni agenta de publicitate grăbindu-se să o apuce pe Leigh de braţ. Arăţi îngrozitor, Leigh. Ceea ce, într-un fel, e perfect, adăugă gîndindu-se ca întotdeauna la valoarea oricărei situaţii, în relaţiile cu publicul. Reporterii ăştia îţi vor arunca doar o privire şi vor muri de dorinţa de a te ajuta.

Leigh de abia o auzea. Privea în jur, la foaierul elegant din marmoră neagră, cu consolele lui sculptate aurite şi scaunele Ludovic al XIV-lea tapiţate cu mătase. Toate erau exact la fel cum le lăsase duminică, cu excepţia faptului că acum Logan lipsea din viaţa ei. Deci nimic nu mai era la fel.

O uşă mascată din capătul stîng al foaierului, folosită pentru aprovizionare, conducea direct în zona bucătăriei. Brenna, Trish şi Leigh intrară pe acolo pentru a pătrunde în apartament. În bucătărie, Hilda căra nişte pahare pe o tavă

de servit şi aproape o scăpă, la vederea feţei învineţite a lui Leigh şi a aspectului ei îngrozitor.

– O, doamnă Manning.... exclamă ea. O, Doamne, O....

– Sînt bine, Hilda. Trebuie doar să mă pieptăn, adăugă Leigh, în timp ce îşi scotea braţele din haina ţinută de Brenna. După freamătul din living, deduse că doar cîţiva membri ai presei erau prezenţi.

– Puţin ruj n-ar strica, rosti Trish întinzîndu-se după oglinda şi cosmeticele pe care le adusese în bucătărie, exact în acest scop.

– Doar să-mi perii părul, rosti Leigh absentă, netezind cutele pantalonilor şi puloverul negru cu care era îmbrăcată. Sînt gata, rosti ea după ce şi-a trecut peria prin păr.

Cu Trish de o parte şi Brenna de cealaltă, Leigh intră în living. Cu doar şase seri înainte, fusese plin de oameni zîmbitori, care veniseră să participe la celebrarea uneia din cele mai minunate nopţi din viaţa ei. Acum, încăperea era plină de străini, care o priveau şi care veniseră să se uite, să observe, să înregistreze şi apoi să raporteze publicului amănuntele însîngerate ale coşmarului pe care-l trăia. Străini, toţi, cu excepţia detectivilor Shrader şi Littleton, care tocmai sosiseră.

– Cum te simţi, domnişăară Kendall? strigă un reporter.

– Daţi-ne voie să ne aşezăm, li se adresă Trish.

Pentru Leigh aduse un scaun în faţa şemineului şi aceasta căzu pe el, nu pentru că nu era capabilă fizic să stea în picioare, ci pentru că întregul ei corp începuse să se cutremure. Într-un fel, prezenţa reporterilor şi a fotografilor în casa ei făcuse ca dispariţia lui Logan să pară şi mai macabră şi mai.....reală. Ridică ochii la ei şi, în silă, dădu semnalul pentru începerea interviului spunînd:

– Mulţumesc că aţi venit....

Cuvintele ei dezlănţuiră un joc de lumini orbitoare de la camerele de luat vederi şi un baraj instantaneu de întrebări:

– Ai aflat veşti de la soţul tău? Există vreun adevăr în zvonul că a fost răpit? Cînd l-ai văzut pentru ultima oară? Poliţia ştie cine te-a aruncat afară de pe şosea? Cum te simţi, domnişoară Kendall? Ce face poliţia? Au vreun suspect? Cine te-a găsit în noaptea accidentului? A fost un

accident, sau crezi că a fost un act deliberat? Cînd intenţionezi să-ţi reiei rolul din *Martorul Orb?*

Leigh ridică mîna pentru a pune stop avalanşei de întrebări.

– Vă rog, ascultaţi doar ce am de spus – am să vă spun tot ce ştiu, cît de repede pot. Încăperea deveni tăcută, cu excepţia bîzîitului camerelor video. Le spuse de ce s-a dus în munţi duminică seara şi le dădu amănuntele accidentului. După cum ştiţi, poliţia n-a putut să-l identifice pe omul care m-a găsit pe marginea şoselei, termină ea, dar au un portret-robot şi în seara aceasta vi-l va da.

– De ce n-a putut poliţia să-ţi găsească maşina?

– Am să-i las pe ei să vă explice, rosti Leigh slăbită şi un val de ameţeală o cuprinse. Încercă să se concentreze asupra lui Shrader şi îl văzu dînd din cap, în semn că se va ocupa de întrebările privind ancheta poliţiei. V-am invitat aici nu numai pentru a răspunde la întrebările voastre, continuă Leigh, dar şi pentru că am nevoie de ajutorul vostru. Vă rog, arătaţi portretul-robot publicului. Cineva dintre ei, în mod cert îl va recunoaşte pe omul din portret. El ştie unde s-a petrecut accidentul, şi – indiferent unde a fost – e aproape de locul unde trebuia să-l întîlnesc pe soţul meu. De asemenea, mi-ar plăcea să aveţi o descriere a maşinii soţului meu.... Leigh făcu o nouă pauză, simţindu-se foarte ciudat, foarte rece, şi trimise un apel tăcut de SOS către detectiva Littleton, care stătea deoparte în picioare, cu faţa un amestec de ceea ce lui Leigh i se părea agerime şi curiozitate. Eşti bună să le dai informaţii despre maşina lui Logan; şi orice altceva ce poate fi folosit pentru a mă ajuta?

– Da, desigur, doamnă Manning, rosti prompt detectiva Littleton, atrăgînd mai multe priviri admirative ale bărbaţilor din încăpere.

Din acest punct, detectivii Littleton şi Shrader preluară acţiunea şi următoarele zece minute răspunseră la întrebări. Leigh ascultase totul pînă au terminat, dar spre sfîrşit se încleştase de braţele scaunului, încercînd să stea dreaptă, în timp ce camera începuse să se estompeze şi să se învîrtească. Duse o mînă tremurîndă la frunte, exact cînd un reporter de la unul din ziare i se adresa:

– Domnişoară Kendall, te gîndeşti la vreun motiv, din cauza căruia soţul tău s-ar putea să nu vrea să fie găsit? Probleme de afaceri, sau.....?

Leigh se încruntă la el, încercînd să se concentreze asupra feţei lui.

– Dar e ridicol.

– Ce spui de zvonurile că mariajul vostru nu a fost aşa de idilic, cum i-ar plăcea publicului să creadă – că, de fapt, era implicat într-o aventură cu altă femeie?

Leigh îşi adună toată puterea şi-l privi drept în ochi.

– Soţul meu e un om minunat şi un bărbat loaial şi iubitor. Cu o demnitate calmă, adăugă: nu pot să cred că vreţi să-i murdăriţi reputaţia, sau în mod deliberat să mă răniţi şi să mă umiliţi pe mine, în această clipă, comentînd ceea ce nu e altceva decît un zvon urît, nefondat.

Trish Lefkowitz hotărî că e vremea să pună capăt conferinţei de presă.

– Bine, oameni buni! anunţă ea, asta e tot pentru seara aceasta. Mulţumim că aţi venit. Acum, domnişoara Kendall are nevoie de odihnă. Cîţiva reporteri încercară să mai pună întrebări, dar Trish le-o reteză ferm şi amabil. În seara aceasta, nici o altă întrebare. Am să vă contactez cu date la zi, de fiecare dată cînd vom avea ceva de spus. Cu aceasta, se îndreptă spre uşa de intrare în apartament, o deschise şi rămase în picioare, în timp ce ei îşi adunară casetele şi carnetele de notiţe, îşi împachetară camerele şi ieşiră.

Cu mîna sprijinită pe spătarul scaunului, Leigh reuşi să se ridice şi să îi mulţumească fiecăruia în parte pentru că a venit, dar cînd Trish în sfîrşit închise uşa în urma ultimului rătăcit, căzu înapoi pe scaun. Shrader vorbea la celular, aşa că Leigh i se adresă lui Littleton:

– Mulţumesc că aţi fost alături de mine şi pentru.... tot. Nu doriţi un ceai sau o cafea? adăugă ea. Mi-ar plăcea o ceaşcă cu voi.

– Mulţumiri, o cafea ar fi grozavă, răspunse detectiva Littleton şi Leigh se minună cît de proaspătă şi odihnită arăta întotdeauna frumoasa brunetă. Îşi aruncă ochii în jur după Hilda şi o văzu stînd deoparte şi apreciind daunele

făcute perfectului ei living. Hilda, nu vrei să ne aduci nişte cafea?

Shrader închise celularul.

– Nu-ţi mai bate capul cu cafelele, i se adresă Hildei. În loc de asta, să ne luăm hainele. Se întoarse spre Leigh, cu o expresie intensă şi energică. Se pare că un poliţist statal a localizat locul unde ai ieşit de pe şosea. În seara aceasta, cînd tocmai scria procesul verbal unui motociclist, pentru depăşire de viteză, din întîmplare a observat o grămadă de crengi proaspăt rupte, prăvălite de pe terasamentul unde se afla el. Plugurile de zăpadă îngrămădiseră o mulţime de zăpadă de-a lungul marginilor şoselei, aşa că n-a putut să vadă nici o urmă de cauciucuri, sau să inspecteze balustrada de protecţie dacă prezintă stricăciuni, dar ştia că undeva mai jos se află un vechi izvor. Făcu o pauză pentru a-şi îmbrăca jacheta grea, pe care Hilda i-o întindea. Deja avem acolo, chiar acum, două unităţi *NYPD*, adăugă el şi voi aranja ca şi altele să fie pregătite pentru dimineaţă. Littleton şi cu mine vom apuca cîteva ore de somn şi vom fi şi noi acolo, cînd lucrurile încep să demareze. Te vom suna imediat ce vom şti ceva.

Leigh nu era interesată de recuperarea maşinii; era interesată doar de recuperarea soţului ei.

– Dacă acela e locul accidentului, atunci cabana nu poate fi departe. Nu înţeleg de ce trebuie să aşteptăm pînă dimineaţă.

– Pentru că e prea întuneric ca să facem ceva în noptea aceasta, sublinie răbdător Shrader. Poliţistul statal a încercat să coboare de pe terasament folosindu-şi lanterna, dar e foarte abrubt şi nesigur pentru picioare, mai ales noaptea. Imediat ce se va lumina puţin de ziuă, vom putea să-ţi spunem foarte repede dacă a găsit cu adevărat locul. Şi dacă l-a găsit, echipele noastre vor începe să pieptene zona înconjurătoarea, din aer şi de pe uscat.

– Dar pierdem o mulţime de timp aşteptînd dimineaţa..., protestă Leigh din nou frîngîndu-şi mîinile.

– Cîteva ore nu vor constitui o diferenţă prea mare, dacă soţul tău şi-a găsit adăpost de furtună.

– Dar ce să nu fi reuşit? argumentă Leigh.

Răspunsul lui Shrader o făcu să dorească să nu fi pus întrebarea:

– În acest caz, după cinci zile, cîteva ore în plus nu vor însemna mare lucru. Se uită nerăbdător la detectiva Littleton, care îşi îmbrăca încet haina, cu privirea fixată pe Leigh. Dacă poliţia statală a găsit cu adevărat locul unde ai ieşit de pe drum, adăugă el îndreptîndu-se spre uşă cu Littleton urmîndu-l, atunci harta pe care ne-ai dat-o la spital nu era bună. Locul pe care poliţistul l-a stabilit în seara aceasta este la cel puţin la treizeci de kilometri depărtare de locul unde ne-au trimis instrucţiunile tale. Deci, din nou, acesta s-ar putea să nu fie locul exact, aşa că nu-ţi face prea multe speranţe.

Littleton urca treptele foaierului trăgîndu-şi mănuşile, apoi se opri la uşa de la intrare şi se întoarse spre Leigh.

– Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci acum, doamnă Manning, e să te urci în pat şi să stai acolo, pînă dimineaţă, cînd o să ai veşti de la noi. În seara aceasta, de mai multe ori, ai arătat ca şi cum erai gata să leşini.

– Aşa e, rosti Trish imediat ce uşa din faţă se închise în urma celor doi detectivi. Brenna şi cu mine ne ducem acasă, anunţă ea, îndreptîndu-se deja spre dulapul cu haine şi tu ai să mînînci ceva şi ai să te duci direct în pat. Brenna spune că astăzi de-abia te-ai atins de mîncare.

– E adevărat, confirmă Brenna, apoi se întoarse spre Hilda şi abilă o transferă pe Leigh în grija credincioasei menajere.

– N-a mîncat, Hilda, şi nu şi-a luat nici pastilele. Se află în geanta ei.

– Am să am eu grijă de ea, promise Hilda. Le conduse pe Brenna şi pe Trish afară din apartament; apoi se duse la Leigh, care se cufundase înapoi în scaun. Mai devreme, ţi-am gătit, aşa că am să-ţi aduc mîncarea pe tavă, împreună cu medicamentele, după ce te urci în pat. Acum, lasă-mă să te ajut, doamnă Manning.

– Îţi mulţumesc, Hilda, rosti Leigh, prea epuizată şi slăbită pentru a protesta. Se ridică şi se tîrî încet singură, în ciuda menajerei.

– Întîi am să-ţi fac patul, rosti Hilda peste umăr.

Facerea patului însemna mutarea pernelor de designer, lucrate fin, ce acopereau aproape jumătate din saltea şi obturau mult din tăblia Queen Anne de la căpătîi. În mod normal, în fiecare seară Hilda muta pernele, urmînd un ceremonial ce o amuza şi o fascina pe Leigh. Întîi, un braţ întreg de perne cu volănaşe erau luate şi cărate în dulapul de lenjerie, urmau două braţe de perne cu ciucuri, apoi încă două braţe de perne împodobite cu panglici, şnururi şi diverse ornamente. Dimineaţa, întreaga procesiune a tandrului ceremonial se relua în sens invers.

În noaptea aceasta totuşi, Hilda a rupt cu tradiţia, într-un fel care o făcu pe Leigh să realizeze cît de îndurerată era cu adevărat menajera, din cauza ei.

– Am să-ţi scot pernele astea din drum, anunţă Hilda; apoi se aplecă peste pat, îmbrăţişă cu mîinile grămada de perne şi cu o singură mişcare puternică, trimise cea mai mare parte dintre ele dincolo de pat, pe duşumea. Expedie cele cîteva perne rămase adunîndu-şi genunchii pe saltea şi împingîndu-le pe podea; apoi se îndreptă şi trase de cuvertura albă şi pufoasă.

– Am să-ţi încălzesc cina, în timp ce o să te pregăteşti să intri în pat, rosti ea şi Leigh dădu din cap, deja în drum spre încăperea ce-i servea drept dressing.

Prea epuizată pentru a face duş, Leigh îşi scoase pantalonii şi puloverul. Se întindea după o cămaşă de noapte, cînd Hilda trecu prin faţa uşii deschise a dressingului, cărînd pernele mari şi pline, ce erau folosite pentru dormit. Menajera se opri în drum şi scoase un strigăt înfundat de durere, la vederea trupului zdrobit al lui Leigh.

– O, nu! O, doamnă Manning! Biata fiinţă – ar trebui să fii la spital!

– Sînt doar învineţită, asta e tot, rosti Leigh. Era atît de emoţionată de expresia de suferinţă a Hildei, încît fu gata să o îmbrăţişeze pentru a o linişti; apoi îşi schimbă gîndul, de teama coastelor fracturate. Cu gingăşie, Leigh ridică braţele şi începu să-şi tragă cămaşa de noapte peste cap. Cînd putu să vadă din nou, Hilda plecase. Uşurată că nu mai trebuia să ascundă ce grea şi dureroasă încercare era simplul act de a merge, Leigh îşi lipi braţul drept de coastele

dureroase, apoi se tîrî încet şi stîngaci de-a curmezişul camerei, spre pat.

Singură în patul pe care întotdeauna îl împărţise cu Logan, îşi plimbă ochii prin camera dureros de familiară, amintindu-şi ultima oară cînd fusese şi el aici, cu ea. Închise ochii şi putu să-l vizualizeze stînd lîngă pat, exact ca duminică dimineaţa, tachinînd-o în timp ce depunea un sărut de la revedere pe obrazul ei.

"– *Am încărcat deja maşina. Cred că am pus tot ce aveam nevoie – planurile casei, ţăruşii, sfoara, o traversă, sacii de dormit. Totuşi simt că am uitat ceva...*

– *O mătură, un mop şi o găleată? ...Dezinfectant. Capcane pentru şoareci?*

Îşi băgase nasul în ceafa ei încercînd să o gîdile şi ea îşi trăsese perna pe cap.

– *Pleacă direct de la teatru. Să nu întîrzii,* i-a spus el îndreptîndu-se spre uşă.

Dar Leigh continuase incantaţia ei glumeaţă privind nevoile practice.

– *Apă de băut...mîncare pentru cină..."*

Amintirea acelei dimineţi fericite şi senine înlătură în sfîrşit încordarea de oţel, cu care Leigh îşi ţinuse în frîu emoţiile devastatoare şi lacrimile începură să curgă pe obraji, în torente fierbinţi.

– O, iubitule, suspină ea, îngropîndu-şi faţa în perne, indiferent unde eşti, rămîi în siguranţă, pentru mine. Te rog, te rog să fii în siguranţă.

N-a ştiut niciodată dacă Hilda i-a adus cu adevărat tava cu cina, dar cîndva în timpul nopţii, a avut impresia că simte pe cineva că-i aranjează cuvertura şi că îi dă la o parte părul de pe faţă. Ar fi vrut să fie Logan, avea nevoie să fie Logan, aşa că pentru cîtva timp se sugestionă că el a fost. La urma urmei, să se prefacă era ceea ce făcea ea cel mai bine.

12

Ţîrîitul telefonului o făcu pe Leigh să se trezească a doua zi dimineaţa la opt. În altă parte a casei, Hilda răspunse la al

doilea apel şi Leigh se uită fix la luminiţa roşie ce strălucea pe telefonul de lîngă patul ei.

Toate telefoanele apartamentului erau conectate la trei linii separate – linia principală, linia ei particulară şi linia particulară a lui Logan – iar acest apel venise pe linia principală. Deoarece poliţia avea numărul ei particular, ştia că nu ei au sunat, dar se agăţă de speranţa că totuşi era cineva cu veşti de la Logan. Rugîndu-se ca luminiţa să înceapă să clipească, indicînd că Hilda l-a rugat pe cel ce sunase să aştepte şi acum venea să o anunţe, Leigh rămase privind-o. Cîteva clipe mai tîrziu, luminiţa se stinse şi ea coborî din pat, cu speranţele spulberate şi tensiunea începînd deja să-i crească.

Cît făcu duş şi se spălă pe cap, telefonul sună fără încetare şi fiecare apel îi răscoli şi mai mult nervii. Faţa care o privea din oglinda mesei din dressing era palidă, zgîriată şi chinuită. Faţa ei, totuşi nu faţa ei – ceva ce-i fusese familiar, dar acum îi era cu desăvîrşire străin, ca şi viaţa ei de astăzi şi de fiecare zi, de cînd se trezise la spital.

Copcile de pe cap şi braţele înţepenite făceau ca simplul act al uscării părului să fie neplăcut, provocare stîngace ce părea că va dura pentru totdeauna. Din raftul cel mai apropiat al dulapului scoase primul pulover, unul cafeniu; apoi ezită. În raftul alăturat se afla un pulover roşu, ca cireaşa. Logan o rugase să îmbrace roşu la petrecerea de sîmbătă seara, deoarece îi cumpărase rubine, care desigur erau tot roşii. Leigh hotărî să îmbrace şi astăzi roşu. Poate că dacă făcea aşa, vieţile lor vor fi într-un fel reluate de acolo de unde le-au lăsat sîmbătă noaptea. Poate că soarta i se va schimba, dacă va pune pe ea ceva strălucitor şi vesel. Se îmbrăcă cu puloverul roşu şi pantaloni de lînă asortaţi.

Pînă la opt-patruzeci şi cinci, cînd părăsi dormitorul, telefonul sunase aproape fără încetare. În mod normal vederea livingului, cu parchetul lui lustruit, colonadele avîntate de marmoră şi imaginea vastă a frumosului Central Park, dădeau un imbold spiritului ei, dar în dimineaţa aceasta nu era decît un spaţiu fără semnificaţie, ce devenise singuratic şi bizar, din cauza dispariţiei unuia din

proprietarii lui. Leigh auzi vocea Brennei din bucătăria de la capătul celălalt al apartamentului, aşa că se îndreptă într-acolo.

Bucătăria era o cameră mare şi confortabilă cu un blat de lucru în mijloc şi o fereastră mare. Pereţii din cărămidă aparentă şi căminul boltit o făceau să pară tihnită şi rustică, în ciuda aparaturii din oţel cromat, ce se alinia pe lîngă pereţi. Brenna stătea în picioare lîngă frigider vorbind la telefon şi luînd note pe un carnet; Hilda era la plită mestecînd ceva într-o tigaie. O văzu pe Leigh în cadrul uşii şi se opri, pentru a-i turna o ceaşcă de cafea.

– Îţi pregătesc micul dejun, rosti ea.

Cînd Brenna termină convorbirea, Leigh îi făcu semn spre masă, să i se alăture. Aruncîndu-şi privirea pe carnetul spirală din mîna Brennei, zise:

– Cine m-a căutat?

Brenna începu să parcurgă paginile notelor luate.

– Sybil Haywood mi-a spus să-ţi comunic că lucrează la a ta astrologică şi foarte curînd îţi va da nişte îndrumări. ourtney Maitland vrea să vină sus, în vizită, imediat ce ai tea să suporţi compania ei. Senatorul Hollenbeck a sunat -ţi spună că e la dispoziţia ta. Judecătorul Maxwell a inat să spună.... Atenţia lui Leigh scăzu în timpul listei ngi a binevoitorilor, dar începu din nou să asculte atent, nd Brenna ajunse la sfîrşit: Doctoriţa Winters a sunat ieri şi n nou azi-dimineaţă devreme. Zice să-ţi spun că te istrează în gîndurile ei şi că ar dori să vină să te vadă, ntru a te ajuta „să stai de veghe", cînd ai nevoie de mpanie. De asemenea, ţi-a prescris o reţetă şi vrea să cepi să iei medicamentele imediat.

– Ce fel de reţetă?

Brenna ezită şi apoi spuse ferm:

– Zice că e un medicament împotriva anxietăţii. A spus că ştie că nu are să-ţi placă ideea, dar te va ajuta să gîndeşti limpede şi să rămîi calmă, acum cînd ai nevoie cel mai mult de amîndouă.

– Sînt calmă, afirmă Leigh.

Privirea plină de îndoială a Brennei se îndreptă spre mîinile lui Leigh, de pe masă. Erau încleştate una într-alta şi

strînse atît de tare, că vîrful degetelor se albise. Repede Leigh le descleştă şi Brenna continuă:

– L-am trimis pe Joe O'Hara la farmacie, să facă reţeta.

I-a luat lui Leigh cîteva clipe pentru a realiza că Joe O'Hara era noul ei şofer-bodyguard. Nu numai că îi uitase numele în haosul ultimilor cîteva zile, dar uitase şi că Matt şi Meredith Farrell au insistat să i-l împrumute pe O'Hara, înainte de a pleca în croazieră în jurul lumii. Locuia în apartamentul lor din New York, dar trebuia să o conducă pe Leigh în limuzina familiei Farrell şi să o apere de alte abordări din partea hărţuitorului ei.

– Aş vrea de asemenea să te atenţionez, adăuga Brenna cu un suspin, că e puţin supărat că ieri nu i-am cerut să conducă el Blazer-ul.

Leigh ridică mîinile acceptînd neajutorată acest adevăr stînjenitor.

– Ar fi fost o idee bună, doar că – am uitat că există.

– Dacă mă întrebi pe mine, anunţă Hilda furioasă, omul acesta nu-şi cunoaşte lungul nasului! Se presupune că trebuie să te conducă, atunci cînd vrei *tu* asta, nu cînd hotărăşte *el* că trebuie. Izbi în tigaie pentru a-şi sublinia părerea. Nu e decît un şofer.

Leigh făcu un efort să se concentreze asupra problemei înainte de a da naştere la mai multă lipsă de armonie în viaţa ei, deja lipsită de armonie.

– Înţeleg ce spui, Hilda, dar nu e obişnuit să fie „doar un şofer". Munceşte pentru familia Farrell de ani de zile şi ei îl consideră un membru foarte apropiat al familiei. I-au spus să aibă grijă de mine, în timp ce ei sînt plecaţi, şi probabil că el a privit asta cu mare seriozitate, mai ales acum cînd – cînd lucrurile sînt aşa de încurcate. Era gata să spună mai mult, cînd uşa de serviciu, ce da din foaierul liftului în bucătărie, se deschise brusc şi ea fu gata să se ridice de pe scaun înăbuşindu-şi un strigăt.

– Scuze, bănuiesc că ar fi trebuit să bat, rosti Joe O'Hara intrînd cu paşi mari în bucătărie, îmbrăcat cu un palton greu negru, cu gulerul ridicat peste urechi.

Era un om masiv, cu umeri laţi, de aproximativ doi metri înălţime, avea mersul greoi, ca al unui urs grizzly şi o faţă

aproape la fel de urîtă, ce arăta ca şi cum primise pumni serioşi, ori în ringul de box, ori în încăierări stradale. Aspectul său n-o sperie totuşi pe Hilda. Îl privi peste umăr şi îl fepezi:

– Nu intra în bucătăria mea, fără să te ştergi pe picioare!

O umbră de surpriză plictisită îl făcu pe şofer să arate aproape ameninţător, în timp ce se uită întîi la femeia iritată din cealaltă parte a camerei, apoi la pantofii lui lustruiţi. Înlăturînd întreaga problemă cu o ridicare din umeri, îşi agăţă paltonul în dulap şi se apropie de masa din bucătărie, cărînd în pumnul uriaş o pungă albă, de la farmacia locală.

– Doamnă Manning, rosti el cu voce gravă şi pe un ton de o calmă hotărîre. Îmi dau seama că nu mă cunoşti şi probabil că nu vrei un străin în preajma ta într-o astfel de situaţie, dar soţul tău şi Matt Farrell mi-au spus să am grijă de tine şi să fac în aşa fel încît să fii în siguranţă.

Leigh trebuia să se întoarcă pentru a-l privi şi deoarece aceasta îi provoca dureri la ceafă, îi făcu semn să se aşeze alături de Brenna.

– Cînd ai intrat, m-ai speriat. Asta nu înseamnă că nu te vreau aici, termină ea.

– Nu e nevoie să te scuzi, îi spuse el aşezîndu-şi fiinţa mare pe un scaun, ce părea puţin cam prea mic pentru el. Dar trebuie să-ţi spun că, dacă duminică m-ai fi lăsat să te duc eu în munţi, în loc să conduci singură, s-ar fi putut să nu mai stai aici strîngînd din dinţi, pentru ca nimeni să nu observe cît de tare te doare.

– Mulţumesc că ai făcut în aşa fel ca efortul meu să nu pară necesar, replică Leigh, nesigură dacă îi plăcea de el sau nu.

Dojana trecu dincolo de şofer.

– Ieri, ar fi trebuit să mă chemi pe *mine,* să conduc. Voi, două femei, nu aveaţi ce căuta singure în munţi, şofînd prin zăpadă. Puteaţi să rămîneţi troienite!

– Ei bine, în mod evident, n-am rămas, sublinie Brenna.

– Mda, norocul vostru. Dar dacă s-ar fi întîmplat, ce aţi fi făcut, aţi fi umblat după ajutor, în timp ce domnul Manning e singur, înghesuit în maşină, rănit şi bolnav şi încercînd să păstreze cît de cît căldura, după ce a terminat benzina?

– S-ar fi descurcat foarte bine, îl informă Hilda tăios, în timp ce mesteca în conţinutul tigăii de pe foc.

Leigh observă, ca de la mare depărtare, confruntarea aprinsă şi incomodă ce avea loc între cei trei angajaţi, toata fiinţa ei fiind focalizată pe telefon şi pe ceasul de pe peretele opus. Cînd pe linia privată a lui Logan se aprinse beculeţul şi telefonul începu să sune, o împinse pe Brenna înapoi pe scaun şi se întinse după receptor, uitînd de răni.

– Bună, izbucni ea cu răsuflarea tăiată.

Vocea masculină de la celălalt capăt era gravă şi necunoscută.

– Doamna Manning?

– Da, cine e?

– Michael Valente.

Leigh se sprijini de perete, incapabilă să-şi ascundă dezamăgirea.

– Da, domnule Valente?

– Regret că te deranjez. Din sunetul vocii tale, îmi dau seama că nu ai încă nici o veste de la Logan?

– Nu. Nimic.

– Regret, rosti din nou. Apoi ezită un moment şi adăugă: ştiu că nu e momentul potrivit, dar Logan are la el nişte documente, de care am nevoie. Le-a luat cu el acasă, cînd m-a sunat sîmbătă după-amiază. Mă aflu la o distanţă de doar cîteva blocuri. Ar fi oare posibil să trec pe la tine, să le iau?

– Nu am idee unde se află, rosti Leigh neplăcîndu-i ideea ca cineva să răscolească prin lucrurile lui Logan, în lipsa lui.

– Sînt nişte planuri şi prospecte ale unui nou proiect al meu, pe care le-a împrumutat Logan.

Documentele erau proprietatea lui, nu a lui Logan. A dat de înţeles asta plin de curtoazie, dar în mod răspicat. Leigh îşi înghiţi resentimentul şi dezamăgirea, că apelul nu era de la, sau despre, Logan.

– Aşa! Atunci vino să le iei.

– Mulţumesc foarte mult. Voi fi acolo în douăzeci de minute.

Leigh se forţă să plece de lîngă peretele de care se sprijinise, puse telefonul jos şi se uită în jur, la cei trei. Cu

cîteva minute în urmă, păreau nişte angajaţi care se certau pentru nimic, dar acum cînd se uită la cele trei feţe încordate, parcă sculptate în piatră din cauza anxietăţii, a simpatiei şi îngrijorării pentru ea, inima i se înmuie. Le păsa cu adevărat; voiau să o ajute, în orice fel puteau. Avea mii de cunoştinţe, dar ştia că nu putea să conteze pe discreţia sau tăcerea lor. Ştia din experienţă că Hilda şi Brenna erau demne de încredere absolută şi avea sentimentul că şi Joe O'Hara era la fel. În clipa aceasta, aceşti trei oameni erau cei mai apropiaţi aliaţi şi prieteni ai ei, familia ei.

Le adresă un zîmbet slab, dar dezamăgirea prilejuită de apelul telefonic la care răspunsese făcuse faţa ei şi mai palidă, ceea ce Brenna observă. Deschise punga de la farmacie, scoase flaconul prescris şi i-l întinse.

– Leigh, doctoriţa Winters a insistat să iei astea.

Blînd dar ferm, Leigh împinse flaconul deoparte.

– Nu-mi plac medicamentele care îmi afectează mintea. N-am nevoie de ele. Mai tîrziu, dacă simt că am nevoie, am să le iau. Promit.

Satisfăcut că problema pilulelor părea rezolvată, O'Hara atacă chestiunea de primă însemnătate din mintea lui.

– Dacă ai avea o cameră disponibilă, pe care aş putea să o folosesc; cred că ar fi o idee bună să locuiesc aici, pînă cînd lucrurile se aranjează.

Apartamentul lui Leigh avea şaisprezece camere, inclusiv două mici apartamente destinate „servitorilor", dintre care unul era ocupat de Hilda. Celălalt era liber, dar Leigh simţi o bruscă şi superstiţioasă nevoie să lase totul exact cum fusese înainte ca Logan să dispară. Atît timp cît totul rămînea la fel, absenţa lui ar fi fost doar temporară, făcînd însă o schimbare – asta ar putea încuraja sau implica permanenţa.

– E foarte frumos din partea ta, dar nu sînt singură. Stă Hilda cu mine.

Răspunsul lui o făcu pe Hilda să se întoarcă şi să-l privească urît:

– Sînt sigur că Hilda poate bate o omletă sau o carpetă de praf, ironiză el, dar pînă cînd soţul tău nu se întoarce, eu cred că ai nevoie aici de un bărbat, care să se ocupe de

problema oamenilor. Vestibulul mişună de reporteri, fanii stau la coadă afară pe trotuar şi mai ai şi un hărţuitor, care ştie că soţul tău nu-i mai stă în cale. Nu mai trebuie să spun, ce se va întîmpla, dacă cineva îl va mitui pe portar, sau va găsi alt mod de a se strecura pînă sus. Mai curînd sau mai tîrziu, se va întîmpla şi asta. Simţind că Leigh şovăia, spuse: sînt sigur că soţul tău se aştepta să stau aici şi să am grijă de femeile lui, declară el emfatic şi, spre şocul lui Leigh, aruncă o privire binevoitoare în jurul camerei, ceea ce o sîcîi pe nemulţumita Hilda şi îi displăcu independentei Brenna, pentru că erau băgate printre „femeile" pe care O'Hara se simţea obligat să le protejeze.

Undeva în mintea ei înnebunită, Leigh observă că O'Hara, pentru a-şi impune ideea, procedase cu iscusinţă diplomatică şi putere de convingere vicleană, transformîndu-şi dorinţele lui în dorinţele lui Logan.

– Probabil că ai dreptate, domnule O'Hara. Mulţumesc foarte mult.

– Cu plăcere. Şi te rog spune-mi Joe, îi aminti el. Aşa îmi spune Meredith – vreau să zic doamna Farrell.

Leigh dădu din cap şi îşi îndreptă atenţia spre Hilda, care punea două boluri pe suportul de tacîm din faţa ei.

– Ce e asta? întrebă ea uitîndu-se în bolul ce conţinea o substanţă albă groasă, ca o pastă grunţuroasă. În afară de acesta, mai era un bol, mai mic, cu nişte bulgări maronii ce arătau dezgustător şi care făcură stomacul lui Leigh să se întoarcă pe dos.

– E cremă de grîu şi prune, răspunse Hilda. L-am auzit pe domnul Manning cînd a spus că, de acum înainte, asta vei primi la micul dejun. Cînd Leigh continuă să se uite la ea inexpresiv, adăugă: l-am auzit spunînd asta duminică dimineaţa, chiar înainte de a pleca la locul acela din munţi, unde trebuia să vă întîlniţi.

Pe Leigh o năpădi amintirea dureroasă şi dulce.

„Fără alte pere, o tachinase Logan. *Ai devenit dependentă. De acum înaine, cremă de grîu şi prune."*

Lacrimile îi înceţoşară privirea şi fără să realizeze ce făcea, îşi puse braţele pe masă în jurul celor două boluri, îmbrăţişîndu-le şi încercînd să le aducă spre ea, pentru a

proteja amintirea aceea fericită. Capul îi căzu înainte şi umerii începură să i se zguduie de plînsul neajutorat, ce pe ea o stînjeni, iar pe ceilalţi din bucătărie îi alarmă. Încercînd să-şi recapete controlul, pentru a face lumină în ceea ce s-a întîmplat, îşi întoarse faţa în altă parte şi-şi şterse lacrimile de pe obraji cu mîna dreaptă. Mîna stîngă o întinse spre Brenna şi o deschise. Brenna înţelese şi îi puse în palmă una din pilulele prescrise de Sheila Winters.

– Scuze, se adresă ea celor trei. Aceştia o priviră cu o asemenea simpatie, adîncă şi de nespus, încît trebui să-şi înghită un nou val de lacrimi.

– Am să-ţi pregătesc micul dejun obişnuit, o anunţă Hilda, revenind ca de obicei la problemele domestice, pentru a stabili echilibrul, într-o lume dealtfel dezechilibrată şi dezordonată.

– Cred că astăzi am să mănînc asta, rosti Leigh, inundată de un nou val de sentimente dureroase, în timp ce Brenna se ridica pentru a răspunde la un nou apel, pe linia principală.

13

Cu privirea aţintită pe ceasul de la bucătărie, Leigh se forţă să înghită micul dejun, încercînd să estimeze cît timp le trebuie lui Shrader şi lui Littleton să stabilească dacă poliţistul statal descoperise cu adevărat locul accidentului.

În biroul Brennei din camera alăturată, telefonul continua să sune fără încetare şi de cîte ori răspundea, Leigh aştepta încordată.... Cînd în sfîrşit Brenna reveni în bucătărie, ţinînd un telefon fără fir în mînă, Leigh sări în sus de la masă şi aproape îşi răsturnă scaunul, doar pentru a o vedea pe Brenna scuturînd din cap şi explicînd:

– E Meredith Farrell. Tocmai au auzit de accidentul tău şi de toate celelalte. M-am gîndit că poate vrei să vorbeşti cu ea.

Leigh dădu afirmativ din cap şi preluă apelul. Legătura prin satelit a vaporului era proastă, astfel că apărură obişnuitele pauze scurte, ce făceau ca ambele părţi, ori să

vorbească amîndouă odată, ori să se oprească şi să aştepte fără să fie nevoie, pentru ca să vadă dacă cealaltă persoană a terminat de vorbit. Meredith se oferi să-şi întrerupă călătoria şi să revină la New York, iar Matt Farrell îi oferi serviciile unei mari firme de investigaţii, ce se afla printre companiile al căror proprietar era. Leigh refuză ambele oferte şi le mulţumi sincer. Era sigură că oferta familiei Farrell de a-şi anula călătoria fusese doar o amabilitate, pe care ştiau că o va refuza, totuşi fu surprinsă şi mişcată.

După această convorbire, se duse în living şi se aşeză la biroul ei, aşteptînd să se întîmple ceva. După cîteva clipe, Brenna intră să-i dea informaţia pe care n-o dorea:

– Horace a sunat din holul mare şi mi-a spus că a sosit domnul Valente. I-am zis să-l trimită sus. Vrei să te duci în altă cameră şi să mă laşi pe mine să mă ocup de el?

Leigh ar fi dorit foarte mult să facă exact aşa, dar nu voia ca cineva să se atingă de ceva din biroul lui Logan, fără ca ea să fie de faţă.

– Nu, am să am eu grijă de el, rosti Leigh cînd un zbîrnîit anunţă sosirea la uşă a vizitatorului nedorit.

Brenna îl introduse înăuntru şi automat se oferi să-i ia haina. Spre groaza lui Leigh, el şi-o scoase şi o dădu Brennei, ceea ce însemna în mod clar că intenţionează să stea mai mult, nu doar timpul necesar pentru a-şi găsi hîrtiile şi a pleca. Leigh nu avea nici o intenţie să-i ofere lui Michael Valente o vizită de socializare, dar el coborî repede treptele foaierului şi traversă livingul spre ea. Era greu să crezi că acest bărbat, foarte dichisit şi cu alură de sportiv, care se îndrepta spre ea, era infractor. Îmbrăcat într-un costum bleumarin excelent croit, cu o cămaşă albă imaculată şi cravată de mătase în dungi albastre cu galben închis, arăta ca un bancher de pe Wall Street îmbrăcat costisitor. Dar, aşa era şi John Gotti.

Venind spre ea, o studia pe Leigh la fel de intens ca în noaptea petrecerii, lucru pe care ea îl găsi la fel de neplăcut şi foarte personal. Rămase în picioare rigidă, în timp ce el termina de inspectat îndeaproape fiecare trăsătură a feţei ei, dar îi ignoră mîna cînd i-o întinse rostind liniştit.

– Cum o duci?

– Aşa bine cum era de aşteptat, rosti Leigh politicoasă dar impersonală. El îşi băgă mîinile respinse în buzunarele pantalonilor, cu un zîmbet ciudat furişat la colţul gurii, şi nu mai spuse nimic, ceea ce o făcu pe Leigh să se simtă stingheritä, grosolană şi bolnavă de jenă. În acest stadiu momentan de nesiguranţă, se simţi obligată să mai adauge ceva: mă simt mai bine decât arăt.

– Sînt sigur că aşa şi trebuie, rosti el cu zîmbetul lui spectral. Am văzut feţe care arătau mai rău decît a ta – dar posesorii lor nu mai respirau.

Leigh îşi închipui că văzuse probabil o mulţime de morţi, din care cel puţin unul pe care-l ucisese chiar el, şi se întoarse brusc spre biroul lui Logan:

– Nu sînt sigură ce anume cauţi, dar....

– *Leigh,* izbucni Brenna intrînd în fugă în living, în timp ce Hilda şi Joe O'Hara se înghesuiau în uşa bucătăriei. Detectivul Shrader la telefon. E important.

Leigh apucă cel mai apropiat telefon, de la capătul mesei de lîngă sofaua din living.

– Domnul detectiv Shrader?

– Doamnă Manning, sîntem aproape siguri că am găsit locul unde ai ieşit de pe şosea. Există nişte lespezi în partea de sus a terasamentului, cu un scris negru pe ele şi o cărare printre crengile rupte, în josul terasamentului. Apoi, mai e jos un mic luminiş şi am descoperit că sub zăpadă este apă şi gheaţă. De asemenea, am detectat în apă o grămadă mare de metal şi am cerut să vină nişte macarale.

– Ce e cu soţul meu? izbucni Leigh. Trebuie să fie undeva aproape de locul acela!

– Sînt pe drum echipe de cercetare, care vor începe încercuirea zonei....

– Vin acolo. Unde eşti?

– Ascultă, de ce nu stai lîngă telefon. Îţi va lua cîteva ore să....

– Vreau să fiu acolo!

Michael Valente îi atinse mîneca.

– Am un elicopter.....

Enervarea ei de o clipă, pentru că o întrerupsese, făcu loc unei gratitudini deosebite.

– Detectiv Shrader, rosti în telefon. Am să folosesc un elicopter. Spune-mi unde eşti.... În timp ce vorbea, Leigh se uita disperată după hîrtie şi creion. Valente îi luă telefonul cu o mînă şi cu cealaltă scoase din buzunarul hainei un pix şi ce mai avea nevoie.

– Iau eu coordonatele, spuse el. Du-te şi pregăteşte-te să plecăm. Pe cînd Leigh se grăbea spre dormitor, îl auzi spunînd: exact, unde te afli, domnule detectiv? Leigh avu nevoie de cîteva minute pline de durere, pentru a-şi trage cizmele, astfel încît, cînd ieşi cărîndu-şi haina şi mînuşile, Valente era deja în foaier aşteptînd-o, cu haina pe el şi flancat de Brenna şi Hilda. Se încruntă cînd o văzu îndreptîndu-se spre el; apoi îi luă mantoul.

– Stai liniştită şi lasă-mă pe mine să fac tot ce trebuie, o instrui el, apoi, în loc să-i ţină haina ca să se îmbrace, îi băgă el însuşi în mîneci fiecare braţ.

Procesul luă doar cîteva clipe, dar lui Leigh i se păru mult mai mult. Era gata să iasă pe uşă alături de el, cînd striga peste umăr către Brenna şi Hilda:

– Imediat ce aflu ceva, vă dau telefon.

– Să nu uiţi, rosti Brenna.

În ascensor, Leigh simţi ochii lui Michael Valente fixaţi pe ea, dar îi era aşa de recunoscătoare, încît reuşi să-i ignore privirea scrutătoare şi chiar să-i adreseze un zîmbet slab. apoi zise:

– Mulţumesc foarte mult pentru tot ce faci.

El înlătură mulţumirile cu o mişcare din mînă, fără să răspundă. După care rosti:

– O pereche de reporteri mişună la intrarea în bloc. I-am spus secretarei tale să-l sune pe şoferul meu, să aduca maşina la intrarea de serviciu. Unde e? întrebă el şi coborîră din lift.

– Urmează-mă. Ascensoarele erau ascunse de privirile trecătorilor de pe stradă de o adevărată pădure de copaci, în ciubere aşezate pe hol, pe care Leigh le ocoli cu grijă cotind la dreapta, spre spatele blocului. Ieşiră într-o alee blocată de două limuzine negre Mercedes identice, cu şoferii stînd atenţi în picioare, lîngă portierele deschise ale pasagerilor.

Maşina lui Valente era a doua. Şoferul lui era un om bine făcut, cam de treizeci de ani, care arăta ca un agent al Serviciilor Secrete conducînd o maşină diplomatică. Joe O'Hara, cu trupul lui butucănos şi faţa diformă de luptător profesionist, arăta ca şi cum şofa maşina unui fost puşcăriaş. Valente o conduse pe Leigh spre propria lui maşină, dar O'Hara li se aşează intenţionat în cale.

– Eu sînt şoferul doamnei Manning, îl informă el pe Valente.

– Am propria maşină cu şofer, rosti Valente scurt, încercînd să-l ocolească.

– Atunci poţi să o iei şi să deschizi drumul, dar doamna Manning merge cu mine.

La tonul şi manierele lui de frondă, şoferul lui Valente făcu brusc un pas înainte.

– Aveţi vreo problemă, domnule Valente?

– E pe cale să aibă, ameninţă O'Harra cu un glas surprinzător de ascuţit.

– Dă-te naibii la o parte din drum.... rosti Valente cu voce joasă, gata să explodeze.

– Vă rog! strigă Leigh. Pierdem timpul. Se uită la Michael Valente cu ochi rugători. Viaţa ei devenise o mare de întuneric, periculoasă şi necunoscută, pe care trebuia să navigheze în această clipă, iar O'Hara era singura persoană familiară. Voia să-l aibă alături. Soţul meu i-a spus domnului O'Hara să rămînă mereu cu mine. Mi-ar plăcea să-i permit să facă asta.

Spre surpriza şi uşurarea ei, Valente cedă imediat, dar privirea pe care i-o aruncă lui O'Hara era cît se poate de neplăcută.

– Urcă şi şofează, rosti scurt ţinînd el însuşi portiera deschisă, pentru Leigh.

14

Aşezată alături de pilotul elicopterului lui Valente, avînd pe urechi căşti bine căptuşite, pentru a înăbuşi zgomotul rotoarelor, Leigh scruta îngrijorată scena de sub ei. Poliţia

statală blocase drumul montan, oamenii se cățărau pe panta abrubtă acoperită de zăpadă și macaralele de pe remorci lucrau din greu. Mașinile *NYPD* și ale poliției statale se înșirau pe ambele părți ale drumului și mai multe elicoptere ale poliției zburau încet în cercuri largi deasupra culmilor din apropiere, căutînd fără îndoială cabana, despre care Leigh credea că se află aproape de locul accidentului.

Vocea lui Valente se auzi în căști, calmă, la obiect și ciudat de liniștitoare.

– Au găsit ceva în apa de jos și au conectat deja macaralele. Iar pilotului i se adresă: Coboară-l pe stradă, în spatele remorcilor.

– Va fi cam îngust, domnule Valente. E un loc mai larg cam la opt sute de metri în urmă, unde copacii nu sînt așa apropiați de drum.

– Doamna Manning nu poate merge așa mult. Depune-l în spatele macaralelor, ordonă el.

Leigh își dădu seama că, dacă elicopterul se sfărîma agățîndu-se de crengile copacilor, timp îndelungat niciunul dintre ei nu va reuși să mai meargă nicăieri, dar prudența nu era prioritatea ei în aceste momente.

Rotoarele elicopterului încă mai stîrneau zăpada, ca un taifun, cînd Valente se apropie de ea și o ajută să coboare. Ochii lui se îngustară, cînd ea se aplecă înainte apăsîndu-și pieptul.

– Cît de rău sînt rănite coastele?

– Nu prea rău, minți ea încercînd să-și recapete răsuflarea. Mici fracturi. Cu O'Hara în stînga și Valente în dreapta, Leigh se uită în jur, după cei doi detectivi ai orașului New York. Detectiva Littleton era în picioare pe drum, cu un telefon la o ureche, cu o mînă acoperind-o pe cealaltă și cu coada de cal fluturîndu-i în vînt. Shrader se afla pe marginea drumului opus macaralelor, vorbind cu un ofițer al orașului New York. O văzu pe Leigh, termină conversația și porni spre ea.

– Bună dimineața, doamnă Manning, rosti el politicos; apoi îl recunoscu pe Valente și expresia lui deveni ostilă.

– Elicopterele voastre au găsit vreo urmă de cabană? întrebă ea.

– Nu, rosti Shrader scurt, cu privirea pironită pe figura lui Michael Valente. Cînd în final îşi mută atenţia spre Leigh, se uită la ea cu un atare dispreţ de gheaţă, încît ea se simţi ca şi cum ar fi comis o crimă şi asta numai pentru că se afla în prezenţa lui Valente.

– Eşti sigur că mi-aţi găsit maşina? întrebă ea.

Privirea lui îl şfichiuia pe Valente.

– La ora actuală, o informă sarcastic, nu mai sînt sigur de nimic. Fără altă vorbă, se întoarse pe călcîie şi se îndreptă cu paşi mari spre macarale, dar mai întîi se opri să-i spună ceva ofiţerului cu care vorbise mai devreme. Acesta dădu din cap şi se îndreptă spre elicopterul lui Michael Valente.

Neplăcut impresionată de atitudinea lui Shrader, Leigh rămase unde era, apărată parţial de vînt de Joe O'Hara şi de Valente, în timp ce macaralele de pe ambele remorci se retiră încet, greoi, aproape oprindu-se, apoi mişcîndu-se iar brusc, cînd ridicară încet, printre copaci, în sus pe pantă, greutatea mortală a unui obiect ce nu se vedea. Leigh se gîndi să se ducă la marginea drumului, pentru a arunca o privire la ceea ce ştia că e de fapt maşina ei, dar rămase unde era, neavînd chef să se ducă lîngă Shrader, în dispoziţia lui actuală. Privi elicopterele căutînd printre dealurile din dreapta; apoi se uită în stînga şi-l văzu pe ofiţerul de poliţie prins într-o conversaţie animată cu pilotul elicopterului lui Valente. Acesta îşi scosese legitimaţiile şi documentele din aparat şi i le arăta.

– Ce face? îl întrebă ea pe Valente, arătînd spre ofiţer.

Valente se uită în direcţia indicată.

– Îmi hărţuieşte pilotul, rosti el neinteresat.

Din cauza atitudinii lui, Leigh îşi închipui că, pentru el, a fi hărţuit de poliţie era probabil o rutină obişnuită.

– O, da! se miră ea ezitînd.

– Doamnă Manning! Shrader îi făcu semn să i se alăture. E vehicolul tău?

Cu un inexplicabil sentiment de teamă, Leigh se îndreptă încet spre marginea terasamentului şi se uită în jos, la rămăşiţele de metal contorsionat a ceea ce cîndva fusese maşina ei. Fără să mai fie dreptunghiular şi negru strălucitor,

Mercedes-ul era ars pînă la metalul gol şi transformat într-o formă ce semăna vag cu un cub turtit.

– Da, rosti ea. E maşina mea.

Venit în spatele ei, Valente se uită dincolo de terasament.

– Isuse Cristoase! rosti încet.

Întorcîndu-şi privirea de la automobilul ce aproape fusese coşciugul ei, Leigh îşi fixă privirea pe elicopterele ce cercetau cerul în depărtare.

– Cît de mult va dura, pînă cînd vor găsi locul unde trebuia să mă întîlnesc cu soţul meu?

– E greu de spus. Ar putea fi în orice minut, ar putea să dureze ore, sau mai mult.

Înainte ca ea să poată spune ceva, unul din ofiţeri strigă că Shrader e chemat prin radio şi el îi întoarse spatele şi plecă cu paşi mari. Rugîndu-se să vină veşti despre Logan, Leigh îl privi pe Shrader îndreptîndu-se spre o maşină de patrulare, întinzîndu-se prin geamul deschis şi scoţînd afară radioul poliţiei. Ascultă o clipă; apoi se răsuci scurt şi se uită în sus, spre nord-est. Leigh îi urmări privirea. Unul dintre elicoptere îşi restrînsese aria de cercetare şi cobora din ce în ce mai jos, în cercuri din ce în de mai strînse.

– Au găsit ceva? izbucni ea, apucînd de emoţie braţul lui Valente. Priveşte – acolo, la elicopterul cel mai îndepărtat. Zboară jos, iar celelalte elicoptere au început să se îndrepte spre el. L-au găsit pe Logan. Cred că l-au găsit pe Logan!

Shrader termină de vorbit la radio şi îl aruncă pe locul din faţă al maşinii, apoi alergă spre ea.

– Unul dintre piloţii noştri crede că a găsit casa. O cabană mică de piatră, cu un acoperiş de ardezie cenuşiu deschis. Crede că desluşeşte lîngă cabană şi o fîntînă de piatră – ca o mică „fîntînă fermecată". Soţul tău a menţionat ceva despre o fîntînă fermecată?

– Da! exclamă Leigh. Da, mi-a spus. Am uitat de asta!

– Atunci e în regulă, rosti el întorcîndu-se pentru a-i face semn lui Littleton. Să mergem! strigă el. Se îndreptă spre maşina lor, iar Littleton veni din sens opus şi se aşeză pe scaunul şoferului.

Leigh încercă să fugă după ei şi după trei paşi aproape leşină, din cauza fulgerului de durere ivit în coaste.

– Aşteptaţi, strigă ea apucîndu-se de piept. Vreau să merg cu voi.

Shreder coborî şi se întoarse, încruntîndu-se din cauza întîrzierii, ca şi cum uitase că ea era interesată personal de aceste cercetări.

– Ar fi mai bine să aştepţi aici.

– Vreau să merg cu voi, repetă furioasă Leigh.

El privi în jur, îl văzu pe ofiţerul de poliţie care-l „hărţuise" pe pilotul lui Valente mai devreme şi îi făcu semn. După o scurtă discuţie, Shrader se duse la maşina lui, iar ofiţerul de poliţie se îndreptă spre Leigh. Ecusonul nominal de pe jacheta lui îi indica numele *„Ofiţer Damon Harwell"*.

– Detectivul Shrader a spus că poţi să mergi cu mine, i se adresă Harwell lui Leigh; apoi întoarse o privire nimicitoare spre Valente. Tu rămîi aici, Valente. Scoate pasărea asta din drum, înainte de a o rechiziţiona eu.

Leigh era vag stingherită de felul cum îl trata Harwell pe omul, care cu atîta amabilitate o adusese aici, dar era concentrată asupra găsirii lui Logan. Logan se afla în apropiere. Logan era alături.

O'Hara era intens interesat de Leigh.

– Merg cu doamna Manning, îl atenţionă el pe ofiţer. Sînt bodyguard-ul ei.

– Bine, rosti Harwell ridicînd din umeri şi se răsuci.

Leigh era disperat de grăbită să plece, dar cînd se întoarse pentru a-i mulţumi lui Valente şi a-i spune la revedere, realiză că acestuia nu-i păsa de ameninţările lui Harwell. Cuvintele lui îi confirmară:

– Doreşti să merg cu tine? întrebă calm.

Ultimul lucru pe care-l voia Leigh era să-l supună şi altor umilinţe, sau să-i cauzeze vreun necaz cu poliţia.

– Voi fi bine, rosti ea. Mulţumesc foarte mult pentru tot.

Ignorînd atît atitudinea, cît şi afirmaţia ei că va fi bine, se uită la ea cu atenţie şi repetă întrebarea.

– Doreşti să merg cu tine?

Adevărul e că ei i-ar fi plăcut să ia cu ea o întreagă armată; cu cît erau mai multe persoane care să-l caute pe Logan şi să-l scoată de acolo, cu atît mai bine. Îi aruncă o

privire neliniştită lui Harwell, care urcase în maşina de serviciu şi pornise motorul.

– Cred că n-ar fi o idee prea bună.

– Eu cred că ar fi, rosti Valente ghicind motivul reţinerii ei şi nebăgîndu-l în seamă.

Leigh hotărî să are dreptate şi, în timp ce se strecura pe bancheta din spate a maşinii ofiţerului Harwell, rosti cît mai curtenitor putu:

– Ofiţer Harwell, comisarul şef Trumanti m-a asigurat că am să dispun de deplina cooperare a fiecărei persoane din *NYPD*. Să ştii că domnul Valente e cu mine.

Harwell nu mai spuse nimic, pînă cînd ajunseră pe şosea; apoi declanşă sirena şi-l privi pe Valente în oglinda retrovizoare.

– Trebuie că te simţi ca la tine acasă acolo, Valente, rosti el cu un zîmbet maliţios. Totuşi, de obicei ai şi cătuşe, nu-i aşa?

Prea oripilată pentru a-şi ascundă reacţia, Leigh îl privi brusc pe Valente. Era în legătură telefonică cu pilotul elicopterului, căruia îi dădea calm instrucţiuni, dar ochii lui erau aţintiţi pe ceafa lui Harwell şi expresia feţii lui era mortală.

15

Rînd pe rînd, vehiculele poliţiei aflate la locul accidentului îi depăşiră în viteză, în drum spre cabană, cu luminile sclipind şi sirenele urlînd. Leigh se aplecă înainte şi furioasă îl întrebă pe Harwell:

– Ţi-a spus detectivul Shrader să mergi aşa încet, sau faci asta doar ca să devii antipatic?

– Ordinele detectivului Shrader, doamnă, replică Harwell, dar Leigh îi putu vedea figura în oglinda retrovizoare zîmbind afectată şi-şi dădu seama că se distra pe seama frustrării ei – probabil pentru că îl forţase să-l ia şi pe Michael Valente.

– De ce ar fi dat un astfel de ordin?

– N-aş putea să-ţi spun.

– Atunci bănuieşte! se repezi O'Hara.

– *Bănuiesc* că detectivul Shrader nu ştie ce va găsi acolo, sau dacă va găsi ceva, şi vrea să aibă puţin timp, pentru a se uita în jur şi a evalua scena. Membii familiei şi civilii îl deranjează. În timp ce vorbea, bătu uşor indicatorul de curbă. Aici e!

La un kilometru jumătate de curbă, se opri în mijlocul unui drum montan îngust, înţesat de maşinile poliţiei, inclusiv de unele ale comunităţilor vecine. Cabana nu se afla la vedere, dar o potecă abrubtă şi îngustă conducea, de la drum în jos, printre copaci, apoi dispărea după o cotitură.

Harwell ieşi din maşină.

– Rămîi aici! îi ordonă lui Leigh, strigînd pentru a fi auzit peste mugetul elicopterului de deasupra şi vaietul sirenei unei ambulanţe ce se apropia. Am să-ţi comunic ce au găsit.

Ofiţerii de poliţie, care înaintau cu greu prin zăpada înaltă pînă la piept, creaseră cu trupurile lor un fel de pîrtie ca un canal şi Leigh stătea între O'Hara şi Valente, privindu-l pe Harwell cum coboară pe canalul adînc şi alunecos. Tot prin zăpadă începură să meargă şi mai mulţi ofiţeri de poliţie şi soldaţi, dar nici unul nu se mai întoarse, de dincolo de cotitura de mai jos.

Leigh număra fiecare secundă, aşteptînd ca cineva să vină să-i spună ceva şi, cînd nimeni nu apăru, începu să simtă că e gata să explodeze într-un milion de bucăţi.

Alături de ea, Valente privea încruntat în josul cărării; apoi înjură în barbă şi o privi.

– Cît de rău eşti rănită?

– Cum?!?

– Coastele tale? o lămuri el. Poţi să suporţi durerea, dacă te iau în braţe şi te cobor pînă acolo?

– Da! spuse Leigh. Dar nu cred că tu....

Înainte ca ea să termine, Valente îşi strecură un braţ sub genunchii ei, iar pe celălalt îl puse în jurul umerilor şi o ridică în braţe. Se uită la O'Hara şi îi făcu semn spre cărarea abrubtă.

– Du-te înainte. Eu merg pe urmele tale. Dacă sînt gata să alunec, încearcă să mă sprijini.

Planul funcţionă şi cîteva minute mai tîrziu, Leigh avu în sfîrşit o imagine clară a întregii scene. Cabana pitorească din piatră se afla într-un luminiş, la capătul drumului, exact cum i-o descrisese Logan. La cincizeci de metri de cabană, terenul cobora mult şi o hoardă de poliţişti îşi tăiau drumul încet în jos, prinre copaci.

Un alt ofiţer stătea pe veranda cabanei uitîndu-se înăuntru prin uşa deschisă. Se întoarse surprins, cînd Valente o puse jos pe Leigh, în spatele lui.

– Nu poţi să mergi acolo, o informă el. Ordinele detectivului Shrader.

– Sînt doamna Manning, argumentă Leigh. Vreau să ştiu, soţul meu e înăuntru? Era pregătită să încerce să treacă cu forţa de el, dar în uşă apăru detectiva Littleton şi îi răspunse la întrebare:

– Nu e nimeni aici, doamnă Manning, regret, adăugă ea. Intenţionam să urc pînă la drum şi să-ţi spun personal, imediat ce terminam cercetarea preliminară a locului.

Devastată, Leigh se sprijini de cadrul uşii.

– Trebuie că am greşit locul....

– Nu cred. Sînt cîteva obiecte înăuntru, ce ar putea aparţine soţului tău. Aş dori să-mi spui dacă poţi să identifici ceva. Cînd făcu un pas lateral, pentru a-i permite lui Leigh să treacă, se uită la Valente şi i se adresă politicoasă: va trebui să aştepţi afară, domnule.

Înăuntru, cabana goală era rece de-ţi îngheţa sîngele în vine, ca într-un congelator, şi aproape la fel de întuneric. Umezeala pătrunsese prin pardoseala şi pereţii de piatră şi singura rază de lumină provenea de la o fereastră mică şi murdară din dreapta.

Leigh clipi, încercînd să se obişnuiască cu trecerea de la strălucirea orbitoare de afară la întunericul dinăuntru.

În stînga ei, două uşi duceau din camera principală într-o bucătărie şi respectiv într-o baie, iar în faţa ei, o a treia uşă din colţ, se deschidea într-o cameră, despre care Leigh îşi închipui că e dormitorul. Alături de această uşă, la dreapta, şi ocupînd cea mai mare parte din perete, chiar în faţa ei, se afla un şemineu, cu pietrele înnegrite de fum. Pe pardoseala din faţa lui, Leigh văzu un sac de dormit verde închis, făcut

sul şi bine legat. Se grăbi spre el şi se aplecă, pentru a-l vedea mai bine; apoi se uită peste umăr la Littleton şi Shrade, care stăteau unul lîngă altul.

– Ăsta seamănă cu unul de-al nostru!

– Eşti sigură că e al vostru? întrebă Shrader.

Pentru Leigh, sacii de dormit semănau între ei şi pe acesta nu-l văzuse de ani de zile.

– Aşa cred. Nu sînt prea sigură.

– Tu şi soţul tău aţi avut mai mulţi saci de dormit?

– Da, aveam doi. Erau identici.

Căutînd ceva ce putea fi identificat mai bine, se ridică şi intră în dormitorul gol; apoi îşi aruncă ochii în baie, care era de asemenea goală. Fără să-şi dea seama cît de atent e observată, Leigh se îndreptă spre bucătărie. O chiuvetă mare de porţelan, demodată, cu picioare de oţel, se afla lîngă peretele cel mai îndepărtat şi o pungă de hîrtie deschisă se afla pe pardoseala de sub ea. Împrăştiate pe locul de scurs vasele se aflau articolele, pe care Logan le luase cu el. Leigh simţi un nod în gît, în timp ce se uita la cutiile cu biscuiţii preferaţi ai lui Logan, un pachet desfăcut de brînză şi un sandwich încă înfăşurat în plastic. În afară de apa îmbuteliată pe care o ceruse Leigh, el cumpărase şi o sticlă de şampanie şi o sticlă de chardonnay. Pentru că în noaptea aceea voia să sărbătorească evenimentul, împreună cu ea.

Aliniate pe pervazul ferestrei de deasupra chiuvetei se aflau un sul de prosoape de hîrtie, o sticlă cu detergent lichid, o cutie cu chibrituri din lemn şi un bidon cu insecticid. O mătură nouă, cu eticheta preţului încă ataşată, era proptită de perete, lîngă uşa din spate.

Tot ce vedea Leigh îi amintea chinuitor de Logan şi de discuţia lor din dimineaţa cînd a plecat, dar cînd făcu un pas mai aproape şi se uită în chiuvetă, era agăţată de speranţa fragilă că totuşi, nu acesta era locul pe care-l căuta, că Logan era încă în siguranţă stînd confortabil în altă cabană. Dar cele două pahare de vin de cristal Baccarat din chiuvetă, îi înlăturară şi ultima speranţă.

Se întoarse spre Shrader şi Littleton, cu ochii încărcaţi de suferinţă.

– Paharele sînt ale noastre. Animată de nevoia insuportabilă de a-l căuta pe Logan şi a-l salva ea însăşi, trecu în grabă de cei doi detectivi şi se întoarse în dormitor. Întinse mîna spre uşa cea mai apropiată, cînd Shrader strigă.

– Nu atinge nimic, doamnă Manning!

Leigh îşi trase mîna înapoi.

– V-aţi uitat în dulap? Poate că Logan este....

– Soţul tău nu e colo, o asigură detectiva Littleton.

– Nu, sigur că nu, rosti Leigh. Acum rătăcea de colo-colo, vorbind pentru a înceta să se mai gîndească la ceea ce era de negîndit. De ce să se fi ascuns Logan în dulap? Totuşi, în mod clar a fost aici şi... Se întrerupse, cînd realiză deodată ceva ce îi dădu din nou speranţă. Dar maşina lui nu e aici. Trebuie că a plecat în altă parte....

Shrader îi demolă cu cruzime atît logica, cît şi speranţa.

– Soţul tău conducea un Jeep alb, nu-i aşa? Cînd Leigh dădu afirmativ din cap, el ridică din umeri şi spuse cu o voce monotonă. Ei bine, cînd stăteam acolo în uşă şi mă uitam afară, tot ce am văzut au fost o mulţime de grămezi albe. Un Jeep alb, acoperit cu cîţiva centimetri de zăpadă, poate arăta exact ca o grămadă de zăpadă.

Acesta era ultimul lucru pe care Leigh voia să-l mai audă spus de cineva. Îşi strînse braţele în jurul ei şi se concentră să nu-şi piardă stăpînirea de sine. În living, se îndreptă spre fereastră şi privi poliţia, care cerceta colinele împădurite. În realitate, nu îl caută pe Logan, îşi dădu seama ea. Logan dispăruse cu aproape şase zile în urmă. Căutau cadavrul lui.

Trupul începu să-i tremure atît de violent, că trebui să se apuce de rama ferestrei, pentru a se menţine în picioare.

– În noaptea viscolului a fost aşa frig, şopti ea cu inima frîntă. A avut oare lemne să-şi facă focul? N-am văzut nici un lemn. Sper că nu i-a fost frig.

– Există o mulţime de lemne stivuite dincolo de uşa bucătăriei, încercă detectiva Littleton să o liniştească.

Dar Leigh nu era liniştită. Tocmai realizase implicaţiile din avertizarea lui Shrader..

– De ce nu vrei să ating nimic? şopti ea.

– Pentru că nu avem idee ce i s-a întîmplat soţului tău, răspunse Shrader. Urmăm procedeul standard....

Michael Valente a fost cel care şi-a pierdut controlul – temperamentul lui erupse împotiva lui Shrader şi se grăbi să treacă pe lîngă ofiţerul uluit, ajungînd pe verandă.

– Ori eşti sadic, ori idiot! rosti el intrînd apoi în casă şi alăturîndu-i-se lui Leigh. Ascultă-mă, i se adresă el. Ticălosul ăsta nu ştie ce i s-a întîmplat lui Logan, nu ştie mai multe decît tine! Există şansa să fie troienit undeva în altă parte, aşteptînd ca cineva să-l dezgroape. Poate că e rănit şi nu poate merge singur. Indiferent care e situaţia, cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci acum este să accepţi să te duc acasă. Lasă poliţia să facă tot ce cred ei că trebuie făcut aici.

Surprizător, detectiva Littleton fu de acord.

– Are dreptate, doamnă Manning. Ar fi mai bine dacă plecaţi acum. Avem o zonă largă de cercetat şi o să-ţi telefonăm la oraş, în momentul în care găsim vreo explicaţie a celor întîmplate aici.

Leigh o privi fix, bolnavă de frică.

– Promiţi să suni, indiferent ce veţi găsi?

– Promit.

– Chiar dacă va trebui să-mi spui că nu ştii nimic în plus?

– Chiar şi atunci, fu de acord Littleton. Te sun la noapte. Se îndreptă spre uşă şi aşteptă ca Leigh şi Valente să iasă pe verandă; apoi îi făcu semn unuia dintre ofiţerii de poliţie care stăteau acolo. De aici, ofiţerul Tierney vă va conduce înapoi la elicopter, spuneţi-i doar unde e.

După ce plecară, Sam Littleton îi făcu semn altui ofiţer *NYPD* care era prin apropiere, dînd zăpada la o parte cu picioarele.

– Adu nişte role de panglică inscripţionată cu scena-crimei şi începeţi să marcaţi zona, blocînd-o din punctul acela de acolo.... Arătă spre capătul drumului vizibil din casă.

– Vrei să mergem pînă sus, la drumul mare?

– Nu, nu ar face decît să stîrnească curiozitatea şi atenţia tuturor, totuşi vreau ca un ofiţer să stea acolo tot timpul, pînă cînd CSU va veni şi va pleca. Nimeni să nu

coboare pînă aici, fără permisiunea detectivului Shrader, sau a mea.

– Am înţeles, răspunse el întorcîndu-se şi plecînd.

– Încă ceva. Întreabă unul din departamentele locale dacă putem să împrumutăm un generator. Vom avea nevoie de lumină şi de căldură.

– Altceva?

Sam îi adresă un zîmbet ispititor.

– Pentru că tot ai întrebat, două ceşti cu cafea fierbinte ar fi minunate.

– Am să văd ce pot să fac.

SHRADER VORBEA LA TELEFON cu Holland, aranjînd ca o unitate, care să se ocupe de scena crimei, să fie trimisă la cabană cît mai repede posibil. Cînd termină convorbirea, se încruntă feroce la Sam, ceea ce, la el, semăna aşa de bine cu figura lui cînd era încîntat, încît Sam nu fu sigură dacă era amuzat sau furios.

– Valente m-a făcut ticălos! exclamă el şi Sam realiză că de fapt era într-adevăr încîntat.

– Adevărat, fu ea de acord. Dar chiar aşa ai fost.

– Mda, dar tu ştii ce am aflat.

Sam îşi băgă mîinile în buzunare şi zîmbi.

– Şi totodată, crede că eşti un idiot sadic.

– În afară de asta.

Sam îşi lăsă capul într-o parte.

– Cedez. Ce altceva ai descoperit?

– Federalii îi spun lui Valente Omul de Oţel – dar eu am descoperit că e un tip cald, blînd şi sensibil. E vorba de doamna Logan Manning. Oamenilor noştri li se pare foarte interesant acest lucru. Se ghemui în faţa şemineului şi scoase un pix din buzunar. Nu ştiu cum poate să se descurce ea pe scenă, ca actriţă.

– Crezi că nu poate juca? rosti Sam surprinsă.

Shrader scoase un hohot de rîs ascuţit.

– Drace, da, poate juca! La spital şi apoi chiar aici ne-a oferit o adevărată performanţă, demnă de *Premiul Academiei.* Problema e că, se pare că-şi uită textul. Miercuri dimineaţa, la spital, a reacţionat cu onestitate şi indignare,

cînd am întrebat-o despre mesajul telefonic al lui Valente. Astăzi, două zile mai tîrziu, s-a urcat în elicopterul lui personal, iar el a adus-o aici, în braţe. Pentru că deja discutaseră pe această temă, pe parcursul de la locul accidentului pînă aici, Sam nu mai comentă. Pentru a fi un mincinos credibil, trebuie să ai memorie bună, reluă Shrader în timp ce răscolea cenuşa. Asta mi se pare cenuşă de lemn obişnuit, probabil stejar. Problema cu doamna Manning, continuă apoi, este că nu numai că are o memorie slabă, dar are şi un foarte prost simţ al orientării. Cînd maşina i-a sărit peste terasament, se afla la optsprezece kilometru sud de aici şi se îndrepta spre sud, nu spre nord. Asta înseamnă..... ce? Se uită peste umăr şi ridică din sprîncene, aşteptînd ca Sam să-i completeze gîndul.

– E un test de control? întrebă ea amuzată. Înseamnă că, adunci cînd a ieşit de pe şosea, se afla în drum spre casă, nu în drum spre aici.

– Exact. Acum, ce te frapează în legătură cu acest loc? E ceva care iese în evidenţă?

Lui Sam îi trecu prin minte că acesta era primul caz pe care îl cercetau împreună şi Shrader încerca să-şi dea seama cît de perspicace era.

– Sînt multe lucruri care ies în evidenţă. Primul, cineva a măturat pardoseala foarte bine şi de curînd, de aceea nu ţi-ai bătut capul să opreşti oamenii să intre. Ştiai deja că CSU nu vor putea să preleveze nici o urmă de paşi pe aceste pietre, nu doar pentru că au fost măturate, ci pentru că sînt prea inegale.

– Bun. Altceva?

– L-ai lăsat pe Valente să intre, în speranţa imposibilă că CSU ar putea într-un fel să ia măcar o amprentă parţială de pe încălţămintea lui, pe care să o compare cu o amprentă din altă parte, cu pardoseala tot de piatră, ca aici.

– Deci sînt un visător.

– Apropo, în caz că n-ai observat, doamna Manning a lăsat cel puţin o amprentă parţială pe fereastra aceea.

El se ridică în picioare, îşi scutură mîinile de praf şi băgă pixul în buzunar.

– Şi-a pus mîna pe ramă, nu pe geam. M-am uitat.

– Eu cred că mîna ei a ajuns şi pe geam, cînd s-a întors.

Ochii lui Shrader se îngustară.

– Dacă eşti sigură, notează.

– Aşa voi face. Răsucindu-se, se îndreptă spre bucătărie.

– Intenţionezi să-i faci observaţie lui Tierney? L-a lăsat pe Valente să treacă pe lîngă el şi să intre aici.

– Poţi să pui pariu pe fundul tău cel dulce că aşa voi face! Iartă-mă – nimic personal; n-am intenţionat să fac o aluzie erotică nepotrivită sau jignitoare.

– Nici n-am considerat-o astfel, îl asigură Sam cu gravitate, apoi mintea ei se mută la paharele din chiuveta de la bucătărie. Acestea i se păreau tot aşa de ciudate, cum i se părea şi lui Shader unicul sac de dormit, şi o spuse cu voce tare.

– Ce anume te supără în legătură cu paharele? întrebă el.

– De ce se află în chiuvetă? Sticlele de apă n-au fost destupate, nici sticla de şampanie şi nici cea de chardonnay. Aşa că, dacă paharele n-au fost folosite, de ce au fost puse în chiuvetă?

– Probabil că şi-a închipuit că sînt mai în siguranţă acolo, mai puţin expuse să fie sparte.

Sam nu mai argumentă.

16

Exaltarea de moment, provocată de gîndul că l-a găsit pe Logan, urmată de realitatea zguduitoare că n-a găsit decît o cabană pustie, o secătui de puteri pe Leigh, atît mintal cît şi fizic, pînă la un nivel fără precedent. Stînd lungită pe sofaua din living, înfăşurată într-un halat, se uita la ştirile de la CBS 2, care relatau despre descoperirea cabanei, din ziua aceea....

"Poliţia a înconjurat zona şi la faţa locului e în curs de desfăşurare o cercetare amănunţită" spunea Dana Tyler, una din crainice. Între timp, speranţele de a-l găsi pe Logan Manning viu şi nevătămat se diminuează. Reporterul nostru, Jeff Case, a fost în după-amiaza aceasta la *One Police*

Piaza, unde comisarul şef al *NYPD* William Trumanti a spus următoarele, în legătură cu ancheta...."

Leigh nu află nimic nou, dar Trumanti zicea că urmăriseră mai multe indicii şi că posibilitatea de răpire a fost înlăturată, deoarece nu s-a cerut nici o recompensă. Indicii, se gîndi Leigh obosită. Nu au nici un indiciu. Shrader şi Litleton erau la fel de lipsiţi de explicaţii privind locul unde se afla Logan, ca toţi ceilalţi. Comisarul şef Trumanti îşi termină scurta declaraţie, dar reporterii nu erau mulţumiţi.

– E adevărat că în această dimineaţă Leigh Kendall a zburat cu elicopterul la locul accidentului?

.– Corect.

– Elicopterul aparţinea lui Michael Valente şi acesta chiar a însoţit-o?

La menţionarea numelui lui Valente, expresia comisarului şef Trumanti deveni dură.

– Aşa am înţeles şi eu.

– Care e locul lui Valente în toată această poveste?

– Încă nu ştim, rosti Trumanti, dar vorbele şi tonul lui păreau că indică faptul că, indiferent care era implicarea lui Valente, era sinistră şi avea nevoie de investigaţii.

Leigh simţi un scurt freamăt de energie furioasă, din cauza nedreptăţii îngrozitoare a acestei afirmaţii, dar îşi epuizase deja provizia de mînie pe zvonurile lipsite de substanţă şi pe speculaţiile lugubre, pe care le citise în ziarele de astăzi. În această dimineaţă, *The New York Times* a relatat o poveste, însoţită de o fotografie a lui Logan şi a ei la o festivitate de strîngere de fonduri de caritate, cu un titlu care întreba: *Manning dispărut: tragedie, mistificare, sau o dramă atroce?* Articolul care o însoţea cuprindea comentarii primite din „surse oficiale" ce insinuau că dispariţia lui Logan era un fel de truc publicitar.

Post descoperise existenţa hărţuitorului lui Leigh şi construise un caz de „răpire de către hărţuitor". Pentru a stîrni interesul pentru această teorie şi a o face credibilă, *Post* inclusese un „profil" amănunţit al hărţuitorului, creat de un oarecare expert în hărţuitori de celebrităţi.

National Enquirer avea altă teorie şi o publica la loc de frunte, pe prima pagină a ultimului său număr, ca şi cum era

un adevăr, nu ficţiunea propriei lor invenţii: „MENAJUL MANNING-KENDALL PE BUTUCI, ÎNAINTE DE DISPARIŢIA LUI MANNING". Conform „surselor nedezvăluite" ale lui *Enquirer,* Leigh intenţiona să intenteze divorţ, deoarece „era sătulă de infidelităţile lui Logan". În acelaş articol, era citat „un prieten apropiat al cuplului", care ar fi spus că Logan a refuzat să renunţe la femeia cu care avea o reiaţie extraconjugală.

Star era în favoarea acestei teorii, dar după acesta, iubita secretă a lui Logan era un bărbat, nu o femeie, şi cei doi au fost văzuţi ţinîndu-se de mînă, în Belize.

Pînă în această dimineaţă, media făcuse cel puţin efortul de a-şi limita speculaţiile şi calomniile ocazionale, privindu-i pe Logan şi pe Leigh, dar acum aveau şi un bogat cal de bătaie în Michael Valente şi îl alimentau cu frenezie. Fotografiile lui erau publicate pe primele pagini ale ziarelor de seară, împreună cu ale lui Logan şi ale ei. Articolele despre Valente erau axate pe trecutul lui dubios şi vechile conflicte cu sistemul judiciar, dar erau studiate amănunţit şi relaţiile lui cu femeile. Conform unui articol, fusese implicat într-o relaţie cu fata capului unei familii de mafioţi din New York, înainte de a se implica în nenumărate alte relaţii, îndeaproape supravegheate, cu „persoane fără nume, dar căsătorite"

Singura reacţie a lui Leigh la toate astea era un vag sentiment de vinovăţie, pentru că Valente fusese pus în această lumină urîtă, doar pentru că a făcut un act impulsiv de amabilitate, ajutînd pe cineva eminamente străin. Asta dovedea din nou că, nici o faptă bună nu rămîne nepedepsită.

Întinse mîna după telecomanda televizorului şi îl stinse; apoi luă o fotografie mare înrămată, pe care o pusese mai devreme pe masa de cafea, ca să o poată privi.

Faţa frumoasă a lui Logan îi zîmbea de pe puntea unui yaht de 14 m, pe care-l închiriase vara trecută pentru un weekend, în vederea sărbătoririi aniversării lor. Leigh se afla în faţa lui, la cîrmă, gata de prima ei lecţie de navigaţie. O velă nu era desfăşurată, mîinile lui se aflau pe cîrmă alături de ale ei şi briza îi răscolea părul.. În fotografie rîdeau

amîndoi, pentru că Logan convinsese un trecător să le facă fotografia şi, cu toate că arătau ca şi cum navigau, realitatea era că erau încă legaţi la doc.

Blînd, Leigh îşi trecu degetul peste imaginea feţei iubite, amintindu-şi felul cum se simţea pielea lui la atingerea ei. Nu se bărbierise în weekend-ul acela şi sub degetul ei, acum aproape putea să simtă curba maxilarului şi textura dură a pielii, cu barba crescută de două zile.

În mintea ei, putea să-i audă rîsul din ziua aceea de vară senină, aşa cum stătea în spatele ei la cîrmă. „Încotro, căpitane?" întrebase el depunîndu-i un sărut pe ceafa goală. Leigh închise ochii, pentru a-şi reţine lacrimile fierbinţi ce i se adunaseră în ei şi îşi apăsă fotografia pe inimă.

– Unde eşti, iubitule? şopti ea.

17

Hilda era cocoţată pe o scară ştergînd de praf partea de sus a tocului uşii, cînd sîmbătă dimineaţa la ora unsprezece-şi-un sfert sună telefonul, aşa că cel care răspunse la aparatul din bucătărie fu Joe O'Hara, care preluă astfel convorbirea cu doctoriţa Sheila Winters. Îi recunoscu imediat numele, parţial pentru că ea telefonase reţeta pentru Leigh Manning cu cîteva zile înainte, dar şi penru că Brenna se referise de nenumărate ori la ea, ca la o prietenă foarte bună a familiei Manning.

– Aş vrea să vorbesc cu doamna Manning, îi spuse doctoriţa Winters.

O'Hara ezită, apoi împotriva voinţei lui rosti scuza ce i se indicase, atît lui, cît şi Hildei şi Brennei, să o invoce faţă de oricine suna cu o cerere similară.

– Regret, dar astăzi doamna Manning nu preia nici un apel. Se odihneşte.

Apelanţii – cu excepţia reporterilor – acceptau întotdeauna şi politicoşi lăsau mesaje, dar aceasta nu. Cum observase ezitarea lui de a închide telefonul, începu să stea de vorbă cu el.

– Cine e la telefon?

– Joe O'Hara. Sînt şoferul doamnei Manning.

– M-am gîndit eu că tu eşti! Eşti şi bodyguard, nu-i aşa?

– Dacă e nevoie, da.

– Leigh şi Logan mi-au spus ce fericiţi au fost că lucrezi pentru ei în următoarele cîteva luni. Aşa cum stau lucrurile acum, sînt în mod deosebit încîntată că eşti acolo. Era aşa de caldă şi cu adevărat interesată, încît din insinct Joe o plăcu şi avu încredere în ea. Se odihneşte cu adevărat? mai întrebă doctoriţa Winters. Joe se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită dincolo de sufragerie, la livingul unde subiectul discuţiei lor se uita la o fotografie înrămată a soţului ei pe un yaht, cu faţa aşa de tensionată şi lipsită de speranţă, încît îţi zdrobea inima. Nu se odihneşte, nu-i aşa? ghici ea din ezitarea lui.

– Nu.

– Aş vrea să vin acolo în dimineaţa asta, să o văd. Crezi că ar fi o idee bună?

– Poate că da, rosti el; apoi îşi aminti de Brenna, care îi spusese că ar fi vrut ca doctoriţei Winters să-i fi fost permis să vină, ceea ce îi întări hotărîrea şi adăugă: da, e o idee bună.

– Cum am putea să o punem în aplicare?

Joe îşi apropie mai mult bărbia de receptor şi coborî vocea.

– Ei bine, dacă îmi vei spune că vii în dimineaţa asta – şi că atunci cînd ajungi aici nu vei admite un NU drept răspuns – atunci va trebui să-i comunic asta doamnei Manning şi nu cred că e în situaţia să protesteze prea mult.

– Aşa! zise doctoriţa Winters cu zîmbet în glas, apoi deveni foarte severă, rece şi profesională. La telefon doctoriţa Winters, informă ea, ca şi cum n-ar mai fi vorbit pînă atunci, sosesc în cîteva minute să o văd pe doamna Manning. Te rog spune-i că nu voi admite un NU drept răspuns, cînd ajung acolo!

– Da, doamnă. Îi transmit mesajul, răspunse O'Hara. Închidea elefonul, cînd vocea răguşită a Hildei îl făcu să se răsucească surprins.

– Cu cine ai vorbit?

– Cu doamna doctor Winters. A insistat să vină şi a spus că nu va admite un NU drept răspuns.

Hilda se uită la el dispreţuitoare.

– Sigur, iar cîrpa asta de praf din mîna mea e de fapt o păpuşă!

O'Hara se uită la ea urît.

– Mă faci mincinos?

– Te fac băgăcios! replică ea, dar îl ocoli şi se îndreptă spre spălătorie, fără să-l mai ameninţe că-l va demasca, sau că-l va împiedica să-şi pună planul în aplicare.

O'HARA STRĂBĂTU livingul şi-şi drese glasul.

– Regret că vă deranjez, doamnă Manning, minţi el.

Femeia de pe sofa îşi uscă repede lacrimile de pe obrajii uzi şi se uită la el.

– Da, Joe? rosti făcînd un efort ineficient să zîmbească puţin şi să se arate stăpînă pe ea.

– A sunat doamna doctor Winters şi a spus că soseşte în cîteva minute....

– I-ai spus că nu vreau să văd pe nimeni şi că mă odihnesc?

– Mda, i-am spus. Dar a zis că nu va admite un NU drept răspuns, cînd ajunge aici.

Pentru moment, Leigh fu surprinsă, apoi plictisită, după care se resemnă.

– Asta seamănă foarte bine cu Sheila, oftă ea şi pentru că el arăta stînjenit, adăugă:

Nu-i nimic. Ar fi trebuit să vorbesc cu ea, de acum cîteva zile. E o prietenă foarte dragă.

– Vă va face foarte bine să vorbiţi cu o prietenă apropiată, prezise el.

Leigh nu credea că ar fi putut să-i facă bine ceva, dar Sheila era persoana cu care putea să fie foate sinceră. Printre altele, Sheila Winters recunoscuse capcanele cu care se confruntau Logan şi Leigh în relaţia lor şi îi sfătuise cum să le ocolească.

În anii de început ai mariajului lor, Leigh a fost cea care făcea o mulţime de bani, Logan contribuind doar cu cunoştinţele lui sociale şi dorinţa care-l anima de a o vedea

pe ea reuşind, dorinţă ce o depăşea chiar pe a ei însăşi. După ce şi-a folosit toate cunoştinţele familiei, pentru a asigura ca Leigh să intre în legătură cu toţi cei influenţi în teatrul de pe Broadway, Logan se devotă ideii de a reface averea familiei Manning, ce fusese irosită de bunicul lui, în timpul unei vieţi întregi de datorii la jocuri de noroc şi scheme de afaceri nesăbuite.

Dragostea pentru jocurile de noroc era trăsătura familiei Manning, dar, cu excepţia bunicului lui Logan, bărbaţii familiei aveau talent şi la afaceri. Stră-stră-bunicul lui Logan, Cyrus Manning clădise un mic imperiu confortabil în industria conservelor, doar ca să investească totul într-o uriaşă acţiune riscantă cu textile, urmată de alta şi mai mare, cu petrol. Ca şi el, Logan dorea să parieze pe următoarea mare aventură. Şi ca şi ale bătrînului Cyrus, afacerile lui Logan Manning au avut succes.

În vremea cînd el şi Leigh îşi celebrau aniversarea a unsprezece ani de mariaj, Logan reuşise mai mult decît se aşteptase cineva, iar cariera teatrală a lui Leigh o transformase într-un star internaţional. Ea voia să înceapă să-şi rezerve mai mult timp pentru ea, să facă pauză între rolurile de pe scenă şi să-şi reducă apariţiile din timpul desfăşurării spectacolelor, dar Logan nu i-a putut înţelege logica. Pentru el nu conta cît de bine progresau companiile lui proprii, nu urmărea decît să le extindă, să reinvestească în altele, adesea riscînd. Nu s-ar fi oprit şi nici n-ar fi încetinit ritmul. Dar dorinţa lui de a reuşi necesita un enorm sacrificiu personal şi preţul plătit de el erau cele şaisprezece ore de muncă pe zi, timp de luni întregi, fără o cît de scurtă vacanţa şi săptămîni întregi fără să facă dragoste.

Cînd una din cele mai mici companii falimentă, foarte curînd după cea de a unsprezecea aniversare a căsătoriei lor, Logan fu atît de stresat, încît Leigh insistă că pînă la urmă au nevoie de consiliere. Terapeuta pe care o alesese era Sheilla Winters, o blondă uluitoare de treizeci şi şapte de ani, care făcuse o carieră înfloritoare în Park Avenue, specializată în tratarea oamenilor de mare succes, dar foarte stresaţi, inclusiv a cîtorva cunoştinţe ale lui Logan şi ale lui Leigh.

Spre încîntarea lui Leigh, Sheila Winters îşi crease reputaţia de posesoare a unei intuiţii inteligente, avea umor şi soluţii rapide şi creative, special croite pentru idiosincraziile iluştrilor ei clienţi.

După numai cîteva şedinţe, le prescrise ca fiecare weekend să fie petrecut acasă, ca o cură parţială practică, necesară imposibilităţii lui Logan de a se relaxa.

– Logan, eşti unul dintre acei oameni, care are nevoie de o schimbare totală a peisajului, care să-ţi îndepărteze gîndul de la muncă, rostise psihiatra. Dar dacă nu te afli la o distanţă suficientă de birou şi de oraş, Leigh va întîmpina greutăţi să te ţină lîngă ea. O casă pe litoral, în Long Island, ar oferi o schimbare frumoasă a peisajului, dar e prea aproape de oraş şi prea uşor pentru tine să-şi petreci zilele la clubul de pe plajă sau la golf, discutînd afaceri cu aceleaşi persoane pe care le vezi în Manhattan în timpul săptămînii. După un moment de gîndire, le spuse amîndurora: dacă aş fi în locul vostru, aş avea în vedere un loc, undeva în zona rurală, poate în munţi.

A fost clar de la început că Sheila îl plăcea sincer şi îl admira pe Logan şi că într-un fel simpatiza cu dorinţa lui puternică de succes, astfel că pentru Leigh nu a fost mare surpriză cînd psihiatra le-a recomandat ca Leigh să-şi asume cea mai mare răspundere în ce priveşte latura romantică.

– Aprinde lumînări, dă drumul la muzică şi bagă-l sub duş cînd ajunge acasă, i se adresă ea lui Leigh cu un zîmbet. E inteligent, o să priceapă aluzia. Nu are probleme cu libidoul, altele decît munca excesivă. Se întoarse şi-l privi sever pe Logan. În primele cîteva săptămîni, Leigh va avea sarcina să-ţi amintească faptul că mai există şi altceva plăcut în viaţă decît munca, iar ţie îţi revine sarcina să faci tot posibilul să te foloseşti de ocaziile intime oferite de ea. Înţeleg că realizarea marilor succese financiare necesită o determinare şi o voinţă enormă, pentru a-ţi lua acel fel de riscuri ce îţi pot ocupa gîndurile în întregime. Chiar admir cea mai mare parte din sacrificiile pe care doreşti să le faci pentru a repurta succese, dar e o greşeală enormă să-ţi rişti mariajul pentru viitoare scopuri financiare. Apoi simţul

umorului, care o făcuse deosebit de populară printre clienţii ei, se afirmă cu putere: ştii, Logan, bărbaţii care-şi neglijează nevestele, pentru că sînt prea ocupaţi să facă bani, de obicei sfîrşesc fără nevastă – şi doar cu *jumătate* din banii adunaţi.

Spre deosebire de unii terapeuţi care refuzau să-i vadă separat pe membrii unui cuplu, Sheila prefera să le ofere clienţilor ei cîteva minute singuri cu ea, înainte sau după fiecare şedinţă. La următoarea şedinţă, cînd Leigh rămase cu ea, Sheila o surprinse revelîndu-i ceva din ea însăşi:

– S-ar putea să par puţin prea tolerantă cu ambiţia lui Logan de a reuşi, şi poate că sînt, afirmă ea. Asta, din cauză că provin dintr-un mediu similar cu al lui. În conformitate cu cele spuse de tine, Leigh, tu ai crescut într-o familie, unde n-au existat niciodată destui bani, iar copiii cu care mergeai la şcoală nu o duceau mai bine decît tine. Ca rezultat, nu ai crescut cu un profund sentiment de ruşine şi inferioritate, pentru că nu te puteai compara cu colegii tăi. Logan şi cu mine aşa am crescut. Facem parte amîndoi din vechi familii newyorkeze şi amîndoi am mers la şcoli particulare „corespunzătoare", dar după şcoală ne întorceam acasă, la un trai care încerca să-şi ascundă sărăcia cît mai bine, şi toată lumea ştia asta. Nu puteam să ne petrecem vacanţele cu colegii de şcoală, nu puteam să ne îmbrăcăm ca ei, sau să fim ca ei, în niciun fel. Psihologic, ar fi fost mult mai bine dacă ne-am fi dus la şcoli publice şi ni s-ar fi permis să hoinărim alături de puşti obişnuiţi din familii obişnuite, ca a ta.

Şedinţa se terminase şi amîndouă se ridicară. Leigh îi zîmbi drăgăstoasă şi dintr-un impuls, o îmbrăţişă rapid.

– Tu n-ai fi putut să fii niciodată „obişnuită", Sheila.

– Mulţumesc. E un compliment drăguţ, venind de la o femeie extraordinară ca tine. Se întoarse şi se uită în carnetul cu rezervări, ce stătea deschis pe biroul ei. Realmente, nu mai e nevoie să mă vezi din nou, dar dacă îl poţi convinge pe Logan să vină încă de cîteva ori, mi-ar plăcea să încerc să-i uşurez puţin din ruşinea pe care a resimţit-o încă din copilărie.

– Am să-l îndemn să facă asta, promise Leigh.

I-au trebuit lui Logan doi ani pentru a proiecta retragerea în weekend-uri, ca în visurile lor, apoi să găsească locul perfect pentru aceasta, dar lui Leigh nu i-a păsat pînă la urmă. Nesfîrşitele ore pe care le petreceau vorbind, plănuind şi revizuind proiectele i-au apropiat foarte mult. Weekend-urile petrecute căutînd locul perfect, care să le asigure o schimbare frumoasă, plină de pace pentru amîndoi, era ceea ce voise Sheila cu adevărat.

În tot acest timp, se mai întîmplă ceva – Logan deveni din ce în ce mai plin de succes. În urmă cu mai mulţi ani, se extinsese de la arhitectura rezidenţială la valorificarea terenului şi la construcţii comerciale, dar cea mai mare parte din banii lui veneau întodeauna din investiţiile inteligente în afacerile altora. Deodată, clienţii păreau să stea la coadă la uşa lui. Angajă încă şase arhitecţi alături de cei patru pe care-i folosea, astfel încît aceştia să poată face munca de rutină, care lui nu-i plăcea. Dublă şi triplă preţurile pretinse de el – şi totuşi clienţii reveneau, în mînă cu cecuri cu sume uriaşe. Logan spunea că asta, deoarece învăţase în sfîrşit să înceteze să mai preseze tot timpul lucrurile. ci să le lase să vină de la sine. Pentru Leigh, avea sens.

Deşi nu mai apelă la Sheila din punct de vedere profesional, Leigh o văzu adesea la întîlnirile de socializare şi la întrunirile comitetului de caritate. După o adunare deosebit de frustrantă, amîndouă hotărîră să cineze împreună şi terminară rîzînd şi vorbind ore întregi. De la acea întîlnire, se stabili între ele o prietenie puternică, ce includea şi o mulţime de confidenţe ce şi le făceau una alteia.

18

Joe O'Hara avusese dreptate – Leigh se simţi mai bine cu Sheila alături. Îmbrăcată într-un costum negru şic, din stofă de lînă, cu părul ei blond adunat într-un coc elegant, Sheila era o gură de oxigen reconfortantă.

De fapt, înţeleaptă şi plină de compasiune, Sheila ascultă cu interes, în timp ce Leigh îi povestea tot ce s-a întîmplat

începînd de duminică dimineaţa devreme. Şi reuşi să facă asta fără să izbucnească în lacrimi, dar cînd ajunse la sfîrşit – cînd sosise timpul să continue cu următorul subiect – brusc simţi de parcă un pumn ar fi srîns-o de corzile vocale şi un ocean de lacrimi i se adună în ochi. Faptul că i s-a destăinuit Sheilei, însemna că acum îi era virtual imposibil să-şi permită să evite confruntarea cu realitatea. Într-o linişte agonizantă, Leigh privi neajutorată expresia plină de simpatie a prietenei ei; apoi îşi întoarse brusc faţa fixîndu-şi privirea pe altceva.

Uşa deschisă a camerei spaţioase, lambrisată în culori închise şi cu pereţii plini de cărţi, îi înapoie privirea. Logan o folosise ca birou. Înăuntru lumina era stinsă; era întuneric şi pustiu.

În viaţa ei era întuneric şi pustiu. Lumina pierise din ea.

Logan plecase.

Nu se va mai întoarce.

Înghiţi convulsiv şi cuvintele îi ţîşniră ca o şoaptă smulsă din sufletul ei.

– A plecat, Sheila. Nu mai poate să se întoarcă.

– De ce spui asta?

Leigh întoarse capul şi se uită la prietena ei.

– A plecat de o săptămînă. Sînt convinsă că dacă ar fi încă viu, ar fi găsit o cale să dea de veste pînă acum. Îl cunoşti.

– Da, îl cunosc, rosti Sheila fermă. De asemenea, ştiu că este plin de resurse şi echilibrat. Era viu şi se simţea bine duminică şi acum e sîmbătă dimineaţa. Asta înseamnă că e plecat de cinci zile, nu de o săptămînă. Un bărbat poate trai mult mai mult de cinci zile, în condiţii mai rele decît un viscol. În Leigh speranţa se avîntă spre cer, ca o rachetă. Sheila văzu schimbarea din trăsăturile ei şi zîmbi liniştitoare. Ai fi gîndit la fel ca mine, dacă n-ai fi avut accidentul. Nu numai că ai suferit o dublă traumă mintală, dar ai avut şi o traumă fizică severă. Trebuie să încercăm să-ţi refacem puterile. Hai să începem cu scurte plimbări împreună. Lunea nu am nici un pacient..Şi pînă atunci, vei face singură mici exerciţii, eşti bună?

În mod real, Leigh nu era interesată să facă ceva, ce nu implica găsirea lui Logan, dar ştia că Sheila avea dreptate. Avea nevoie de exerciţii, pentru a-şi recăpăta puterea şi vitalitatea.

– O plimbare foarte scurtă, foarte *lentă,* sublinie ea.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, rosti Sheila cu un hohot, în timp ce-şi punea ceaşca de ceai pe farfurioară. Ultima oară cînd am făcut exerciţii împreună, n-am putut după aceea să-mi îndoi picioarele zile întregi, fără să gem. Pacienţii mei începuseră să-mi dea *mie* sfaturi în legătură cu asta. În afară de umilinţa încercată, mi-a fost teamă că se aşteaptau să le scad ceva din onorariu! Leigh reuşi să schiţeze un zîmbet adevărat şi Sheila se uită la ceas; apoi repede îşi luă geanta şi se ridică. În cincisprezece minute, continuă ea, este programat un pacient, care întîrzie cronic de fiecare dată. Sper să nu se fi vindecat încă. Aplecîndu-se, depuse un sărut pe obrazul lui Leigh. Ţi-am dat o reţetă cu medicamente împotriva anxietăţii. Le iei?

– Am luat o pilulă.

– Ia-le aşa cum am prescris eu, rosti Sheila fermă. O să te ajute. Şi nu îţi vor întuneca judecata; îţi vor permite doar să gîndeşti normal.

– Nu există nimic „normal" în ceea ce se petrece, sublinie Leigh, apoi se domoli pentru că îi era mai uşor. Bine, voi începe să le iau.

– Bine – şi te rog sună-l pe Jason. Ieri mi-a telefonat de două ori. Şi-a ieşit din minţi, pentru că nu te-a văzut şi nu ştie cînd intenţionezi să-ţi reiei rolul.

Informaţia o făcu pe Leigh să se simtă pe cît de vinovată, pe atît de nejust chinuită.

– Nu am vorbit cu el de cînd am părăsit spitalul, dar mi-a lăsat mesaje în fiecare zi. Spune că Jane Sebring face o treabă excelentă în rolul meu.

La menţionarea splendidei colege şi dubluri a lui Leigh, Sheila se strîmbă cu dezgust şi plină de furie.

– Trebuie că i s-a frînt inima, că n-ai murit în accident. Urăsc faptul că beneficiază de pe urma ghinionului tău. Leigh rămase cu gura căscată. Sheila n-a făcut niciodată astfel de declaraţii; era psihiatru, aşa că în mod normal

căuta explicaţii pentru atitudinea oamenilor, nu-i condamna pentru simţămintele lor. Nu-mi vorbi despre femeia aceea, reluă Sheila uitîndu-se din nou la ceas. Am să întîrzii. Trebuie să fug. Ştii cum să dai de mine, ziua şi noaptea.

TELEFONUL SUNASE ÎNCONTINUU, cît a stat Sheila cu ea. Cînd a plecat, Hilda i-a adus mesajele preluate şi Leigh răsfoi hîrtiile. Printre apeluri erau două considerate de Leigh că necesitau un răspuns: unul de la Michael Valente, celălalt de la Jason.

Femeia care răspunse cînd îi dădu telefon lui Valente avea o atitudine care friza lipsa de respect. În afară de faptul că era formală şi rece, o interogase fără limite şi era categoric neîncrezătoare în răspunsurile date de Leigh la întrebările ei. Nu numai că insistă să ştie la ce se referă apelul ei, dar insistă ca Leigh să-i dea numărul de telefon şi adresa, apoi brusc puse telefonul pe aşteptare şi îl lăsă aşa. De cînd numele lui Leigh fusese răspîndit prin toate mijloacele de informaţie, adică de aproape o săptămînă şi legat de al lui Valente de ieri, părea greu de crezut că vreuna din aceste întrebări era realmente necesară. Dacă femeia era menajera lui, atunci se afla sub o poruncă de fier, de a examina în amănunţime toate apelurile, fără excepţie. Dacă femeia era prietena lui, înseamna că e geloasă pînă la nesiguranţă, pe oricare femeie care-l suna. Oricum, Leigh realiză că Michael Valente e un om foarte greu de contactat.

Fu ţinută pe aşteptare atît de mult, încît obosise şi de exasperare era gata să închidă, cînd în sfîrşit el ridică receptorul.

– Leigh? Dintr-un motiv oarecare, nervii lui Leigh făcură un salt la sunetul vocii lui şi la folosirea familiară a prenumelui ei. Era ceva foarte...distractiv....în legătură cu asta. Leigh? rosti el din nou, în tăcerea ce se aşternuse.

– Da, sînt aici. Regret, am fost – distrată.

– Mulţumesc că ai suportat un astfel de chin, aşteptînd să-ţi răspund la telefon, rosti el. Secretara mea a crezut că eşti tot o reporteră, care a imaginat un mijloc nou de a mă prinde la telefon. Cînd te-am sunat mai devreme, eram procupat de altceva, altfel ţi-aş fi lăsat numărul meu privat,

pe care am intenţionat să ţi-l dau. Ai vreo veste de la Logan?

– Nu, nimic, afirmă ea întrebîndu-se dacă era întotdeauna asediat de mass-media, sau dacă – ferească Dumnezeu – situaţia aceasta era rezultatul amabilităţii lui faţă de ea. Avea sentimentul îngrozitor că explicaţia era cea de a doua.

– Leigh?

Ea scoase un oftat şovăielnic.

– Iartă-mă. Trebuie că ai avut impresia că vorbeşti la un telefon mort. Sper că ai fost necăjit de presă întotdeauna şi nu eu sînt cauza pentru ceea ce s-a întîmplat azi. Imediat ce rosti asta, realiză că speranţele ei erau absurde şi – mai rău – se referise în mod grosolan la reputaţia lui îngrozitoare, legată de lege şi de media. Îşi lăsă fruntea pe mînă şi închise ochii. Scuză-mă, şopti deprimată. N-am vrut să spun asta, în felul în care a sunat.

– Nu ai de ce să te scuzi, rosti el, dar tonul lui devenise aspru şi rece. Mă întrebam dacă aş putea să trec pe la tine, să iau din biroul lui Logan documentele de care aveam nevoie. Ieri, în grabă, am uitat de ele.

"Ieri, în grabă" şi-a anulat propriul program, şi-a mobilizat pilotul, s-a confruntat cu O'Hara, i-a împrumutat elicopterul, a rămas cu ea în frigul îngheţat, a tolerat umilirea poliţiei *şi* a dus-o în braţe la şi de la cabană, prin zăpadă. În starea ei emoţională şi de slăbiciune, Leigh nu putea să treacă peste aparenta ei lipsă de gratitudine, sau să-i ignore reacţia.

– Totuşi... iartă-mă, rosti din nou, cu lacrimi în glas.

– Pentru ce? întrebă el confuz. Pentru că ai citit despre mine în ziare? Sau pentru că ai crezut în ceea ce ai citit?

Leigh îşi înălţă capul, cu fruntea brăzdată, pentru că-i trecu prin minte ceva ciudat. Ceva tulburător.

– Pentru tot, rosti absentă.

– La ce oră ţi-ar conveni să vin mîine?

– Nu contează. Voi fi acasă toată ziua, doar dacă nu aflu ceva despre Logan.

Cînd închise, Leigh se uită o clipă la telefon încercînd să se concentreze asupra motivului tulburării ei. Ceva în legătură cu vocea lui. Voci fără feţe.... Vocea unui bărbat,

plăcută cîndva, dar mai tîrziu asociată în mintea ei cu neliniște, cu pericol..... *Scuză-mă, ai scăpat asta...*

Leigh își mută gîndul de la omul din față de la *Saks*. N-a fost Valente. Nu putea să fie Valente. Era ceva nesănătos – dovadă că se legăna la limita suprasolicitării mintale și fizice.

Hotărî să-l sune pe Jason și să se lase încîntată de energia lui frenetică, atît de familiară, și de îngrijorarea lui reală.

– Poți să continui să-mi spui că ești bine, proclamă el la sfîrșitul convorbirii, dar eu vreau să te văd cu proprii mei ochi, draga mea. La ce oră să fiu acolo mîine?

– Jason, categoric nu sînt o companie plăcută.

– Dar eu sînt întotdeauna o companie plăcută și intenționez să o împart cu tine, mîine. Să spunem la prînz?

Leigh acceptă, că el avea intenția să-i calce pragul, indiferent dacă voia ea sau nu, dar realiză de asemenea că, de fapt va fi încîntată să-l vadă. Murea din cauza izolării și a singurătății.

– La prînz e bine, afirmă ea.

19

Aflată pe strada Seventy-second East, din Upper East Side, secția *Optsprezece* avea cel mai elegant sediu dintre toate cele douăzeci și trei de secții din Manhattan.

În eforul de a face ca exteriorul să nu arate ca o cenușăreasă, în comparație cu cartierul plin de bun gust în care se afla, clădirea avea o pereche de uși de intrare grele și ornamentate, flancate în ambele părți de felinare clasice cu gaz. Totuși, înăuntru, locul era la fel de obișnuit și supraaglomerat, ca orice secție *NYPD*.

Sîmbătă la amiază, cînd sosi Sam, Shrader aștepta deja la intrarea în biroul căpitanului Holland. Arăta obosit, neîngrijit și prost dispus.

– La dracu, rosti el căscînd. Am sperat să am o zi sau două libere, în timp ce CSU se ocupă de cabană. Azi noapte, m-am simțit bine să dorm în propriul meu pat. La ce oră te-a sunat Holland în dimineața asta și te-a chemat aici?

– Cu puţin înainte de opt, răspunse Sam.

– Omul ăsta n-are somn. Tot timpul e aici. Trăieşte numai pentru funcţia lui, rosti Shrader. După părerea lui Sam, Thomas Holland se pare că trăia mai mult pentru funcţia lui viitoare. Toată lumea ştia că exista posibilitatea înfiinţării unui post de comisar şef adjunct şi se zvonea că Thomas Holland e principalul candidat. Luni vine înapoi la treabă Steve Womack, adăugă Shrader cu un alt căscat. Zice că umărul i s-a vindecat frumos după operaţie, şi nu mai poate sta acasă nici o zi în plus.

Informaţia că partenerul obişnuit al lui Shrader se întorcea, asta însemnînd că Sam va fi numită pe lîngă altcineva, făcu să-i sară inima la gîndul că va fi luată de la ancheta Manning.

– Bănuiesc că de asta mă aflu aici.... rosti ea tare. Căpitanul Holland vrea un raport verbal de la amîndoi şi apoi mă va repartiza în altă parte.

Shrader zîmbi.

– Mai bine ai arăta o figură fericită, Littleton, sau voi avea impresia că o să îţi lipsesc.

Sam nici nu confirmă, nici nu negă.

– Are să-mi lipsească acest caz Manning, afirmă ea. ...Presupunînd că e un caz.

Uşa biroului lui Holland se deschise brusc şi el le făcu semn să intre.

– Mulţumiri, că aţi venit în ziua voastră liberă, rosti el închizînd uşa în urma lor. Trebuie să semnez nişte hîrtii, apoi vom sta de vorbă. Luaţi loc, adăugă făcînd semn spre cele două scaune din faţa biroului său, în timp ce el se aşează şi luă în mînă pixul.

În calitate de căpitan de secţie de poliţie, Holland avea un birou, la capătul unui hol lung, departe întrucîtva de haosul general, şi era mai mare decît celelalte, presărate pe cele patru niveluri aglomerate ale vechii clădiri. De asemenea, în mod neobişnuit, biroul poseda cîteva frumoase tuşe personale, cum erau volumele vechi legate în piele de pe birou şi globul vechi de secole, ce se afla într-un colţ, lîngă ferestre, pe un suport ornamentat din bronz. Piesele nu săreau în ochi, dar Sam ştia că sînt valoroase şi că

dădeau biroului o tuşă subtilă de eleganţă, destinată să fie apreciată de cei cîţiva vizitatori cu suficient bun gust pentru a le recunoaşte meritul – şi să fie privite de toţi ceilalţi. Exact ca şi hainele pe care le purta, deliberat discrete dar costisitoare, biroul lui Thomas Holland avea acea distincţie subtilă, ca şi bărbatul bine, care îl ocupa.

Ca şi unchii şi bunicul lui, a făcut din impunerea legii cariera sa, dar spre deosebire de ei, avea un masterat, capital şi speranţa realizabilă de a deveni comisar şef. La patruzeci şi unu de ani, nu numai că avea realizări remarcabile ca poliţist şi mai mari ca administrator, avea de asemenea un aspect rafinat şi cu lustru, de care avea nevoie primarul Edelman, pentru a înfrumuseţa imaginea publică a *NYPD*.

Semnă ultima hîrtie, puse pixul deoparte şi se uită la Shrader.

– S-a progresat în ancheta Manning, rosti brusc, dar era un accent în vocea lui, care o făcu pe Sam să-şi închipuie că nu-i plăcea acest progres. Comisarul şef Trumanti vrea ca în acest caz să funcţioneze o echipă de patru investigatori şi i-a ales şi conducătorul. Tu şi Womack veţi face parte din echipa lui

– Cine e şeful? întrebă scurt Shrader.

– Numele lui e McCord. Trumanti doreşte să mute ancheta la cartierul lui general, dar acesta e cazul *nostru*, şi o potenţială bombă. L-am convins deci că noi putem avea un control mai serios al celor apărute, dacă investigaţia rămîne la noi. Federalii n-au fost în stare niciodată să formuleze o acuzaţie împotriva lui Valente care să-l întemniţeze, dar *noi* vom reuşi să-l poprim pe ticălos şi apoi să-l trimitem unde trebuie. Mulţumită presei, federalii ştiu deja că e implicat în acest caz şi caută ocazia să pună mîna pe anchetă, dar asta nu se va întîmpla. Un lucru cu care Trumanti şi cu mine sîntem de acord este că vrem ca acest caz să fie ţinut în mare secret, pînă aflăm exact în ce fel e implicat Valente. Nimeni – şi prin asta înţeleg că nimeni, sublinie uitîndu-se în final la Sam, nu vorbeşte cu presa, sau cu nimeni altcineva neimplicat direct în investigaţie. Aţi reţinut?

– Am reţinut, zise Shrader.

– Orice doriţi, continuă Holland, cereţi şi vi se va da – timp sulimentar, oameni în plus, împuterniciri, orice. Biroul DA ne va da orice nu putem obţine noi înşine. Se ridică, punînd capăt întîlnirii. În timpul anchetei, McCord va folosi biroul liber al locotenentului Unger. Acum este acolo şi vrea să se întîlnească cu voi la douăsprezece patruzeci şi cinci. Sam, i-am recomandat lui McCord să facă din tine cel de al patrulea membru al echipei. Dacă există acum un caz, există totuşi datorită ţie; dar hotărîrea finală în ce te priveşte îl aparţine. Aveţi întrebări?

Shrader vorbi, înainte ca Sam să poată mulţumi.

– McCord? repetă el. Doar nu vrei să spui Mitchell McCord, nu-i aşa, căpitane?

Holland dădu scurt din cap.

– Marele om însuşi.

– Mulţumesc, căpitane Holland, rosti Sam formal.

Shrader se îndreptă spre ieşire, dar Holland îi făcu semn lui Sam să mai rămînă o clipă. Aşteptă pînă cînd Shrader nu mai putea să audă, apoi coborî vocea şi spuse cu un zîmbet:

– Frumoasă treabă găsirea notei adresată de Valente femeii Manning. Tatăl tău va fi foarte mîndru de tine.

– N-am vorbit cu tâtăl meu vitreg despre nimic din toate astea, afirmă ea, reamintindu-i subtil relaţia ei actuală cu respectivul. El şi mama sînt foarte ocupaţi în perioada aceasta a anului, iar eu am fost cam preocupată.

– Înţeleg, zise el, apoi o expedie cu un semn rapid din cap şi un zîmbet scurt. Închide uşa biroului, cînd pleci.

Sam închise uşa, conform rugăminţii.

Tom Holland hotărî să-l sune pe tatăl ei vitreg. Ridică receptorul şi vorbi cu funcţionarul din exteriorul biroului lui.

– Vezi dacă poţi să-l prinzi pe senatorul Hollenbeck.

20

După cum era de bănuit, Shrader era iritat că nu fusese numit şef în ancheta Manning, dar ce o uimea pe Sam era

că în acelaşi timp era şi puţin emoţionat de colaborarea cu Mitchel McCord.

– Tipul e o legendă vie, îi spuse el în timp ce băga o altă monedă în aparatul de la cantina etajului trei.

– De ce?

– Dintr-o mulţime de motive; pe unele dintre ele nimeni nu le cunoaşte.

– Asta da informaţie, rosti Sam cu un zîmbet.

Provocat să-şi explice afirmaţia, cum că McCord e considerat o legendă vie, Shrader dădu la iveală cîteva amănunte.

– Acum zece ani, cînd era în Echipa Primarului , a lucrat la răpirea lui Silkman. Joey Silkman era puştiul îngropat de viu timp de patru zile, într-o ladă de scînduri, îţi aminteşti? Sam dădu din cap afirmativ. Echipa lui McCord l-a prins pe unul din răpitori, cînd încerca să ridice banii de recompensă, dar tipul n-a vrut să vorbească. Asfel au mai trecut două zile, apoi trei, şi atunci McCord l-a luat în sarcina lui şi l-a dus cu el la plimbare pentru o discuţie prietenească. Următorul lucru pe care-l ştiu, este că tipul şi-a deşertat maţele şi l-a dus pe McCord la locul unde era îngropat copilul. Cei doi au săpat împreună şi l-au scos afară.

– Sugerezi că McCord i-a stors informaţia molestîndu-l?

– Nu. N-a existat nici o urmă pe trupul tipului. A pledat vinovat, judecătorul a fost indulgent, avînd în vedere că a ajutat la salvarea puştiului, şi a primit douăzeci şi cinci de ani. Ceilalţi doi prieteni ai lui au fost condamnaţi pe viaţă. Shrader aştepta reacţia iui Sam, în timp ce deschidea punga de bomboane M&M.

– Sună impresionant, rosti băgînd şi ea monezi într-unul din aparatele cu băuturi răcorioare, dar nu suficient pentru a face din el o legendă.

– Mai sînt şi alte dovezi, dar trebuie să mă gîndesc un pic. O, da, McCord a condus echipa de negociatori, cînd patru psihopaţi au pus mîna pe o tabără de vară pentru băieţi şi i-au luat ostatici, ameninţînd că omoară cîte un copil la fiecare oră.

– Şi el i-a salvat, fără să-şi folosească arma şi fără să ridice vocea? îl tachină Sam.

– Nu. Primul copil a fost împuşcat în cap, în timp ce echipa lui McCord era pe drum spre scena crimei şi lua poziţii.

Sam deveni sobră.

– Apoi ce s-a întîmplat?

– Aşa cum am spus, oamenii lui încă erau pe drum, aşa că nimeni n-a văzut totul exact cum s-a întîmplat. Au fost o mulţime de relatări ale martorilor, ce se băteau cap în cap. În principal, McCord şi-a pierdut răbdarea. S-a îndreptat direct spre luminişul unde erau ţinuţi ostatecii şi-a depărtat braţele şi a spus ceva gen: „De ce să vă pierdeţi timpul cu nişte copii de doisprezece ani, cînd puteţi ucide un poliţist?" Apoi le-a mai spus că şi-a instruit oamenii să deschidă focul în şaizeci de secunde. Le-a spus că, deoarece au ucis deja copii, nu există nici o cale pentru negocieri.

În ciuda scepticismului ei precedent, Sam îl ţintui cu privirea.

– Apoi ce s-a mai întîmplat?

– McCord le-a spus copiilor „să se arunce la pămînt, ca să poată începe împuşcăturile". Asta e una din versiuni. Alta e că McCord a strigat la copii „Aruncaţi-vă la păîmînt!"

– Şi?

– Nebunii la rîndul lor au strigat la copii să rămînă în picioare.

– Şi? Şi?

– Evident, copiii şi-au dat seama că McCod e mai nebun şi mai periculos decît răpitorii lor, pentru că s-au azvîrlit toţi la pămînt claie peste grămadă şi trăgătorii de elită au deschis focul. Cînd fumul s-a risipit, cei patru răpitori erau morţi. Asta a fost cînd a fost promovat sergent. Nu, nu, a fost promovat după ce a rezolvat un caz de mită-şi-extorcare, în care erau implicaţi oficiali de nivel înalt ai oraşului. Acum doi ani, s-a mutat la *Biroul de Control al Crimei Organizate* şi a stabilit şi acolo un record,: apoi s-a transferat înapoi la *Comandamentul Oraşului* şi a fost făcut detectiv-locotenent. E trecut de patruzeci de ani şi toată lumea era convinsă că, după încă vreo doi ani, va deveni căpitan de divizie, apoi poate şeful detectivilor, dar nu s-a întîmplat aşa.

– Dar ce s-a întîmplat? întrebă Sam aruncîndu-şi o privire la ceas. Mai aveau încă cincisprezece minute de pierdut, înainte de a trebui să se prezinte în faţa lui McCord.

– Nimic. Acum un an, le-a spus oamenilor că s-a hotărît să se retragă, cînd va împlini douăzeci de ani de serviciu, ceea ce e cam acum. Luna trecută am auzit că a plecat deja, dar poate că avea multe concedii restanţă, pe care le-a adunat şi a hotărît să le ia pe toate odată. Shrader făcu un semn spre mesele metalice goale, împrăştiate prin cantină. Am putea să stăm aici, în loc să ne învîrtim pe la uşa lui McCord, ca o pereche de credincioşi aşteptînd să intre în audienţă la papă, adăugă el.

În mod normal, în această perioadă a zilei cantina era plină, dar sîmbăta toţi cei de serviciu mîncau mai devreme, deoarece peste tot pe mesele rotunde de metal se vedeau rămăşiţe. Sam căută o masă cu cele mai puţine farfurii de carton folosite, şervete mototolite şi pete de sosuri, dar Shrader nu avea astfel de reţineri. Se aşeză la cea mai apropiată masă şi îşi răsturnă în palmă alte M&M.

– Ce faci?

– Caut ceva cu care să şterg scaunul ăsta, replică ea fără să se gîndească. Shrader hohoti.

– Littleton, cum crezi tu că vei putea suporta să răscoleşti prin containerele de gunoi căutînd probe?

– Plănuiesc să-mi pun mănuşi, ca toţi ceilalaţi, îl informă ea aşezîndu-se pe scaun.

Shrader întinse cu generozitate mîna, cu o provizie colorată de M&M.

– Uite, ia cîteva.

Arătau bine.

– Ai atins ceva cu mîna asta, în afară de spătarul scaunului?

– Cred că nu vrei să-ţi răspund.

Sam se uită la el într-o tăcere dezaprobatoare.

Shrader înţelese subtilitatea din spatele ambelor gesturi şi hotărî să o regaleze cu alte povestiri fierbinţi despre faptele lui McCord, în domeniul aplicării legii.

Cînd se ridicară, Sam se aştepta să se întîlnească cu un om, care în mod evident poseda instinctul unui clarvăzător, intelectul unui om de ştiinţă şi dîrzenia unui pitbull.

– Aşteaptă o secundă, rosti Shrader, în timp ce treceau prin faţa toaletelor, în drum spre biroul lui McCord. Mă opresc puţin aici.

În timp ce îl aştepta, mai mulţi bărbaţi şi femei trecură pe lîngă ea pe hol: poliţişti, funcţionari şi detectivi, pe care îi văzuse prin secţie şi înainte, dar în loc să se oprească cum mai făcuseră, cea mai mare parte dintre ei îi făcură doar un semn sau murmurară un salut. Se produsese o schimbare în atitudinea generală faţă de ea şi îşi dădu seama că aceasta din cauză că Shrader îşi depăşise sarcinile, asigurîndu-se că Holland – şi mai mulţi poliţişti din Catskills – ştiu că într-un fel ea se evidenţiase în cazul Manning.

În ciuda constituţiei îndesate şi a aspectului feroce, care îi amintea de un rottweiler, şi o făcuse să creadă despre el că e un tip care te sfîrtecă, avea totuşi senzaţia că în Shrader exista o urmă de amabilitate, pe care o ascundea grijuliu sub o bruscheţe încruntată. Cînd în sfîrşit apăru, Sam uită totul şi afişă un zîmbet larg. Îşi udase cu grijă părul negru scurt, îşi ajustase cămaşa şi îşi îndreptase cravata.

– Arăţi foarte dichisit, glumi ea. McCord va orbi, cînd te va vedea.

Sam avusese puţine speranţe că-l va plăcea pe Mitchell McCord, dar acum era de două ori mai dornică să-l întîlnească pe omul care putea să-l facă pe Shrader conştient de aspectul lui. În Catskills, Shrader purtase aceleaşi trei cămăşi şi pantaloni timp de o săptămînă. Vorbise doar de eroismele şi realizările lui McCord, aşa că acum se întreba dacă Shrader s-a oprit să-şi „aranjeze" ţinuta, din cauză că ştia că McCord avea reputaţia de a da şi mare atenţie aspectului. Dată fiind ascensiunea lui rapidă pe scara comandamentului diviziei, Sam bănuia că nu era doar talentat, ci şi abil politic, probabil arogant şi posibil bine îmbrăcat.

21

Încăperea principală de la etajul trei era camera de lucru a poliţiştilor, un vast ţarc cu birouri de metal şi dulapuri pline, folosite douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de trei

schimburi de detectivi, inclusiv Shrader şi Sam. Locul era întotdeauna aglomerat şi după-amiaza aceasta de sîmbătă nu făcea excepţie. Mai mulţi detectivi completau rapoarte şi dădeau telefoane, doi detectivi de la furturi luau declaraţii unui grup de turişti indignaţi, care fuseseră martori la o tîlhărie, şi o femeie cu un copil plîngăcios în poală completa o plîngere împotriva soţului ei.

Fostul birou al locotenentului Unger se afla în partea cea mai depărtată a încăperii.

McCord nu era în birou cînd Sam şi Shrader sosiră, dar luminile erau aprinse şi transformarea care avusese loc înăuntru dovedea că biroul era în mod clar sub un nou management. Vechiul birou al lui Unger fusese folosit pentru o varietate de treburi neautorizate, inclusiv o cantină auxiliară, o zonă de întîlniri, o magazie de depozitare şi un depozit pentru mobila stricată. Toate acestea fuseseră brusc schimbate.

Dispăruseră fotografia primarului, a guvernatorului şi a comisarului şef, pe care Sam le văzuse atîrnate pe perete în spatele biroului: dispăruseră plachetele, citatele, certificatele şi ordinele care acopereau restul peretelui. Vechiul avizier din stînga camerei dispăruse şi el, împreună cu notele, tăieturile din ziar şi informaţiile fixate pe el cu ace. Tabla neagră prăfuită din dreapta camerei era singura podoabă ce supravieţuise, dar acum era ştearsă şi perfect curată. Jghiabul de lemn ataşat sub ea nu mai conţinea bureţi prăfuiţi şi bucăţi folosite de cretă; în loc de astea acolo se afla o singură cutie nouă de cretă şi un nou burete, poziţionat în centrul jghiabului fără pete.

Singura piesă de mobilier din cameră era un birou de metal, aşezat cu faţa spre uşa de intrare, un bufet în spate şi două scaune pentru oaspeţi în faţa lui, plus o masă îngustă cu două scaune lîngă peretele din stînga.

– Se pare că lui McCord îi place să ţină lucrurile puţin mai în ordine decît lui Unger, şopti Shrader cînd se aşezară pe cele două scaune din faţa biroului lui McCord.

Sam cugetă că era o afirmaţie destul de modestă. Mobilierul de metal nu fusese doar curăţat şi repoziţionat, dar de fapt era centrat şi aliniat cu pereţii. Bufetul din spatele

biroului lui McCord era gol, cu excepţia a două ecrane de computer, unul dintre ele de la un laptop, care în mod evident îi aparţinea lui, celălalt un monitor voluminos care aparţinea departamentului. Laptop-ul era poziţionat direct în spatele scaunului lui McCord, ecranul bleumarin era luminat de două cuvinte albe strălucitoare „Introduceţi parola". Monitorul computerului mai mare fusese mutat spre stînga şi era stins. Patru teancuri de hîrtii perfect etichetate erau aranjate pe birou, un teanc la fiecare colţ, şi o etichetă colorată pe fiecare teanc. În mijlocul biroului, direct în faţa scaunului pivotant, acum gol, se afla un blocnotes nou galben şi un creion galben ascuţit recent. Mai jos de blocnotesul galben se aflau două dosare, acoperite ori întîmplător, ori intenţionat, etichetele fiind doar parţial vizibile.

Sam n-ar fi fost aşa de fascinată de toată această gospodărire, dacă McCord ar fi încercat doar să instituie o ambianţă mai personalizată, una care putea să-i facă mai multă plăcere, în timpul unei anchete ce putea să dureze săptămîni sau chiar luni. Dar nu aceasta părea să fie situaţia. Nu se vedea pe nicăieri nici fotografia soţiei, nici a unei prietene, sau a unui copil; nici o cană de cafea personaiă, nici un prespapier, nici o amintire de nici un fel. Nici chiar plăcuţa nominală, pe care fiecare poliţist o avea cu el şi o punea pe orice birou era al lui, în acel moment.

În ciuda poveştilor pe care abia le auzise, despre curajul si faptele lui McCord, Sam hotărî că eroul lui Shrader avea ori un caracter îngrozitor de pendant, sau suferea de o indiscutabilă nevroză. Se aplecă să-i spună toate aceasta lui Shrader, cînd zări numele de pe unul din dosare, ce răsărea de sub blocnotes, şi realiză că McCord comandase supracoperte personalizate.

– Shrader, prenumele tău e.... *Malcolm?*

– Arăt eu ca un Malcolm? o repezi el indignat, dar Sam ştia că va nega stînjenit.

– E un nume cît se poate de acceptabil. De ce negi? Eşti Malcolm Shrader.

– În acest caz, o întrerupse Mitchell McCord intrînd rapid în birou, tu trebuie să fii Samantha Littleton. Şocul, nu

protocolul, o făcu pe Sam să se ridice în picioare odată cu Shrader, pentru a-şi strînge mîinile. Şi dacă am dreptate, adăugă McCord sec, atunci numele meu trebuie să fie McCord. Cu un semn grăbit le indică să ia loc, se aşeză şi el şi întinse mîna după telefon. Am de dat un telefon urgent, apoi ne vom întoarce la treabă.

Încîntată că astfel va avea cîteva clipe în care să-şi revină, Sam se uită la obrazul plin de cicatrice şi la trăsăturile dure ale lui Mitchell McCord şi brusc înlătură din minte noţiunea de pedanterie, dar nu putu să formuleze nici un cuvînt, care să-l descrie. Nimic despre el nu părea să se potrivească exact cu impresia generală pe care o lăsa. Era înalt şi se mişca cu rapiditatea potrivită unui bărbat, dar era mai subţire decît trebuia. Era trecut de patruzeci de ani, iar părul îi era grizonat şi era tuns într-un fel care-i amintea puţin de George Clooney. Era bine îmbrăcat, îndeosebi pentru un detectiv; pantalonii maro erau proaspăt călcaţi, cureaua de piele era de aceeaşi nuanţă şi cămaşa de polo bej era imaculată – dar jacheta maro de tweed, pe care o purta, era prea mare pentru el, la umeri.

Nimic din toate acestea nu conta, desigur. Se ştie că nu poţi spune prea multe despre un bărbat, din felul în care e îmbrăcat, dar faţa lui era cu totul altceva şi într-un anumit fel, la fel de enigmatică. Avea un bronz profund de iarnă, un indiciu nu doar că avea bani, dar şi temperament pentru a petrece săptămîni la tropice, lungit pe o plajă, la soare. Evident era în posesia ambelor situaţii, dar nu era absolut nimic indolent sau auto-îngăduitor în această faţă cu trăsături aspre şi cu cele două cicatrice de 5 cm ce se curbau în josul obrazului drept, sau cicatricea mai profundă care reteza sprînceana de deasupra. În afară de cicatrice, avea şi două şanţuri de fiecare parte a gurii, riduri pe frunte şi două cute gemene între sprîncene.

Faţa lui Mitchell McCord nu era tinerească şi nici frumoasă. De fapt, era departe de a fi frumos. Dar era caracterizată de atît de mult caracter şi sculptată de atît de multă experienţă dureroasă, încît – fără îndoială – era cea mai carismatică şi demnă de reţinut faţă, pe care o văsuse vreodată la un bărbat.

Cînd următorul ei gînd fu regretul pasager că nu se spălase pe cap şi nu îmbrăcase ceva mai drăguţ, în loc de un sveter de bumbac şi jeanşi, Sam se încruntă cu un surprinzător dezgust şi fu adusă cu picioarele pe pămînt.

O clipă mai tîrziu, McCord puse telefonul jos şi i se adresă lui Shrader şi nu lui Sam, ceea ce era normal, dat fiind rangul lui superior şi experienţa lui.

– Relatează-mi totul repede. Comunică-mi minut cu minut, cuvînt cu cuvînt, tot ce s-a întîmplat pînă acum.Apoi se uită la Sam: dacă-i scapă ceva, spune-o imediat, nu aştepta, şi nu neglijaţi nici un amănunt, indiferent cît de mic.

Fără alte cuvinte, luă blocnotesul şi creionul galben de pe birou, îşi răsuci scaunul într-o parte şi-şi propti glezna pe un genunchi cu blocnotesul în poală. Se apucă să ia note, imediat ce Shrader începu să vorbească.

Sam făcu mai multe note în minte, dar acestea priveau faţa lui, limbajul trupului şi faptul că mocasinii lui maro erau lustruiţi şi luceau. După asta, îşi îndreptă atenţia în întregime spre subiectul real şi, în acest proces, reuşi să uite ce ciudat de atractiv i se părea McCord. Făcu aceasta aşa de bine, încît atunci cînd el o privi dintr-o parte şi îi puse prima întrebare, ea răspunse calm şi concis.

– La spital, o întrebă el, ai crezut-o pe Leigh Manning cînd a spus că nu-l cunoştea pe Valente, că l-a întîlnit pentru prima oară la petrecerea din seara precedentă?

– Da.

– La ora aceea, erai convinsă că interesul faţă de soţul ei e real?

– Da, rosti Sam din nou şi dădu din cap pentru a sublinia afirmaţia.

– Privind retrospectiv, acum cînd ştii că minţea, poţi să te gîndeşti la orice lucru mic, pe care l-a spus sau l-a făcut, care ar fi putut să o trădeze – dacă te-ai fi uitat după aşa ceva?

– Nnnu...

El sesiză ezitarea şi se concentră asupra ei.

– Nu, ce?

– Nu, rosti Sam şi adăugă în silă: şi nici nu sînt sigură că minţea în legătuă cu frica pentru soţul ei. În prima noapte

am văzut-o la spital, era sedată, confuză şi dezorientată, dar voia să-l vadă pe soţul ei şi părea sincer convinsă că e pe undeva pe aproape. A doua zi dimineaţa, nu mai era dezorientată, dar părea înnebunită şi de asemenea părea că se luptă să-şi ţină panica sub control. Nu mi s-a părut că încearcă să facă un spectacol pentru noi, făcea exact contrariul.

– Adevărat? rosti el tratînd-o de sus, fapt de care era perfect conştientă.

După ce i-a mai pus lui Shrader o mulţime de întrebări şi ei nici măcar una în plus, ajunse la final şi puse blocnotesul jos. Descuie apoi un sertar al biroului şi scoase un plic cu probe, pe care Harwell le luase din munţi şi le dăduse căpitanului Holland, la indicaţia lui Shrader. McCord scoase dinăuntru punga de plastic transparent, ce conţinea biletul scris de mîna lui Valente. Zîmbind, îl răsuci între degete şi apoi îl citi cu voce tare: *„Sîmbătă noaptea a fost mai greu decît mi-am imaginat vreodată că s-ar putea să fie, să pretind că nu ne cunoaştem unul pe altul."*

Continuînd să zîmbească, se uită la Sam.

– Ai crezut-o că hărţuitorul i-a trimis coşul cu pere şi de aceea ai pus mîna pe acest bilet, adevărat?

– Da.

– De ce te preocupau perele?

– Pentru că doamna Manning a menţionat că întotdeauna mînca pere la micul dejun şi că soţul ei rîdea de ea, în legătură cu asta. Coşul cu pere era un cadou deosebit şi scump şi m-am gîndit că, indiferent cine l-a trimis, trebuie că-i cunoaştea obiceiurile personale.

– Ţi-a trecut prin minte că s-ar fi putut ca soţul ei să i le fi trimis. A dispărut misterios şi deodată apar perele, fără carte de vizită. Ar fi putut să fie un mod personal de comunicare între ei. Te-ai gîndit la asta?

– Atunci, nu. Dacă n-aş fi găsit biletul de la Valente, aş fi început să mă întreb, dacă şi cînd s-ar întoarce viu Logan Manning.

– Nu se va întoarce viu. Valente s-a asigurat de asta. Din păcate, acest bilet adresat lui Leigh Manining nu e o dovadă incontestabilă a unei conspiraţii de asasinat. El va nega că l-

a scris; îl vom da unor grafologi să depună mărturie că el l-a scris; apoi avocaţii lui vor găsi alţi grafologi, care să-i combată pe ai noştri. Analiza grafologică nu e percepută de juriu ca o ştiinţă recunoscută legal şi experţii grafologi în general depun mărturii neconvingătoare. Atît timp cît această hîrtie va circula, avocaţii lui Valente vor argumenta că oricine cu o imprimantă de două sute de dolari ar putea să o facă – inclusiv vreun inamic al lui Valente, care vrea să-l implice.

Încîntată că avea ocazia să contribuie la discuţie cu ceva valoros, Sam rosti:

– Numele lui Valente nu e imprimat, e gravat. Aceasta înseamnă că treaba a fost făcută de o imprimantă profesională de undeva.

– Cum poţi să-ţi dai seama?

– Întoarce foaia şi pune degetul uşor pe verso; există nişte denivelări uşoare, în urma fiecărei litere a numelui.

– Ai dreptate, există. Nu putu să spună dacă McCord a fost impresionat cumva de această informaţie, care era perfect de bine cunoscută de femeile care preţuiau invitaţiile sau hîrtiile cu antet dintr-un departament bun de papetărie, dar nu simţi nevoia să-i menţioneze aceasta. Avea senzaţia clară că e nehotărît în privinţa acceptării ei în echipa lui.

– În regulă, ştim că, cu puţin efort, vom putea dovedi că a avut o legătură cu Valente şi de asemenea ştim că accidentul ei s-a petrecut pe cînd şofa înapoi spre oraş, nu cînd se ducea în munţi. Se uită la ea ferm şi Sam începu să dorească să nu o fi făcut, mai ales cînd îi puse următoarea întrebare.

– Care e părerea ta despre felul în care se configurează cazul la ora actuală?

Sam se întrebă dacă nu cumva o testează punîndu-i această întrebare înşelătoare, deoarece la ora actuală nu exista nici un caz.

– Ce caz? replică ea prudentă.

– Bazată pe ceea ce ai văzut şi ai auzit, o lămuri el nerăbdător, care e teoria ta?

– Nu am nici o teorie. Nu exisă fapte care să sprijine vreo teorie. Ştim că doamna Manning şi Valente s-au cunoscut mai înainte de săptămîna trecută şi că au vrut să păstreze

faptul secret. În afară de asta, tot ce ştim este că săptămîna trecută doamna Manning a vrut să ajungă la cabană cît mai repede posibil şi că dorea să fie văzută cu Valente, cînd a făcut asta. Încercăm să-i dăm în judecată pentru adulter? Dacă asta e intenţia noastră, nu putem să o facem cu ce avem.....

Privirea lui McCord o făcu pe Sam să se simtă ca şi cum ar fi căzut la testul lui – un test pe care el sperase să-l treacă – şi se opri la mijlocul propoziţiei, complet confuză. El luă în mînă blocnotesul, întoarse din nou scaunul şi îl propti în poală.

– Vrei să spui că n-ai văzut şi n-ai auzit nimic în ultima sătămînă, care să-ţi trezească suspiciuni?

– Sigur că sînt suspicioasă.

– Atunci, hai să-ţi auzim părerea.

– La drept vorbind nu mi-am formulat o părere, rosti Sam cu încăpăţînare.

– Americanii au o părere despre orice, detectiv, rosti el nerăbdător. Nu contează cît de prost sînt informaţi, cît de părtinitoare sau cît de folositoare poate fi, ei se simt obligaţi nu numai să o împărtăşească, ci încearcă să o impună unul altuia. E o distracţie naţională. O obsesie naţională. Acum, rosti cu asprime, se presupune că eşti detectiv. Prin definiţie, aceasta înseamnă că eşti un fin observator şi ai intuiţie. Dovedeşte-mi. Oferă-mi unele observaţii, dacă nu poţi veni cu păreri.

– Despre ce?

– Despre orice! Despre mine.

Cei şase fraţi mai mari ai lui Sam petrecuseră cea mai mare parte a vieţii lor încercînd să o întărîte; aşa că devenise de mult extrem de insensibilă la provocările masculine. Dar nu de tot – nu şi în această clipă. Acuma, sistemul ei de apărare era luat cu asalt pe neaşteptate şi singurul lucru pe care putea să-l facă era să-i anuleze singura satisfacţie, pe care masculii şi-o doresc cel mai mult într-o astfel de situaţie: satisfacţia că *a ştiut* că ea se va enerva. Din acest motiv, deschise ochii mari şi îi zîmbi cald, cînd el se repezi:

– Dacă îţi dai cît de cît seama că sînt aici, să auzim observaţiile tale despre mine.

– Da, domnule, desigur. Ai aproximativ l,85 m înălţime; greutatea aproximativ 80 kg şi eşti trecut de patruzeci de ani.

Facu o pauză sperînd că el va da înapoi şi ştiind că nu o va face.

– Asta e tot ce poţi? o ridiculiză el.

– Nu, domnule. Nu tot. Ai curăţat fiecare piesă de mobilier din acest birou, nu ai şters-o doar de praf, ceea ce înseamnă că ori eşti neobişnuit de mofturos, ori eşti doar nevrozat.

– Sau ar putea să însemne că nu-mi plac gîndacii în sertarele biroului meu.

– N-ai găsit gîndaci în birou. Cantina e de partea cealaltă a blocului şi dacă ar fi să existe gîndaci la etajul trei, acolo e locul unde s-ar găsi. Dar nu sînt nici acolo, probabil pentru că locul a fost dezinsectizat, cu mai puţin de două săptămîni în urmă. Ştiu aceasta pentru că sînt alergică la chimicale.

– Continuă.

– Nu poţi sta în dezordine; ai obsesia ordinii. Mobilierul e centrat exact la mijlocul pereţilor; hîrtiile de pe birou sînt aranjate exact la colţuri. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că probabil ai probleme cu controlul nervilor şi că acestea sînt de obicei simptomele unui bărbat care se simte lipsit de puterea de a-şi controla propria viaţă, aşa că încearcă să controleze fiecare faţetă a lucrurilor ce-l înconjoară. Să mă opresc?

– Nu, te rog continuă.

– Eşti îmbrăcat cu mocasini maro, pantaloni maro şi curea maro. Faţa ta e bronzată, ceea ce te face să arăţi sănătos, dar recent ai pierdut mult din greutate – posibil datorită unei boli ce te obligă să-ţi petreci destul timp pe afară iarna, încît ai obţinut bronzul acesta.

– Ce te face să crezi că am pierdut din greutate?

– Pentru că haina pe care o porţi e prea mare pentru tine, în special la umeri.

– Ceea ce poate însemna că azi noapte am dormit acasă la sora mea şi am împrumutat haina de la cumnatul meu, cînd mi-am dat seama că trebuie să vin astăzi aici.

– Nu ai folosi îmbrăcămintea altcuiva; nu-ţi place nici măcar să foloseşti biroul altcuiva. Făcu o pauză şi întrebă cu o umilinţă convingătoare. Cum m-am descurcat pînă acum?

El se uită la blocnotes şi urma cicatricei i se adînci destul, pentru a-i da impresia lui Sam că s-ar putea de fapt să zîmbească.

– Nu prea rău. Continuă.

– În loc să stai la birou cu faţa la oameni, stai cu scaunul răsucit într-o parte. Aceasta poate însemna că eşti conştient de cicatricele tale, ceea ce mă îndoiesc. Ar putea să însemne că ai probleme cu auzul şi astfel te ajută, cînd îţi întorci urechea bună spre cel ce vorbeşte, ceea ce de asemenea mă îndoiesc. E posibil să stai în felul acesta, deoarece ai o problemă cu spatele, sau pentru că nu poţi să te concentrezi altfel. Unii oameni fac asta.

– Şi ai o părere, care din aceste teorii ale felului în care stau, poate fi corectă?

– Nici una de valoare, rosti Sam încăpăţînată, dar cu o expresie tulburată şi plină de inocenţă.

– Spune-mi-o totuşi.

Graţioasă, îşi aplecă faţa, supusă din cauza rangului şi a dreptului lui de a porunci.

– Cred că stai în acest fel, pentru ca să poţi să-ţi ţii blocnotesul în afara razei vizuale a celorlalţi, aşa nimeni nu poate vedea ce scrii. De asemenea, cred că poate fi o necesitate provocată de vreun motiv din trecut, iar acum o faci mai mult din obişnuinţă.

– Ce culoare au şosetele mele?

– Maro.

– Ce culoare au ochii mei?

– N-am idee, minţi Sam. Regret. Avea ochi albaştri ca oţelul, dar ea ştia deja că cîştigase turneul, partida, setul şi meciul. Nu voia să-i permită să marcheze nici un punct, atît de necesar pentru ego-ul lui.

Totuşi, încrederea ei începu să scadă puţin, cînd se aşteptă ca el să scrie ceva pe afurisitul de carnet galben – o

evaluare a observaţiilor ei, o apreciere a ei, o gradaţie. Ştia din instinct că intenţiona să facă exact aşa; ştia tot atît de sigur, cum ştia că după ce îşi va nota evaluarea şi hotărîrea de a o păstra în echipa lui, va rupe foaia galbenă din carnet şi o va pune în dosarul de lîngă cotul lui, cel care purta numele ei. Ceea ce nu putea să-şi închipuie era de ce încă mai stătea acolo, cu creionul în mînă, întîrziind atît de mult să se hotărască.

Se uită la profilul lui impenetrabil, dorind să scrie totuşi ceva. Îl privea aşa de aproape, încît îi văzu muşchiul de la colţul gurii mişcîndu-se, înainte ca mişcarea să devină un zîmbet adevarat şi în sfîrşit începu să scrie în blocnotes.

Se calificase să rămînă în echipă! Ştia asta mai mult din expresia lui. Acum voia mai mult decît orice să afle ce scrie.

– Curioasă? întrebă el fără să ridice privirea.

– Sigur că da.

– Crezi că ai vreo şansă să vezi ce scriu eu aici despre tine?

– Cam cît şansa de a cîştiga la loterie.

Zîmbetul lui se accentuă.

– Ai dreptate. Întoarse pagina şi scrise şi mai mult pe următoarea filă. Deodată le rupse pe amîndouă şi îşi răsuci scaunul cu faţa înainte. Puse prima foaie în dosarul cu numele ei; iar pe a doua o strecură în sertarul de sus al biroului.

– În regulă, să începem, rosti el brusc. Pe biroul meu sînt patru teancuri de dosare. Teancul cu etichete albastre conţine toate informaţiile pe care le avem despre Logan Manning. Al doilea teanc cu etichete verzi cuprinde totul despre Leigh Manning. Teancul cu etichete galbene aparţine prietenilor şi asociaţilor lor, pe care-i cunoaştem. Teancul cu etichete roşii este vîrful aisbergului şi-l priveşte pe Valente. Toate aceste foi le-am copiat şi le-am adus aici, dar al lui ne va lua încă cîteva zile. Săptămîna viitoare, masa de acolo va fi acoperită cu hîrtii despre el.

Fiecare dintre noi va lua un teanc şi va citi fiecare coală de hîrtie din fiecare dosar. Documentele din dosare sînt toate copii, deci puteţi să le luaţi acasă dacă vreţi. Cînd terminaţi de parcurs toate hîrtiile din teancul vostru, începeţi

altul. La sfîrşitul săptămînii viitoare, vreau ca toţi să fim cu desăvîrşire familiarizaţi cu fiecare document, din fiecare dosar. O, şi încă ceva – aceste teancuri sînt parţiale; continuăm să cercetăm arhivele în legătură cu fiecare, cu excepţia lui Valente. Despre el ştim deja tot ce este de ştiut. Aveţi întrebări? rosti el uitîndu-se de la unul la altul.

– Am o întrebare, zise Sam, în timp ce se scula şi ajungea la teancul de hîrtii privindu-l pe Logan Manning. Există două cuvinte mîzgălite în josul biletului lui Valente. scrise în ceea ce presupun că e italiană. Nu au nici un sens pentru Shrader şi pentru mine. Vrem să le descifrăm. Aş putea să am o copie de pe biletul acela?

– Nu. Nimeni nu aruncă o privire pe acel bilet, sau să facă vreo aluzie la ceea ce scrie, pînă cînd nu sîntem gata să-l facem public. Ultima dată cînd federalii au vrut să-l înhaţe pe Valente, au existat aşa de multe scăpări, încît avocaţii lui completau moţiuni de interzicere, în timp ce federalii încă mai încercau să afle ce probe au şi ce ar putea să însemne. Nu-l subestimaţi pe Valente, îi atenţionă McCord. Relaţiile lui ajung pînă sus. De aceea, rosti el cu înţeles, *noi* păstrăm acest caz doar aici, la circa *Optsprezece* – exact pe ultima treaptă a scării justiţiei. Valente nu le va căuta aici şi sperăm că nu va putea să pună mîna pe ele aşa uşor. Cînd termină, se uită de la Shrader la Sam. Ce vă nelinişteşte?

– În loc să facem o copie de pe bilet, n-aş putea să-mi notez cele două vorbe?

Aplecîndu-se peste birou, scrise cele două cuvinte pe blocnotesul galben, rupse foaia şi i-o dădu ei.

– Le-am trecut deja prin sistem. Falco se dovedeşte a fi un nume, pe care îl folosea el mai de mult. E o poreclă obişnuită în italiană. Noi continuăm să-l controlăm pe celălalt, pentru asocieri. Se uită la Shrader. Vreun comentariu sau întrebare, Malcolm?

– Una, rosti Shrader arătînd cu adevărat feroce. Aş aprecia dacă nu mi-ai mai spune niciodată aşa, locotenente.

– N-am să-ţi mai spun.

– Urăsc acest nume.

– Mamei mele îi plăcea. A fost numele ei de fată.

– Oricum mie nu-mi place, anunţă Shrader luîndu-şi teancul de dosare.

Imediat ce se aflară dincolo de uşă şi imposibil să fie auziţi, Shrader se uită la ea şi clătină din capul lui mare.

– Ai fost fermecată la viaţa ta, Littleton. Aşa să mă ajute Dumnezeu, dar cînd i-ai spus cu intenţie clară că ar putea să aibă probleme cu controlul nervilor, m-au trecut toate năduşelile.

Sam cugetă că e mişcător faptul că Shrader era atît de îngrijorat pentru ea. Dar următorul ei gînd fu că ar fi trebuit să-i fi mulţumit lui McCord că a păstrat-o în echipă. Din toate punctele de vedere, aceasta era o şansă pe care o aveai o singură dată în viaţă şi de fapt ea era o novice şi s-ar fi putut să nu dea peste o astfel de şansă. Pe de altă parte, îşi aminti ea, dacă n-ar fi găsit biletul lui Valente, n-ar fi existat nici o „echipă". Îşi lăsă dosarele pe biroul ei, îl rugă pe Shrader să aibă grijă de ele o clipă şi se întoarse la biroul locotenentului.

McCord stătea sprijinit de spătarul scaunului, citind un dosar cu etichetă roşie, cu blocnotesul lîngă el şi creionul în mînă, gata să ia note. Arăta dur şi fascinant, chiar şi cînd citea. Bătu politicoasă în tocul uşii şi cînd el ridică ochii, spuse:

– Voiam doar să-ţi mulţumesc pentru că ai avut suficientă încredere în mine, ca să mă laşi să lucrez la acest caz.

O privi dîrz, dar cu o expresie amuzată.

– Nu-mi mulţumi mie, mulţumeşte-le gîndacilor.

Sam ezită susţinîndu-i privirea şi încercînd să nu rîdă.

– Există vreun *anumit* gîndac, căruia trebuie să-i mulţumesc?

McCord îşi îndreptă din nou atenţia spre dosar şi întoarse o pagină.

– Cel pe care l-am găsit în sertarul biroului meu era suficient de mare, încît să poată conduce un Volvo. Verii lui sălăşluiesc la cantină.

22

– Nu-mi vine să cred că-ţi ţii prietenii departe de tine, de atîta timp! o mustră Jason pe Leigh, imediat ce Hilda îi dădu

drumul înăuntru, duminică după-amiază. Energia şi însufleţirea pe care le degaja o făcură pe Leigh să se simtă, pe cît de înviorată, pe atît de epuizată, dar abia putu să-şi ascundă neplăcerea, cînd el se întoarse pentru a-i da Hilde haina şi ea realiză că nu venise singur. În spatele lui se afla Jane Sebring.

Cu faţa rumenă de ger şi înflăcărat ca un băiat, de dorinţa de a o vedea, Jason o lăsă pe Jane în foaier şi se grăbi să traverseze camera, pentru a depune un sărut pe obrazul lui Leigh.

– N-am putut să o opresc pe Jane să vină, şopti el. A insistat. A urcat în taxi lîngă mine. Totuşi, nu va sta mult. Trebuie să fie înapoi la teatru, pentru matineu, eu însă sînt liber toată după-amiaza! Îndreptîndu-se, rămase în picioare şi studie faţa lui Leigh, propria lui figură demonstrînd o oroare de nespus. Cît o să mai dureze, pînă o să arăţi ca tine însăţi?

– Nu prea mult, rosi Leigh tresărind cînd el se aşează pe sofa lîngă ea, dar atenţia ei era îndreptată spre Jane, oprită în faţa unei oglinzi, pentru a-şi cerceta figura perfectă.

Asemănător tradiţiei familiei Barrymore, patru generaţii succesive ale familiei Sebring deveniseră legende ale teatrului. Jane era prima membră a ilustrei ei familii care putea fi privită ca o extraordinară frumuseţe şi primul membru al familiei, care fu scos din fire de critica teatrală, cu ocazia primului ei rol pe Broadway. În realitate, debutase pur şi simplu într-un rol prea mare, ce era mult prea important pentru o actriţă neexperimentată de douăzeci şi unu de ani, însă i se oferise această ocazie, pentru că era o Sebring. Şi tot pentru că era o Sebring, critica se aşteptase la standardele imposibil de înalte, stabilite de faimoşii ei strămoşi, mult mai experimentaţi şi mult mai puţin frumoşi.

La două săptămîni de la premieră, părăsi piesa în totală dizgraţie şi plecă la Hollywood. Acolo, legăturile familiei îi deschiseră uşile, iar figura şi expresivitatea ei uluitoare hipnotizară camerele. Cu o bună regie şi o bună publicitate, performanţele i se îmbunătăţiră odată cu rolurile primite, culminînd anul trecut cu decernarea *Premiului Academiei* pentru cea mai bună actriţă în rol secundar.

Oscarul îi creie lui Jane o poziţie în lumea filmului, pe care strămoşii ei nu reuşiseră să o atingă niciodată în carierele lor cinematografice, dar asta nu-i era suficient. Aparent, încă rănită de umilinţa sufierită pe Broadway, lăsă să-i scape două ocazii de filme de primă mărime şi o avere în bani, pentru a primi un rol în *Martorul Orb*.

– Biată fiinţă! rosti Jane, în timp ce-şi apropia obrazul de a lui Leigh şi trimise un sărut în aer; apoi se îndreptă şi făcu inventarul zgîrieturilor ce începuseră să se estompeze şi al tăieturilor ce se vindecau, de pe faţa lui Leigh. Ai trecut prin atîtea de la noaptea premierei.....

Sperînd să înlăture întrebările scrutătoare, privind amănuntele celor petrecute, Leigh recurse la formalism, întrebîndu-i dacă Hilda ar putea să le aducă ceva de băut.

– Pentru mine, ca de obicei, rosti Jason privind peste umăr la Hilda şi ştiind din experienţă că se afla în preajmă, gata să le servească ceva. O vodcă-martini, o lămuri el, cu două măsline.

– Jane? întrebă Leigh.

– Nu beau, îi aminti Jane, expresia ei mustrînd-o amabil că a uitat că nu bea alcool. Totuşi, generaţiile trecute ale familiei Sebring fuseseră faimoase datorită viciilor, ca şi datorită talentului lor. Jane Sebring nu avea nici una din predispoziţiile lor spre excese. Nu bea, nu fuma, detesta drogurile şi era o fană fanatică a exerciţiilor fizice. Am să iau nişte apă minerală, dacă aveţi.

– Sigur că avem, rosti Leigh.

– Prefer Weltzenholder, adăugă Jane. E îmbuteliată în Alpi. Exportă în S.U.A. doar o mie de lăzi pe an. Eu cumpăr o sută din ele odată.

– Regret, dar celelate nouă sute au mers în altă parte, nu la noi, rosti Leigh cu uşurinţă. Ce altceva ţi-ar plăcea?

– Pellegrino ar fi bună.

Leigh dădu din cap şi o privi pe Hilda.

– Eu aş dori ceai, Hilda. Mulţumesc.

Jason se uită după Hilda, parcă voia să se convingă că ieşise, sau că nu putea să-i audă, înainte de a pune o întrebare, deşi Hilda era cu desăvîrşire demnă de încredere. Jane era intrusul fascinat, care va repeta şi va înfrumuseţa

tot ce auzea, în faţa tuturor' prietenilor, străinilor şi reporterilor. Leigh ar fi vrut să-l sugrume pentru că a adus-o.

– Ce noutăţi ai despre Logan? o întrebă el pe Leigh, imediat ce Hilda dispăru în spatele uşii închise.

– Nimic. Tu ştii tot atît de multe, ca şi mine.

El arătă realmente şocat.

– Draga mea, asta e de necrezut, e imposibil! Ce a putut să i se întîmple?

A murit... ştiu asta...a murit...ştiu asta. Tot trupul lui Leigh se încordă, în efortul de a bloca teribila incantaţie ce pulsa în creierul ei.

– Nu ştiu.

– Există ceva ce aş putea să fac eu?

Leigh dădu din cap.

– Poliţia face tot ce se poate face. Comisarul şef Trumanti a trimis în munţi ca să-l caute, elicoptere, maşini de poliţie şi detectivi.

– Dar ce e cu tine? Tu cum te simţi? Cu adevărat?

– Sînt ţeapănă şi suferindă şi arăt ca dracu', dar asta e tot. În afară de faptul că soţul meu e m....dispărut, se corectă ea luptîndu-se să-şi revină, după un alt val de durere şi disperare.

Jason rămase tăcut părînd neajutorat, nenorocit şi cu desăvîrşire empatic, dar numai pentru o clipă. Expresia lui se lumină aproape imediat şi abordă o temă ce afecta binele lui personal şi deci era de maximă importanţă pentru el.

– Ce te-ar ajuta să vii înapoi la treabă, repede?

– Fiziceşte, aş putea probabil să reuşesc asta săptămîna viitoare....

– Fantastic! Aşa te vreau! Eşti un luptător. Ştiam că pot conta pe tine să....

– Dar nu mintal, îl întrerupse Leigh emfatic. Nu pot să mă gîndesc la nimic, decît la Logan. N-aş fi în stare nici să-mi amintesc replicile.

– O să ţi le aduci aminte, în clipa cînd vei păşi pe scenă.

– Poate că da, rosti Leigh lăsîndu-şi privirea să se întoarcă spre Jane, dar nu mi-a mai rămas nici o urmă de emoţie, pentru a o investi în rol. Tu înţelegi, nu-i aşa, Jane?

– Perfect, rosti Jane. Am încercat să-i explic şi lui Jason, cum poţi să te simţi acum, dar ştii cît de importantă e piesa pentru el. Spre surpriza lui Leigh, actriţa părea cu adevărat scîrbită, în timp ce adăugă fără menajamente: lui Jason nu i-ar păsa nici dacă ai fi în cîrji, atîta timp cît acestea te pot băga în priză şi să te susţină suficient, pentru a-ţi spune replicile.

– Nu este adevărat întru totul, rosti Jason înţepat. Aş reface punerea în scenă, astfel încît să poţi spune replicile stînd culcată. Făcu o pauză suficient de lungă pentru a-şi lua paharul cu martini de pe tava pe care i-o întindea Hilda. Sînt un ticălos egoist, declară el cu un zîmbet lipsit de remuşcări. Dar trebuie să admiţi, i se adresă lui Leigh făcîndu-i cu ochiul, sînt un ticălos egoist sclipitor.

Leigh îşi dădu seama că Jason făcea o încercare neconvingătoare de a o amuza şi a o distra, aşa că reuşi să-i adreseze un zîmbet palid.

Cu nici o replică verbală de la Leigh, care să-i încurajeze viitoarele butade, încetă să mai vorbească despre el însuşi şi o regală cu o informare despre recenziile fabuloase privind piesa lui, cîştigurile de casă şi alte probleme lămuritoare, urmate de o descriere mînioasă a ultimei dispute cu regizorul piesei. Leigh îl lăsă să vorbească, dar cuvintele lui nu se înregistrau cu adevărat în mintea ei. Aplecată peste braţul sofalei, se uita la gura lui mişcîndu-se şi privea automat spre Jane, cînd vorbea aceasta, dar avea o idee foarte vagă despre ce vorbeau şi era total dezinteresată.

Cînd în sfîrşit Jane se ridică să plece, Leigh realiză că urma să-i ţină piept singură lui Jason şi aproape regretă plecarea iminentă a acriţei.

– Robert şi Lincoln m-au rugat să-ţi transmit dragostea lor, îi spuse Jane.

Leigh nu îi acordase nici măcar un singur gînd niciunuia dintre actorii din *Martorul Orb,* pînă în acel moment.

– Te rog transmite-le şi dragostea mea. Soţia lui Robert a născut?

– Da, o fetiţă.

În efortul de a grăbi plecarea lui Jane, Jason o conduse spre dulapul din foaier, unde Hilda le pusese hainele. Scoţînd mantoul sabre al lui Jane de pe umeraş, i-l ţinu ca un matador, care-şi flutură capa.

– Jane, o să întîrzii la matineu! îi agită mantoul, pentru a-şi sublinia afirmaţia. Dragă, bagă-ţi faimosul tău fund în mantou, ca să poţi să ieşi.

– Întotdeauna a fost la fel de insuportabil? o întrbă Jane pe Leigh, în timp ce-i strîngea mîna pentru la revedere.

Speriată de neobişnuita animozitate autentică din vocea lui Jane, Leigh răspunse:

– La ora actuală, e îngrozitor de stresat. Nu o lua ca pe ceva personal. Are o piesă cu două roluri feminine puternice şi numai una e o actriţă consacrată, care să le joace.

În loc să răspundă la aceasta, Jane ezită, se uită la Jason şi apoi rosti cu greutate:

– De fapt, am venit azi aici, deoarece aveam să-ţi spun ceva, faţă în faţă. Vreau să ştii că îmi pare deosebit de rău de accidentul tău. N-am să pretind că nu mueram de dorinţa de a juca rolul tău, încă din clipa în care am citit *Martorul Orb*, dar am vrut să obţin rolul prin propriul meu merit, nu prin absenţa ta şi nici printr-o tragedie. Spre surpriza lui Leigh, o crezu. Jane era arhicunoscută ca ambiţioasă şi egoistă, dar asta nu elimina obişnuita ei încredere fermecătoare în ea însăşi. Arăta tensionată şi puţin obosită şi se cutremură cu adevărat, cînd se uită la faţa lui Leigh. Cel puţin nu vei avea nevoie de operaţii, adăugă ea.

– Nu, şi sînt sigură că vei obţine multe roluri principale, dacă te hotărăşti să rămîi la New York, în loc să te întorci la Hollywood.

De abia după ce plecă Jane, realiză Leigh că aceasta folosise cuvîntul „tragedie", pentru a descrie dispariţia lui Logan.

– Acum, se entuziasmă Jason, imediat ce închise uşa în urma lui Jane, putem vorbi, şi vorbi, şi vorbi!

În mod cinstit, Leigh nu ştia cum o să mai îndure încă două minute sub focul rapid al zeflemelilor lui Jason, să nu mai vorbim de încă o oră sau două. Nu ştia cum putea el să se aştepte, ca ea să fie îngrijorată de tot ce spunea şi nu

ştia cum o să reuşească să se concentreze. Anunţul Hildei îi oferi o soluţie neaşteptată:

– Courtney Maitland vrea să urce să te vadă, rosti aceasta din uşa bucătăriei. E foarte insistentă. Spune că o să fure o cheie a liftului, ca să vină aici, şi o să-şi instaleze un cort în foaier, dacă nu o laşi să intre înăuntru cîteva minute.

Leigh zîmbi cu adevărat la posibilitatea foarte reală ca fata să facă exact aşa. Pe de altă parte, dacă Courtney venea, ea putea să evite o parte din conversaţia cu Jason.

– Spune-i să urce, Hilda.

– Cine e Courtney Maitland? întrebă Jason arătînd mai puţin decît încîntat, de perspectiva de a trebui să împartă compania lui Leigh, cu oricine altcineva.

– E o adolescentă care stă în blocul acesta la o familie, în timp ce urmează cursuri universitare speciale. Am întîlnit-o în hol acum cîteva săptămîni.

– Detest copii în general, replică Jason şi adolescenţii în particular.

– Acest „adolescent" anume are un IQ de geniu şi eu o consider minunată.

23

Jason se afla în bucătărie arătîndu-i Hildei cum să prepare ceea ce voia el să mănînce la prînz, cînd sosi Courtney Mailand, aşa că se duse să-i deschidă Joe O'Hara..

– Am să-i spun lui Courtney să fie scurtă, îi spusese el lui Leigh.

– Nu, nu face asta. Mi-ar plăcea să stea, o vreme.

– Dar nu o lăsa să te provoace să joci gin-rummy cu ea, rosti el deschizînd uşa, pentru că trişează.

– Nu trişez, interveni Courtney intrînd în foaier.

Leigh îi zîmbi peste umăr fetei moderne de şaisprezece ani, auzindu-i declaraţia. Înaltă, subţire, cu pieptul plat, îşi purta părul închis la culoare strîns peste urechea stîngă într-o coadă de cal groasă, cu o eşarfă roşie de lînă în jurul gîtului,

un sveter de bumbac denumit Nirvana, o pereche de jeanşi strîmţi cu găuri uriaşe la genunchi şi o pereche de ghete de luptă, cu şireturile nelegate. Cerceii păreau să fie nişte ace de siguranţă din aur de opt centimetri lungime.

– Nu ştiam că tu şi Joe vă cunoaşteţi, rosti Leigh.

– M-am tot învîrtit pe aici, cînd eşai la spital, explică ea. Era singurul mod de a afla cîte ceva.

În faţa sofalei, Courtney studie cu atenţie faţa lui Leigh şi fu prima oară cînd aceasta o vedea serioasă, dar remarca ei fu tipică şi înviorător de ireverenţioasă

– Uau! exclamă ea. Cînd am văzut la TV imaginea maşinii tale, adusă în oraş pe un autocamion de depanare, m-am gîndit că probabil şi tu arăţi, ca şi cum ai fi avut un accident cu adevărat îngrozitor.

– Şi cum arăt?

– Ca şi cum ţi-ar fi trecut un compresor pe faţă, rosti cu un zîmbet diabolic.

Leigh rîse şi sunetul i se păru chiar şi ei străin şi nefamiliar.

– Ai companie? întrebă Courtney auzind vocea lui Jason din bucătărie. În acest caz, pot să mă întorc mai tîrziu.

– Nu, nu pleca. De fapt, îmi faci o favoare dacă rămîi. Bărbatul de aici e un prieten bun, care îşi închipuie că doar de conversaţie am nevoie, dar mie nu-mi fac plăcere subiectele care-l interesează pe el acum.

O'Hara stătea în picioare alături aşteptînd să o întrebe pe Courtney dacă voia ceva de băut.

– De ce nu o laşi pe Courtney să joace gin-rummy cu el, întrebă bosumflat. Va fi ruinat într-o jumătate de oră şi va trebui să împrumute bani de taxi.

Courtney îi aruncă o privire scîrbită.

– Am să mă port cît mai bine posibil, îi promise lui Leigh. Îl voi asculta foarte atentă şi voi face doar afirmaţii decente.

– Fi tu însăţi. Nu mă îngrijorează ce ai putea tu să spui. Mă îngrijorează ce poate spune Jason în faţa ta.

– Adevărat? E o schimbare. Pe tatăl meu îl trec transpiraţii reci, de cîte ori intru eu într-o cameră unde sînt străini. Iar lui O'Hara îi spuse: dacă vrei să încerci să-ţi iei înapoi banii, îţi ofer mai tîrziu ocazia, la bucătărie.

– Între timp, mă duc să găsesc o maşină ATM. Vrei ceea ce bei de obicei – coca cu lichior de vişine şi o picătoră de sirop de ciocolată?

– Dumnezeule, ce vulgar sună! rosti Jason intrînd cu o farfurie în mîna dreaptă şi un martini în stînga.

Leigh făcu prezentările.

– Courtney e înscrisă, la *Universitatea Columbia*, la un curs special de creaţie literară, destinat elevilor talentaţi de la şcoala superioară, i se adresă Leigh lui Jason, în timp ce el punea farfuria şi băutura pe măsuţa de cafea. Dintr-o privire, observase jeanşii sfîşiaţi ai adolescentei, ghetele comode de luptă şi ridică nepăsător din umeri.

– Foarte bine, rosti apoi, fără nici o urmă de interes.

La comportamentul lui grosolan, Leigh tresări.

– Courtney, el e Jason Solomon, cel care a scris *Martorul Orb*.

– Am văzut-o de cîteva ori, cînd juca Leigh, rosti ea aşezîndu-se cu grijă pe sofaua lui Leigh.

Jason se încruntă la familiaritatea folosirii prenumelui lui Leigh, apoi i se adresă cu un ton plin de superioritate, ca un adult care ţine o predică unui înapoiat mintal, de opt ani:

– *Domnişoara Kendall*, sublinie el, e o actriţă foarte bună, dar e nevoie de ceva mai mult decît de o bună interpretare, pentru a face dintr-o piesă de pe Broadway, un succes de critică.

În loc să răspundă, Courtney îşi pocni degetele, sări în sus şi se îndreptă spre bucătărie.

– Am uitat să-i spun lui O'Hara să pună gheaţă în cola.

Imediat ce crezu că nu-l mai poate auzi, Jason se aplecă înainte:

– Cunoşti perechea din blocul tău, la care stă ea?

– Nu.

– Ei bine, ar trebui să-i faci atenţi. Eu ştiu un cuplu bogat care au permis unei studente sărace să se mute la ei, pe perioada şcolii. Fata le-a sedus fiul, cînd acesta a venit acasă de Crăciun, a rămas însărcinată şi i-a costat o avere să scape de ea. Voia ca băiatul să se însoare cu ea! Fetele precum Courtney au mari ambiţii sociale. Urmează şcoala ca bursiere, în timp ce încearcă să se vîre pe sub pielea

familiilor bogate, nesuspicioase, ca aceea la care stă ea.... Aruncă o privire peste umăr, o văzu pe Courtney venind spre el cu o cola în mînă şi se opri.

Leigh îl aprecia ca un om drept, dar acum era aşa de dezamăgită de bănuielile lui, încît hotărî, ori să o lase pe Courtney să se descurce, ori să-l lase pe el să continue să creadă ce doreşte. Cînd Courtney se aşeză pe sofa, îi zîmbi.

– Ai aflat ce însărcinare ai primit de la clasa ta de ziarisică – sarcină care să conteze ca jumătate din calificativul tău final?

Courtney dădu din cap.

– Trebuie să luăm un interviu celei mai faimoase sau influente persoane, la care am putea avea acces şi, cu cît mai greu e să iei interviu unei astfel de persoane, cu atît mai mare va fi calificativul. Acestea vor ţine seama şi pe calitatea interviului, unicitatea „punctului de vedere" ales pentru interviu, sau de o informaţie neobişnuită, pe care o primim de la persoana aceea, precum şi calitatea generală a reportajului. Se va da doar un singur A. Eu am cea mai mare medie din clasă acum, dar nu la diferenţă prea mare, aşa că presiunea e realmente asupra mea.

– Ai vreo idee cui vrei să-i iei interviul?

Îi aruncă lui Leigh un zîmbet spăşit.

– Tu ai fost prima persoană la care m-am gîndit, dar se presupune că trebuie să mai săpăm în jur, pentru.... Ei bine.... noi informaţii secrete îngropate, lucruri pe care nimeni altcineva nu le-a descoperit în interviurile lor. Dar dacă tu ai vreun secret adînc şi întunecat, eu n-aş vrea să-l dezvălui nimănui.

– Mulţumesc pentru intenţie, rosti Leigh cu un oftat de uşurare. Pe cine altcineva mai ai în minte?

– Pe nimeni pînă acum. Camille Bingley intenţioneaza să-i pună întrebări arhiepiscopului Lindley – e prieten cu tatăl ei. Ea crede că ar putea să-l facă să-i dezvăluie noi lucruri privind problemele Bisericii Catolice. Tatăl lui Brent Gentner e prieten cu senatorul Kennedy şi Brent e convins că poate să-i ia un interviu senatorului. Făcu o pauză pentru

a sorbi din băutură. Ca să-i pot depăşi pe Camille şi pe Brent, ar trebui să-i iau un interviu papei sau preşedintelui.

Vocea lui Jason era amuzată.

– Crezi că ai putea reuşi?

– Dacă aş vrea, da! Problema e că papa e grav bolnav, iar preşedintele a dat deja o mulţime de interviuri....

– Chiar dacă n-ar fi aşa, s-ar putea să fie cam greu pentru tine să ajungi la ei, sublinie Jason condescendent.

Courtney se uită la el cu gura căscată, ca şi cum nu-i venea să creadă că cineva e aşa obtuz.

– Nu le-aş da eu telefon. L-aş suna pe Noah şi l-aş ruga să facă asta pentru mine.

– Noah – de la „arca" lui Noah? glumi Jason.

– Noah – fratele meu.

– Aşa! Deci fratele tău, Noah, are telefon direct cu papa şi cu preşedintele?

– Nu sînt sigură de papă. Nu sîntem catolici, dar Noah a donat terenul unde.....

Deodată, Jason legă prenumele fratelui cu numele ei de familie şi ajunse la numele renumitului miliardar din Florida.

– Fratele tău e Noah Maitland? exclamă el.

– Da.

– Noah Maitland *acela?*

– Sînt sigură că mai sînt şi alţii. Nu cred că Noah a pretins exclusivitatea numelui, încă. Probabil că a încercat, totuşi, adăugă cu un zîmbet obraznic.

Leigh ştia ce va urma şi-şi adună toate puterile. Jason era un strălucit mînuitor de cuvinte, dar făcuse greşeala să trateze de sus, o fată de şaisprezece ani cu un IQ de geniu şi fără absolut nici o inhibiţie socială, care să o oprească să spună orice ar fi putut şoca adversarul, lăsîndu-l fără cuvinte. Leigh o văzuse pe Courtney în acţiune, cu cîteva ocazii.

– *Acel* Noah Maitland din Palm Beach? insistă Jason.

– Da.

Jason căscă gura la figura ei tinerească, deschisă şi pistruiată.

– Cum s-a putut întîmpla aşa ceva?

– Aşa cum se întîmplă de obicei: sperma întîlneşte ovulul, fertilizarea are loc....

– Vreau să spun, o întrerupse Jason, că am avut impresia că Noah Maitland are cam patruzeci de ani.

– Aşa e. Noah şi cu mine avem acelaşi tată, dar mame diferite.

– Ah! rosti Jason cu mintea concentrată inevitabil pe posibilitatea de a obţine încă un sponsor pentru viitoarea lui piesă, un sponsor cu buzunare fără fund. Încercînd să atenueze dezinteresul lui iniţial arogant faţă de ea, începu să o asalteze pe Courtney cu întrebări, pe care presupunea că le puneau oamenii unei fete de şaisprezece ani.

– Mai ai şi alţi fraţi şi surori?

– Nu, dar tatăl meu a avut patru neveste, aşa că sînt sigură că a încercat.

– Trebuie că ai crescut în mare singurătate, rosti el cu simpatie.

– Deloc. Două din soţiile tatălui meu sînt aproape de vîrsta mea. M-am jucat cu ele.

Jason se uita la ea prosteşte, cu ochii larg deschişi şi gura uşor întredeschisă, iar Leigh îi luă lui Courtney mîna şi i-o strînse cu afecţiune.

– Courtney, tu nu realizezi, dar aceasta e o ocazie importantă. În mod normal, Jason e vestit că spune lucruri care îi fac pe oameni să arate, exact cum arată el acum.

Jason ajunsese la aceeaşi concluzie şi pentru moment se uita la Courtney cu ceea ce părea să fie un sentiment neclar de teamă şi respect; apoi se lăsă pe spate şi îi zîmbi.

– Fac pariu că eşti o ţeapă în fund de prima categorie.

– Nu, îl corectă ea mîndră. Sînt o ţeapă în fund de *clasă mondială*.

Deoarece Jason şi Courtney păreau că au încheiat un armistiţiu destul de cordial, Leigh se sprijini de spătarul sofalei şi se acoperi cu un şal de caşmir de culoarea piersicii, pe care îl mai folosise şi înainte.

În jurul ei, vocile lor luau avînt şi se retrăgeau, ca valurile mării.

Ochii i se închiseră....

Se trezi tresărind, cînd Jason o sărută pe obraz.

– Plec. Ego-ul meu nu mai poate suporta alt afront. Nu numai că gazda mea a adormit în timp ce eu vorbeam, dar puştoaica asta enervantă tocmai m-a uşurat de cincizeci de dolari, după două mîini de gin-rummy la bucătărie.

Cînd plecă, Leigh îi ascultă o vreme pe O'Hara şi Courtney jucînd cărţi la bucătărie; apoi se forţă să se ridice. Michael Valente putea să sosească oricînd şi ea hotărî să-şi dea cu puţină apă rece pe faţă şi să-şi perie părul. De aproape o săptămînă, era îngrozitor de încordată, incapabilă să doarmă, vibrînd în interior, cît şi în exterior. Iar acum, de abia putea să pună un picior înaintea celuilalt.

24

În ziua următoare localizării cabanei, Shrader şi Littleton au avut nevoie doar de o oră, pentru a obţine de la tribunalul local o copie de pe evidenţele impozitelor pe proprietăţi, cu numele proprietarilor şi ultima adresă cunoscută.

Mai avură nevoie de încă două zile, pentru a-l localiza pe moştenitorul proprietarului decedat, un nepot care naviga cu yahtul în Caraibe. Duminică dimineaţa la şapte, în sfîrşit a răspuns la telefonul lui Shrader, pe radioul ambarcaţiunii lui. I-a spus acestuia tot ce putea să-şi aducă aminte despre proprietatea bunicului său din Catskills, inclusiv despre existenţa unui mic garaj construit pe o coastă de deal, la începutul anului 1950. Iniţial destinat drept adăpost împotriva bombelor, fusese săpat în stîncă, susţinut de bîrne şi căptuşit cu rafturi, unde erau odată depozitate cutii cu alimente şi provizii de urgenţă.

După aceasta, îi luă mai puţin de o oră şerifului districtual, pentru a descoperi intrarea în garajul-adăpost de bombe. Uşile se deschideau în afară şi zăpada de pe coasta dealului alunecînd în jos, se adunase într-un morman gigantic, ce trebuia înlăturat complet la bază, pentru a le putea deschide. După o oră de curăţat zăpada din greu, şeriful a putut în sfîrşit să deschidă un canat al uşii, destul de mult pentru ca raza lanternei lui să pătrundă în întunericul cavităţii din coasta dealului.

Patru litere strălucitoare din crom îi săriră în ochi: JEEP.

25

La o oră de la descoperirea Jeep-ului, Shrader o luă pe Sam din apartamentul ei, dar medicul legist şi CSU se aflau deja la faţa locului, cînd au sosit ei. Trase maşina într-un spaţiu din spatele mai multor vehicole parcate pe drumul principal şi, cu Sam în frunte, porniră în jos pe cărarea alunecoasă, croită în zăpadă încă de vineri de picioare încălţate în bocanci.

Cabana era ascunsă după o colină apropiată, acoperită de copaci înalţi, poziţie ce o adăpostea din spate, în timp ce permitea o vedere spectaculoasă şi neobturată a peisajului montan din faţă. Garajul-adăpost de bombe se afla după colţ şi în coasta aceluiaşi deal.

– Cine s-ar fi gîndit că există o gaură în afurisitul ăsta de deal, în spate? comentă Shrader pe cînd treceau de cabană, urmînd o cărare proaspătă ce înconjura înălţimea.

McCord stătea exact în faţa uşilor deschise ale garajului privind unitatea *NYPD* ce se ocupa de locul crimei, care parcurgea metodic interiorul îngust, adunînd probe şi făcînd fotografii. Alţi doi membri ai unităţii stăteau afară cu el, aşteptînd să intre şi ei, cînd se va elibera spaţiul.

– Ce avem aici? îl întrebă Shrader pe McCord.

Acesta fu gata să răpundă, cînd specialistul în prelevarea de probe, un bărbat masiv, cu obrajii roşii şi căşti la urechi, trecu pe lîngă intrare şi i se păru că întrebarea i-a fost adresată lui.

– Avem un cadavru, Shrader, rosti vesel Herbert Niles. Un cadavru frumos, perfect conservat, mulţumită acestui congelator subteran, în care a stat. Nu e la fel de frumos acum, ca pe carnetul lui de şofer, dar în mod clar e Logan Manning. În timp ce vorbea, specialistul intră în garaj, se aplecă în interiorul Jeep-ului şi cu grijă ridică întîi o mînă a cadavrului apoi alta, ştergînd fiecare dos de palmă, degetele şi palmele cu tampoane lipicioase, folosite la prelevarea urmelor de nitraţi aflate în reziduurile prafului de puşcă. De

asemenea, continuă el, avem în tîmpla dreaptă ceea ce pare a fi o rană de glonţ, făcută de el însuşi....

Sam se dădu de-o parte, căpătînd astfel o viziune perfectă asupra cadavrului de bărbat prăbuşit pe jumătate între volan şi portiera şoferului, cu geamul de lîngă capul lui stropit din abundenţă cu sînge şi materie cerebrală şi cu geamul din dreapta, de lîngă locul pasagerului, intact şi parţial deschis.

– Arma? întrebă Shrader.

– Există un pistol de treizeci şi opt, cu care s-a tras recent, şi două cartuşe goale lîngă piciorul victimei.... Niles făcu o pauză, pentru a băga ultimul tampon lipicios într-o pungă pentru probe şi a nota de pe ce parte a mîinii a fost luată. Un glonţ i-a pătruns în ţeastă şi a ieşit pe partea stîngă, traversînd geamul din partea şoferului şi oprindu-se în peretele stîng.

– Dar ce spui de al doilea glonţ? întrebă Shrader.

– Cred că putem deduce, în mod rezonabil, că nu el l-a tras pe cel de al doilea, *după* ce şi-a zburat creierii. Aceasta poate să însemne că şi-a tras în cap şi a ratat primul foc, sau – mai probabil – şi asta e teoria pe care o prefer eu – a tras primul foc acum un an, într-o doză goală de bere, de pe un gard.

Pînă a fost transferată la *Omucideri*, Sam lucrase numai cu alţi doi specialişti în prelevarea de amprente, ambii la fel de lipsiţi de umor ca şi treaba pe care o făceau. Herbert Niles avea în sarcină biroul specialiştilor şi, în ciuda comentariilor lui, de dragul de a vorbi, era recunoscut ca fiind cel mai conştiincios şi mai serios specialist. Se uită la McCord, dar el îl privea pe unul din oamenii CSU, care încetase să ia fotografii şi folosea o lanternă ca să inspecteze cutiile şi containerele ciudate de pe rafturile de fier. Căuta cel de al doilea glonţ.

Niles ieşi din Jeep şi îşi scoase mănuşile de cauciuc.

– Lumina e proastă în gaura asta şi bateriile Jeep-ului sînt moarte, aşa că nu putem folosi farurile. CSU au mai multă lumină cu ei, dar nu e loc şi pentru ei înăuntru, pînă nu scoatem vehicolul afară. Se uită la bărbaţii care aşteaptau afară alături de McCord. Eu am terminat. Duceţi-vă şi

împingeţi vehicolul afară; apoi îl vom băga pe domnul Manning în sacul de plastic pentru cadavre, îl vom eticheta şi îl voi duce acasă. După asta, locul e al vostru. Se uită la McCord. Presupun că primul lucru pe care vei dori să-l afli mîine dimineaţă, este ce am descoperit pe tampoane, Mack? În loc să răspundă, McCord ridică din sprîncene. Niles oftă. E în regulă – am să-ţi comunic în patru ore. Asta îmi dă mie trei ore şi jumătate pentru a ajunge în oraş şi o jumătate de oră să studiez tampoanele la microscop. Presupunînd că tipul decedat nu s-a încălzit înăuntru în ultima săptămînă, orice urme de praf de pe mîini se află încă acolo şi tampoanele le-au prelevat. Va trebui să aştepţi pînă mîine, pentru a compara amprentele şi a începe restul proceselor. Să nu te aştepţi la prea multe din partea mea, adăugă el. Cadavrul lui Manning s-a păstrat perfect, fără nici un semn aparent de deteriorare.

– Nici o problemă, rosti McCord. Detectiva Littleton şi-a dat deja seama cînd a murit Manning. Era pentru prima oară cînd se uita la Sam, de cînd sosise. Nu-i aşa?

Sam îşi lăsă ochelarii de soare în jos pe nas şi-l privi pe deasupra lor, plină de reproş pentru că a supus-o unei alte ironii.

– Am stabilit data morţii ca fiind duminica ce a trecut, între orele cincisprezece după-amiază şi trei dimineaţa următoare – probabil că mai aproape de duminică, orele cincisprezece.

– Cum ai ajuns la această concluzie? întrebă Niles.

– În garaj, pe Jeep erau cîţiva centimetri de zăpadă, ceea ce înseamnă că Manning a băgat vehicolul înăuntru cîndva după orele paisprezece, cînd zăpada a început să cadă cu adevărat. La ora trei dimineaţa erau aproximativ 45 cm de zăpadă pe pămînt, aşa că mormanele au blocat complet uşile, împiedicîndu-l să mai mişte vehicolul, nici înainte nici înapoi. Uşile erau blocate de zăpadă şi în această dimineaţă, ceea ce înseamnă că a stat tot timpul acolo, înăuntru.

– Mie mi se pare corect, rosti Niles notînd orele fixate de ea.

McCord voia să se uite iar în interiorul cabanei.

– M-am uitat peste fotografiile luate săptămîna trecută de criminalişti, i se adresă lui Littleton, dar aş dori ca tu şi Shrader să-mi arătaţi ce aţi văzut şi să subliniaţi unde se afla totul.

De cîteva minute stăteau în camera principală discutînd despre paharele din chiuveta bucătăriei şi prezenţa unui singur sac de dormit, cînd unul din tipii de la unitatea de criminalişti băgă capul pe uşa deschisă.

– Avem cel de al doilea glonţ, locotenente.

Toţi trei se întoarseră deodată.

– Unde era? întrebă McCord.

– Înfipt în lemnăria peretelui din dreapta garajului.

Jeep-ul fusese împins afară, pentru a se lua amprente şi a se căuta fibre, ceea ce făcuse loc înăuntru bateriilor cu voltaj mare ale unităţii de criminalişti.

– L-am fi descoperit imedait, dacă am fi putut să facem mai deveme lumină înăuntru. Se îndreptă spre peretele din dreapta şi arătă o gaură proaspătă în scîndură, cam la 1,40 m deasupra pardoselii.

– Era ceva pe raft în faţa lui? întrebă Sam.

– Nu. Nimeni n-a încercat să-l ascundă. Nu l-am putut vedea, pînă n-am luminat locul.

În tăcere, Sam măsură înălţimea nou descoperitei găuri şi se întoarse, comparînd-o cu înălţimea geamului deschis de la portiera pasagerului Jeep-ului.

– Interesant, nu-i aşa? rosti Shrader ajungînd la aceeaşi părere, la care ajunsese şi ea. Presupun că geamul dinspre pasager era coborît cînd aţi ajuns aici? întrebă Shrader.

– Dacă e coborît acum, era coborît şi cînd am ajuns noi aici.

– Acesta a fost un da categoric? întrebă nerăbdător Shrader. Ori era un „aşa cred, trebuie să fi fost, probabil că a fost"?.

– Geamurile se închid electric şi bateria e moartă, aşa că trebuie că era coborît, cînd au ajuns ei aici, sublinie Sam cu voce blîndă.

– Ştiu asta, rosti Shrader iritat. Doar că nu mai vreau să ascult nici un alt răspuns de la vreun deştept, în ziua mea liberă.

– Categoric era coborît, cînd am ajuns noi aici, detectiv, veni un răspuns mai respectuos.

– Mulţumesc, replică Shrader.

La o oră după ce Niles plecă cu cadavrul lui Manning, Sam şi Shrader urcară pînă la drumul principal, în urma lui McCord.

– E paisprezece şi jumătate, rosti acesta. Cînd vom ajunge înapoi în oraş, Niles trebuie să ştie deja daca Manning ţinea în mînă pistolul de treizeci şi opt sau nu, cînd s-a tras. Odată ce ştim asta, putem să o sunăm pe văduva lui şi să vedem cum primeşte noutăţile.

– Intenţionez să vă las pe voi doi să vă ocupaţi de asta, i se adresă Shrader. Astăzi a trebuit să ratez petrecerea de aniversare a nepoatei mele şi mi-ar plăcea măcar să trec sa o văd, înainte de a se culca. E în regulă, dacă merge Sam cu tine?

– E bine, acceptă McCord.

Atracţia neaşteptată de ieri pentru McCord o surprinsese şi o neliniştise pe Sam, în aşa măsură încît făcu un efort plin de voinţă şi încununat de succes, pentru a raţiona şi a şi-l scoate din minte, pînă cînd se culcase. Ca rezultat, putu să petreacă trei ore şi jumătate în maşină cu el, vorbind despre nimic deosebit, fără să se confrunte cu mai mult de o slabă şi neporivită vibraţie a conştiinţei sexuale. Între ei n-au mai existat tachinări, pe drumul înapoi spre oraş, nici replici spirituale stimulatoare sau comentarii personale.

Curînd, înaine de orele optsprezece, McCord opri la un magazin convenabil, ca să cumpere un sandvici şi în timp de Sam aştepta în maşină, telefonă Herbert Niles. Încă mai examina ultimul glonţ la microscopul electronic, dar era nerăbdător să-i împărtăşească lui Sam ceea ce găsise, cînd aceasta ridică celularul lui McCord de pe scaun şi răspunse.

– N-au existat reziduri pe palma dreaptă a lui Manning, îi spuse Niles, deci nu şi-a ridicat mîna pentru a se apăra, cînd a fost tras focul. Există reziduri pe degetele mîinii drepte, deci fără îndoială mîna lui se afla pe armă, cînd s-a tras cel puţin unul din aceste focuri. Dar ştii unde altundeva aş fi găsit reziduri, dacă ar fi tras el focurile cu ama aceea, fără niciun „ajutor"?

Sam numi singurul loc, care trebuia tamponat.

– Pe dosul mîinii lui.

– Adevărat. Mă uit la tamponul de pe dosul mîinii drepte chiar acum şi e perfect curat. Deci e vorba de o crimă, nu de sinucidere.

Sam încercă să nu pară prea surprinsă, aşa cum se simţea, cînd i-a relatat lui McCord ce a găsit Niles, cîteva minute mai tîrziu.

– A sunat Niles. Mîna altcuiva a acoperit-o pe a lui Manning şi a ţinut-o pe pistolul treizeci şi opt cînd s-a tras.

– Nu au existat reziduri de praf de puşcă pe dosul mîinii lui! Zîmbetul lui McCord era uşor şi plin de satisfacţie.

Sam scutură din cap.

– Nu. Singurele urme se află pe degetele mîinii drepte.

– Ştiam, rosti încet McCord. Ştiam că vom da peste asta, imediat ce criminaliştii vor scoate cel de al doilea glonţ din perete. Întotdeauna mă uluiesc.....

– Ce anume?

– Greşelile stupide facute de asasini.

26

Courtney îşi aruncă privirea la ceasul din bucătărie.

– E aproape şase şi eu am o mulţime de treabă, pentru cursul de mîine.

– Înseamnă că abandonezi? întrebă O'Hara uşurat, calculînd scorul. De ce să te opreşti acum, cînd încă mai am nişte bani în contul meu de pensie.

– Zi că am inimă bună.

– Eşti o trişoare. Îi jefuieşti de bani şi pe oamenii ăia la care stai?

Zîmbi în timp ce punea cărţile înapoi în cutia lor.

– Familia Donnelly e ori plecată, ori dorm.... Sună telefonul şi, pentru că Hilda se dusese la cinema, răspunse O'Hara. Cînd, o clipă mai tîrziu închise telefonul, era încruntat.

– E vorba de domnul Manning? întrebă Courtney îngrijorată.

– Nu. Era Michael Valente. E în hol. Doamna Manning îl aşteaptă.

– Cum e?

– Tot ce ştiu, este că e o mare belea pe capul doamnei Manning. Ai văzut ce s-a întîmplat, cînd au aflat reporterii că a fost cu el vineri în munţi. Ai fi putut să crezi că s-a culcat cu diavolul, sau aşa ceva, doar pentru că a fost în elicoptrul lui. Eu i-am însoţit pe amîndoi în fiecare minut şi nu s-a întîmplat nimic. Nimic. Doamna Manning nici măcar nu i-a spus pe numele mic.

– Nu auzisem nimic despre el, pînă nu am văzut tot materialul acela la ştiri, săptămîna asta, admise Courtney. Totuşi, bănuiesc că e cu adevărat faimos.

– Mda, din cauza nenumăratelor treburi urîte. Îţi datorez şaisprezece dolari. Scoase banii din buzunar şi îi puse pe masă.

– În ziua cînd ai fost cu ei, părea un tip rău?

– Lasă-mă să-ţi spun aşa – nu mi-ar plăcea să fiu în preajma lui, cînd îşi iese din fire. În ziua aceea, poliţiştii l-au sîcîit, în special un poliţist cu numele Harwell, şi lui Valente nu i-a plăcut. A rămas perfect liniştit..... însă ochii lui erau *perfect* reci.... Înţelegi ce vreau să spun.

Courtney era intrigată.

– Arăta ca un....ce.....ucigaş?

– Mda, poţi să spui şi aşa.

– Poate că ar trebui să rămîn, cît e el aici, doar ca să mă asigur că Leigh e bine?

Soneria de la uşa din faţă sună şi O'Hara îi înlătură sugestia.

– Cît stă, am să fiu eu pe aproape, dar nu cred că există ceva îngrijorător. Din ceea ce am citit de-a lungul anilor, e implicat într-o mulţime de afaceri necurate, dar nu a săvîrşit nici un act violent, de multă vreme.

– Ce frumos, rosti Courtney sarcastică.

– Ei bine, poate că va fi mai liniştitor ce-ţi voi mai spune.... rosti el făcîndu-i încrezător cu ochiul. În ziua aceea, în munţi, poliţiştii i-au spus doamnei Manning să aştepte pe drumul principal, în timp ce ei controlează cabana. Cînd nimeni nu s-a mai întors să ne relateze

situaţia, Valente a luat-o în braţe şi a dus-o prin zăpadă, pînă jos la cabană. Apoi a cărat-o tot drumul înapoi, pînă la drum. Cînd ea se află în preajmă, se transformă într-un adevărat Sir Galahad.

– Adevărat? Courtney răsuflă adînc. Ce...*interesant.*

– Am să te sun, cînd vom afla ceva despre domnul Manning, promise O'Hara, în drum spre living.

În loc să iasă prin uşa de serviciu spre bucătărie, Courtney se îndreptă în tăcere spre uşa ce ducea la sufragerie. Sprijinindu-şi umărul de tocul uşii, se uită gînditoare la bărbatul înalt, cu umeri laţi, care cobora treptele foaierului, spre living. Conform celor citite şi auzite despre el săptămîna aceasta, Michael Valente era tot atît de expert în ocolirea reporterilor, cum era şi în ocolirea tentativelor de a fi băgat la închisoare.

– E în mod cert o „adevărată figură", mai ales acum.

Deja avusese acces la unele informaţii „noi şi neobişnuite" despre el.

Ca subiect de interviu, se putea dovedi o fiinţă mult mai uluitoare decît papa sau peşedintele.

Îi studie zîmbetul solemn, în timp ce întindea ambele mîini spre Leigh şi zise:

– Am fost îngrijorat pentru tine.

Vocea lui o făcu pe Courtney să tresară. Avea o voce uimitoare, profundă şi clară. Dacă n-ar fi ales să fie infractor, ar fi putut să-şi folosească vocea cu mari avantaje la radio sau în televiziune.

Ieşi în calea lui O'Hara, cu ochii la cutia albă mare şi plată, pe care Valente i-o înmînase acestuia cînd a intrat. Strînsă sub braţ mai avea şi o pungă cafenie, răsucită la gură, despre care îşi închipui că poate conţine o sticlă cu ceva alcool.

– Eşti tot aici? întrebă Joe surprins.

– Plec, dar am vrut să-i arunc personal o privire lui Valente, răspunse ea urmîndu-l în bucătărie. Ce e în cutie?

– Nu ştiu, răspunse el punînd-o pe blat. Dar dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că e o pizza.

– I-a adus o *pizza?* exclamă Courtnei rîzînd înăbuşit. O *pizza?* E proprietarul unui elicopter şi al unui întreg cvartal

de clădiri în New York City – mi l-aş fi închipuit la o masă de şapte stele la *Le Cirque,* poate cu o brăţară de diamante bătătoare la ochi, pe post de inel pentru şervet.

– Adevărat? Bănuiesc că ştii mai multe despre el decît mine.

– Nu ştiu multe, sau aproape nimic, dar intenţionez să fac nişte sondaje. Luă capacul cutiei albe şi plate şi se cutremură de repulsie. Vai de mine!

În toiul încercării de a-şi da seama cum se poate pune în funcţie un cuptor, O'Hara se uită peste umăr, să vadă cărui motiv i se datora exclamaţia ei.

– E o pizza crudă, rosti ea, arătînd acuzatoare obiectul, acoperită de un crevete uriaş. Se cutremură din nou. Cît de italienească e treaba asta?

– Nu ştiu. Mie îmi place pizza cu ardei iute.

– Urăsc creveţii sub orice formă. Deschise punga de hîrtie cafenie, scoase sticla cu vin roşu dinăuntru şi cercetă eticheta. Tipul ăsta e realmente sucit. Bea vin roşu de trei sute de dolari sticla, cu pizza cu creveţi.

Mintea lui O'Hara era la sarcina primită.

– Valente mi-a spus să o bag în cuptor. În mod normal, i-aş fi spus să-şi vadă de treburile lui, dar doamna Manning n-a pus nimic în gură toată ziua. Ştii cum se dă drumul la cuptorul ăsta?

– Cît de greu poate fi? răspunse Courtney schimbînd locul cu O'Hara, care începu să scoată dopul sticlei, în mijlocul blatului. Pentru un scurt moment, ea studie mulţimea de cadrane şi butoane de deasupra celor patru cuptoare de oţel, fără nici o pată, încastrate în peretele de cărămidă, mintea ei agilă calculînd rapid probabilităţile.

– Acesta, rosi ea emfatic. Şi schimbă timpul la ceas.

27

– Nu ştiu unde îşi tine Logan lucrurile, îi explică Leigh lui Michael Valente, în timp ce aprindea luminile din biroul lui Logan. Se îndreptă spre birou şi se aşeză pe scaunul de piele. Biroul lui Logan era atît de unic şi chinuitor de

personal, încît ei i se părea greşit să se aşeze la biroul lui sculptat, din secolul optsprezece.

Încercînd să nu stăruie asupra acestui gînd, întinse mîna pentru a trage sertarul din mijloc. Acesta era încuiat. Încercă apoi sertarele din partea dreaptă. Erau şi acestea încuiate. La fel şi sertarele din stînga. Stînjenită, ridică ochii.

– Regret. Nu ştiam că sînt încuiate. Cu capul Leigh indică un perete, în care erau incastrate fişete, cu partea din faţă de stejar, apoi se ridică. Poate că hîrtiile pe care le cauţi sînt în unul din acestea.

– Nu te pripi; eu nu mă grăbesc, rosti el politicos, dar ea îi putea simţi privirea în timp ce traversa camera şi se simţi stingherită. Şi *vocea* lui o neliniştea. Sau poate că nu se simţea liniştită pentru faptul că era aici. Şi realiza pentru prima oară că soţul ei încuia tot, în propria lui casă.

Şi fişetele erau încuiate.

– Cred că Brenna, secretara mea, ştie unde ţine Logan cheile. Se aşează din nou la biroul lui Logan şi o chemă pe Brenna la telefon. Era acasă. Brenna ştia că Logan îşi ţinea biroul şi fişetele încuiate, dar nu avea idee unde putea Leigh să găsească cheile. Mă simt foarte prost că trebuie să pleci cu mîinile goale pentru a doua oară, adăugă Leigh făcînd o pauză pentru a stinge luminile din birou.

– Să nu te simţi. Pot să aştept documentele de care am nevoie, pînă găseşti cheile.

Leigh intră din nou în living şi se opri la sofa, oscilînd dacă să-l invite să stea jos cîteva minute, sau să îl conducă la uşă.

– Nu-mi amintesc dacă ţi-am mulţumit, că mi-ai permis să-ţi folosesc elicopterul, săptămîna trecută, şi pentru că m-ai cărat în braţe prin zăpadă.

Dîndu-şi la o parte marginile sacoului sport, el îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor.

– De fapt, există un mod prin care poţi să-mi mulţumeşti pentu tot. Cînd ai mîncat ultima dată?

– Nu mi-a fost foame.

– Am senzaţia că acum ar fi cazul. Pentru a-mi mulţumi, aş dori să cinezi cu mine în seara aceasta.

– Nu, eu....

– Eu n-am mîncat de la micul dejun, o întrerupse el. Am adus ceva cu mine. În ce parte e bucătăria?

Leigh căscă gura la el, uluită şi plictisită de pretenţia lui. Tunsoarea lui scumpă, sacoul de comandă şi cravata de trei sute de dolari îi dădeau un aer de eleganţă prosperă, bine hrănită, dar nimic nu putea să compenseze forţa de granit a trăsăturilor, sfidarea aspră din maxilarul dur, sau strălucirea rece de prădător, pe care o observase în ochii lui de ambra, cînd l-a insultat Harwell. Din greşeală, Logan îl considerase pe Michael Valente un om de afaceri îmblînzit şi uşor de descifrat, dar nu era aşa. Nu era deloc aşa.

Pe de altă parte, săptămîna trecută avusese o mulţime de necazuri din cauza ei, aşa că îi arătă drumul spre bucătărie.

Camera era mare şi goală, dar toate cele patru cuptoare erau aprinse şi două pahare de vin se aflau pe blat, alături de farfurii, şervete şi un cuţit mare. Valente îşi scoase haina şi o puse pe spătarul unui scaun; apoi îi oferi unul din pahare.

– Bea puţin, ordonă el, cînd ea dădu din cap şi fu gata să-l pună jos. O să te ajute.

Leigh nu era sigură la ce îşi închipuia el că o va ajuta, dar luă două înghiţituri, deoarece era pur şi simplu prea obosită pentru a opune prea multă rezistenţă, mai ales la ceva aşa lipsit de importanţă. Simţi efectul vinului tare, în cîteva minute.

– Mai ia puţin. Fă-o pentru mine.

Ea mai luă o înghiţitură.

– Domnule Valente, e foarte frumos din partea ta, dar nu mi-e foame şi şi nici sete.

El o privi într-o tăcere speculativă, cu un pahar de vin în mîna dreaptă şi cu mîna stîngă băgată adînc în buzunarul pantalonului.

– În aceste circumstanţe, cred ar fi mult mai potrivit dacă mi-ai spune pe numele mic.

Un nod de tensiune nervoasă i se răsuci lui Leigh în stomac. Vocea lui.....ochii lui....atitudinea lui.

– Sînt de fapt o persoană destul de formalistă.

În loc să comenteze, el se întoarse şi se îndreptă spre cuptoare. Aplecîndu-se uşor, studie ce era înăuntru, prin geamul uneia din uşi.

– Sînt curios în legătură cu ceva, rosti el cu spatele la ea.

– Ce anume?

– Ţi-am trimis un coş cu pere la spital. L-ai primit?

Şocată şi stînjenită, Leigh îi privea fix spatele.

– Da, l-am primit, doar că nu avea nici o carte de vizită. Regret. Nu mi-am dat seama că tu le-ai trimis.

– Asta explică totul, rosti el.

– Îmi plac perele.... începu Leigh intenţionînd să-i mulţumească acum.

– Şiu că-ţi plac.

Nelinişea ei se accentuă.

– De unde ştii?

– Ştiu o mulţime de lucruri despre tine. Mai ia puţin vin, Leigh. În creierul ei se declanşă alarma.Vocea asta. Cunoşea această voce! Rememoră ordinele lui scurte, alături de altele asemănătoare: *Îmbracă asta pentru mine.... bea asta...iubeşte-mă...mai ia puţin... fă-o penru mine...* Ştiu că-ţi plac perele, că-ţi place pizza cu creveţi şi urăşti cele mai multe legume, continuă el cu spatele la ea. Ştiu că te arzi cu uşurinţă cînd stai la soare şi îţi displace orice săpun cu parfum puternic. De asemenea, ştiu că nu eşti o „persoană" formalistă. Făcu o pauză, penru a lua două suporturi de vase ce se găseau lîngă cuptoare. În spatele lui, Leigh luă de pe blat cuţitul cel mare, cu inima bătîndu-i năvalnic de frică şi furie. Putea să audă zgomotul slab al televizorului – transmitea o cursă auto – venind din camera lui O'Hara prin hol, de după colţ. Nu credea că Joe ar putea să o audă, dacă ar striga. Adevărul e, adăugă Valente în timp ce scotea pizza şi o aranja pe blatul de granit, că eşti amabilă de felul tău şi lipsită de afectare. Îţi dedici timpul pentru a vorbi cu cine îţi închipui că e singur, sau are nevoie să fie mîngîiat; nu poţi să răneşti sentimentele nimănui şi vei renunţa la drumul tău, pentru a găsi ceva ce i-ar plăcea cuiva. Inclusiv mie.

Se întoarse şi văzu cuţitul din mîna ei.

– Ieşi afară de aici! şopti Leigh cu sălbăticie. Ieşi afară din casa mea, înainte de a striga după ajutor şi a chema poliţia.

– Pune cuţitul ăla jos! Ce dracu' nu e în regulă?

– Tu eşti hărţuitorul! Tu erai! Îţi cunosc vocea. Tu îmi trimiţi flori şi cadouri.....

– *Nu* sînt hărţuitoul tău....

Leigh se dădea înapoi, spre telefonul de pe peretele de lîngă vestibul, iar el înaintă spre ea urmînd-o pas cu pas.

– Pere, sublinie ea acuzator. Pere şi pizza şi săpun!

– Articole de băcănie... obişnuiam să te privesc cînd le cumpărai.

– Mă priveai cumpărîndu-le, cînd mă urmăreai!

– Pune jos afurisiul ăla de cuţit! rosti el cînd ea se izbi de perete.

– Chem poliţia. Se răsuci şi înhăţă telefonul.

– N-ai să faci nimic de acest fel! Trînti receptorul pe locul lui, îl acoperi cu mîna şi îşi presă trupul de al ei, imobilizînd-o, atît pe ea cît şi cuţitul, între perete şi propriul lui trup. Acum dă drumul nenorocitului ăluia de cuţit, îi ordonă el la ureche, cu voce joasă şi înfricoşătoare. Nu mă face să te rănesc luîndu-ţi-l.

În loc să-i dea drumul, Leigh strînse mînerul şi mai tare în mînă. Destinul a făcut tot ce a putut ca să o tortureze. Nu-i mai era frică de nimic, de ce ar fi putut *el* să-i facă.

– Du-te dracului! şopti ea.

Spre neplăcerea ei totală, asta îl făcu să chicotească.

– Sînt încîntat să văd că nu mai înţepeneşti cînd eşti în pericol, iar eu sînt prea bătrîn ca să-ţi arăt din nou măiestria mea în luptă. Totuşi, în afară de asta, mi-e teamă că dacă-ţi dau drumul, o să mă împungi cu afurisitul ăla de cuţit, înaine de a-ţi putea spune cine sînt.

– Şiu cine eşti, ticălosule!

– Mă asculţi o clipă?

Leigh stătea înghesuită, cu obrazul drept lipit de perete.

– Am de ales?

Întrebarea îl amuză cu desăvîrşire.

– Tu eşti cea care ţine cuţitul. Tipul cu cuţitul hotărăşte întotdeauna primul ce se va întîmpla în continuare. E o regulă.

– Ai învăţat asta la închisoare? îl repezi ea, dar începuse să se simtă tot atît de prost, pe cît de furioasă.

– Nu, am ştiut asta cu mult înainte, replică el prietenos. Şi mi-am reamintit cu paispezece ani în urmă, cînd ai ieşit din băcănia *Angelini's* seara tîrziu, ducînd nişte pere şi pizza cu creveţi. În stradă, ai fost ameninţată de doi tipi. După aceea te-am condus acasă.

Tot trupul îi îngheţă.

– Falco? rosti după o clipă de stupoare. *Tu eşti* Falco?

El făcu un pas înapoi, astfel încît ea putu să se întoarcă şi să-i privească faţa cu ochii larg deschişi. El o luă de mînă.

– Acuma pot să iau cuţitul, dar nu cu vîrful înainte, glumi el.

Leigh i-l dădu, dar nu încetă să-l privească. Era o parte din trecutul ei şi simţea cum o năpădeşte un val de sentimentalism, deoarece revenise în viaţa ei, tocmai în acest moment atît de cumplit, încercînd să o „salveze" din nou, indiferent în ce fel putea – şi asta fără nici o apreciere din partea ei. Instinctiv îi întinse mîinile, simţindu-l apoape ca pe un părinte, cînd le luă într-ale lui.

– Nu pot să cred că eşti tu! Nu pot să cred că ascundeai o faţă ca aceasta sub barba aceea îngrozitoare. Ţi-ai schimbat şi numele. Ce mai face mama ta?

Zîmbi la efluviul de comentarii, un zîmbet rapid şi luminos, ce îi transformă trăsăturile şi o şocă pe Leigh amintindu-i totodată că se ţineau de mînă.

– Considerai că barba mea era îngrozitoare?

Îşi retrase repede mîinile, dar nu făcu nici o încercare de a se sustrage emoţiilor calde ale momentului.

– Bănuiam că ascundeai ceva teribil în spatele ei.

– O bărbie lipsită de forţă? sugeră el. Luă pizza de pe blatul de lîngă cuptoare şi o transferă pe masă. Acolo începu să o taie, cu acelaşi cuţit cu care îl ameninţase ea cu o clipă înainte.

Leigh se agăţă de această scurtă pauză în suferinţa cauzată de Logan şi întinse mîna după paharul cu vin de pe blat, care să o ajute.

– Posibilitatea unei bărbii lipsite de vlagă nu mi-a trecut niciodată prin minte. Mă gîndeam că s-ar putea să fie vorba de cicatrice de la.... El ridică privirea aşteptînd. De la bătăile tale din închisoare.

– Asta e bine, afirmă el scurt. În felul acesta nu ţi-ai închipuit că aş putea să am o bărbie bicisnică.

– Ce face mama ta?

– A murit.

– Regret nespus. Mi-a plăcut foarte mult de ea. Cînd s-a întîmplat?

– Cînd aveam zece ani.

– Ce?!?

– Mama şi tata au murit, cînd aveam zece ani.

– Atunci.... cine e doamna Angelini?

– Sora mamei mele. El luă farfuriile şi Leigh cără paharele de vin şi şervetele la masă. După ce părinţii mei au murit, familia Angelini m-a luat la ei şi m-au crescut împreună cu proprii lor fii.

– O, aşa! Atunci, ce mai face mătuşa ta?

– E foarte bine. A făcut pizza aceasta pentru tine şi m-a rugat să te salut din partea ei.

– E aşa de minunat – din partea amîndurora, rosti Leigh.

El înlătură subiectul fără comentariu şi întinse mîna după comutator, estompînd puţin strălucirea luminii de deasupra capului, înainte de a se aşeza vizavi de ea.

– Mănîncă, ordonă el şi luă în mînă paharul. Leigh observă că nu se atingea de pizza. Nu era flămînd, aşa cum declarase mai devreme. Fusese doar un şiretlic, pentru a se asigura că ea va mînca ceva. Era aşa de mişcată, încît încercă să facă asta şi *nu* încercă să se gîndească la motivul pentru care îi erau lui atît de necesare toate astea.

– Ţi-ai schimbat numele din Falco Nipote în Michael Valente?

El clătină din cap.

– Tu l-ai interpretat aşa.

– Vrei să spui că numele tău era Nipote Falco?

– Nu, vreu să spun că nu mi-am schimbat numele, tu l-ai schimbat.

– Dar astea erau numele cu care te striga doamna Angelini.

– *Nipote* în italiană înseamnă „nepot". *Falco* înseamnă „şoim". În vechiul nostru cartier, toţi aveam porecle. Vărului meu Angelo i se spunea „Dante", pentru că ura să i se spună Angel şi pentru că în mod categoric nici nu era un înger. Dominick era „Băiete", pentru că era.... Făcu o pauză să se gîndească la asta şi clătină confuz din cap – pentru că aşa i s-a spus înotdeauna „Băiete", chiar şi de către unchiul meu. Se uită după sticla de vin, realiză că se afla încă pe blat şi se ridică pentru a o aduce.

– De ce ţi s-a spus „Şoimul"? îl întrebă Leigh, în timp ce el turna în pahare.

– Angelo a început să-mi spună aşa, cînd eram doar nişte puşti. Era cu trei ani mai mare ca mine, dar eu voiam să mă ţin după el, în tot ce făcea. Pentru a mă înlătura din cale, m-a convins că am nişte ochi deosebit de buni – ochi de şoim – şi că tovarăşii lui aveau nevoie să fiu „ochitorul" lor. Am activat în această postură, pînă mi-am dat seama că toţi se distrau, numai eu nu.

– Cum se distrau?

– N-ai vrea să ştii.

Ea deveni serioasă. Avea dreptate – nu voia să ştie.

– Mulţumesc pentru toate faptele pline de amabilitate pe care le-ai făcut – şi vineri şi în seara aceasta. E aproape imposibil să cred că ai suferit atîtea neplăceri pentru mine.

– De ce?

– Pentru că acum paisprezece ani, de abia îmi răspundeai, cînd îţi vorbeam.

– Mă străduiam.

– Şi ce anume te împiedica?

*Logan mă împiedica,se g*îndi Michael Valente, dar nu o spuse. Nu voia să-i strice dispoziţia menţionîndu-l pe soţul, pe care nu avea să-l mai revadă viu niciodată.

– Poate că eram ruşinos.

Ea respinse afirmaţia, cu o singură şi emfatică mişcare a capului.

– M-am întrebat despre asta atunci, dar oamenii ruşinoşi nu sînt grosolani în mod deliberat. Cu cît eram eu mai

drăguţă cu tine, cu atît mai nepoliticos şi grosolan deveneai. După o vreme, era perfect evident că nu puteai să mă suferi.

– Era chiar aşa de perfect evident?

Leigh auzea ironia amuzată din tonul său, dar era preocupată de întrebări mai presante.

– De ce nu mi-ai spus cine eşti, sîmbătă noaptea la petrecere? La menţionarea sărbătoririi ei, Leigh nu mai putu să împiedica realitatea înfiorătoare a prezentului să-i pătrundă în gînduri. Uită întrebarea pe care i-o pusese şi privi pe fereastra de alături de ea, luptînd împotriva lacrimilor.

Cînd el îşi dădu seama ce i se întîmpla, făcu o divagaţie de la discuţia despre petrecere.

– Ţi-am spus cine sînt, în biletul pe care ţi l-am trimis cu perele.

Leigh încercă să se fixeze doar asupra acestui motiv.

– Trebuie că te-ai gîndit că eram incredibil de grosolană, că nu ţi-am menţionat asta, cînd m-ai dus în munţi, sau cînd ţi-am telefonat ieri, sau chiar astă-seară.

– Mi-am dat seama că ori nu ai citit biletul, ori că l-ai citit şi ai preferat să nu confirmi că m-ai întîlnit înainte, în nici un fel.

Leigh se uită la el calmă.

– N-aş fi făcut niciodată aşa ceva.

El îi susţinu privirea.

– Dacă nu cumva, în ultimii paisprezece ani, ai devenit „o persoană cu adevărat formalistă".

Primi amabila ironie cu un zîmbet uşor; apoi trebui să-şi muşte buzele pentru a-şi opri plînsul. Lacrimile erau aşa aproape de suprafaţă, în fiecare minut al fiecărei zile, încît – faptele drăguţe, vorbele pline de umor – puteau să o facă să plîngă fără veste.

28

Joe O'Hara intră în bucătărie exact în clipa în care Michael turna ce mai rămăsese din vin în paharul lui Leigh.

Cu o singură privire uimită, cuprinse luminile micşorate şi scena tihnită, şi încercă să se retragă.

– Scuzaţi-mă.....

– Aşteaptă, Joe – nu pleca, rosti Leigh nerăbdătoare să-i şteargă impresia făcută. Vreau să te recomand corespunzător domnului Valente.....

– Ne-am întîlnit deja, doamnă Manning. Îţi aminteşti? Vinerea trecută.

În ciuda suferinţelor ei serioase, Leigh rîse de expresia lui nedumerită.

– Sigur că-mi amintesc. Ce încerc să-ţi spun este că, vineri cînd l-am văzut, eu nu mi-am *amintit* că îl cunoşteam pe domnul Valente. Cu mulţi ani în urmă, cînd eram la colegiu şi locuiam în centru, el muncea în băcănia familiei lui din colţ şi eu obişnuiam să-mi fac cumpărăturile acolo. Avea barbă şi nu-i ştiam numele, iar mătuşa lui – despre care am crezut că e mama lui, pînă în seara aceasta – îmi prepara pizze cu creveţi!

Privira lui O'Hara se îndreptă spre sticla de vin goală, apoi se întoarse acuzator spre Michael Valente.

– Cît vin i-ai dat doamnei Manning să bea?

– Nu sînt beată, Joe. Încerc să-ţi explic de ce nu l-am recunoscut pe Michael pînă astăzi. Într-o seară, m-a salvat dintr-un atac – care putea să fie şi mai rău.

– Şi bănuiesc că probabil, după aceea, ai uitat să-l întrebi cum îl cheamă? sugeră Joe O'Hara, dar în loc să sune sceptic, tonul lui sugera că încerca să creadă incredibilul. Se apropie de masă, gata să accepte recomandarea formală, pe care Leigh, în starea actuală a minţii ei, simţea că e absolut necesară.

– Pe atunci îi ştiam numele, explică mai departe Leigh, dar pe vremea aceea toţi din cartierul lui Michael aveau porecle. Lui i se spunea pe atunci Şoimul – Falco în italiană – şi Falco era singurul nume pe care l-am cunoscut, pînă în seara aceasta.

O'Hara se întinse pentru a strînge mîna lui Michael Valente, dar vorbele lui conţineau o ameninţare de neconfundat pentru celălalt bărbat:

– Şi noi aveam porecle în cartierul meu, rosti el tăios. Porecla mea era „Mardeiaşul".

Leigh îşi înăbuşi hohotul de rîs, la răspunsul grav al lui Michael:

– Am ră reţin asta.

Cînd, puţin mai tîrziu, Hilda se înapoie din după-amiaza ei liberă, Joe O'Hara îi împărtăşi informaţiile despre Valente, în timp ce Leigh şi acesta îi priveau. Era singura alinare a suferinţei şi încordării, cunoscută de Leigh timp de o săptămînă. Şi care luă sfîrşit brusc, cînd sună telefonul.

Răspunse Hilda şi vorbi scurt cu cine era la aparat; apoi se întoarse încet spre masă.

– Detectiva Littleton şi detectiv-locotenentul McCord sînt în drum spre noi. Leigh sări de la masă şi se grăbi spre living, plină de speranţă şi teamă. În bucătărie, Hilda îl privi îngrijorată pe O'Hara şi coborî vocea. Detectiva Littleton voia să fie sigură că doamna Manning nu e singură. Voia să se asigure că e cineva cu ea....

– Asta nu sună prea bine, rosti O'Hara întorcîndu-se automat spre Michael Valente, pentru a-i afla părerea. Nu-i aşa?

– Nu, zise Valente cu buzele strînse. Nu e bine. Făcu un semn spre uşă. Voi amîndoi trebuie să mergeţi să staţi cu ea.

O'Hara nu sugeră ca Valente să li se alăture. Văzuse deja cum o trata pe Leigh poliţia, cînd era cu el. În loc de asta, Joe o luă pe Hilda de braţ şi intrară în living.

Micahel Valente rămase în afara razei lor vizuale, ascultînd vocile din living, incapabil să o protejeze – sau chiar să stea lîngă ea – în timp ce afla veştile, despre care era convins că o vor răni, mai profund decît orice cuţit de atacator.....

Leigh se uită la ambele feţe ale detectivilor încercînd să respingă în gînd ce îi spuneau.

– Greşiţi! Nu era în cabană. Am fost acolo. Aţi găsit pe altcineva!

– Regret, doamnă Manning, rosti detectiva Littleton. Nu există nici o îndoială. Cadavrul a fost descoperit în maşina lui, într-un garaj tăiat în stînca dealului din spatele cabanei.

Ochii strălucind de lacrimi deveniră şi mai mari, odată cu acuzaţia ce o îndurera:

– A îngheţat, în timp ce voi vă pierdeaţi timpul....

– Nu a murit îngheţat, îi confirmă fără emoţie omul care se prezentase ca detectivul McCord. Soţul tău a murit din cauza unui glonte tras în cap. Revolverul se afla pe duşumeaua automobilului.

Leigh scutură din cap cu sălbăticie.

– Ai înnebunit? Vrei să-mi spui că aţi găsit un om care s-a împuşcat în maşina lui şi credeţi că e soţul meu? Logan n-ar fi făcut asta niciodată! N-ar fi făcut asta niciodată, niciodată, *niciodată!*

Leigh nu credea nimic din tot ce i se spusese, dar... Logan era mort. Nu conta cît de mult stătea acolo încercînd să argumenteze, ştia deja că e mort. De mult ar fi venit acasă, la ea, dacă era viu. Ar fi înotat prin nămeţi, sau ar fi făcut autostopul, sau s-ar fi tîrît. Simţi braţul Hildei în jurul umerilor şi se apucă de tivul puloverului ei, ca o copilă înnebunită, care încerca să înţeleagă de ce o pedepseau maturii.

– NU s-a sinucis, mă auziţi? ţipă ea. Minţiţi. De ce minţiţi?

– Nici noi nu credem că soţul tău şi-a luat viaţa, rosti McCord direct. Vom şti mai multe mîine, dar la ora actuală, avem motive să credem că altcineva a apăsat pe trăgaciul revolverului.

Imaginaţia vie a lui Leigh alese acel moment pentru a-şi imagina o scenă oribilă – Logan, cu un revolver la tîmplă ţinut de cineva. Cineva care a apăsat pe trăgaci, punînd capăt vieţii lui. Punînd capăt vieţii ei. Camera începu să se clatine şi se apucă de mîneca Hildei. Ochii ei înotau în lacrimi arzătoare; se uită la chipurile celor doi detectivi şi dădu din cap, ca şi cum dacă dădea din cap spre Sam Littleton, putea să o forţeze şi pe aceasta să dea din cap şi să fie de acord cu ea.

– Greşeşte, nu-i aşa? Greşeşte. Spune-mi că greşeşte. Întinse mîna spre ea. Te rog, spune-mi.

Vocea blîndă a detectivei Littleton era plină de simpatie, dar sigură.

– Nu, doamnă Manning, nu greşeşte. Îmi pare foarte rău.

HILDA O BĂGĂ ÎN PAT, în seara aceea. O'Hara prepara două băuturi tari şi o făcu pe Hilda să bea una. O termină pe a lui şi o însoţi pe menajera cu inima frîntă pînă în camera ei, apoi se duse în propria lui cameră şi mai bău două pahare lăsîndu-l pe Michael Valente să plece singur.

La ora unsprezece, Joe se duse să se convingă că totul e încuiat. Era cam pe la jumătatea drumului ce traversa livingul tăcut, cînd realiză că Valente nu plecase. Stătea lipsit de confort pe un scaun cu speteaza dreaptă, în capătul cel mai depărtat al livingului, alături de vestibulul ce ducea la dormitorul principal. Stătea cu capul plecat, cu antebraţele sprijinite de coapse şi mîinile strînse neglijent în faţă. Asculta plînsetul îndurerat al femeii, ce pătrundea prin vestibul.

Rămăsese acolo, ca un centurion.

Cînd Joe se apropie tăcut încercînd să se hotărască ce să spună, Valente îşi frecă obosit faţa cu mîinile.

– Intenţionezi să stai acolo toată noaptea? întrebă încet Joe.

Celălalt îşi luă mîinile de pe faţă şi se uită la el.

– Nu, rosti apoi.

Dacă Joe n-ar fi băut paharele acelea, ar fi păstrat pentru el convingerile lui despre motivele celuilalt, dar băuse, aşa că nu o făcu. În loc de asta, zise:

– Ai putea tot atît de bine să te duci acasă şi să dormi puţin, Şoimule. Nu poţi face nimic, pentru a o proteja de chinul prin care trece în noaptea asta.

Valente nici nu confirmă nici nu negă interpretarea lui Joe, privind motivele pentru care se afla acolo. În loc de asta, se ridică şi încet îşi îmbrăcă sacoul, pe care îl pusese pe spătarul scaunului lui.

– În acest caz, Mardeiaşule, am să o las în grija ta.

29

– Ştiu că e o perioadă dificilă pentru tine, doamnă Manning, rosti Sam Littleton a doua zi dimineaţă, cînd ea şi

McCord se aflau în living. Shrader era la bucătărie interogîndu-i pe menajeră, pe şofer şi pe secretară. Vom încerca, să facem această vizită să fie cît mai scurtă posibil, continuă Sam. Există cîteva întrebări pe care trebuie să ţi le punem şi unele din ele ar putea fi neplăcute, sau chiar crude, dar te asigur că nu sînt decît rutină. Sînt aceleaşi întrebări pe care le punem fiecărei soţii, după un omor. Sam făcu o pauză aşteptînd un răspuns din partea femeii zdrobite şi palide de vizavi de ea. Doamnă Manning? o îndemnă.

Leigh îşi luă ochii de la steaua de mare din cristal, de la capătul mesei, de lîngă cotul lui McCord. Vara trecută la Newport, Logan se îndrăgostise de frumoasa piesă de cristal, iar ea cumpărînd-o îi făcuse o mare surpriză.

– Scuză-mă. Mă gîndeam la altceva. Ce vrei să mă întrebi?

– Acum, că ai avut la dispoziţie cîteva ore să te obişnuieşti cu tragica noutate a morţii soţului tău, poţi să te gîndeşti la vreun motiv pentru care cineva ar fi vrut să-l ucidă?

Cîteva ore să mă obişnuiesc,se gîndi Leigh nevenindu-i să creadă. Avea nevoie de cîteva vieţi pentru a se obişnui.

– Am rămas treaza toată noaptea gîndindu-mă la asta şi singurul lucru care mi se pare că are sens este că a fost un fel de întîmplare oribilă, neplănuită. Poate că vreun vagabond dezaxat locuia acolo şi s-a simţit – a crezut – că locul îi aparţine. Apoi, cînd l-a văzut pe Logan cărînd în casă unele lucruri şi băgîndu-şi maşina în garaj, şi-a luat revolverul şi l-a ucis.

– Din păcate, teoria această nu e sprijinită de fapte, îi spuse Sam. Revolverul de calibrul treizeci şi opt, găsit pe podeaua vehicolului soţului tău, e înregistrat pe numele lui. Cînd Leigh se uită la ea, Sam adăugă: ştiai că soţul tău posedă o armă?

– Nu. Habar n-am avut. Leigh nu putea, *nu voia* să creadă că cineva plănuise cu anticipaţie să-i ucidă soţul. Dacă un psihopat locuia în cabană, atunci e posibil să-l fi urmărit pe soţul meu pînă la maşină şi, cînd Logan a scos pistolul, s-a dat o luptă şi arma s-a descărcat accidental.

În mod evident, detectiva Littleton se gîndi că teoria lui Leigh era prea hazardată, pentru că o ignoră şi puse altă întrebare:

– Poţi să te gîndeşti la vreun motiv, din cauza căruia soţul tău a simţit nevoia să aibă o armă?

Leigh încercă să se gîndească la o explicaţie, indiferent cît de bizară. După cîteva clipe, rosti încet:

– În ultimii cîţiva ani, Logan a făcut afaceri în construcţii comerciale. Ştiu că erau implicate şi uniunile sindicale şi, din cîte am citit, lucrurile puteau.... Leigh se opri. Nu, aşteaptă! Eram hărţuită! Acesta e motivul pentru care Logan a cumpărat arma.

– Cînd ai fost conştientă, pentru prima oară, de existenţa acestui hărţuitor?

– Acum vreo două luni. Am reclamat la poliţie. Trebuie că există dovada.

Sam notă ceva, dar ştia deja că sesizarea către poliţie fusese făcută în septembrie, la şase luni *după* ce Logan Manning cumpărase revolverul.

– Cum ai descrie relaţia cu soţul tău? Eraţi un cuplu fericit?

– Da. Foarte.

– Avea încredere în tine?

– Sigur că da.

– Gîndeşte-te bine. A menţionat vreodată că e îngrijorat în legătură cu ceva – probleme de afaceri, de exemplu.

– Afacerile lui Logan se desfăşurau extrem de bine. Mai ales în ultimii doi sau trei ani. Nu a avut nici o problemă de serviciu.

– Părea preocupat?

– Nu mai mult ca de obicei.

– Te-ar deranja dacă vorbim cu salariaţii de la biroul lui? Întrebarea era pur retorică, pentru că McCord întocmise deja lista cu numele funcţionarilor şi îi împărţise între Sam, Shrader şi el însuşi, pentru a-i chestiona ulterior.

– Vă rog, vorbiţi cu cine vă place, afirmă Leigh. Faceţi tot ce credeţi că e nevoie să faceţi.

– În cine altcineva avea soţul tău încredere, în afară de tine?

– În nimeni.

– Nu avea prieteni apropiaţi?

– Noi eram cei mai apropiaţi prieteni, unul pentru altul.

– Aşa! Înseamnă că nici tu nu ai prieteni apropiaţi? Oameni în care să ai încredere?

Spusese aceasta în mod deliberat, menit să o facă pe Leigh să se simtă o singuratică şi antisocială, dacă nu putea să vorbească nici măcar de un singur prieten; şi tactica funcţionă.

– Fac parte din show-business şi cei mai mulţi dintre prietenii mei sînt din lumea spectacolului şi a artelor. Aceştia tind să fie oameni care se bucură de publicitate, mai mult decît de izolare, aşa că nu sînt prea buni la păstrarea secretelor – al lor sau al meu. Am învăţat să nu mă încred în nimeni, dacă nu vreau să apară în coloanele lui Liz Smith din *Enquirer.*

Detectiva Littleton dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles pe deplin, dar cuvintele ei dovediră că avea un singur gînd frustrant în minte:

– În conformitate cu un articol pe care l-am citit în pagina şase din *Post* despre petrecerea ta aniversară, au venit peste trei sute de invitaţi să te celebreze. Tu sau soţul tău îl cunoşteaţi destul de bine pe vreunul din ei, pentru a-i încredinţa ceva, cîndva?

Leigh realiză că, dacă nu-i dădea nişte nume, detectiva s-ar putea să continue să insiste pe această temă pînă la noapte, aşa că mintal derulă cîteva aspecte de la petrecerea ei şi îi dădu numele primilor oameni care îi veniră în minte:

– Jason Solomon e prieten cu mine.

– Atît personal, cît şi de serviciu?

– Da. Sybil Haywood e o altă prietenă; aşa şi Theta Berenson.....

– Pictoriţa?

– Da. O! Şi Sheila Winters. Este şi prietena mea şi a soţului meu.

Sam îşi notă.

– Doctoriţa Winters? A avut soţul tău probleme serioase de sănătate?

– Nu. Sheila e psihiatru.

McCord interveni pentru prima oară.

– Eraţi pacienţii ei?

Leigh se simţi prost în privinţa întrebării; căzuse singură în capcană.

– Am văzut-o de cîteva ori acum cătiva ani, în calitate de pacienţi. Acum este doar o simplă prietenă apropiată.

– Cine a avut nevoie de psihiatru? întrebă McCord fără menajamente. Tu sau soţul tău?

Leigh era gata să-i spună să-şi vadă de treburile lui şi ar fi făcut-o, dacă Sam Littleton n-ar fi intervenit imediat:

– Nu trebuie să răspunzi la întrebarea aceasta, doamnă Manning, dacă te face să te simţi prost. Locotenentul McCord şi cu mine n-am colaborat înainte, dar după cîte îmi dau seama şi după cum a sunat întrebarea, el este unul din acei oameni, care îşi fac un titlu de glorie să lase o răceală să se transforme mai bine în pneumonie, decît să consulte un medic. Probabil că îşi schimbă personal uleiul la maşină şi-şi scoate singur dinţii, în loc să meargă la dentist. Îi zîmbi cald lui Leigh. Spre deosebire de locotenent, eu ştiu că oamenii inteligenţi, foarte ocupaţi şi care-şi permit, preferă de obicei să-şi economisească timpul şi efortul consultînd un specialist în orice domeniu, indiferent dacă e mecanică auto, tehnologia computerelor, sau – îşi transferă zîmbetul spre omul de lîngă ea – sau medicină.

Perfect de acord cu Sam, Leigh se simţi obligată să explice de ce era bună teoria detectivei Littleton privindu-l pe superiorul ei, aşa că explică motivul minor, pentru care Logan şi cu ea au consultat-o pe Sheila.

– Logan nu era în stare să-şi încetinească ritmul muncii şi să se bucure de viaţă. Sheila l-a ajutat foarte curînd să realizeze că, se lipsea de unele din cele mai bune lucruri din viaţă muncind aşa din greu.

Detectiva Littleton se aplecă nerăbdătoare înainte.

– E posibil ca soţul tău să-i fi mărturisit doctoriţei Winters – în calitate de prietenă – că a cumpărat o armă şi de ce a cumpărat-o?

– Nu ştiu. Mă îndoiesc. Sheila şi Logan au luat din cînd în cînd un prînz împreună, dar era pură socializare. Proveneau din acelaş mediu şi aveau o mulţime de cunoştinţe

comune. Am sunat-o pe Sheila în dimineaţa aceasta şi i-am spus de Logan. Mi-ar fi zis, dacă el ar fi menţionat vreodată că şi-a cumpărat o armă.

– Poate nu simţea că e în stare, sau că trebuie. Te deranjează dacă vorbim şi noi cu ea?

Leigh scutură din cap.

– Nu, dar sînt sigură că Logan a cumpărat arma din cauza hărţuitorului meu.

Expresia detectivei Littleton deveni sumbră.

– Voiam să-ţi împărtăşesc această veste, doamnă Manning: soţul tău a cumpărat arma în martie – cu şase luni înainte ca hărţuitoul tău să apară în peisaj. În timp ce Leigh încă mai digera această informaţie, detectiva Littleton adăugă: acum, vezi de ce e aşa important să vorbim cu doctoriţa Winters? Dacă soţului tău îi era frică pentru viaţa lui, poate că – chiar şi fără să se gîndească – i-a spus de ce îi e frică.... sau *de cine* îi e frică.

– Atunci, vorbiţi cu ea, oricum.

– Avem nevoie de aprobarea ta scrisă şi sînt sigură că şi doctoriţa Winters o va solicita, înainte de a se simţi îndreptăţită să încalce secretul profesional medic-pacient. Eşti aşa de bună să ne dai această aprobare?

– Da, dacă promiteţi să menţineţi informaţiile confidenţiale.

– Vom fi foarte, foarte discreţi, promise Littleton, în timp ce rupea o foaie de hîrtie din carneţel şi i-o înmîna lui Leigh, împreună cu pixul ei. Scrie doar ceva care să sublinieze că o autorizezi să ne dea informaţii despre soţul tău.

Leigh se execută automat, făcînd ce i se cerea.... sau i se impunea. Cînd îi dădu hîrtia înapoi lui Sam Littleton, rosti:

– Continui să mă gîndesc la persoana care m-a scos de pe şosea în noaptea aceea. Poate că el e cel care l-a ucis pe soţul meu.

– Îl căutăm şi ne-am dublat eforturile de ieri, de cînd l-am găsit pe soţul tău. Am dori permisiunea ta, nu numai să vorbim cu salariaţii soţului tău, ci să luăm şi să controlăm orice hîrtie pe care o considerăm pertinentă în acest caz. Vom vedea dacă unele n-au fost pierdute. În ce te priveşte, e în regulă?

– Da.

Sam închise carneţelul de note şi se uită la McCord.

– Mai ai şi alte întrebări, locotenente?

Acesta clătină din cap şi se ridică.

– Regret reacţia mea la menţionarea doctoriţei Winters. Doamna detectiv Littleton m-a categorisit corect – încă îmi schimb uleiul la maşină, computerul meu de acasă nu funcţionează de doi ani, pentru că n-am lăsat pe nimeni să-l repare. Şi singurul dentist pe care-l ştiu e cel pe care îl anchetez acum. Leigh acceptă scuzele, dar fu uimită de tonul lui umil, deoarece i se părea că nu e în concordanţă cu privirea rece şi zîmbetul lui. Examenul medico-legal trebuie că e gata, pentru a-ţi da mîine cadavrul soţului, adăugă el. Să ne comunici aranjamentele de funeralii. Cu permisiunea ta, aş dori să fie şi oamenii noştri prezenţi la serviciul funerar.

Leigh se apucă de speteaza sofalei pentru a se sprijini, tremurînd din cauza modului nepăsător şi lipsit de sentimente, cu care se referise el la „cadavrul soţului" şi la „aranjamentele de funeralii". Logan era mort. Nu-i va mai zîmbi niciodată, niciodată nu o va trage lîngă el în pat, cînd se culcau. Trupul lui era la morgă. Nu se gîndise încă la aranjamentele de funeralii, deşi Brenna adusese cu blîndeţe vorba despre acest subiect, azi dimineaţă cînd Trish Leikowitz sunase pentru a-şi oferi ajutorul.

– De ce vrei ca oamenii voştri să fie acolo, întrebă ea cînd reuşi să aibă încredere în vocea ei.

– Ca o precauţie, asta e tot. Ai avut pe urme un hărţuitor, iar soţul tău a fost ucis.

– Fă tot ce crezi că e necesar.

Peste umăr, McCord se uită spre bucătărie.

– Mă duc să văd dacă detectivul Shrader a terminat.

Detectivul Shrader nu numai că terminase, dar se bucura de o ceaşcă de cafea şi un biscuit făcut în casă, în timp ce şoferul îi vorbea despre fotbal.

Cei trei detectivi coborîră cu liftul în tăcere. Din motive de securitate, toţi vizitatorii care intrau în blocul familiei Manning fuseseră rugaţi să se înregistreze într-un registru mare, cînd soseau şi să semneze, cînd plecau. Cel ce ţinea registrul vizitatorilor era un portar bătrîn în uniformă, al cărui

ecuson îl identifica drept „Horace". Stătea la un birou curb din marmoră neagră, în mijlocul holului.

– Ce păcat de domnul Manning, rosti Horace înmînîndu-i lui Shrader un pix, pentru a-i putea semna pe toţi trei în registrul uriaş îmbrăcat în piele, în care îi înregistrase la sosire.

În loc să ia pixul, Shrader luă registrul şi îi dădu portarului o autorizaţie îndoită în două

– Această autorizaţie ne permite să luăm acest obiect cu noi, i se adresă portarului uluit. Mai ai vreun registru, pe care să-l foloseşti?

– Ei bine, da – dar nu trebuia început pînă în ianuarie şi acum e doar decembrie.

– Începe chiar acum să-l foloseşti, ordonă Shrader. Şi dacă cineva întreabă ce s-a întîmplat cu acesta, spune-i doar că cineva a vărsat ceva pe el. Poţi să faci asta?

.– Da, dar şeful meu.....

Shrader îi dădu cartea de vizită.

– Spune-i şefului tău să mă sune.

30

Conducea Shrader, aşa că Sam îi luă registrul vizitatorilor şi îl puse pe bancheta din spate, lăsîndu-l pe McCord să stea în faţă, lîngă Shrader. Deschise registrul chiar înainte ca maşina să iasă din parcare şi se apucă să se uite peste nume, începînd cu 1 noiembrie şi în continuare.

– Ce ai obţinut de la menajeră? îl întrebă McCord pe Shrader.

– Conform Hildei Brunner, familia Manning era un cuplu „perfect". N-au existat certuri, nici măcar o ciorovăială întîmplătoare. Uneori domnul Manning venea acasă tîrziu, dar întotdeauna telefona şi întotdeauna era acasă la unsprezece sau douăsprezece cel tîrziu. Uneori făcea scurte călătorii de afaceri. Doamna Manning n-a petrecut nici măcar o noapte departe de casă, fără el, în cei trei ani de cînd Brunner munceşte pentru ei. A confirmat că Manning a părăsit apartamentul duminică dimineaţa în jurul

orei opt şi că s.-a dus de două ori pînă la maşină, cărînd diverse obiecte pe care le lua cu el în munţi. Printre acestea erau şi două pahare de cristal, o sticlă cu vin, o sticlă de şampanie şi....Lăsă propoziţia în suspensie pentru efect, înainte de a adăuga cu un rînjet de triumf: ....*doi* saci de dormit. Ştia asta pentru că a trebuit să-l ajute să-i găsească în fundul dulapului şi l-a văzut cînd i-a scos afară din apartament.

– Altceva? întrebă McCord încîntat.

– Mda. Mi-a dat un biscuit formidabil şi m-a atenţionat să nu o supăr pe doamna Manning, sau să dau firmituri pe jos.

– Ce spui de şofer?

– Numele lui e Joseph Xavier O'Hara şi nu mi-a putut spune nimic. Zero. Nimic. De fapt el lucrează pentru o altă pereche – Matthew şi Meredith Farrel din Chicago. Sînt plecaţi pentru două săptămîni într-o croazieră în jurul lumii. Cînd familia Farrell a aflat că Leigh Manning are un pretins hărţuitor, l-au „împrumutat" pe O'Hara familiei Manning, pînă se întorc.

– Asta e tot?

– Nu. O'Hara ştie ceva – ceva despre care nu vrea să vorbească.

– Valente?

– S-ar putea. Probabil că despre el e vorba. Ai spus să nu-l menţionez pe Valente, aşa că nu l-am întrebat de el şi nici el nu a spus de bunăvoie ceva.

– Asta e tot ce ai obţinut de la el?

– Nu. M-a atenţionat şi el, afirmă Shrader cam confuz. Mi-a spus să nu o supăr pe doamna Manning şi, dacă cumva ne-am gîndit că are ceva de a face cu moartea soţului ei, să uităm asta. Nu e prost şi nu e numai şofer. E şi bodyguad şi are autorizaţie de port-armă.

– Ce spui de secretară? întrebă McCord.

– Brenna Quade, preciză Shrader. De fapt ea lucrează mai mult pentru doamna Manning şi a confirmat povestea menajerei – a spus că familia Manning era un cuplu fericit. Mi-a dat o copie de pe lista cu oaspeţii de la petrecerea de acum o săptămînă. Căută în buzunarul hainei şi scoase mai multe coli de hîrtie, cu numele corect dactilografiate şi în

ordine alfabetică. O altă copie i-a fost dată portarului, pentru ca să ştie cine sînt invitaţii. Ghici al cui nume nu se afla pe lista originală?

– Valente, rosti McCord, despăturind lista şi parcurgînd numele.

– Corect. Numele lui a fost adăugat cu pixul, în după-amiaza petrecerii – la cererea lui Logan Manning.

– Tu ce spui? îl întrebă Shrader pe McCord. Ai găsit ceva interesant?

McCord îşi întoarse capul spre banchea din spate, unde Sam se concentra asupra registrului cu vizitatori.

– De fapt, rosti el sec, am aflat că detectiva Littleton crede că sînt bătrîn, fără dinţi, bădăran, cu o cîrpă plină de ulei atîrnînd din buzunar şi o atitudine lipsită de educaţie faţă de medicii de tot felul şi de psihiatri în special. Sam nu-şi bău capul să se apere, sau să-şi explice acţiunile şi fu puţin surprinsă cînd McCord o făcu în locul ei: Littleton a realizat că vorbeam cu femeia Manning, aşa că m-a încondeiat şi m-a făcut de două parale în faţa ei. Ca răspuns, a reuşit ca femeia să semneze o permisiune pentru ca psihiatra lor să vorbească cu noi. N-am crezut că Littleton o va determina să ne-o dea, şi asta aşa de uşor.

– E întoteauna uşor să-i convingi pe oamenii inocenţi şi neimplicaţi să facă ceva corect, murmură Sam întorcînd pagina. Nu vreau să spun că am impresia în mod cert că e inocentă, dar e ceva în legătuă cu ea, pe care nu pot să-l împac cu posibilitatea de a fi părtaşă la uciderea soţului ei. Seara trecută, continuă ea adresîndu-şi explicaţia lui Shrader, cînd i-am spus că soţul ei a fost găsit împuşcat mortal, Leigh Manning m-a ţinut de mînă şi m-a implorat să spun că McCord greşeşte. Doamne, aproape am izbucnit în lacrimi şi.... Sam se întrerupse privind numele mîzgălit în registrul viziatorilor din seara trecută; apoi închise registrul cu zgomot. La naiba! Nu-mi vine să *cred!*

– Ce nu-ţi vine să crezi? întrebă Shrader privind-o în oglinda retrovizoare.

Vocea lui McCord era plină de un cinism amuzat.

– Cred că detectiva Littleton tocmai a descoperit că Valente a fost aseară în apartamentul Manning, şi că a stat

ascuns vederii noastre, în timp ce văduva îşi juca rolul în faţa ei, încît aproape a făcut-o să plîngă.

Furia lui Sam faţă de ea însăşi începu să se îndrepte spre o nouă ţintă – Mitchell McCord.

– Cum de ştii asta? întrebă cu un calm pe care nu-l simţea de fapt.

– Am văzut numele lui Valente în registru, aseară cînd am semnat pentru noi la plecare.

Asta era exact ceea ce suspectase Sam că va spune. Furioasă şi dezamăgită, aşeză registrul cel greu pe locul de lîngă ea şi se uită pe geam, în timp ce-şi forţa trăsăturile să pară o mască plăcută, nu de înmormîntare. Cînd McCord o întrebă cîteva minute mai tîrziu, dacă vrea să-l însoţească la morgă, pentru a verifica probele luate lui Manning, ea rosti plină de amabilitate:

– Desigur.

SHEILA N-AVEA PACIENŢI cînd a sunat-o Leigh, totuşi i-a înapoiat apelul cîteva minute mai tîrziu.

– Am doar o întrebare scurtă, explică Leigh. Ştii cumva, din întîmplare, dacă Logan şi-a cumpărat o armă?

– Nu.

– Nici eu n-am crezut, dar oricum poliţia o să te întrebe. Ei îşi închipuie că s-ar putea ca Logan să fi avut încredere într-un prieten.

31

Balistica a confirmat că glonţul, care a pătruns în creierul lui Logan Manning şi s-a oprit în peretele din stînga garajului, provenea de la revolverul .38 găsit în maşină. La fel şi glonţul recuperat din peretele din dreapta.

Medicul legist încă nu-şi completase raportul scris, dar Herbert Niles dorea cu ardoare să le dea lui Sam şi lui McCord principalele elemente de bază ale celor găsite.

– În mod cert, Logan Manning a plecat bîzîind, anunţă el vesel.

– Foarte drăguţ, Herb, replică McCord nerăbdător.

– Nu a fost „drăguţ", eu am fost precis – şi drăguţ. Cauza morţii a fost rana de pistol din tîmpla dreaptă, care a avut loc la mai puţin de o oră, după ce se îmbibase cu cea mai mare parte dintr-o sticlă de vin. Vin alb chardonnay, bănuiesc.

32

Funeraliile lui Logan Manning au fost un eveniment ce a interesat mass-media şi la care au participat cinci sute de afacerişti şi membri proeminenţi din lumea artelor şi a spectacolului. În afară de aceştia, două sute de alte persoane îndoliate s-au alăturat procesiunii funerare ce se îndrepta spre cimitir, unde aşteptară în frig şi ceaţă pentru a aduce un ultim salut de bun rămas omului, cu o astfel de poziţie socială, ucis, şi să-şi exprime respectul faţă de faimoasa lui văduvă.

Absentul notabil de la aceste servicii a fost Michael Valente şi, cu toate că media a remarcat rapid aceasta, în transmiterea la ştiri a evenimentului şi-au îndreptat atenţia în întregime spre figurile cunoscute şi numele uşor de recunoscut ale celor prezenţi. Fotografii care aşteptaseră la capelă şi au urmat procesiunea funerară pînă la cimitir nu şi-au risipit peliculele pe o femeie cam de şaptezeci de ani, cu părul cenuşiu şi îmbrăcată elegant, care a fost ultima din şirul celor ce i-au prezentat condoleanţe văduvei, la mormînt.

Nimeni n-a dat atenţie cînd femeia i-a luat mîinile lui Leigh în ale ei şi numai aceasta a auzit ce i-a spus:

– Nepotul meu a simţit că prezenţa lui aici, astăzi, n-ar face decît să deranjeze această ocazie solemnă. În locul lui, am venit eu să reprezint familia.

Deşi arăta ca multe alte rude în vîrstă ale lui Logan, ochii ei erau mai plini de compasiune şi vocea ei avea un accent blînd italian, care i-a adus aminte lui Leigh pe loc de căldurosul bun venit, cu care era întotdeauna întîmpinată la băcănia *Angelini's,* cu ani în urmă.

– Doamnă Angelini? rosti Leigh strîngîndu-i mîinile înmănuşate. E aşa de amabil din partea ta că ai venit! Leigh

credea că îşi secase toate lacrimile, dar amabilitatea din ochii femeii, consideraţia deosebită faţă de faptul că a stat în frigul îngheţat, o împinse pe Leigh pînă la un pas de a izbucni din nou în lacrimi. Aici e mult prea frig şi umed pentru tine.

Nici o altă persoană în vîrstă, care a participat la serviciul funerar, n-a înfruntat elementele naturii, pînă la cimitir. Ori au plecat acasă după slujbă, ori s-au dus la apartamentul lui Leigh, unde catererii aduseseră gustări. Leigh o invită pe doamna Angelini să meargă şi ea, dar aceasta refuză.

– Pot să te las undeva? întrebă Leigh, în timp ce treceau pe lîngă marea de monumente funerare, spre locul din stradă unde erau parcate automobilele.

– Am maşină, făcu semn doamna Angelini spre un şofer în uniformă, care ţinea deschisă portiera din spate a unui Bentley negru. Leigh îl recunoscu imediat pe şofer.

– Te rog, spune-i lui Michael că am să-l sun curînd, rosti Leigh, în timp ce doamna Angelini se strecura pe bancheta din spate.

– Am să-i spun. Ezită, ca şi cum şi-ar fi cîntărit cu grijă vorbele. Leigh, dacă ai nevoie de ceva, sună-l. El nu te va părăsi, ca alţii.

33

Brenna făcuse aranjamentele la *Payard,* bistrou şi patiserie franţuzească, ca să furnizeze mîncarea ce urma să se servească în apartament, după funeralii. Cînd Leigh ajunse, oaspeţii deja se adunaseră în aceleaşi grupuri, pe care le formaseră şi la petrecerea lui Leigh, cu puţin peste o săptămînă în urmă, cu excepţia faptului că acum principala temă a conversaţiilor era identitatea asasinului lui Logan.

Leigh trecu mecanic de la un grup la altul, acceptînd condoleanţele şi ascultînd toate vorbele banale pe care oamenii le spun, în efortul neajutorat şi inutil de a face ca o sumbră situaţie din experienţa umană să pară cumva mai puţin tragică. Prietenii şi familia lui Logan erau cei cu: *Capul sus, Curaj, Strînge din dinţi.*

Judecătorul Maxwell o bătu pe umăr şi rosti solemn:

– Poate că acum nu-ţi dai seama, dar vor veni şi zile mai însorite. Viaţa merge mai departe, draga mea.

Senatorul Hollenbeck zise:

– Eşti puternică, o să reuşeşti. Soţia lui dădu glas acordului ei, dar într-un fel mai personal:

– Am crezut că viaţa mea s-a sfîrşit, cînd primul meu soţ a murit, dar am reuşit, şi aşa vei face şi tu.

Bătrîna stră-mătuşă a lui Logan, una dintre puţinele supravieţuitoare mai apropiată din familie, a pus mîna ei cu vine albastre pe mîneca lui Leigh, s-a uitat îndelung şi solemn la ea şi i-a spus:

– Cum te cheamă, draga mea?

Prietenii lui Leigh voiau să-şi demonstreze empatia şi simpatia lor descriind efectul pe care moartea lui Logan l-a avut asupa lor. În grup, atitudinea lor a fost: *Asta e o tragedie pentru tine şi pentru toţi cei care l-au cunoscut pe Logan*.

Theta Berenson şi-a pus una din pălăriile cele mai serioase şi conservatoare – una neagră cu un bor uriaş şi împodobită cu un fruct alb de mătase şi coacăze negre, dar fără pene.

– Sînt pur şi simplu *devastată* pentru tine, i s-a adresat pictoriţa. *Devastată* în mod pozitiv. Continui să mă gîndesc la weekend-ul acela pe care l-am petrecut împreună în Maine şi am hotărît să pictez scena portului, aşa cum mi-o amintesc. Cînd o voi termina, vreau să fie a ta.

Claire Straight, care era implicată într-o amarnică bătălie de divorţ, care nu se mai termina, o îmbrăţişă pe Leigh şi îi spuse indignată.

– Nu există dreptate pe lumea asta! Logan e mort, în timp ce Charles – ticălosul ăla – continuă să trăiască. Sînt aşa de mînioasă împotriva sorţii, încît nu ştiu dacă am să pot să depăşesc momentul. Într-un acces de furie, am început să o consult pe Sheila Winters, pentru ajutor.

Jason era împreună cu Jane Sebring şi cu Eric. Arăta mult mai distrat decît îl văzuse Leigh vreodată.

– Iubito, prin ce ai trecut tu m-a sfîşiat în bucăţi. Trebuie să te întorci la treabă, repede. Logan ar fi dorit să-ţi continui viaţa.

Jane Sebring plînsese. Faţa ei era palidă, frumoşii ei ochi erau umbriţi şi fără machiaj, dar era destul de supărată, ca să mai aibă grijă cum arată.

– Pur şi simplu nu pot să cred că e adevărat, îi spuse ea lui Leigh. Am coşmaruri în legătură cu asta şi mă trezesc crezînd că totul nu a fost decît un vis urît, dar nu e aşa.

Sybil Haywood, care-l luase pe Michael Valente de pe capul lui Leigh în noaptea petrecerii, era copleşită de tristeţe şi vinovăţie.

– Merit să fiu acuzată în totalitate pentru asta, îi spuse ea lui Leigh cu violenţă.

– Sybil, dar e ridicol.....

– Nu e! Dacă aş fi fost o prietenă adevărată – felul de prietenă pe care meriţi să o ai – ţi-aş fi terminat harta astrologică la timp, pentru aniversarea ta. N-ar fi trebuit să las afacerile să stea în calea prieteniei. Ei bine, am terminat-o acuma şi totul se află acolo – tragedie şi violenţă. Aş fi putut să te previn....

Astroloaga era aşa de încărcată de autoreproşuri, încît Leigh îi oferi singura consolare de care era în stare.

– Am să-ţi spun un mic secret, mărturisi Leigh înconjurîndu-i mijlocul cu braţul. N-ar fi fost nici o diferenţă, dacă ai fi terminat harta şi mi-ai fi dat-o.

– Ce vrei să spui?

– Logan credea că astrologia e o farsă. Eu cred în *tine* şi în onestitatea şi dedicarea ta, dar sînt..... făcu o pauză ca să-şi aleagă cu grijă cuvintele.....puţin cam ambivalentă în legătură cu asta.

În loc să fie reconfortată de cele spuse, Sybil fu rănită şi foarte dezamăgită.

Sheila Winters a fost singura lumină ce a strălucit ferm toată ziua. Se afla adesea alături de Leigh, dîndu-şi seama cînd era nevoie de ea. Sosi exact cînd Leigh termină de vorbit cu Jane şi rămase cu ea în timpul comentariilor lui Sybil.

– Ai nevoie de cîteva minute de singurătate, rosti ea. Asta te-ar reconforta mai mult decît ceea ce primeşti de la mulţi din aceşti oameni.

– Am să mă odihnesc mai tîrziu, rosti Leigh. Se simţea pierită de epuizare, dar nu voia să plece, nici chiar pentru cîteva minute. Oamenii care erau acolo veniseră din respect şi afecţiune pentru Logan şi ea îi iubea pe fiecare dintre ei, pentru ce efort făcuseră în ziua aceea.

Exceptaţi de la afecţiunea şi bunăvoinţa ei era jumătatea de duzină de detectivi în civil, inclusiv Littleton, McCord şi Shrader, care participaseră la funeralii şi acum se aflau în apartament. Detectivii Littleton şi Shrader o convinseseră că asasinul lui Logan s-ar putea să fie printre îndoliaţi. Fără să o spună, sugeraseră că şi viaţa lui Leigh putea fi în primejdie din partea ucigaşului. Leigh găsise chestiunea absurdă, dar nu avea putere să se certe cu nimeni, pentru nimic. Pînă ieri se auto-convinsese că moartea lui Logan fusese un caz de identitate greşită sau, mai curînd, actul cuiva care locuia lîngă proprietatea din munţi, care credea că îi aparţine.

De cîte ori se întîmpla să-l vadă pe vreunul dintre detectivi, făcea un semn politicos cu capul, dar îi lăsă să se descurce singuri. Nimeni nu ştia că sînt prezenţi şi nimeni nu le dădea atenţie – nimeni, în afară de Courtney Maitland. Spre surpriza lui Leigh, adolescenta îi descoperise pe toţi, inclusiv pe Sam Littleton, şi apăru alături de Leigh cu o farfurie cu aperitive şi o serie de observaţii abile.

– Am numărat şase poliţişi, îi şopti ea. Mă apropii, sau mi-a scăpat vreunul?

Courtney îl întîlnise pe Logan doar o dată, penru cîteva clipe. Nu era distrusă de tristeţe din cauza morţii lui şi era prea dreaptă şi onestă penru a-şi compune o figură funerară artificială. Leigh o strînse tare în braţe.

– Eşti la fix. De unde ai ştiut?

– Glumeşti, nu-i aşa? întrebă Courtney cu un zîmbet.

– Nu, sînt serioasă.

– Cine altcineva, decît nişte poliţişti, ar participa la o astfel de adunare şi n-ar vorbi cu nimeni – nici n-ar căuta pe

cineva cu care să vorbească? Nu mănîncă, nu sînt trişti şi nu sînt..... Se opri.

– Ce anume?

– Hai să spunem că nu încearcă prea tare să facă paradă de modă. Tipul înalt cu părul cenuşiu e interesant. Făcu un semn cu capul spre McCord şi Leigh îi urmări privirea, mai ales pentru că era o uşurare să vorbească despre altceva. E interesant, continuă fata, deoarece are nişte cicatrice grozave şi o faţă îngustă şi dură. Dintre toţi, bruneta e cel mai greu de crezut că e poliţistă.

– Penru că e femeie?

– Nu, pentru că poartă cizme Bottega Veneta de şapte sute de dolari.

34

După plecarea tuturor, Sheila a mai rămas şi, în timp ce Hilda şi catererii făceau ordine, cele două femei s-au retras în dormitorul lui Leigh. Aceasta s-a ghemuit pe unul din fotoliile-şezlong de lîngă fereastră şi şi-a rezemat capul obosită pe speteaza lui. Sheila făcu la fel pe celălalt.

– Jane Sebring era cu adevărat tulburată de tot ce s-a întîmplat, comentă Leigh după o clipă.

– Nu mă surprinde. Probabil îşi închipuie că ea e văduva.

Leigh o privi cu asprime. Deşi costumul de stofă de lînă de culoare ciocolatie al Sheilei era fără o cută, iar părul blond era adunat într-un coc perfect, fără un fir răzleţ, avea cearcăne vineţii sub ochi şi vocea îi era încordată de epuizare şi supărare.

– De ce spui asta?

– Pentru că, pentru mine e absolut evident că Jane Sebring ar vrea să fie în locul tău. Nu poate suporta să fie a doua, în nici o direcţie. Cînd n-a reuşit să facă ce trebuia pe Broadway, s-a dus la Hollywood, s-a dezbrăcat în faţa camerei şi a cîştigat *Premiul Academiei*. Dar asta n-a fost deajuns. Acum s-a întors pe Broadway, pentru a pretinde ceea ce ea consideră un drept din naştere, iar tu îi stai în cale. În minea ei, tu i-ai „furat" ceea ce era al ei de drept.

Simte că ea ar trebui să aibă enormul tău talent, succesele tale în teatru şi tot ce este al tău.

– Din păcate, atitudinea aceasta nu e deloc neobişnuită în meseria mea, Sheila.

Aceasta îşi încrucişă gleznele şi oftă.

– Ştiu. Doar că e atît de afurisit de lacomă şi competitivă! În primul rînd, n-am să înţeleg niciodată ce l-a făcut pe Jason să o numească în piesa lui. Are reputaţia că a produs neplăceri tuturor celor cu care a lucrat vreodată.

– Banii au fost motivul, rosti Leigh plictisită. Sponsorii lui Jason o vor, pentru că atrage venituri fantastice de casă.

– Nu ca tine!

– Atrage spre teatru fanii cinematografului, ceea ce eu nu pot. A fost un bonus – o politică de asigurare, de aceea au vrut-o sponsorii.

După aceasta Sheila nu mai spuse nimic, iar Leigh închise ochii, încercînd să nu se mire, să nu gîndească, să nu dea o semnificaţie deosebită celor spuse de Sheila. Dar nu putu. Inspiră îndelung şi nesigur, şi ţinu ochii închişi, dar vocea îi era hotărîtă:

– Sheila?

– Da.

– Încerci să-mi spui ceva, ce crezi că ar trebui să ştiu....

– Cum ar fi?

– Logan a avut o relaţie cu Jane Sebring?

Brusc, Sheila bătu în retragere.

– Ar fi trebuit să realizez că amîndouă sîntem prea epuizate pentru a gîndi coerent. N-am încercat să-ţi spun nimic de acest fel. De fapt, am privit-o cînd s-a oprit la petrecerea ta, pentru cîteva minute. Atîrna de Logan, dar el făcea totul pentru a o potoli, chiar turnînd pe ea gheaţă din paharul lui.

Leigh înghiţi şi se forţă ca vorbele să treacă de ghemul de emoţie din gît.

– Lasă-mă să pun întrebarea puţin altfel: crezi că e posibil ca Logan să fi avut o combinaţie cu ea?

– Totul e „posibil". E posibil chiar ca Logan să fi acceptat ca săptămîna viitoare să zboare cu parapanta, sau să se alăture circului. De ce insişti în această privinţă, Leigh?

Aceasta deschise ochii şi se uită drept la Sheila.

– Pentru că ultima dată cînd ţi-ai arătat dezacordul meu personal sever faţă de o femeie, pe care toţi o cunoaştem din punct de vedere social, s-a dovedit că Logan avusese o legătură cu ea şi tu ai ştiut.

Sheila îi întoarse privirea fără să clipească.

– Aceasta a fost o scăpare lipsită de însemnătate şi ai înţeles de ce s-a întîmplat aşa. Aţi discutat asta amîndoi.

Leigh alungă din minte dureroasa amintire. Pentru ea, scăparea lui Logan nu fusese „lipsită de însemnătate".

– Am încercat să mă conving că uciderea lui Logan a fost un act întîmplător comis de vreun vagabond, un nebun local, care a crezut că Logan îi încălca proprietatea, sau aşa ceva, rosti Leigh. Dar este ceva din cauza căruia această teorie nu funcţionează.

– Care ar fi?

– Arma găsită în maşina lui Logan a fost înregistrată pe numele lui. A cumpărat-o în martie. De ce a cumpărat Logan un revolver şi de ce îl purta cu el? E oare posibil să se fi băgat în vreaun necaz?

În loc să-i dea un răspuns, Sheila o studie îndelung şi puse la rîndul ei o întrebare.

– În ce fel de necaz ar fi putut să se bage?

Leigh ridică mîinile cu palmele în sus.

– Nu ştiu. Era implicat în zeci de afaceri, dar nu părea să fie îngrijorat în mod deosebit de vreuna din ele. Totuşi, în ultima vreme au fost momente cînd părea în mod clar îngrijorat de ceva.

– L-ai întrebat ceva în legătură cu asta?

– Sigur. Şi mi-a spus că nu e îngrijorat. Poate că „îngrijorat" e un cuvînt greşit folosit de mine. Părea foarte preocupat.

Sheila zîmbi atotştiutoare.

– Ai zice că e „neobişnuit" pentru Logan să fie preocupat în legătură cu afacerile sau banii?

Înţelegea să spună asta pentru a o linişti, ştia şi Leigh, dar în prezenta stare confuză a minţii ei, Leigh nu putea să găsească o consolare în nimic.

– Nu, sigur că nu. Tu şi cu mine ştim amîndouă că n-au existat suficienţi bani pe lume, pentru a-l face pe Logan să se simtă în siguranţă absolută.

– Din cauza copilăriei lui, îi aminti Sheila.

– Ştiu. Dar ţi-a spus oare Logan, sau a făcut vreodată ceva ce s-ar fi putut să te facă să crezi.....

– Sînt psihiatru nu psiholog. Lasă poliţia să rezolve totul. Tu şi cu mine nu sîntem dotate pentru a face aşa ceva.

– Ai dreptate, rosti Leigh, dar, mult după ce Sheila plecase, Leigh stătea singură în întuneric, punîndu-şi întrebări la care nu putea să răspundă, torturată de teama că s-ar putea să nu primească niciodată vreun răspuns.

Tot din acest motiv, Logan a cumpărat şi purta la el armă.

Tot din acest motiv, cineva l-a ucis cu sînge rece.

Leigh voia motivele. Voia *răspunsuri*. Voia *dreptate!*

Dar cel mai mult – cel mai mult – voia acelaşi lucru pe care îl voia şi Jane Sebring. Voia să se trezească şi să descopere că totul n-a fost decît un coşmar.

35

McCord introduse în aparatul aflat pe bufetul din spatele biroului său, caseta video de la serviciul funerar al lui Logan Manning, deschise monitorul şi apăsă pe butonul repede-înainte.

– După cum ştim deja, Valente n-a fost ieri acolo, dar s-a dovedit că a trimis un emisar, care s-a strecurat pe lîngă noi neobservat. În timp ce vorbea, le înmînă lui Sam, Shrader şi Womack cîte o copie de pe o fotografie-montaj. Acesta e vărul lui, Dominick Angelini, adăugă el. Fotomontajul era format din mai multe imagini ale unui bărbat de peste treizeci şi cinci de ani, luate din unghiuri diferite şi la date diferite. În una din fotografii, ducea o geantă diplomat şi urca treptele clădirii tribunalului federal. Sam nu-l recunoscu, deşi participase la toate activităţile ce au ţinut de funeralii şi vizionase şi caseta seara trecută, înainte de a pleca acasă. Fotografia din faţa clădirii tribunalului federal a fost făcută în august, şi e ultima, îi mai informă McCord. Marele juriu

federal îl convocase, pentru a depune mărturie în legătură cu practicile de ţinere a registrelor contabile şi de afaceri.

– Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe tipul acesta ieri, rosti Womack. La cincizeci de ani, Steve Womack avea 1,55 m înălţime, păr cenuşiu subţiat, erta slab dar vînos şi cu o faţă pe care o uitai foarte uşor, cu excepţia a doi ochi albaştri pal, deosebit de inteligenţi, accentuaţi şi de lentilele puternice ale ochelarilor cu ramă argintie. În ciuda insistenţei că e gata să se înapoieze la muncă după operaţia recentă, Sam observă că îşi masa destul de des umărul stîng, ca şi cum îl durea. Era modest, dar pătrunzător şi ea era înclinată să-l placă.

– Nici eu nu l-am văzut, afirmă ea.

– N-a fost acolo, declară emfatic Shrader.

– Ai dreptate, n-a fost, rosti McCord în timp ce scotea trei seturi de hîrtii conţinînd nimic altceva decît semnături. Cu amabila permisiune a văduvei Manning, explică el, am luat registrul oaspeţilor de ieri şi azi noapte am făcut copii. Am crezut că e o listă a prietenilor şi asociaţilor familiei Manning, necesară nouă, dar dacă vă uitaţi la pagina paisprezece, veţi descoperi un nume interesant pentru voi.

Sam localiză semnătura în acelaşi timp cu Shrader.

– Mario Angelini? întrebă el.

– Aşa l-am citit şi eu, dar în dimineaţa asta, cînd m-am uitat pe caseta video, la fiecare persoană care a semnat în registrul de oaşpeţi şi le-am identificat numele, iată ce am descoperit... Se întoarse către aparatul de pe bufet. Caseta video ajunsese deja la sfîrşit, aşa că dădu repede-înapoi şi apoi apăsă butonul play, în timp ce continua: aceasta e cea mai bună imagine a emisarului lui Valente. Doamna *Marie* Angelini. Se vedea o femeie bine îmbrăcată, cu părul cenuşiu şi cu mîinile în cele ale lui Leigh Manning.

– Care e relaţia de rudenie? întrebă Shrade

– Marie Angelini este mătuşa lui Valente. Ea l-a crescut alături de fiii ei, Angelo şi Dominick. Angelo a murit într-o dispută stradală acum douăzeci şi cinci de ani, cînd avea douăzeci de ani. Dominick, a cărui fotogrfie aţi văzut-o, a devenit avocat cu firmă proprie. Ghiciţi cine e cel mai important client al lui?

– Valente, răspunse Womack.

McCord dădu afirmativ din cap..

– Exact – Valente, cu toate nenumăratele şi variatele entităţi corporative ale sale. Una din aceste entităţi, una foarte mică, e un restaurant mare şi o prăvălie în East Village, cu numele *Angelini's.* Confom documentelor secretarului de stat din Albany, Marie Rosalie Angelini este singurul proprietar, dar cînd federalii l-au anchetat pe Valente, au descoperit că el depusese întregul capital pentru înfiinţarea noului restaurant şi mărirea băcăniei originale, de alături. De asemenea, e proprietarul clădirilor în care se află acestea..

– Am auzit de *Angelini's,* rosti Sam surprinsă. E foarte popular. Ai nevoie de săptămîni întregi pentru a face o rezervare.

– Magazinul şi restaurantul sînt afaceri pe bani peşin, adăugă Womack, ceea ce face din ele un loc foarte convenabil pentru Valente, să spele nişte bani.

– Asta e ceea ce cred procurorii, dar nu au putut să o demonstreze. McCord făcu o pauză pentru a opri aparatul video; apoi se uită la cei adunaţi în jurul biroului său. Acum, hai să vorbim despre ceea ce ştim şi despre ce avem nevoie să aflăm. Tot ce ştim în acest moment este că cineva a ţinut revolverul treizeci şi opt al lui Manning la tîmpla lui dreaptă şi i-a zburat creierii. Apoi şi-a şters amprentele de pe armă, a fixat mîna lui Manning pe patul ei, apoi a tras din nou, de data aceasta prin fereastra deschisă din partea pasagerului. Laboratorul continuă să cerceteze fibrele, firele de păr şi particulele adunate de criminalişti din maşină şi din casă, dar aceasta va lua timp şi eu nu contez pe vreo mare revelaţie a laboratorului. Cred că e posibil, chiar probabil, că Valente şi Leigh Manning au fost în cabană împreună la un moment dat, şi au făcut curăţenie. Ştim că Manning a băut vin cu cineva înainte de a muri, dar *ambele* pahare au fost spălate – cu zăpadă cred – şi apoi şterse cu grijă pentru a înlătura orice amprentă. Podeaua din dulap era acoperită de praf, dar restul duşumelelor erau măturate de curînd, pentru a se asigura că nu se putea lua nici o amprentă. Întinse mîna după carnetul galben şi se uită la notele lui, înainte de a adăuga: asta e tot ce ştim pînă acum. Pentru a ne construi

o acuzaţie împotriva lui Valente, avem nevoie să stabilim că e combinat cu Leigh Manning. De asemenea, avem nevoie să aflăm dacă Logan Manning ştia acest lucru. Dacă îşi suspecta soţia că e înhăitată cu Valente, probabil că i-a spus cuiva. Avem nevoie să aflăm cu cine a vorbit şi ce i-a spus. Mi-ar plăcea să ştiu de ce, aşa deodată, l-a invitat pe Valente acasă la petrecerea lor şi de asemenea mi-ar plăcea să ştiu motivul real, pentru care şi-a cumpărat arma. Cred că e posibil să o fi cumpărat din cauza lui Valente. E posibil chiar să-l fi invitat pe Valente la cabana din munţi şi să-l ameninţe cu revolverul. Sau a încercat să-l folosească împotriva lui însuşi. Leigh Manning nu ne va vorbi despre Valente, dar puteţi paria că a încredinţat şi altcuiva unele din amănuntele tandre ale relaţiei lor, probabil altei femei. N-am întîlnit niciodată o femeie, care să ţină în secret total o relaţie extra-conjugală. Avem nevoie să aflăm cu cine a vorbit şi ce i-a spus. Pe de altă parte, pot să garantez că Valente nu a vorbit cu nimeni despre nimic, aşa că nu e cazul să căutăm vreun confident. Am primit înregistrarea telefoanelor lui Valente, dar nu mă aştept să găsesc vreo convorbire cu Leigh Manning. E prea şmecher pentru asta. A folosit probabil un telefon, care nu poate să ne ducă la el.

Womack îşi masă umărul şi rosti la rîndul lui:

– Vreau doar să fiu lămurit, locotenente, ce căutăm. În mod cert, vrem să-i atribuim lui Valente asasinarea lui Manning, dar în dimineaţa aceasta, cînd am vorbit cu căpitanul Holland, am avut impresia că încercăm totodată să folosim ancheta asupra asasinării lui Manning, ca mijloc de a-l investiga pe Valente şi pentru alte delicte.

– Răspunsul la această întrebare are trei părţi, aşa că fii foarte atent, Womack: unu, vrem să atribuim uciderea lui Manning celui care l-a ucis şi celui care a conspirat cu asasinul. Noi nu ne îndoim că Valente a conspirat cu Leigh Manning pentru asasinare. Doi, vrem să folosim această anchetă de asasinat, ca mijloc de a-l investiga pe Valente din toate punctele de vedere posibile. Pentru noi ar fi mai uşor decît a fost pentru federali, deoarece în procesul de anchetare a asasinatului la nivel local, vom putea să obţinem de la judecătorii noştri să semneze autorizaţii

pentru înregistrarea telefoanelor, să obţinem mandate şi orice altceva avem nevoie. Trei – şi acesta este tot atît de important, ca numărul unu şi doi – căpitanul Holland n-a fost însărcinat să ancheteze acest caz, eu da. Deci, eu raportez comisarului şef Trumanti şi, pe durata investigaţiei, tu îmi raportezi mie, nu căpitanului Holland. E clar?

Womack îl privea fascinat şi îngăduitor, dar nu deosebit de intimidat.

– Te aud, locotentnte.

– Bine. În viitor, dacă ai alte întrebări sau comentarii, adresează-mi-le mie, nu căpitanului Holland. Eu îl voi informa, cînd voi crede de cuviinţă. E şi asta clar? Womack dădu din cap şi McCord păru satisfăcut. Avem deja o piedică în privinţa lui Valente.

– Ce fel de piedică? întrebă Shrader.

– De cînd mass-media a aflat că Leigh Manning a fost săptămîna trecută cu Valente în elicopterul lui, au speculat şi au început investigaţii pe cont propriu, stîrnind astfel o reacţie crescîndă în public. Valente ştie asta şi va avea şi mai multă grijă, decît de obicei. Misiunea noastră este să obţinem informaţii despre el din partea martorilor, fără să părem prea interesaţi de el.

– Destul de rău, că nu putem cere mediei să se retragă, rosti Shrader.

McCord scoase un hohot scurt şi trist.

– Nici să nu te gîndeşti. Dacă le ceri reporterilor să se retragă dintr-o investigaţie ca asta, nu numai că o vor intensifica, dar vor începe să te investigheze chiar *pe tine,* căutînd o legătură sau complicitate. Se îndreptă spre tablă şi luă o bucată de cretă galbenă. Să începem să vorbim cu oamenii. Mulţumită doamnei Manning, avem permisiunea să-i întrebăm pe toţi cunoscuţii lui Manning şi ai ei, inclusiv pe psihiatra lor şi pe asociaţii în afaceri ai lui Manning. Să începem cu numele menţionate de ea, să întocmim o listă preliminară şi să vedem unde ne va duce. Scrise numele pe tablă în colţul stîng sus: *Jason Solomon, Sheila Winters, Theta Berenson, Sybil Haywood.* Desigur, vom vorbi şi cu salariaţii de la biroul lui Manning. Spunînd aceasta mai scrise *Manning Development* sub numele lui Sybil Haywood.

Făcu o pauză şi se uită peste umăr. Mai există o persoana cu care trebuie să vorbim curînd. Apoi adăugă pe tablă numele Jane Sebring, după care se întoarse şi spuse: m-am uitat azi noapte la caseta video şi mi s-a părut că domnişoara Sebring părea neobişnuit de plină de simpatie şi tristeţe, pentru o zeiţă a sexului, ambiţioasă şi egoistă, cu reputaţia că îi foloseşte pe toţi cunoscuţii, pentru a obţine ceea ce doreşte.

– Unde ai auzit asta despre ea? întrebă Shrader încruntat.

– Am citit săptămîna trecută în *Enquirer.*

Shrader rîse tare.

– Citeşti *Enquirer,* locotenente?

– Sigur că nu. Dar s-a întîmplat să observ articolul de pe prima pagină. În timp ce termina propoziţia, se uită la Sam şi zîmbi, ca şi cum erau părtaşi la o glumă personală. Cînd stăteam la coadă la băcănie. În loc să-i împărtăşească mica glumă, Sam ridică din sprîncene şi se uită la el, cu o expresie gen: „Şi ce-i cu asta?" Datorită reacţiei ei distante, el dădu uşor înapoi. Apoi continuă: Shrader, tu şi cu Womack începeţi astăzi să chestionaţi oamenii de la biroul lui Manning. Se opri pentru a răspunde la telefon: McCord, rosti iritat, dar expresia i se înseninâ după cîteva clipe. Închise şi se uită la cei trei detectivi: Bunul Samaritean, care a salvat-o pe Leigh Manning în noaptea accidentului, tocmai şi-a făcut apariţia.

– Unde e? întrebă Shrader.

– Jos, cu avocata lui. Vrea să încheie o înţelegere, înainte de a vorbi cu noi.

– Ce fel de înţelegere? întrebă repede Womack.

– Nu ştiu, dar, hai să aflăm.

36

Shrader şi Womack priveau prin geamul-oglindă, în timp ce omul pe care îl porecliseră „Bunul Samaritean" stătea la o masă alături de avocata lui, în camera de audieri. McCord şi Littleon stăteau vizavi de ei.

– Sînt Julie Cosgrove, rosti avocata, şi acesta e domnul Roswell. Roswell avea cam şaizeci şi cinci de ani, o faţă de petrecăreţ, marcată de vreme, cu dinţii stricaţi şi un zîmbet nervos şi vinovat. Sacoul lui ros la cotul drept şi pălăria unsuroasă, pe care şi-o scosese politicos cînd s-a aşezat, îl proclamau drept un beţivan oarecare. Domnul Rosswell are răspunsuri la toate întrebările voastre, continuă avocata. Totuşi, vrea să fie asigurat că, dacă face o declaraţie, nimic din ceea ce spune nu va fi folosit pentru a fi dat în judecată.

McCord se lăsă pe spătarul scaunului ciocănind alene cu creionul în carneţelul de notiţe galben, pe care îl adusese în camera de audieri, pînă cînd Roswell se foi pe scaun şi se uită neliniştit la avocata lui.

– Pentru ce crede el că l-am putea urmări în justiţie? întrebă McCord într-un final. Altceva decît tăinuirea de informaţii şi părăsirea locului accidentului.

– N-a părăsit locul accidentului, a dus victima într-un loc sigur şi a rugat pe cineva să telefoneze după ajutor. În ce priveşte ascunderea de informaţii, conform celui de al Cincelea Amendament drepturile lui îi permit să tăinuiască o informaţie, ce ar putea să fie auto-incriminatorie. Acum se află aici, deoarece domnul Manning a fost găsit asasinat şi la ştiri s-a sugerat că voi credeţi că ar fi o legătură între asasin şi cel care a găsit-o pe doamna Manning în noaptea aceea şi care apoi a dispărut.

– De ce îi e teamă că îl vom da în judecată? repetă implacabil McCord.

Avocata îşi drese glasul.

– Pentru că în noaptea de douăzeci şi nouă noiembrie a condus un vehicol cu motor, fără permis de conducere valabil pentru New York.

Comparativ cu situaţiile pe care Sam şi le imaginase, această infracţiune minoră era lipsită de sens şi îşi strînse buzele, pentru a-şi ascunde un zîmbet abia stăpînit. Chiar şi McCord îşi ieşise din fire, după voce.

– Deoarece această încălcare a legii nu a fost comisă în jurisdicţia mea, nu pot garanta nimic. Totuşi, pot garanta că nu mă voi simţi tentat să raporez autorităţilor locale din Catskills, sau poliţiei statale, ceea ce ştiu. E destul?

Avocata se uită la clienul ei şi dădu din cap liniştitor.

– Dă-i drumul, Wilbur, spune-le ce s-a întîmplat în noaptea aceea.

Roswell îşi rotea nervos pălăria între degetele lui bătătorite şi îşi mută privirea de la faţa lui McCord la cea a lui Sam, deoarece în mod evident o găsea mai puţin intimidantă.

– În noaptea aceea, puţin după ora unsprezece, conduceam pe drumul acela, dar nu băusem – nici un strop, jur. Ridică mîna dreaptă, pentru a-şi întări afirmaţia. Ningea foarte tare şi am văzut o formă mare şi întunecată pe marginea drumului, pe jumătate atîrnînd pe o grămadă de zăpadă. Am încercat să o ocolesc şi atunci am văzut că era un trup. Se uită în jos. Se presupune că nu aveam voie să conduc, deoarece carnetul meu era suspendat, pentru că am condus sub influenţa alcoolului, aşa că am hotărît să nu mă opresc, dar... N-am putut să o las acolo, să moară îngheţată. Aşa că am tras pe margine şi am urcat-o în maşina mea; apoi am coborît muntele pînă la un motel. L-am trezit pe recepţionerul de noapte şi el m-a ajutat să o duc într-o cameră a motelului. Credea că trebuie să rămîn şi eu, pînă cînd sosesc poliţiştii sau o ambulanţă, dar eu ştiam – ştiu – că, dacă apăreau poliţiştii, îmi cereau numele, adresa şi carnetul de conducere. Aşa că i-am spus recepţionerului să rămînă cu ea în cameră, pînă îi aduc lucrurile din maşina mea, dar în loc de asta, am plecat.

Pentru că i se adresase ei şi îl evitase pe McCord, Sam preluă iniţiativa:

– Ai ajutat-o, deşi ştiai că rişti, rezumă ea zîmbind. Asta spune multe despre felul de om care eşti, domnule Roswell. Crescînd alături de şase fraţi, Sam cunoştea diferenţa dintre un bărbat, care e doar stînjenit de un compliment şi unul care se simte vinovat, pentru că ştia că nu l-a meritat. În momentul în care privirea lui Roswell o părăsi, ştia că acesta face parte din a doua categorie şi că bănuiala ei iniţială, în legătură cu povestea lui, era corectă. Fără să-şi schimbe tonul prietenos şi încurajator, îi puse întrebarea: ai spus că motivul penru care te-ai oprit era că nu puteai să o laşi pe marginea drumului, să moară îngheţată?

– Mda. Vreau să spun, da doamnă.

– Era întuneric şi ningea. De unde ştiai că „forma aia mare şi întunecată" era trupul unei femei şi nu al unui bărbat?

– N-am ştiut... pînă cînd nu m-am apropiat.

– Dar cînd ai tras pe dreapta pentru a da ajutor, nu ştiai că persoana care zace acolo trăieşte, nu-i aşa? De aceea a trebuit să opreşti să o ajuţi, şi de aceea n-ai putut să o laşi acolo să moară îngheţată, nu-i aşa? Ai probleme cu băutura şi ţi-ai pierdut carnetul din cauza asta, dar de fapt eşti un om cumsecade, chiar curajos, nu-i aşa?

– Nu ştiu să-mi fi spus vreodată cineva că sînt cumsecade, sau curajos, rosti el stingherit.

– Eu am un motiv foarte bun să spun asta, domnule Roswell. Cînd te-ai oprit să o ajuţi pe doamna Manning şi ai dus-o la motelul acela, nu ai fost doar îngrijorat că poliţia s-ar putea să afle că conduceai fără carnet. Ţi-a fost şi frică că se vor uita la maşina ta şi vor realiza că tu ai fost implicat în accident şi chiar că te vor acuza de asta. Ai riscat enorm în noaptea aceea, pentru a o ajuta pe doamna Manning, nu-i aşa?

Faţa lui deveni cenuşie.

– Eu...începu el, dar avocata îi puse mîna pe braţ şi-l opri.

– Nu mai spune nimic altceva, Wilbur, nici un cuvînt. Iar către Sam: domnul Roswell v-a spus tot ce ştie despre noaptea aceea.

Sam o ignoră şi se uită la Wilbur Roswell. Cu o voce blîndă şi un zîmbet calm i se adresă:

– Atunci lasă-mă să-i spun ceva ce *nu* ştie. Doamna Manning ne-a confirmat că în noaptea aceea a încetinit maşina, gata să oprească – într-o curbă oarbă foarte riscantă – şi în condiţii atmosferice extrem de periculoase. Am văzut eu însămi curba şi, dacă aş fi condus maşina domnului Roswell în acea noapte, n-aş fi fost în stare să o opresc. Dacă cineva e vinovat de accidentul acela, aş spune că probabil doamna Manning.

– Cu toate acestea, rosti avocata neînduplecată, clientul meu nu mai are nimic de spus. Dacă ar fi condus cealaltă

maşină implicată în accident – şi nu asta înţeleg eu – atunci asigurarea voastră că accidentul s-a produs din greşeala dpamnei Manning nu înseamnă nimic. Ea ar putea să nu fie de acord, poate încerca să-l dea în judecată la tribunalul civil şi voi aţi putea să încercaţi să-l acuzaţi de părăsirea locului accidentului, pînă la urmă.

Sam îşi puse coatele pe masă şi îşi lăsă bărbia pe mîinile încrucişate.

– Avocata ta are dreptate, domnule Roswell. Totuşi, dacă n-ai băut în noaptea aceea....

– N-am băut şi pot să o dovedesc!

– Eu te cred. Şi dacă poţi să o dovedeşti voi depune ca martor în numele tău, în orice instanţă civilă la care doamna Manning va spune că accidentul a fost inevitabil. Mai mult, o ştiu pe doamna Manning şi realmente nu cred că e genul de fiinţă care să dea în judecată un om care i-a salvat viaţa şi a riscat să meargă la închisoare din această cauză. De asemenea, nu are nevoie de bani, aşa că nu există nici un motiv să te dea în judecată. Dacă poţi aduce dovada că nu erai băut, cred că pot să extind promisiunea făcută mai devreme de locotenentul McCord, că nu vom înştiinţa nici o altă instanţă de aplicarea legii de ceea ce ne-ai spus aici, sau să te acuzăm de părăsirea locului accidentului, sau orice altceva. Sam fusese aşa de concentrată pînă în clipa aceea, încît virtual uitase că McCord e prezent, sau că ar putea avea nevoie de cooperarea lui. Apoi se uită la el, implorîndu-l din priviri să nu fie ticălos. Eşti de acord cu asta, locotenente?

Spre şocul ei, McCord zîmbi uşor şi zîmbetul îi deveni conspirativ cînd se îndreptă spre Roswell.

– Nu ştiu nimic despre tine, Wilbur, dar mi-ar fi îngrozitor de greu să spun NU unei femei care se uită la mine în felul acesta, tu nu?

Wilbur ezită; apoi îi rînji lui McCord.

– E categoric frumoasă. Şi realmente amabilă.

Sigura care avea rezerve în legătură cu tot, era avocata lui, ceea ce era normal. Se încruntă.

– Ăsta a fost un „da", locotenent McCord? Eşti de acord să-ţi extinzi promisiunea că nu-l veţi da în judecată pe

domnul Roswell, dacă admite că a condus celălalt vehicol implicat în accident?

– Atîta timp cît poate proba că nu era beat atunci. Dacă nu reuşeşte, toate pariurile cad.

– Nu eram! În noapta aceea fusesem la *Casa Ben,* am băut doar Cola şi am jucat puţin biliard. Ben va confima, la fel toţi ceilalţi cu care eram.

– E bine pentru tine! rosti Sam. Şi acum, iată de ce e important să încetăm s-o mai luăm prin păpuriş şi să ne spui deschis dacă tu conduceai cealaltă maşină implicată în accidentul din noaptea aceea: toţi gîndeam că aceeaşi persoană care l-a ucis pe domnul Manning a încercat să o ucidă şi pe doamna Manning, scoţînd-o de pe drum. Dacă n-a fost decît un accident, atunci va trebui să renunţăm la această teorie şi să începem să căutăm alţi suspecţi, chiar acum, înainte de a mai pierde timpul.

Wilbur Roswell se îndreptă în scaun şi izbi cu pălăria în masă.

– A fost doar un accident, declară el. Eu conduceam celălalt vehicol, în noaptea aceea. Poţi să te uiţi la maşina mea şi ai să vezi cît e de deteriorată.

Sam dădu din cap şi se ridică.

– Am să găsesc pe cineva, care să vină să-ţi ia declaraţia. Ocoli masa şi îi întinse mîna. Am avut dreptate în legătură cu tine, rosti ea cu un zîmbet. Eşi un om bun şi cumsecade. Şi curajos.

În continuare îi strînse mîna lui Julie Cosgrove.

– Mulţumesc că l-ai încurajat pe domnul Roswell să vină astăzi aici. A fost cel mai corect lucru pe care-l putea face.

Sam trecea agale prin sala detectivilor, cînd McCord ieşi şi li se alătură lui Shrader şi lui Womack în faţa geamului-oglindă. Shrader se uită la McCord şi chicoti.

– Cînd ai fermecat ultima dată vreun martor, după care l-ai strîns mîna şi lui *şi* avocatului?

– Nu cred să am aşa de mult farmec, rosti McCord confuz.

– Vorbeşte mieros, adăugă Womack. A făcu-o pe avocată să-i mănînce din palmă.

– Ceea ce nu e surprinzător, replică McCord, deoarece Littleton practic i-a detaliat că doamna Manning e mai de acuzat pentru accident, decît clientul ei. În timp ce stăteaţi aici, avocata de acolo tocmai întocmea în gînd o scrisoare către compania de asigurări a lui Leigh Manning, pentru a-i cere bani pentru stricăciunile provocate vehicolului clientului ei, et caetera, et caetera.

Shrader interveni în apărarea lui Sam.

– Littleton e nouă în această meserie. Dă-i timp să înveţe că, de obicei, într-o audiere, e o greşeală să dai de bunăvoie orice informaţie. I-a scăpat, asta e tot.

McCord îi aruncă o privire sceptică.

– Nu i-a scăpat deloc. A făcut-o intenţionat.

37

– Ai făcut-o intenţionat? o întrebă McCord, cînd se aflară în maşina lui, în drum spre apartamentul lui Jason Solomon din West Broadway, în SoHo.

– Roswell şi avocata lui aveau dreptul să ştie ce informaţie ne-a dat doamna Manning în prima ei declaraţie despre accident. Ai văzut cum era îmbrăcat. Pariez că nu-şi poate permite să-şi repare maşina şi sînt sigură că a fost foarte deteriorată în accident. Shrader şi cu mine am văzut unde a avut loc accidentul şi am condus eu însămi pe drumul acela. E o curbă oarbă şi ea era virtual oprită în mijlocul drumului. Minunea e că n-a sărit şi el peste terasament, împreună cu ea. În afară de asta, termină Sam ridicînd din umeri, sînt sigură că asigurarea doamnei Manning va acoperi orice ar pretinde Roswell.

McCord îi aruncă o privire nedumerită.

– Ai crezut că întrebarea mea a fost un fel de critică?

Exact asta gîndise Sam. Dar se uită la el surprinsă.

– Nu, deloc. De ce?

– Nu ştiu. Am avut doar impresia că eşti.... începu să spună McCord.

– Ai avut impresia că...ce?

El îi privi ochii căprui cu gene dese şi notă pentru prima oară punctele de aur din ei.

– Am avut impresia că eşti ofticată pe mine pentru ceva, rosti el şi apoi nu-i veni să creadă că a spus-o! Dezgustat de el însuşi, aşteptă inevitabila negare.

– Sînt, rosti ea calină.

– Adevărat? Era aşa de şocat că ea a admis totul fără ranchiună, încît o privi în tăcere.

După o clipă, ea surîse şi dădu conversaţiei o altă direcţie ajutătoare:

– Ţi-a plăcea să-ţi spun de ce?

Un zîmbet îi animă gura.

– Să auzim.

– Sînt convinsă că sînt o neofită şi extrem de norocoasă să lucrez la acest caz cu tine. Dar nu m-am aşteptat să fiu impresionată de tine din prima zi, însă aşa a fost. În afară că eşti grozav de organizat, rosti ea cu un zîmbet rapid, m-a izbit faptul că eşti un şef, care meriă să fie şef. Şi nu numai asta, dar am crezut că o să ajungi să te transformi într-unul din acei şefi, care sînt şi jucători în echipă.

McCord ar fi fost mai flatat de părerile ei, dacă nu ar fi realizat imediat că ea îi gîdila eul şi îi umfla mîndria în mod deliberat, pentru că voia să fie sigură că se va izbi de pămînt cu adevărat tare, cînd o va dezumfla. E realmene pricepută la jocul acesta, hotărî el sardonic.

– Şi acuma, dintr-un anumit motiv, ai realizat că sînt un nesuferit?

– Deloc, rosti ea cu o pivie directă şi deconcertant de cinstiă. Dar eşti un tip care joacă jocuri bărbăteşti, exact cum au încercat şi alţi tipi să joace cu mine. Iar eu sînt o femeie, care mă aşteptam în mod nejustificat, să fii mai mare şi mai bun decît atît.

– Ce naiba am făcut de ţi-am înşelat atît de mult aşteptările?

– Ştiai că Valente se află la Leigh Manning, în seara în care i-am comunicat că i-am găsit soţul mort, dar nu mi-ai spus. Era o informaţie importantă, dar te-ai abţinut să mi-o comunici şi m-ai lăsat să dau de ea din întîmplare, a doua zi.

– Am vrut să o descoperi tu singură.

– De ce? Astfel ai putut să demonstrezi că tu ai dreptate, iar eu să mă îndrept pe un drum geşit şi să par naivă în privinţa lui Leigh Manning, încă douăzeci şi pau de ore?

– Am vrut să descoperi tu însăţi că eşti prost orientată şi naivă.

– Adevărat? rosti ea fără interes. Asta ţi s-a părut o tehnică de conducere eficientă într-o anchetă importantă de asasinat? I-ai făcut asta şi lui Shrader?

– Nu, răspunse el scurt.

– I-ai fi făcut-o şi lui Womack? El dădu din cap negînd. Atunci nu pot decît să-mi închipui că mi-ai făcut-o mie, pentru că sînt femeie, iar tu voiai „să mă înveţi minte", ca să „stau în banca mea".

El o privi atît de lung, încît Sam începu să creadă că n-o să-i răspundă. Şi cînd i-a răspuns, ea rămase fără cuvinte.

– Ţi-am făcut-o, pentru că n-am văzut niciodată un detectiv mai promiţător ca tine. Ai mult talent, intuiţie curată şi..... ezită căutînd cuvîntul corect, apoi rosti unul care părea neadecvat în context....şi mai multă *inimă,* decît am întîlnit vreodată. Am vrut să înveţi o lecţie grea, dar nedureroasă, despre cum este să te laşi copleşită emoţional de cineva pe care-l investighezi. Făcu o pauză, apoi continuă: totuşi, aceasta nu schimbă fapul că tu ai dreptate, iar eu am greşit, în modul în care am făcut-o. N-aş fi făcut asta altui detectiv bărbat. Cînd am plecat din bloc în seara aceea, i-aş fi spus că a fost de fapt martoul unui spectacol convingător, dat de o femeie al cărui iubit se ascundea în camera alăturată.

Ea îl privi surprinsă de admiraţie, ca şi cum ar fi fost un fel de erou, pentru că a admis că a greşit şi, spre neplăcerea lui, McCord descoperi că la urma urmei îi plăcea cînd îl privea în felul acesta. Scuză-mă, rosti el aproape curtenitor. Nu se va mai întîmpla.

– Mulţumesc, rosti ea simplu, apoi îi adresă un zîmbet brusc şi jenat. De fapt, cred că am făcut din ţînţar armăsar. Nu m-am aşteptat să fii aşa de cinstit şi rezonabil.

El rîse întinzînd mîna spre clanţa uşii.

– Accept scuzele, Sam, dar nu dau înapoi. Ai învins cinstit şi corect.

Coborî din maşină şi la fel făcu şi ea. Era aşa de încîntat de felul cum s-a desfăşurat discuţia, încît nu realiză că i-a spus pe nume, decît cînd s-au îndreptat spre intrare, unul lîngă altul. Chiar şi aşa, asta nu înseamnă nimic, îşi spuse el. Totul e acum bine: totul e exact cum a fost. Nimic nu s-a schimbat în aceste cîteva minute de conversaţie onestă. Erau detectivi parteneri, nimic mai mult.

Cînd ajunseră la clădirea lui Solomon, întinse mîna din spatele lui Sam şi politicos împinse uşa grea, deschizîndu-i-o.

38

Jason Solomon îi întîmpină cu un prosop pe umeri şi urme de spumă de ras încă întinse pe maxilare şi pe gît.

– Intraţi, intraţi, rosti el ştergînd spuma cu capătul prosopului. Daţi-mi două minute, să mă termin de îmbrăcat şi apoi stăm de vorbă.

Făcu un gest de invitaţie şi Sam privi în jur, la apartamentul spectaculos de la ultimul etaj, ce era la fel de teatral şi interesant, ca omul care îl stăpînea. Podeaua era din stejar, punctat ici-şi-colo cu carpete groase de culoare sable şi mobilier modern lustruit şi tapisat cu ivoire. În stînga livingului, o scară curbă cu balustrada din oţel lucios ducea sus, la al doilea nivel, în timp ce în dreapta, un şemineu sclipitor din quarţ alb se avînta în sus, pe o înălţime de două nivele. Dar totul – duşumelele, pereţii şi mobilierul în culori neutre, monocrome – erau doar un simplu fundal, pentru ceea ce era una din colecţiile de artă abstractă strălucitoare de-ţi tăia răsuflarea, cum nu văzuse Sam vreodată.

Lucrări fabuloase de Paul Klee, Jackson Pollock şi Wassily Kandinsky atîrnau pe un perete, în timp ce altul era ornat de o serie de patru portete ale lui Jason Solomon, ce aminteau de lucrările lui Andy Warhol. Sam se îndreptă spre ele şi se uită la semnătura pictorului. I se părea ceva cunoscut, dar nu suficient pentru a o asocia cu oricare din picturile de artă modernă pe care le văzuse. Indiferent cine era „Ingram", era foarte bun, dar nu deosebit de original. Pictura psihedelică în ulei de pe şemineu era tot de Ingram,

dar aceasta era într-adevăr originală şi îl înfăţişa tot pe Solomon – de această dată cu tăciuni aprinşi în loc de ochi şi foc ţîşnind din craniu.

Deasupra acestuia atîrna un ulei sălbatic de exuberant, împroşcat în culori primare, pe care Sam îl identifică imediat ca fiind opera Thetei Berenson.

McCord mergea în spatele ei, atît de aproape, încît ea putea să simtă efluvii de Irish Spring, acelaşi săpun pe care îl folosea şi ea la duş. El coborî vocea pînă la şoaptă:

– Îţi plac toate chestiile astea?

– Foarte, foarte mult.

– Ce vor să reprezinte?

Zîmbind, ea întoarse capul.

– Orice doreşti.

Remarca lui Jason Solomon în timp ce intra în living, o făcu să sară în sus de surpriză vinovată:

– Am întrerupt ceva?

– Da, rosti calm McCord, o lecţie de artă modernă. Doamna detectiv Litleton se extaziază în faţa colecţiei tale. Unde putem sta de vorbă? adăugă abrupt, punînd capăt sporovăielii de socializare.

– Să mergem în bucătărie. Eric prepară micul dejun. Solomon îi conduse pe lîngă şemineu într-o bucătărie spaţioasă, însorită şi ultramodernă, din stejar şi oţel. Eric se afla la blat, cu un storcător de portocale într-o mînă şi o sticlă de vin alb în alta, turnînd din fiecare lichid într-un pahar cu picior. Bărbatul arătos, cam de treizeci de ani, ridică ochii cînd intrară şi le făcu un semn prietenesc.

– Doriţi ceva de mîncat? întrebă Solomon aşezîndu-se la masă.

– Nu, e puţin cam prea aproape de prînz, replică McCord.

– Atunci ce aţi zice de ceva de băut – una din specialităţile lui Eric? Sam se uită la sticla de vin şi refuză oferta.

– Nu, e puţin cam prea aproape de *micul dejun*.

Saisfăcut că şi-a făcut datoria de gazdă, Solomon îşi încrucişă braţele pe masă şi se uită la McCord.

– Ce aţi aflat în legătură cu moartea lui Logan?

– De fapt, speram să poţi răspunde tu la unele întrebări, ce ar putea să ne pună pe pista cea bună. În clipa aceasta, nu facem decît să culegem informaţii de bază, sperînd să ne îndrume în direcţia bună.

– Am să vă spun tot ce ştiu.

– De cînd îi cunoşti pe Leigh şi pe Logan Manning?

Înainte de a putea răspunde, Eric sosi la masă cu o farfurie cu jumări de ouă pufoase, o bucată de cantalup, o felie de pîine prăjită şi un pahar plin cu suc de portocale.

– El e Eric Ingram, rosti Jason. E un bucătar fabulos.

– Ingram? repetă Sam. Tu eşti artistul, care a pictat portretele domnului Solomon din living?

Eric zîmbi sigur pe sine şi dădu din cap afirmativ.

– Eric nu vorbeşte prea mult şi niciodată despre el, explică vesel Solomon. De aceea ne înţelegem aşa de bine – eu fac asta pentru amîndoi.

Eric se retrăsese deja în spaţiul de gătit, dar McCord se uită la el peste umăr.

– Nu ezita să intervii, dacă ceea ce auzi necesită corecturi. Experienţa îmi spune că oamenii care vorbesc puţin, adesea observă multe. Iar lui Solomon i se adresă: tocmai voiai să-mi spui de cît timp îi cunoşti pe Leigh şi pe Longan Manning.

Solomon se gîndi mestecînd o îmbucătură de jumări de ouă.

– Lasă-mă să mă gîndesc. Prima oară cînd i-am întîlnit, veniseră la o piesă pe care o scrisesem, în afara Broadway-ului, cu titlul *Timpul şi o sticlă*. A fost unul din eforturile mele timpurii şi, deşi critica a spus că promit mult, piesa n-a prins la public. Încă mă întreb dacă....

– Cît e de atunci?

– Treisprezece, nu, poate paisprezece ani.

– Bine. Să ne concentrăm pe ultimele cîteva luni. Ştiai că doamna Manning crede că e hărţuită?

– Da, categoric. Leigh e tare înfricoşată. Dar Logan era şi mai tare, însă nu voia ca ea să ştie.

– Ce ţi-a spus ea despre urmăritorul ei?

– Mi-a spus că îi trimetea cadouri şi că a sunat-o de cîteva ori. La cel de al doilea apel, Logan şi ea au încercat

să depisteze de unde provenea, dar era dat de la un telefon public, din Manhattan.

– Poate că Leigh îl cunoaşte pe hărţuitor, fără să-şi dea seama. E posibil ca el să se învîrtească în jurul teatului în acest scop, sau să-şi facă obiceiul de a aştepta afară, cînd iese ea. În afară de soţul ei şi de membrii distribuţiei şi ai echipei tale, ai văzut-o pe doamna Manning cu alt bărbat? Nu exclude pe nimeni, nu contează cît de nevinovat ţi se pare.

Sam era convinsă că McCord spera să apară în discuţie numele lui Valente, şi rămase ascultînd, în timp ce Jason Solomon dădea la iveală cîteva nume lipsite de însemnătate, dar în inima ei tot nu era convinsă că Leigh Manning a participat de bunăvoie la asasinarea soţului ei. Sam o văzuse la spital, o văzuse la cabană cînd soţul ei nu era acolo, şi i s-a părut într-adevăr o soţie disperată, iubitoare şi îngrozită.

În ziua funeraliilor lui Logan Manning, Sam de abia îşi luase ochii de la noua văduvă şi ceea ce văzuse era o femeie curajoasă făcînd eforturi să se comporte cu demnitate, cu toate că era zdrobită emoţional şi o ruină din punct de vedere fizic. Sam putea să creadă că Valente o dorea destul de mult, pentru a căuta să scape de soţul ei, dar nu putea să creadă că Leigh Manning ştia ceva despre intenţiile lui Valente.

Pe de altă parte, Sam îşi aminti cu severitate că n-ar trebui să creadă că Leigh Manning avea o legătură amoroasă cu Valente, deşi toate dovezile indicau în mod clar că actriţa minţise în legătură cu relaţia dintre ei, pe care a încercat să o ascundă de toţi.... Dar dacă Leigh Manning a vrut să scape de soţul ei, de ce să-l ucidă? se minună Sam. De ce să nu divorţeze? În mod normal, asasinatul comis de o soţie era motivat de furie, de gelozie, sau de răzbunare, dar după cîte ştia toată lumea Leigh Manning nu avea motive să aibă astfel de sentimente faţă de soţul ei.

Oricît de absurdă – după cele ştiute de Sam – fusese atitudinea ei, nu putea să accepte că Logan Manning a fost ucis de soţia lui, sau de Valente, doar pentru că ucigîndu-l

părea că e mai uşor de scăpat de el. Trebuie că au avut alte motive, pentru a comite un astfel de act oribil.

Solomon continua să menţioneze nume şi McCord adoptă o nouă tactică.

– Ai descrie familia Manning ca un cuplu căsătorit, devotat şi fericit?

Solomon dădu din cap afirmativ.

– Dezgustător de devotaţi şi revoltător de fericiţi, declară el făcînd efortul să glumească.

În acel moment, se întîmplă ca Sam să-i arunce o privire lui Eric şi îi văzu faţa încordîndu-i-se.

– Domnule Ingram? interveni ea. Aşa ţi se păreau şi ţie? Domnul Manning îi era devotat soţiei lui?

– Da, doamnă detectiv, aşa părea. Sam reflectă că răspunsul lui lăsa loc la interpretări, dar McCord nu era interesat de Logan Manning, ci de soţia lui.

– Dar ce spui de Leigh Manning? îl întrebă el pe Eric. Ea era devotată soţului ei?

– Categoric.

După care McCord se întoarse spre Solomon.

– Îmi imaginez că doamna Manning a fost foarte stresată în ultimele cîteva săptămîni – cu un hărţuitor pe urme şi cu premiera noii piese. Ai observat ceva neobişnuit în comportamentul ei, care să fi indicat că e stresată?

– Dumnezeule, da! Toţi am fost stresaţi pînă la limită! Ai fi surprins de efortul implicat de lansarea unei noi piese. Problemele de creaţie sînt doar o parte din el. Cele financiare sînt coşmarul – sponsorii vor asigurări, vor să-şi recupereze investiţiile şi nu contează cît de multe faci pentru ei, aceştia devin pretenţioşi, cînd e timpul să dea bani pentru următoarea piesă şi sfîrşeşti prin a aştepta tot timpul noii bani. Deja fac asta, încă de pe acum.....

– Deci, nu-ţi finanţezi piesele cu proprii tăi bani? întrebă McCord indiferent.

– O, ba da. Bag o grămadă de bani în fiecare piesă, dar nu pot face faţă singur sarcinilor financiare. Ai idee cîţi bani primesc actriţele, ca Leigh Kendall şi Jane Sebring? Impresara lui Leigh avea nişte pretenţii imposibile, ca de obicei, dar – slavă Domnului – Logan o convingea să fie mai

rezonabilă. Chiar şi aşa, pentru ca sponsorii să nu dea faliment, chiar şi *Martorul Orb* va trebui să se joace cu casa închisă o lungă perioadă de timp.

McCord ridică ochii în tavan, în mod clar încercînd să facă o legătură între ceea ce auzise şi ceea ce voia el să ştie.

– Cine sînt sponsorii tăi la această piesă? întrebă el absent.

– E confidenţial.

Curiozitatea fiindu-i stîrnită de atitudinea evazivă a dramaturgului, McCord îşi aplecă privirea şi şi-o fixă pe el, surîzînd în colţul gurii.

– Cînd aş putea avea o listă?

În loc să izbucnească furios, la aroganţa lui McCord, Solomon zîmbi şi ridică din umeri.

– Mîine e destul de curînd?

McCord dădu afirmativ din cap.

– Va exista vreun nume pe această listă, pe care să-l recunosc?

Îl vizează din nou pe Valente, îşi dădu seama Sam şi răspunsul lui Jason Solomon o făcu să devină brusc tensionată.

– În mod clar, vei recunoaşte un nume.

– Care anume?

– Logan Manning.

– Logan Manning? repetă Sam. Nu e puţin cam ciudat?

– În ce sens?

Se juca cu ea ca pisica cu şoarecele şi lui Sam nu-i plăcea. Aşa că îl făcu să plătească, determinîndu-l să accepte punctul ei de vedere.

– Eşti expert în show-business. Tu trebuie să-mi spui.

– Ei bine, la suprafaţă pare puţin un conflict de interese. Recunosc.

– Pentru că? îl îndemnă ea.

– Pentru că, Logan făcea efort ca Leigh să ia mai puţini bani pentru apariţia ei în piesă şi făcînd asta, revenea un profit mai mare pentru sponsori.

– Inclusiv pentru Logan Manning, termină Sam.

– Exact.

– Leigh Manning ştia că soţul ei e unul dintre sponsori?

– Sigur că da. Subiectul s-a discutat la un dineu, cu o săptămînă, sau cam atît, înainte de seara premierei. A părut puţin surprinsă, dar nu supărată. Îşi ridică paharul şi Eric apăru imediat, pentu a-l umple din nou din storcător. Ca şi cum ar fi realizat cu întîrziere că ambii detectivi puteau să tragă nişte concluzii greşite din ceea ce spusese, adăugă o explicaţie: Logan spunea că hotărîrea lui de a scoate un profit în calitate de sponsor, mai curînd decît a scoate profituri din salariul lui Leigh, e determinată de taxele pe venit. Taxa pe venitul salarial a lui Leigh ar fi de 39,6 la sută. Taxa pe cîştigurile şi profiturile din investiţii – inclusiv investiţia în *Martorul Orb* – era de numai 20 %.

– El cîţi bani a investit?

Solomon ridică din umeri.

– Foarte puţini – două sute de mii de dolari.

– Încă o singură întrebare, rosti McCord. Eşti foarte creativ, ceea ce-mi spune că eşti şi foarte intuitiv şi de asemenea obişnuit să lucrezi cu actorii. Ai spus că Leigh Manning a părut „surprinsă" cînd la dineu a realizat că susţinerea financiară a soţului ei a fost făcută în mod clar în interesul financiar al lui, nu al ei. De asemenea, ai spus că familia Manning avea o căsnicie fericită. E posibil ca doamna Manning, care e o actriţă aclamată, pur şi simplu să fi jucat foarte convingător şi în afara scenei, ca şi pe ea?

Solomon îşi scutură firmiturile de pîine prăjită de pe degete şi se şterse la gură cu şervetul; apoi se lăsă pe spate în scaun, îşi încrucişă braţele pe piept şi îi aruncă lui McCord o privire lungă, măsurîndu-l de sus pînă jos. După care, cu o voce surprinzător de ascuţită, întrebă la rîndul lui:

– Ce vrei să spui exact? Sugerezi că există vreo vagă posibilitate ca Leigh să-l fi omorît pe Logan?

– Nu sugerez nimic la ora actuală, mai curînd emit ipoteze.

Jason Solomon nu acceptă explicaţia.

– Asta e exact ceea ce sugerezi. În care caz, mă simt obligat să-ţi ofer beneficiul opiniei mele totale şi extrem de intuitive: Eşti o grămadă de rahat. Îţi pierzi timpul şi îl risipeşti şi pe al meu.

– Excelent, replică McCord cu glas egal. Acuma, că am abandonat formalităţile politicoase, unde ai fost duminică douăzeci şi nouă noiembrie, de la orele 15 la orele 3 din dimineaţa următoare?

Jason căscă gura la el.

– Acuma crezi că *eu* l-am ucis pe Logan?

– Ai făcut-o?

– Ce motiv aş fi avut?

– Lasă-mă să mă gîndesc..... Pentru început, sînt sigur că ai o poliţă de asigurare mare asupra lui Leigh Manning. Cît de mulţi bani ai fi primit, dacă ar fi fost declarată incapabilă mintal să-şi joace rolul? I-l prelua Jane Sebing. Cît de mulţi bani ai economisi dacă n-ar trebui să o plăteşti pe Leigh Manning şi Jane Sebring ar rămîne protagonista?

– Asta e curată nebunie! rosti furios Jason. Soneria de la uşă zbîrnîi şi el se uită la Eric. Răspunde, fir-ar al naibii!

– Dacă asta sună prea trasă de păr, rosti McCord cînd Eric ieşi, încearcă altceva: eşti homosexual şi e al dracului de sigur că nu eşti interesat de bietul Eric, decît ca bucătar şi servitor. A apelat la tine Logan Manning? Te-a trădat şi ţi-a rănit ogoliul cînd n-ai făcut mişcarea?

– Pui de căţea! rosti Solomon încet.

McCord reacţionă la această injurie, conform moralei mamei sale, şi zise amuzat:

– Sînt întoteauna surprins de numărul mare de oameni, care au cunoscut-o pe mama.

Solomon rămase cu gura căscată; apoi îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs.

– Am să folosesc replica asta într-o piesă.

– Dacă faci asta, voi spune tuturor că ai plagiat.

– Mai bine dă-mă în judecată. Eu.... Se opri întorcîndu-se surprins de glasul aproape isterizat al unei femei, din living.

– Dă-te la o parte din drum, Eric! striga ea. Nu-mi pasă cu cine e. Nu contează dacă aud şi ei! Pînă diseară toată lumea va şti.... Jason sări în picioare, aproape răsturnîndu-şi scaunul, exact cînd Jane Sebring năvăli în bucătărie, nemachiată şi cu lacrimile şiroind pe obraz. Mi-a cerut o declaraţie, înainte de a da povestea la ştirile de diseară.

– Calmează-te, dragă, porunci Solomon desfăcîndu-şi braţele şi bătînd-o pe spate. Despre ce vorbeşti?

– Vorbesc despre Logan! ţipă ea. Un reporter de două parale mi-a răscolit prin gunoi şi l-a mituit pe portar.

Solomon o depărtă suficient, pentru a se uită la faţa ei udă.

– Şi reporterul de două parale a găsit ceva?

– A găsit că Logan şi cu mine am fost amanţi! strigă ea.

Cu faţa albă de şoc, oroare şi furie, Solomon îşi lăsă braţele în jos şi făcu un pas înapoi. Sam se uită la McCord, care părea fascinat; apoi se uită la Eric Ingram.

Arăta scîrbit. Dar deloc surprins.

– EI BINE, TU CE CREZI? o întrebă McCord pe Sam, în timp ce mergeau pe trotuar spre maşină. Fusese cu totul încîntat de revelaţia înlăcrimată a lui Jane Sebring. Spune-mi, Leigh Manning a avut un motiv pentru a-l asasina, sau nu?

Sam ridică ochii la seninul luminos al cerului albastru, reflectînd. Pînă acum cîteva minute, n-ar fi crezut ca Leigh Kendall să fi fost părtaşă la orice plan al lui Valente de a-i ucide soţul, dar legătura lui Logan Manning cu Jane Sebring a schimbat lucrurile.

– Vreau răspuns la două întrebări, înainte de a mă hotărî.

– Ce întrebări?

– Vreau să ştiu dacă Leigh Manning a aflat de legătura soţului ei cu Sebring. De asemenea, mi-ar plăcea să controlez alibiul pe care ni l-a oferit Jane Sebring, pentru duminică seara. Ştim că Leigh Manning a trebuit să rămînă după matineu, să lucreze cu Solomon la nişte modificări. Jane Sebring spune că ea a părăsit teatrul imediat după matineu şi s-a dus direct acasă. Spune că s-a băgat în pat, dar mai tîrziu s-a sculat, a cinat singură şi s-a uitat la un film de la televizor. Nu e prea mult pentru un alibi, sublinie Sam.

– Ne-a spus ce film a vizionat, de cît de multe dovezi mai ai nevoie?

– Dacă a fost suficient de deşteaptă să-i fixeze mîna lui Logan Manning pe patul pistolului său, după ce i-a zburat creierii, îmi imaginez că e destul de deşteaptă să se fi uitat în *Ghidul TV* cînd a ajuns acasă, aşa că a putut să ne spună

ce film a vizionat. O.... exclamă Sam, cînd văzu zîmbetul lui superior. Am crezut că eşti serios.

– Tu nu vrei să crezi că Leigh Manning e vinovată, nu-i aşa?

– Nu am preferinţe, protestă Sam. Vreau doar să fiu absolut sigură.

– Controlează alibiul lui Sebring. A folosit o maşină de serviciu să o ducă acasă după matineu, aşa că ei trebuie că au o înregistrare. Ne-a spus că a vorbit cu portarul, cînd s-a întors de la matineu.

– Acelaşi portar care a primit ciubuc să o trădeze, dezvăluind legătura ei cu Manning? Sînt realmente impresionată de integritatea lui.

– Nu lucrează douăzeci şi patru de ore pe zi. Poate că alt portar a văzut-o sosind.

– Şi ar fi putut să plece iar, fără ca el să o vadă. Dacă ar fi plecat imediat, ar fi putut să ajungă în munţi, înainte de a începe să ningă serios.

– Adevărat, rosti McCord uitîndu-se la ceas. Hai să mergem la biroul lui Manning, să-i ajutăm pe Shrader şi pe Womack să ia declaraţii salariaţilor.

39

Apartamentul destinat firmei *Manning Development* se afla la etajul cincisprezece, cum ieşeai din lift, în spatele unei perechi de uşi duble impozante, care se deschideau spre o zonă de recepţie circulară spaţioasă, înconjurată de birouri şi săli de conferinţe. Grupuri de sofale curbe şi scaune rotunde, în nuanţe de culoarea prunei şi albastru, erau aşezate între coloanele ornamentale de oţel.

Cînd Sam şi McCord sosiră, zona de primire era goală, cu excepţia unei recepţionere la biroul semicircular din dreapta. Ea îi îndrumă spre un birou de pe partea opusă, unde Shrader şi Womack audiau salariaţii.

– Am avut o dimineaţă cu adevărat instructivă, rosti Shrader. Womack tocmai o chestionează pe secretara lui Manning. Voi doi aţi scos ceva de la Solomon?

McCord îl informă repede despre ceea ce aflaseră acasă la acesta; apoi ceru detalii privind dimineaţa lui Shrader.

– Cred că avem noroc, rosti el. Unul dintre arhitecţii care a lucrat pentru Manning – George Sokoloff – mi-a spus să a fost însărcinat cu un proiect mare denumit *Crescent Plaza*, pe care Manning voia să-l întocmească şi să-l construiască. Existau două turnuri rezidenţiale ataşate unui mall nostim. Ghici cine trebuia să fie investitorul secret al lui Manning?

– Valente, rosti McCord cu satisfacţie.

– Exact. Valente şi Manning au discutat îndelung. Aici e ceva deosebit de interesant, Solkoloff mi-a spus că proiectul pentru *Crescent Plaza* era unic, realmente spectaculos şi că lui Valente i-a plăcut cînd l-a văzut. Voia să-l angajeze pe Manning ca arhitect şef, dar să construiască el plaza. Sokoloff mi-a spus că Manning a refuzat şi era ferm hotărît să fie un partener major la construcţia şi dezvoltarea edificiului şi co-proprietar al proiectului terminat.

– Lui Valente nu-i plac partenerii. Nu e un jucător de echipă.

– Exact, rosti Shrader. Dar voia neapărat *Crescent Plaza* şi Logan Manning nu numai că era proprietarul proiectului, dar avea în proprietate şi terenul destinat să se potrivească edificiului. Îmi închipui că Valente l-a executat pe Manning, ca să poată pune mîna pe soţia lui *şi* pe proiectul *Crescent Plaza*. Acum că Manning e mort, Valente va putea să cumpere planurile şi terenul, să angajeze propriul lui arhitect şef şi să construiască singur. Sînt sigur că văduva lui Manning îi va înlesni foarte mult sarcina.

– Ştii, rosti McCord gînditor, am început să mă întreb dacă detectiva Littleton n-a avut dreptate de la bun început. A spus tot timpul că nu crede că Leigh Manning e combinată erotic cu Valente.

– Nu îmi amintesc să fi spus exact aşa, interveni Sam.

– Nu a trebuit să o spui. Aveai privirea aceea îndărătnică şi încăpăţînată, de fiecare dată cînd se sugera asta. Părerea mea este că alianţa lui Valente cu Leigh Manning a fost un aranjament de afaceri clar. Valente voia pentru el proiectul *Crescent Plaza,* iar ea îşi voia soţul eliminat, pentru că o înşela.

Intrînd, Womack auzi sfîrşitul propoziţiei.

– Cum aţi aflt că Manning călca pe de lături, întrebă el.

– Jane Sebring – dublura – ne-a spus în dimineaţa asta, răspunse McCord.

– Dublura ştia că Manning se culca şi cu secretara?

– Despre ce vorbeşti?

Womack arătă uşa cu degetul.

– Manning se culca cu secretara lui. Numele ei e Erin Gillroy. A izbucnit în lacrimi şi a mărturisit tot, chiar acum.Voi despre cine vorbeaţi?

– Despre Jane Sebring.

Ochii lui se deschiseră mari şi îi privi, gata să izbucnească în rîs.

– Manning se culca şi cu ea? Drace, nici eu nu m-aş da în lături, dacă aş avea vreo şansă cu Jane Sebring. Femeia aia are.... ridică mîinile mimînd cuprinderea în ele a sînilor ei de mărimea unor pepeni verzi; apoi se opri şi se uită la Sam: Littleton, de ce nu te duci tu să vorbeşti cu secretara şi să vezi ce mai poţi scoate de la ea, în afară de lacrimi şi muci? Ai răbdare cu ea, totuşi; se poate sparge ca un ou crud. Tot ce am întrebat-o a fost, de cînd lucrează aici şi dacă era obişnuită cu obiceiurile personale ale lui Manning. Iar ea a început să urle încă de la prima întrebare şi a mărturisit totul, înainte ca eu să o termin de pus pe cea de a doua.

– Aş vrea să vorbesc cu Sokoloff, rosti McCord ridicîndu-se, dar Womack îl opri cu o întrebare.

Fără să se grăbească să se ocupe de plîngăcioasa secretară, Sam trecu încet pe lîngă birouri, oprindu-se cînd a ajuns la uşa deschisă a unei mari săli de conferinţe. În mijloc, pe o masă, stătea un model la scară redusă al unei pieţe frumoase, în formă de semicerc, cu tuşe de art-deco ce împodobeau cele două turnuri circulare avîntate. Macheta era cam de 4,5o m.p. şi finisată în cele mai mici detalii, inclusiv fîntîni miniaturale, felinare stradale ornamentale, platforme şi un peisaj luxuriant.

Se uita la ea un om cu aspect studios, de aproape patruzeci de ani, cu umerii uşor ridicaţi şi mîinile la spate.

– Acesta e modelul *Crescent Plaza*? întrebă Sam, intrînd în sala de conferinţe, ca să se uite mai de aproape.

Omul se întoarse şi îşi potrivi ochelarii pe nas.

– Da, aşa e.

– Sînt detectiva Littleton de la *NYPD*, explică ea.

– Eu sînt George Sokoloff.

Atenţia lui Sam se întoarse la macheta din faţa ei.

– Îţi taie răsuflarea, afirmă ea. Turnurile îmi amintesc puţin de vîrful lui *Chrysler Building*. Domnul Manning trebuie că era incredibil de talentat şi incredibil de mîndru de asta. Sokoloff deschise gura să spună ceva, apoi o închise repede la loc. Greşesc? adăugă ea.

– Parţial, rosti el; apoi îşi îndreptă umerii şi spuse aproape cu amărăciune: Logan era foarte mîndru de asta; totuşi acum e mort. Aşa că am impresia că nu mai trebuie să continuăm să ne prefacem că ar fi rezultatul unui efort colectiv, al meu şi al lui Logan. Conceptul şi desenul sînt toate ale mele. În trecut, am fost de acord că mai curînd firma lui va primi creditare, decît eu. Iar, Logan mi-a promis că voi fi arhitectul-şef şi voi primi o parte din cele creditate.

Vocea lui McCord interveni în conversaţie şi amîndoi se întoarseră spre el:

– Cum te-ai simţit, cînd l-ai lăsat pe Logan Manning să-şi însuşească tot, sau asta e ceva obişnuit în firmele de arhitectură?

Sam încercă să nu se gîndească, la cît de bine s-a simţit privindu-l pe Mitchell McCord intrînd în cameră. Hainele lui sport nu mai erau aşa late în umeri; remediase acest lucru la cîteva zile după ce au început să lucreze împreună. Acum i se potriveau de minune, totuşi îl plăcea mai mult în cămăşile de polo deschise la gît şi geaca uzată de aviator din piele, pe care o purta uneori. Sam ieşi din sala de conferinţe în linişte, lăsîndu-l pe McCord împreună cu arhitectul.

Biroul lui Logan Manning se afla la capătul unui hol curb, formînd un perete decorativ în spatele biroului recepţionerei. Erin Gillroy stătea în faţa biroului, cu capul plecat, strîngînd în pumn nişte batiste. Cînd Sam intră, ridică ochii spre ea.

– Domnişoară Gillroy, sînt detectiva Littleton.

– Bună, rosti ea răguşită, dar calmă.

– Nu vrei să stai jos?

– Nu, neapărat. Mă simt mai puţin vulnerabilă şi fără rost, dacă stau în picioare.

Sam se sprijini de colţul biroului lui Manning şi scoase pixul şi carneţelul de note din geanta de umăr.

– Detectivul Womack crede că ai putea să te simţi mai bine vorbind cu o femeie.

– Adevărat? Nu mi s-a părut că e un tip deosebit de simpatic.

În contrast cu descrierea făcută de Womack lui Erin Gillroy, Sam se gîndi privind-o pe tînără că nu era nici lipsită de vlagă, nici timidă.

– De cît timp lucrezi aici?

– De aproape doi ani. Sam se prefăcu că îşi notează, hotărînd în acelaşi timp cum să abordeze următorul subiect, însă n-ar fi trebuit să-şi bată capul, deoarece Erin Gillroy răspunse la întrebare fără să fie întrebată. Relaţia mea cu Logan Manning a început – şi s-a sfîrşit – acum şase luni.

Sam o studie în linişte, întrebîndu-se de ce era atît de dornică să mărturisească, spunîndu-le totul în mod deschis celor doi detectivi, care erau nişte străiini.

– Cine ştia de asta?

Ea îşi încleştă pumnii.

– Nimeni! Singura persoană căreia i-am spus vreodată, a fost colega mea de cameră, Deborah, dar aseară un reporter a sunat şi i-a spus că ştia că am avut o relaţie cu Logan Manning. Iar colega mea, *prietena* mea, sublinie ea cu amărăciune, a considerat că n-ar fi cinstit să-l *mintă*, aşa că i-a spus tot. Se uită la Sam şi rosti cu violenţă: ai putea să-mi explici cum, cineva care citeşte *Biblia* şi o citează tot timpul, aşa ca Deborah, poate să-şi trădeze prietena, să încalce fără scrupule o promisiune şi să facă totul în numele *„dreptăţii"*. Tot ce trebuia să facă Deborah era să-i închidă reporterului telefonul, sau să preia doar mesajul.

Se uită la Sam, aşteptînd un răspuns, insistînd pentru unul, şi Sam spuse singurul lucru care-i veni în minte:

– Unul dintre oamenii cei mai lipsiţi de amabilitate şi care-i judeca pe alţii, pe care l-am cunoscut vreodată, mergea la

biserică în fiecare duminică şi citea *Biblia*. Nu ştiu cum pot astfel de oameni să împace propria cruzime şi defectele lor, cu obligaţiile şi convingerile lor religioase, dar mulţi pot să o facă.

– Deborah e unul dintre ei.

– Cum crezi că a aflat reporterul problema asta?

– Nu cred că ştia *ceva* – pescuia doar! Reporterii le-au sunat pe toate femeile pe care le cunoscuse domnul Manning, afirmînd aşa ceva. Unul dintre ei a sunat-o pe Jacqueline Probst aseară şi i-a spus acelaşi lucru. Jacqueline l-a ameninţat pe reporter că îl dă în judecată dacă îi menţionează numele; apoi a închis telefonul.

– Cine e Jacqueline Probst? întrebă Sam.

– Una din arhitectele de aici. Detectivii au vorbit deja cu ea. Jacqueline Probst are şaizeci şi patru de ani. E suficient de bătrînă să-i fie bunică lui Logan.

Pentru moment, Sam schimbă intenţionat subiectul:

– Te ocupai de toată corespondenţa şi apelurile telefonice, personale sau de serviciu, ale domnului Manning?

– Da.

– Ai ţinut o evidenţă a covorbirilor telefonice? Ea dădu din cap. Aş dori să o am, ca şi alte înregistrări. Avem aprobarea doamnei Manning.

– Am să vă dau tot ce doriţi. Distrată, îşi plimbă degetul peste un press-papier auriu, sub formă de piramidă, de pe biroul ei, apoi îndreptă cu grijă tăviţa din piele pentru hîrtii. Pur şi simplu nu pot să cred că Logan e mort.

– Cine a pus capăt legăturii voastre? întrebă Sam. Tu sau el ?

– Pur şi simplu nu merită cuvîntul „legătură", răspunse Erin îndreptîndu-şi privirea spre Sam. Am fost angajată primăvara trecută, cînd eram pe cale să mă mărit, cu o nuntă mare în iunie, pe care familia mea o plănuise de ani de zile. Cu o lună înainte de căsătorie, logodnicul meu m-a părăsit. Cu cît se apropia ziua programată pentru nuntă, am făcut tot ce am putut să trec peste asta. Am alergat, am dat meditaţii şi am încercat să mă menţin cît mai ocupată, făcînd şi aici ore suplimentare. În noaptea în care trebuia să fie cina de repetiţie generală a nunţii, m-am oferit voluntar să

lucrez pînă tîrziu şi a rămas şi Logan. Am comandat cina, am început să plîng şi Logan a încercat să mă reconforteze. Ştia care era semnificaţia acelei zile pentru mine. A fost nostim – la ora aceea putea să fie total nechibzuit şi îşi amintea de lucruri importante pentru oameni. Oricum, mi-a spus că eram prea bună pentru logodnicul meu şi m-a cuprins cu braţul. Următorul lucru pe care l-am ştiut a fost că am ajuns pe sofaua de acolo. Era aşa de incredibil de frumos, încît logodnicul meu fusese gelos pe el şi bănuiesc că asta a avut ceva de a face cu motivul pentru care am continuat relaţia.

Cînd făcu o pauză, Sam o îndemnă blînd:

– Apoi ce s-a mai întîmplat?

– După o lună, am ratat un ciclu, aşa că am făcut acasă un test de maternitate, care ulterior s-a dovedit fals pozitiv. Eram înnebunită. Deborah se mutase cu mine, doar cu cîteva săptămîni înainte, dar părea aşa drăguţă, iar eu eram....isterizată. Nu cred în avort, aşa că nu se punea problema. Oricum, am sfîrşit prin a-i spune lui Deborah, în ziua aceea, toată povestea mea sordidă.

– Pe care a repetat-o aseară la telefon unui reporter? termină Sam în locul ei.

Erin dădu afirmativ din cap, arătînd bolnavă fizic.

– Crezi că o să transmită asta – despre mine – şi despre Logan, la ştiri?

Sam ezită, apoi dădu din cap.

– Cred că ar fi mai bine să te pregăteşti pentru aşa ceva. Dar dacă poate fi o consolare, eu nu cred că vei fi singura femeie menţionată în seara aceasta.

Erin îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, cu faţa o mască a certitudinii amare şi a groazei.

– Biata doamnă Manning! Pariez că pot să ghicesc două dintre celelalte nume.

Sam îşi menţinu cu grijă faţa inexpresivă.

– Care sînt cele două nume?

– Jane Sebring şi Trish Lefkowitz.

– Trish Lefkowitz – agenta de presă a doamnei Manning?

La început, Erin dădu din cap; apoi îl scutură a negaţie.

– Nu ştiu. Trish Lefkowitz a fost acum aproximativ un an. Poate că nu o să apară la ştiri; poate că ştie cum să iasă din această poveste. Ştie cum să se ocupe de media.

40

McCord stătea la biroul lui, recapitulînd evenimentele zilei, împreună cu Sam, Shrader şi Womack. Cei trei bărbaţi erau amuzaţi şi fascinaţi de performanţele sexuale ale lui Logan Manning.

– Erin Gillroy, Jane Sebring şi Trish Lefkowitz, rosti McCord. O blondă vioaie, o roşcată splendidă şi o frumuseţe brunetă-corb. Manning nu a fost numai un bărbat cu gusturi eclectice la femei, a avut şi un curaj remarcabil.

– Eu nu cred că infidelitatea este de admirat, rosti Sam; apoi se întrebă de unde naiba a apărut izbucnirea aceasta. Mai multe legături clandestine constituiau o dovadă de înzestrare bună pentru băieţi şi pentru cei mai mulţi bărbaţi, indiferent dacă admiteau sau nu.

McCord îi aruncă o privire zîmbitoare.

– În mod evident, nu o cunoşti pe Trish Lefkowitz, dar eu o cunosc de ani de zile. Pot să-l văd pe Manning oferindu-i consolare erotică unei secretare drăguţe şi deznădăjduită în ajunul nunţii ei, ceea ce l-ar fi făcut să se simtă puternic. Pot să-l văd seducînd o zeiţă a sexului de la Hollywood; ce l-ar fi făcut să se simtă deosebit. Dar să se culce cu Trish Lefkowitz? Asta cere curaj. E norocos că nu l-a transformat în soprană. Femeia aia e ca păianjenul „văduva neagră". Mi-ar fi frică să închid ochii, în pat cu ea.

McCord se opri pentru a răspunde la telefon şi Sam se ridică şi se îndreptă spre masa ce conţinea teancuri de hărtii cu coduri colorate, despre Logan şi Leigh Manning, despre Michael Valente şi despre prietenii şi cunoştinţele familiei Manning. Acum mai conţinea şi alte cîteva braţe de dosare şi documente, pe care le-au adus cu ei de la *Manning Development* în acea zi. Shrader, Womack şi ea au parcurs sistematic dosarele fiecărui individ, aşa cum i-a instruit McCord. Shrader tocmai punea la loc dosarele privind-o pe

Leigh Manning, aşa că Sam luă ea teancul, pentru a-l duce acasă.

McCord închise telefonul arătînd foarte încîntat.

– Era Holland, informă el. Holland are autorizaţia pe care am vrut-o eu, pentru aflarea veniturilor şi taxelor lui Manning, atît personale, cît şi de afaceri. Shrader, tu şi cu Womack o veţi folosi mîine la verificarea lui Manning cu *Contabilul Public Certificat*. Odată ce primiţi extrasele de cont, faceţi copii de pe ele. Reţineţi un set pentru noi, să le analizăm, iar celălalt set îl duceţi contabililor noştri. Vreau să se uite peste ele un revizor contabil de la *Fraude*. Dacă există ceva achitări de taxe, ce reflectă bani ce s-au îndreptat sau au fost luaţi de la companiile lui Valente, băieţii noştri le vor găsi.

– De ce am avut nevoie de o autorizaţie? întrebă Womack. Am crezut că avem deja promisiunea verbală a doamnei Manning că putem „face orice credem că avem nevoie să facem".

– Aşa e, şi chiar din acest motiv a fost aşa uşor să obţinem autorizaţia. Dar pentru a ne proteja propriile funduri, *Contabilul Public Certificat* poate vrea ceva scris, înainte de a ne oferi vreun extras. Nu vreau să o sune pe doamna Manning, pentru a-i cere permisiunea, deoarece există întotdeauna riscul să o sfătuiască să fie împotriva acceptării, pe care deja ne-a dat-o. Mai devreme sau mai tîrziu, i se va atrage atenţia şi ne-o va retrage. De aceea mă grăbesc să-i fac o vizită doctoriţei Sheila Winters, continuă el. Avem aprobarea scrisă a lui Leigh Manning, care îi permite să încalce secretul doctor-pacient în legătură cu tratamentul lui Logan Manning. Cînd doamna Manning a scris-o, nu şi-a limitat consimţirea doar la tratamentul soţului ei, aşa că doctoriţa Winters trebuie să vrea să vorbească cu noi şi despre tot ce i-a mărturisit doamna Manning în timpul propriilor ei şedinţe cu psihiatra.

Shrader scutură din cap minunîndu-se.

– Încă nu-mi vine să cred, că a fost de acord cu aşa ceva.

– Dar ne-a rugat în mod specific, să păstrăm orice informaţie confidenţială, le aminti Sam celor trei bărbaţi.

– Da, aşa a făcut, răspunse McCord, dar tu, doamnă detectiv Littleton, ai promis doar că vom fi foarte discreţi. Oricum, termină el, cu nevoia de a se grăbi în gînd, am prins prima programare pe care doctoriţaWinters a putut să ne-o facă, ceea ce se întîmplă să fie mîine. Îi privi pe Shrader şi pe Womack. Voi doi prezentaţi-i mîine autorizaţia *Contabilului Public Certificat* şi aduceţi tot ce vă dă el. Littleton şi cu mine o vom suna pe doctoriţa Winters. Într-un fel, nu cred că va fi prea nerăbdătoare să coopereze.

41

Prezicerea lui McCord se adeveri. El şi Sam au aşteptat patruzeci şi cinci de minute într-o anticameră mică şi elegantă, înainte de a fi primiţi, în sfîrşit, în biroul doctoriţei Winters, mobilat ca o bibliotecă frumoasă, completat de covoare orientale pe duşumeaua de lemn închis la culoare, sofale stil-fumători şi scaune cu spetează înaltă din piele verde-jad.

Cu părul ei blond strîns într-un coc elegant şi costumul Chanel de culoare roz, Sheila Winters arată absolut perfect în ambianţa aceasta bogată, elegantă şi atemporală,se gîndi Sam.

– Îmi pare nespus de rău că v-am făcut să aşteptaţi, rosti psihiatra, după ce şi-au strîns mîinile. În dimineaţa aceasta am avut o urgenţă, care mi-a decalat programul.

– Apreciem că ne oferi ceva din timpul tău, rosti McCord. Mulţumită mass-mediei, cazul Manning s-a transformat într-o farsă tragică.

– Ai dreptate, replică ea. Am crezut că lucrurile nu puteau să fie mai rele pentru Leigh, pînă aseară cînd media a început să vehiculeze toate istoriile acelea despre pretinsele combinaţii ale lui Logan.

– Cum le-a primit doamna Manning? Bănuiesc că ai vorbit cu ea, fiind prietene apropiate?

Cu grijă şi clar, Sheila Winters zise:

– *În calitate de prietenă apropiată,* pot să vă spun că se simte ca oricare altă femeie ajunsă în această situaţie.

Acum două săptămîni, Leigh avea o carieră minunată, o viaţă personală fericită şi un viitor minunat de promiţător. De atunci, soţul ei a dispărut misterios, ea a făcut un accident aproape fatal, după care soţul ei a fost găsit ucis şi ea a devenit văduvă. Acum două zile, l-a îngropat cu demnitate şi şi-a început doliul, după un om pe care l-a iubit şi l-a respectat. Mulţumită mediei, omenirea a fost martora funeraliilor, omenirea a fost martora durerii şi demnităţii ei şi lumea a simpatizat-o şi a respectat-o. Furia i se distingea în voce şi făcu o pauză, răsucind stiloul de aur în degerele ei lungi. Cînd vorbi din nou, vocea îi era bine stăpînită şi calmă: în ce priveşte ziua de ieri, mulţumită aceleiaşi mass-media, soţul mort al lui Leigh e înfăţişat acum ca un don-juan vicios, iar ca urmare ea e făcută să arate proastă, oarbă şi patetică. Chiar şi cariera ei e afectată, deoarece, indiferent dacă Jane Sebring minte sau nu, asta nu mai contează. Cum va putea vreodată Leigh să urce din nou pe scenă alături de femeia aceea?

Cînd termină de vorbit, o privi pe Sam şi aceasta clătină din cap:

– Eu n-aş putea. Şi nici n-aş vrea. Aş fi atît de furioasă, atît de umilită şi atît de copleşită, încît nu cred că aş putea să-mi ascund sentimentele.

Sheila Winters zîmbi şi ridică mîinile, total de acord.

– Tocmai ai descris cum se simte Leigh. Şi cum m-aş simţi şi eu, în locul ei.

– E întotdeauna bine să ştiu că par normală în ochii unui psihiatru, rosti Sam.

Asta o făcu pe Sheila să rîdă.

– Ce te face să crezi că psihiatrii sînt „normali"? glumi ea. Satisfăcută că a ajuns la un acord cu Sam, se uită la locotenent. Am răspuns corespunzător la întrebarea ta?

– Da, dar a fost doar întrebarea de „introducere", o lămuri McCord. Mai am încă multe altele.

– Mi-e teamă că nu pot să răspund la ele. Deja v-am spus tot ce pot, din punct de vedere legal. Orice altceva cade sub incidenţa secretului profesional doctor-pacient.

McCord o ignoră.

– Logan Manning a fost prietenul, ca şi pacientul tău, afirmă el. Stiloul de aur se răsuci încet în degetele Sheilei Winters, care afişa în continuare surîsul ei politicos. Nu confirmă, nici nu negă afirmaţia. Cînd te-au consultat el şi doamna Manning pentru prima oară, şi de ce? Stiloul de aur continuă să se mişte încet în degetele Sheilei Winters, dar zîmbetul ei deveni mai puţin politicos. Doamnă doctor Winters, îmi pare rău – am uitat să-ţi dau asta. Ar fi trebuit să o fac înainte de a te întreba orice. McCord n-a uitat, era convinsă Sam. Dar dintr-un motiv oarecare, voise întîi să o descifreze pe Sheila Winters. Băgă mîna în jacheta de marinar, scoase foaia de hîrtie, pe care Leigh Manning îşi scrisese acceptul, şi o întinse psihiatrei peste birou.

Sheila Winters lăsă stiloul încet jos şi luă hîrtia. Se uită la ea şi i-o înapoie.

– Nu intenţionez să mă supun, rosti ea neinteresată. Dintr-un singur motiv. Nu ştiu dacă este cu adevărat scrisul lui Leigh.

– Ai cuvîntul meu de oficial cu impunerea legii, că e scrisul ei şi că ni l-a dat personal, acum patru zile.

– Foarte bine, ţin seama de cuvîntul tău, rosti ea lăsîndu-se pe speteaza scaunului.

– Deci îmi vei răspunde la întrebări?

Ea zîmbi drept scuză.

– Nu.

Sam se uita de la unul la altul, tainic fascinată, deoarece bănuia că McCord îşi găsise rivalul, egal ca forţă de voinţă intransigentă şi hotărîre.

– De ce nu?

– Pentru că, acum patru zile, Leigh Manning a fost în mod evident într-o stare mintală precară. Dacă n-ar fi fost, n-ar fi fost niciodată de acord cu asta.

– Încerci să-mi spui că nu era în deplinătatea facultăţilor mintale? întrebă McCord.

– Categoric nu şi nu lansez gratuit fraze precum „competenţă mintală", locotenente. Îţi spun doar că, pur şi simplu, acum patru zile, Leigh se afla sub o presiune mintală extremă, din motive evidente, normale şi de înţeles. Sam ştia că neliniştea lui McCord devenea reală – în orice clipă.

Sheila Winters intenţiona să ridice receptorul, să o sune pe Leigh Manning şi să-i spună să revoce aprobarea dată.

– Atunci, lasă-mă să-ţi spun o altă frază, doamna doctor, una pe care o simt mai uşor de a fi „lansată gratuit": se numeşte obstrucţionarea justiţiei. Cu bună credinţă, te opui anchetării unui asasinat. Nu ţi-am cerut înregistrările, dar sînt pregătit să o fac şi să aştept aici, pînă cînd doamna detectiv Littleton duce această hîrtie unui judecător şi obţine o autorizaţie. În sinea ei, Sam declară acţiunea o nereuşită, dar McCord continuă ofensiva. Îi dădu hîrtia lui Sam. Eu aştept aici ţinîndu-i companie doctoriţei Winters. Caută un judecător, explică-i situaţia şi adu-mi aprobarea, de fapt adu-mi şi un mandat de percheziţie, în caz că ea vrea să ducă această bătălie spre un final supărător şi inevitabil. Şi adu-i cu tine şi pe detectivii Womack şi Shrader, pentru a ne ajuta să găsim tot ce căutăm.

– Îţi ofer un compromis, rosti doctoriţa Winters surîzînd.

– Nu mă interesează compromisurile.

– Compromisul la care m-am gîndit să-l sugerez, ne-ar salva pe toţi de la o mare pierdere de timp.

– Îmi place să-mi pierd timpul, răspunse McCord blajin.

La asta, ea rîse tare.

– Nu, nu-i adevărat, locotenente. Eşti extrem de nerăbdător chiar şi în circumstanţe normale. Totuşi, asta frizează analiza liberă, glumi ea, şi îmi violează principiile. Iată ce aş dori să sugerez. De fapt, nu ai de ales, deoarece Leigh Manning poate sosi aici dintr-o clipă în alta. Confidenţialitatea medic-pacient este un privilegiu sacrosanct, un concept care a fost de nenumărate ori susţinut şi protejat de tribunalele din întreaga lume.

– La fel e şi conceptul de obstrucţionare a justiţiei.

– N-am să obstrucţionez justiţia. Cînd Leigh ajunge aici, am să-i spun în faţa voastră că o sfătuiesc cu hotărîre, să nu mă autorizeze să încalc acest privilegiu. Dacă mă ascultă şi revocă această coală de hîrtie, pe care o ţii în mînă, e dreptul ei. Nu-i aşa? Aşa era şi toţi ştiau asta. Dacă şi după aceea mai doreşte să mă autorizeze să-ţi divulg nişte informaţii, aşa am să o fac. De acord?

Nu avea de ales şi McCord ştia asta. Zîmbi uşor, cicatricea de pe faţa lui adîncindu-se.

– Cum aş putea să mă împotrivesc unei astfel de logici ireproşabile şi negociere rezonabilă? rosti el încet. Totuşi, sînt curios.....

– Pariez că eşti...., fu ea de acord zîmbind şi Sam se întrebă dacă nu era martora unui fel de flirt de înalt nivel, între cele două inteligenţe complexe şi de nepătruns. Simţi că e lăsată pe dinafară. De asemenea, era sigură că Leigh Manning va anula aprobarea dată.

– Sînt curios de ce vine astăzi Leigh Manning aici?

– O, asta e o întrebare la care pot să răspund. A fost vînată de presă. Stau în faţa blocului ei şi o supraveghează şi nu a părăsit apartamentul de mai bine de o săptămînă, cu excepţia participării la funeraliile soţului. Am ameninţat că o răpesc, dacă nu va accepta să prînzească astăzi cu mine. Din motive de înţeles, nu poate face faţă unei mese la restaurant, aşa că i-am spus că vom comanda ceva aici.

– Regret că îţi dejoc planurile de prînz, doctore, răspunse McCord.

Ea zîmbi de naivitatea lui.

– Nu o să ne dejoci prînzul, locotenente. Lui Leigh îi va lua doar două minute să anuleze aprobarea.

E foarte sigură de asta, realiză surprinsă Sam, cîteva minute mai tîrziu.

Deşi Leigh Manning arăta palidă ca un cadavru şi teribil de fragilă, refuză să accepte sfatul lui Winters. Îmbrăcată în pantaloni din stofă de păr de cămilă şi o bluză albă de mătase, se aşeză pe una din sofalele de piele şi îşi adună picioarele sub ea, arătînd ca o fată tînără şi vulnerabilă, fără machiaj şi fără pretenţii. Părul ei roşcat cădea de-a lungul obrajilor translucizi şi ochii uriaşi erau de culoarea albastră-verde a mării, într-o zi însorită.

– Au nevoie de răspunsuri, Sheila. Spune-le tot ce ştii.

– Leigh, mă opun cu hotărîre. Nu gîndeşti lucid.

– Am venit astăzi aici, pentru că şi eu am nevoie de răspunsuri. Te rog spune-le detectivilor tot ce vor să ştie despre soţul meu şi eu am să ascult, deoarece nici eu nu ştiu cine a fost. Realmente nu ştiu. Am crezut doar că ştiu.

– În regulă. Sheila Winters îşi masă o clipă fruntea, apoi se uită la Leigh. Dă-mi voie să încerc să formulez totul, în cel mai corect mod posibil.

– Nu încerca să-mi cruţi sentimentele. Ceea ce nu-mi spui, sînt sigură că voi citi în ziare mîine, sau poimîine. Acasă, te-am rugat să-mi spui dacă tu crezi că Logan a avut o combinaţie cu Jane Sebring şi mi-ai spus că nu.

McCord o întrerupse.

– Cînd ai întrebat-o asta pe doamna doctor Winters?

Sheila Winters îi aruncă o privire şi răspunse odată cu Leigh Kendall.

– După funeralii.

– Ce te-a făcut să întrebi aşa ceva?

În loc să-i displacă tonul şi întreruperea lui, ridică ochii şi îi răspunse cu o umilinţă calmă – ca şi cum nu mai avea importanţă, sau nu îi mai păsa de o astfel de problemă plictisitoare şi fără însemnătate.

– Ziarele au fost pline de ceea ce am crezut că sînt doar nişte zvonuri răutăcioase.

– Locotenent McCord! îl atenţionă psihiatra. Poţi să o întrebi pe doamna Manning ce doreşti. Nu pot să te opresc, dar pot să te opresc să faci àsta în biroul meu. Şi acum, că doreşti această serie de întrebări-şi-răspunsuri, lasă-mă să-ţi dau răspunsurile şi să termin. Este cel mai dificil lucru, pe care l-am avut vrodată de făcut. Spunînd aceasta, se uită la Leigh Manning şi expresia ei se îmblînzi. Leigh, Logan a fost mult mai mult decît un bărbat complexat, aşa cum am crezut eu la început, cînd aţi venit amîndoi pentru prima oară la mine. Era mai complexat, tulburat şi în acelaşi timp, ...fundamentat în logica lui, decît mi-am imaginat. Încerc să vorbesc în termenii cei mai simpli, în loc să recurg la un bla-bla-psiho. Fără tragere de inimă, Sheila Winters îşi îndreptă atenţia spre Sam şi McCord şi explică: Logan Manning făcea parte dintr-o familie aristocratică veche şi bogată a New York-ului. Din păcate, la vremea cînd a apărut el pe lume, bunicul lui irosise toată averea şi familia Manning era redusă la o stare de sărăcie, cu pretenţii. Cu toate acestea, datorită legăturilor sociale ale familiei – şi a contribuţiei băneşti a unei strămătuşi bogate – Logan a fost trimis la

aceleaşi şcoli private prestigioase, unde învăţaseră şi înaintaşii lui. Exista însă o diferenţă majoră: Logan era sărac în comparaţie cu colegii lui şi toţi ştiau asta. Cînd a fost tînăr, Logan n-a putut să-şi petreacă vacanţele cu prietenii lui de la şcoală; nici măcar n-a putut să-i invite acasă. A crescut fiindu-i ruşine de cine era şi ce avea. Tatăl lui a murit cînd era mic şi mama nu s-a mai recăsătorit niciodată, aşa că nu a avut nici o persoană de gen masculin care să-l încurajeze, sau să-i stabilească priorităţile. Ceea ce primea era o cantitate nesfîrşită de poveşti, ce i se spuneau de către rude, despre familia Manning în perioada ei prosperă, poveşti despre proprietăţi fabuloase şi antichităţi nepreţuite, poveşti despre frumoşii bărbaţi Manning, care erau de notorietate pentru realizările lor la jocul de cărţi, la dezmăţ şi în afaceri. Încă de cînd era mic, Logan începuse să viseze cu ochii deschişi, să devină unul din aceşti bărbaţi Manning legendari şi să refacă averea şi prestigiul familiei. În mod cert a moştenit aspectul lor de bărbat frumos, ca şi creierul şi ambiţiile lor. Şi a realizat, tot ce şi-a propus să realizeze.... Făcu o pauză şi se uită îndelung şi trist la Leigh. Dar niciodată nu a fost destul, pentru a-l face să se simtă mulţumit de sine însuşi. Nesiguranţa lui era profundă, aşa încît avea nevoie să se convingă pe el însuşi, iar şi iar, în orice domeniu. Ai spus tu însăţi că nu existau suficienţi bani pe lume, pentru a-l face pe Logan să se simtă în siguranţă, şi ai avut dreptate. Şi ca o ironică schimbare a sorţii, Leigh, tu ai fost o parte însemnată a motivului, din cauza căruia continua să se simtă teribil de nesigur.

– Cum am făcut eu asta?

– Fiind cine eşti. Fiind talentată şi admirată şi faimoasă. Logan te-a ajutat să te pui în lumină, dar a sfîrşit prin a fi el lăsat în umbră, în comparaţie cu tine, şi eul său era prea fragil pentru a se descurca în această situaţie, în permanenţă. Aşa că avea nevoie să-şi întărească acest eu.

– Alături de alte femei, recunoscu Leigh cu voce tremurătoare.

– Da. Singurul domeniu în care Logan se simţea cu adevărat superior ţie şi oricui altcuiva, era înfăţişarea lui şi atracţia sexuală pe care o exercita.

Leigh rosti exact ceea ce gîndea şi Sam.:

– Eşti psihiatră, cunoşteai problema şi a venit la tine pentru a-ţi cere sfatul. N-ai putut să-l ajuţi?

– Bună întrebare – directă şi simplă. Şi iată răspunsul, asemănător cu felul în care ai pus tu întrebarea: sînt psihiatru; de obicei pot să înlătur ceea ce e distrus într-un pacient, dar nu pot să creez calităţi ce nu există şi nici nu sînt dorite de pacient. Pentru a o spune direct, într-un limbaj simplu, Logan avea un caracter slab, Leigh. Cînd concepte superioare, ca integritatea şi loialitatea, se opuneau dorinţelor lui personale, Logan era perfect capabil să ignore conceptele. Dacă există vreo consolare, după aceea se simţea teribil de vinovat şi jura că nu se va mai repeta niciodată. Dar cînd apărea ocazia, dacă aceasta se întîmpla să coincidă cu nevoile lui personale, atunci nevoile aveau prioritate. Nu întotdeauna, dar destul de des.

Pe Sam o duru inima, cînd Leigh Kendall îşi plecă fruntea într-o disperare totală şi jalnică. Vocea i se sparse cînd rosti:

– Ţi-a spus vreodată Logan ceva despre cineva.... sau ceva.... care să ne dea o dezlegare privind motivul asasinării lui?

– Nu, Leigh, nu mi-a spus.

– Ştii de ce a simţit nevoia să cumpere o armă?

– Nu, regret, nu ştiu.

Văduva lui Logan Manning se ridică, cu mîndria şi respectul de sine distruse în faţa celor doi străini, încrederea trădată, visurile sfărîmate şi, în timp ce Sam o privea, făcu un efort vizibil să-şi îndrepte umerii şi să-şi ridice bărbia tremurătoare. Lupta atît de îndîrjit să-şi menţină calmul, încît Sam crezu că în mod sigur va ieşi din birou – sau o va lua la fugă – dar, în loc de asta, se opri în faţa ambilor detectivi şi rosti politicos.

– Trebuie să vă las acum. Aţi aflat tot ce aveaţi nevoie?

– Destul de multe, cred, afirmă Sam uitîndu-se la ochii ei verzi strălucind de lacrimi.

După ce plecă, nimeni nu vorbi cîteva minute şi Sam avu sentimentul că Sheila Winters se lupta din greu să-şi stăpînească propriile emoţii.

– Va fi bine, rosti psihiatra, deşi Sam nu-şi dădu seama dacă încerca să-i convingă pe ei, sau pe ea însăşi.

– Crezi că ştia că o înşeală? întrebă McCord.

– Ştia că Logan e capabil de asta, deoarece o făcuse acum cîţiva ani şi Leigh a aflat. A fost devastată.

– Dar ce spui de femeile recente? Crezi că suspecta pe cineva?

Sheila ridică privirea şi se uită la el cu un dezgust furios.

– Ai văzut-o? Deci tu ce crezi?

DE ABIA ieşiseră din birou, cînd Sam rosti cu violenţă:

– Cred că e destul de rău că, indiferent cine l-a împuşcat pe Logan Manning, nu l-a torturat mai întîi! Un hohot clocoti în pieptul lui McCord, dar era destul de inteligent să nu glumească. Ştii ce altceva mai cred? adăugă Sam ridicînd ochii.

– Nu, zise el şi pentru o secundă, Sam se gîndi că privirea lui se oprise la gura ei. Ce altceva crezi, Sam?

– Cred că Leigh Manning nu a avut absolut nimic de a face cu moartea soţului ei. Nimic.

– E interesant că ai dedus asta din audierea de azi. Eu ştii ce am auzit, acolo sus? Am auzit motivul. O mulţime de motive legitime.

– Atunci ia-te după ele, locotenente. Dar în timp ce încerci să faci ca tot mozaicul să se potrivească cu imaginea din mintea ta, eu am să încerc să-l fac să se potrivească cu cea din a mea.

42

Courtney Maitland se uită la cărţile pe care O'Hara tocmai i le dăduse şi le puse pe masa din bucătărie.

– De ce te tot uiţi la ceas? îl întrebă ea.

O'Hara scoase un oftat agasat şi se ridică.

– Bănuiesc că sînt nervos. Am făcut ceva, ce probabil n-ar fi trebuit să fac.

– Uite aşa îmi petrec şi eu viaţa, O'Hara. La limită. E captivant.

– Nu e vorba de viaţa mea. M-am băgat în viaţa doamnei Manning, astăzi. Sînt două săptămîni şi jumătate de la funeraliile domnului Manning şi n-a ieşit deloc din casă, nu vrea să-şi vadă prietenii şi nici să le răspundă la telefon. Vorbeşte din cînd în cînd cu domnul Solomon, dar, cu excepţia Hildei, a Brennei, a ta şi a mea, nu mai vede pe nimeni altcineva. O mulţime de oameni continuă să o sune, ca să vorbească cu ea. Cred că cei mai mulţi dintre ei nu vor altceva decît ceva de bîrfit.

Courtney deveni serioasă.

– Leigh nu mai ştie în cine poate să aibă încredere.

– Mda, şi cine ar acuza-o? Scoase o bere din frigider pentru el şi o Cola pentru Courtney şi se întoarse la masă. Apoi se uită din nou la ceas. Doamna Manning a avut o întîlnire cu doctorul care a îngrijit-o după accident. Dar e trecut de cinci şi bănuiesc că ar fi trebuit să fie acasă pînă acum.

– De ce nu ai dus-o tu cu maşina?

– Tocmai eram la cumpărături pentru Hilda, cînd doamna Manning şi-a amintit că are o întrevedere şi că trebuie să plece, înainte ca eu să mă întorc.

Courtney îl aşteptă să mai ia o gură de bere, apoi rosti nerăbdătoare:

– Ce au toate acestea de a face cu afirmaţia ta că te-ai băgat în viaţa ei?

– Pentru că, acum cîtva timp, i-am spus cuiva că doamna Manning o să fie acasă în seara asta. A sunat-o de cîteva ori, dar ea n-a vrut să-l vadă, însă eu credeam că i-ar fi făcut bine, dacă l-ar fi primit. Aşa că i-am spus să vină.

Courtney părea stingherită.

– Nu ştiu dacă ar fi trebuit să faci asta.

– Nici eu, dar atunci cînd am făcut-o, părea cel mai bun lucru.

– Tot ce am făcut eu greşit vreodată a părut la început că e cel mai bun lucru de făcut. Luă din nou în mînă cărţile. Deci, pe cine ai invitat aici?

– Pe Michael Valente.

Ea rămase cu gura căscată.

– De ce ai făcut asta? Ultima dată cînd a fost aici, nimeni n-a fost încîntat. Ai spus tu însuţi că Leigh nici măcar nu-l cunoaşte pe tip.

– Am făcut-o, pentru că ultima oară cînd doamna Manning a zîmbit, a fost în noaptea în care era aici Valente. Ştiu că are o reputaţie proastă, dar iată de ce am hotărît că poate veni.....

– Nu pot să cred că ai pus jos şase cupe, cînd ai văzut că eu am ridicat şase trefle, acum o secundă. Fără să mai aştepte vreun comentariu, zise: de ce ai hotărît că poate veni aici?

– Pentru că, în seara în care a venit cu pizza, doamna Manning şi-a dat seama că l-a cunoscut cu mult timp în urmă. Cînd era la colegiu, Valente lucra într-o băcănie chiar alături de domiciliul ei şi mătuşa lui obişnuia să facă pentru ea pizza cu creveţi. Într-o seară, chiar a salvat-o de nişte bandiţi.

– De ce i-a trebuit ei aşa de mult pentru a-l recunoaşte, sau măcar numele lui?

– Atunci purta barbă şi tot ce ştia despre el era porecla. Nu-mi pot aminti care era, dar însemna „şoim" în italiană.

– Adevărat? rosti Courtney, trăgînd o carte şi punînd-o jos. Asta probabil că explică de ce în ziua aceea a dus-o în braţe la cabană, prin zăpadă, şi de ce a sărit în ajutorul ei cu elicopterul. E un fel de... ce... vechi prieten intim?

– Aş zice că au fost probabil doar vechi prieteni, dar Valente a făcut ceva în seara în care a fost aici, care realmente m-a mirat.

Fascinată, Courtney îl îndemnă să vorbească, atunci cînd el se opri pentru a-şi studia cărţile.

– Ce a făcut?

– La vreo două ore, după ce poliţiştii i-au adus veştile doamnei Manning despre soţul ei, m-am dus să sting luminile şi să încui. Am crezut că Valente plecase de mult, dar n-a fost aşa. Stătea singur pe un scaun în holul de lîngă dormitorul ei şi se uita în jos, trist şi foarte abătut. Era un fel de.... nu ştiu....parcă o veghea. Trase altă carte. Gin! strigă el încîntat şi tot atunci sună telefonul. Se grăbi să răspundă, apoi se întoarse la masă. Urcă Valente.

– Grozav! se entuziasmă ea.

– Mda, ei bine, sper că doamna Manning va fi măcar pe jumătate la fel de încîntată ca tine.

– Îi deschid eu, în timp ce tu... fă ce ai nevoie să faci, rosti ea şi ieşi din bucătărie în drum spre uşa de la intrare, înainte ca Joe să poată protesta.

În graba ei, Courtney smulse uşa apartamentului şi o deschise cu destulă forţă, încît să transforme acest simplu act într-o paradă exagerat de teatrală – una care îl făcu pe Valente să facă un pas înapoi şi pentru moment să se uite la uşa apartamentului, ca şi cum ar fi ajuns la alt etaj.

– Sînt Michael Valente, explică el.

– Ştiu cine eşti. Eu sînt Courtney Maitland, rosti ea întinzîndu-i mîna.

Pentru a clipă, el păru că nu o să-i strîngă mîna; apoi se răzgîndi şi dădu mîna cu ea.

– Ce mai faci? rosti el formal.

– Foarte bine, replică ea, deşi nu am idee ce înseamnă să faci bine. Alt lucru care întotdeauna mă zăpăceşte, este de ce îşi pun oamenii unul altuia această întrebare. Întotdeauna îmi sună răsuflată şi fără noimă. Ţie cum ţi se pare?

El o privi îndelung, stînd în foaier cu haina pe braţ.

– Îmi sună răsuflată şi fără noimă.

– De ce presupui asta?

– Pentru că, rosti el aspru, e ceva răsuflat şi fără noimă.

Courtney fusese pregătită, ori să-l placă, ori să nu-l placă, dar nu se aşteptase să-l găsească....interesant. Arareori întîlnea pe cineva peste treizeci de ani, care să fie interesant, şi conform cercetărilor ei preliminare, Michael Patrick Valente nu numai că era trecut de treizeci de ani, dar avea un an peste patruzeci. Era de asemenea pe sfert irlandez – din partea bunicii – avea peste 1,90 m înălţime şi prefera costumele de comandă de la Savile Row. Avea maxilarul dur, părul negru des, sprîncenele drepte şi ochi interesanţi – ochi care în acel moment se îngustaseră privind-o.

– Ai intenţia să mă inviţi înăuntru? întrebă el.

– O, da, desigur. Scuză-mă. Mă gîndeam la altceva. Joci gin?

– Doamna Manning e acasă? se interesă el..

– Încă nu, dar O'Hara şi cu mine sîntem în bucătărie. De ce să nu vii şi tu acolo?

Păru uşurat la menţionarea numelui O'Hara şi după ce i-a dat haina pentru a o agăţa în dulap, o însoţi la bucătărie. Courtney se opri în prag şi îl lăsă să o preceadă; apoi se rezemă de tocul uşii, cum făcuse şi ultima dată cînd fusese el aici, şi îi studie profilul după bunul ei plac. Ştia că stătuse patru ani în închisoare pentru uciderea unui om şi acolo, şi-a petrecut timpul liber citind cărţile despre legi din biblioteca închisorii. Ştia de asemenea că următorii şase ani îi petrecuse muncind şi devenise student cu dublă specializare la *Universitatea de Stat* New York, Stony Brook, iar după doi ani obţinu masteratul în administrarea afacerilor la Harvard.

O'Hara se ridică imediat ce-l văzu intrînd în bucătărie, blocîndu-i vederea lui Courtney de pe prag.

– Regret, spuse el, dar doamna Manning nu e încă acasă, aşa că n-am avut ocazia să-i spun că vei veni.

– E în regulă, rosti Valente. Nu am alt plan pentru seara aceasta. Întinse mîna şi o strînse pe a lui O'Hara, cu un zîmbet tainic pe buze. Zilele acestea o faci şi pe guvernanta, în afară de bodyguard şi şofer, Mardeiaşule?

– Vorbeşti de Courtney, ghici Joe. Nu, joc gin rummy cu ea şi e prima dată cînd nu m-a lăsat cu fundul gol. Va trebui să aşteptăm o vreme, pînă se întoarce doamna Manning Vrei nişte cafea, vin, sau altceva?

– Cafea ar fi bine. Fără zahăr.

Joe turnă cafea într-o cană şi i-o dădu.

– Vrei să aştepţi în living?

– Nu. Îmi place mai mult aici.

– E chiar confortabil, fu O'Hara de acord. Privi nesigur spre masa unde jucase cărţi cu Courtney, ca şi cum nu putea să se hotărască, dacă era mai adecvat să renunţe la cărţi pentru oaspete, sau să-l invite şi pe acesta – care de fapt conspirase cu el – să li se alăture la masă.

Pe Courtney nu o interesa, dacă ceva era adecvat sau nu, şi avea o dorinţă puternică să capitalizeze această ocazie de aur, de a-şi petrece timpul cu un miliardar ilustru. de mare notorietate, cu o condamnare pentru crimă şi o istorie de neîntrerupte ciocniri cu sistemul judiciar.

– De ce nu ne aşezăm cu toţii la masă, sugeră ea.

Uşurat că a hotărît şi pentru el, O'Hara îşi luă berea de pe blat şi se îndreptă spre masă. Valente se aşeză alături de el şi nonşalant îşi sprijini cotul de spătarul scaunului. Courtney se aşeză alături de Valente, în faţa lui O'Hara. În liniştea apăsătoare ce urmă, hotărî că cel mai bun mod de a-şi atinge scopul imediat era probabil să-i forţeze pe ambii bărbaţi să intre într-o stare de relaxare, indiferent dacă ei voiau sau nu. Luă pachetul de cărţi de joc, îl desfăcu şi lăsă cărţile să cadă în cascadă, cu un şuierat şi o plesnitură. Repetă procesul de încă două ori şi îi împărţi lui O'Hara o mînă.

– Continuă-ţi jocul, îl îndemnă politicos Valente pe şofer. Nu am intenţionat să vă întrerup.

– Poţi juca şi tu la cîştigător, îl informă Courtney pe Valente, fără să-i dea de ales în această privinţă. Îi împărţi cărţile lui O'Hara, dar toată conversaţia ei se îndreptă spre Valente. Joe mi-a spus că tu şi Leigh sînteţi vechi prieteni? Cînd Valente nu răspunse, ea fu forţată să ridice ochii din cărţi întrebătoare. Singurul lui răspuns a fost ridicarea unei sprîncene. Dacă îmi amintesc bine, continuă ea o clipă mai tîrziu, Joe a spus că vă ştiţi de cînd Leigh era la colegiu. Cînd el tot nu răspunse, ea îi aruncă o privire piezişă şi de data aceasta trase o carte. El ridică ambele sprîncene şi se uită speculativ la ea. Cred că Joe a menţionat că – la un moment dat – ai salvat-o pe Leigh de nişte bandiţi! Frustrată de tăcerea lui, puse jos cartea pe care intenţiona să o reţină. E adevărat? întrebă puţin ţîfnoasă privindu-l. Lumina din bucătărie era uşor diminuată, dar suficientă pentru ca ea să surprindă o scînteie de amuzament în ochii lui. O'Hara trase următoarea carte; cînd Courtney o trase pe a ei şi

începu să pună jos, îşi roti ochii de frustrare lăsîndu-şi mîna în jos mîna: Gin! declară ea.

Umerii lui Valente începură să se cutremure de rîs. Confuzia şi nesiguranţa erau emoţii pe care Courtney era obişnuită să le observe la alţii; nu era obişnuită să le experimenteze ea însăşi. Senzaţia era aşa de nouă, că aproape îl admiră pe Valente că a pus-o într-o stare emoţională atît de neobişnuită; totuşi, nu avea idee ce găsea el aşa amuzant şi nu intenţiona să lase să continue acest status quo.

Luă pachetul şi amestecă repede cărţile.

– Hai să facem o treabă mai interesantă, i se adresă lui Valente amestecînd cărţile cu ambele mîini, cu o dexteritate şi o viteză de jucător profesionist.

Determinat să joace gin cu ea, el îşi luă încet braţul de pe spătarul scaunului, ridică mîna şi întrebă alene:

– Cît de interesantă? Şi în acelaşi timp puse cărţile în mijlocul mesei.

Era foarte rapid, încercînd să o zăpăcească şi să o forţeze să joace şi ea mai repede.

– Douăzeci de dolari punctul, răspunse ea ignorînd suspinul oripilat al lui Joe şi punîndu-şi jos cărţile.

– Îţi permiţi să pierzi aşa de mult?

– Da, răspunse ea făcînd următorul joc. Tu îţi permiţi?

– Tu ce crezi?

Courtney trase o carte, dar făcu o pauză, astfel încît să se uite la el în timp ce răspundea:

– Cred că nu-ţi place să pierzi. Nici bani, nici cărţi, nimic altceva. Puse jos cărţile şi îl aşteptă să muşte momeala şi să-i dea ceva informaţii.

El se uită la cărţile depuse şi rosti:

– Gin!

– Ce?!? Nu te cred! exclamă aplecîndu-se pentru a se uita la cărţile pe care el le împrăştia, pentru a le putea cerceta. Se uită neîncrezătoare la o mînă care nu era nicăieri, lîngă una învingătoare. Asta ce se presupune că înseamnă? întrebă ea încruntîndu-se.

– Douăzeci de dolari punctul. Aş spune că ori o maşină uzată, ori o haină de blană pentru tine.

Courtney îl privi demonstrînd ceva între iritare şi împotrivire.

– Nu vreau nici maşină nici haină de blană.

– Nu vrei? rosti el domol împingînd cărţile spre ea, pentru a le putea vedea din nou şi a alege. Atunci de ce jucăm pe douăzeci de dolari punctul?

Fără să-şi ia ochii de pe figura lui, Courtney luă încet cărţile şi începu să le amestece. Zîmbea pentru că nu putea să se oprească. Zîmbea pentru că se gîndea că e un tip de-a dreptul frumos. Zîmbea pentru că se gîndea că e de nedescifrat, complicat, inteligent şi foarte posibil periculos. Zîmbea pentru că se gîndea că e impresionant. Apoi îi trecu prin cap un gînd şi, în aşteptarea răspunsului, încetă să mai aibă o părere aşa bună.

– Întîmplător, ai făcut aşa, rosti ea privindu-l îndeaproape, în timp ce se ocupa de următoarea mînă, pentru că ai crezut că nu-mi pot permite să plătesc douzeci de dolari punctul, dacă pierd?

– Nu. Îmi imaginez că alocaţia ta e suficient de mare pentru a-ţi acoperi pierderile la joc.

– De ce crezi asta? Nu poate fi, datorită felului în care sînt îmbrăcată.

– Nu eşti sora lui Noah Maitland?

Courtney dădu din cap afirmativ.

– De unde ştii?

– Ţi-am cunoscut fratele.

Un gînd oribil o izbi pe Courtney, care o făcu să uite totul despre cărţi.

– Noah n-a – depus mărturie – împotriva ta, sau altceva, nu-i aşa?

El rîse, un rîs profund, bogat, dar şi morocănos, ca şi cum nu rîdea prea des.

– Nu. Am fost implicaţi amîndoi într-o afacere, acum cîţiva ani şi te-am văzut cînd te-ai întîlnit cu el, acasă la voi în Palm Beach.

Îi scăpă un suspin de uşurare şi se aşeză din nou la joc, cu un om care se dovedise a fi o provocare. O provocare dificilă. O surprinzător de dificilă provocare.

43

Leigh intră în apartament şi auzi rîsul lui Courtney din bucătărie, în timp ce-şi atîrna mantoul în dulapul din faţă. Rîdea şi O'Hara şi sunetul vocilor lor vesele şi sonore i se păru străin şi ne la locul lui. În ultima lună, de cînd Logan plecase spre cabana din munţi, a lipsit rîsul din casa ei.

Cu două zile în urmă a trecut şi Crăciunul, fără să fi fost marcat de nimic, nici măcar de un pom de Crăciun, sau de ghirlandele împletite cu panglici, pe care în perioada Crăciunului le aşeza ea pe poliţa şemineului. Poliţa căminului era goală, cu excepţia teancului necitit de felicitări de Crăciun. Din catalogul special de Crăciun *Neiman Marcus* comandase cadouri pentru Hilda, Brenna, Courtney şi O'Hara. De nimeni altcineva nu i-a mai păsat.

O linişte sumbră învăluise casa, ca un gigantic linţoliu, gros şi greu, totuşi protector, protejînd-o de nevoia de a vorbi, sau de a-şi exprima simţămintele, sau chiar de a le da atenţie. Nu mai plîngea. Lacrimile îi secaseră, şi nu-i mai rămăseseră nici sentimente, care să ţîşnească la suprafaţă şi să o rănească fără veste. Acum era amorţită şi în siguranţă. Liniştită.

În această clipă totuşi, acest văl de linişte care o proteja, era întrerupt de vocile şi rîsetele din bucătărie, aşa că se îndreptă într-acolo.

O'Hara o văzu primul şi sări în picioare vinovat, aproape răsturnîndu-şi scaunul.

– Nu doreşti nişte cafea fierbinte? izbucni el. Avem companie. Uite cine e aici....

Leigh se opri scurt, surprinsă la vederea lui Michael Valente, care în mod evident juca cărţi cu şoferul şi vecina ei, adolescenta. El se ridică încet, cu un zîmbet solemn pe figură – un bărbat care ştia că nu ar fi trebuit să fie unde era,

dar care oricum era hotărît să rămînă. Ea descifră toate acestea şi chiar mai multe din expresia lui, în timp ce se îndrepta spre ea, dar nu se simţi în stare să facă ceva, decît să stea imobilă, cînd el se opri în faţa ei.

El ridică mîna şi începu să o ridice şi ea pe a ei, pentru ceea ce bănuia că va fi o strîngere de mînă, dar mîna lui trecu de a ei punîndu-i-o pe bărbie. Cu ochii îngustaţi, îi întoarse uşor faţa spre dreapta, apoi încet spre stînga inspectînd-o, iar ea pur şi simpu îl lăsă să o facă, cu ochii larg deschişi şi fără să clipească.

Era un prieten vechi şi ştia deja cum îşi exprimau preocuparea prietenii vechi – cei adevăraţi şi cei falşi – cînd o vedeau. Se aştepta ca şi el să o întrebe: „Cum te simţi?" sau „Eşti bine?".

În loc de asta, el îşi luă mîna de pe ea şi rămase nemişcat, cu umerii lui laţi blocîndu-i vederea spre cameră.

– Nu te-am văzut de săptămîni întregi. Ai intenţia să mă întrebi cum mă simt, Leigh?

Nevenindu-i să creadă, ochii ei se deschiseră mari şi şocul i-a înăbuşit răspunsul. Îi veni să rîdă. Întinse mîinile spre el, dar rîsul îi dispăru înainte de a se materializa, lăsînd loc impulsului brusc şi copleşitor de a plînge. Se abţinu şi se forţă să continue să zîmbească.

– Iartă-mă, zise ea. Cum te simţi? Îi luase puţin pentru a realiza că de fapt el schimbase complet rolurile.

– Mă simt ca în iad, rosti el sumbu. Mă doare peste tot, dar în special înăuntru. Tot în ce am crezut s-a dovedit a fi greşit şi oamenii în care am crezut m-au trădat.... Spre oroarea ei, Leigh simţi lacrimile izvorîndu-i din ochi şi alunecîndu-i pe obraji, în timp ce el continua blînd: nu pot să dorm, pentru că mi-e frică că voi începe să visez.... Ea reuşi să-şi şteargă lacrimile cu mîna, iar el o trase cu forţa în braţe şi îi lipi faţa de pieptul lui. Plîngi, Leigh, şopti el. Plîngi. Cu cîteva clipe înainte o făcuse să rîdă, acum se trezi suspinînd neajutorată, cu umerii zguduiţi de forţa chinului înăbuşit. Ar fi trebuit să se retragă şi să fugă, dar cînd încercă, braţele lui o strînseră şi mai tare, iar mîna îi proteja faţa şi cu degetele îi mîngîia blînd obrazul.. O să fie bine, reluă el şoptind, cînd

fluviul de lacrimi începu în sfîrşit să se retragă. Promit, adăugă oferindu-i o batistă, cu o mînă.

Ea o luă şi se lăsă pe spate în încercuirea braţelor lui, ştergîndu-şi ochii, prea stînjenită pentru a-l privi.

– Nu cred că o să reuşesc să trec peste asta, mărturisi ea.

El îi ridică bărbia cu mîna, forţînd-o să-l privească în ochi.

– Nu suferi de cancer în stadiu terminal şi nici de o altă boală incurabilă, aşa că peste asta vei putea trece. Stă în puterea ta să hotărăşti cît de îndelung şi cît de mult vei continua să suferi pentru trădările soţului tău şi pentru dragostea ta greşit orientată.

Ea îşi trase nasul şi-şi uscă ochii.

– La început am fost furioasă, dar nu m-a ajutat.

– Furia nu e altceva, decît încă o tortură auto-impusă.

– Atunci ce se presupune că trebuie să fac?

– Ei bine, pentru preţuirea ta proprie, cred că ai putea să te simţi mai bine, dacă ai să te lupţi cu el şi ai să-l învingi.

– Frumos! rosti ea înlăcrimată. Ia o lopată şi să-l dezgropăm!

El rîse şi o trase mai aproape aşezîndu-şi bărbia pe creştetul ei.

– Îmi place agerimea ta, rosti el cu tandreţe amuzată, dar hai să începem cu ceva mai puţin extenuant.

Perfect conştientă că se afla în braţele lui, după o clipă Leigh făcu un pas înapoi şi reuşi să surîdă pe jumătate.

– Ce recomanzi?

– Îţi recomand să iei cina cu mine, în seara asta.

– Foarte bine. Am s-o rog pe Hilda să prepare....

– Nu aici.

– O, vrei să spui la restaurant? Nu cred... Nu, realmente..... El părea că e gata să se certe, dar ea clătină din cap, îngrozită la gîndul că va trebui să facă faţă privirilor curioase ale străinilor şi ale inevitabilei gloate de reporteri, care va apărea în mod cert, înainte ca ei să termine de mîncat. Nu la restaurant. Nu încă, mai adăugă ea.

– Atunci aici, fu el de acord.

– Mi-ar plăcea să fac un duş şi să-mi schimb hainele, zise ea. Te deranjează dacă mă aştepţi o jumătate de oră?

Întrebarea păru că-l amuză.

– Nu, deloc, rosti cu un formalism exagerat. Te rog, ai tot timpul de care ai nevoie.

Deconcertată de urma de umor glumeţ din răspunsul lui, Leigh se îndreptă spre dormitorul din partea cealaltă a apartamentului.

Michael o privi plecînd. *Să-l deranjeze dacă o aşteaptă o jumătate de oră?*

Deloc.

O aşteptase ani de zile.

Amintindu-şi, cu întîrziere, că juca cu O'Hara şi Courtney Maitland cărţi cînd a intrat Leigh în bucătărie, se întoarse brusc. Courtney îl privea încremenită; O'Hara stătea lîngă scaunul lui, înţepenit în aceeaşi poziţie, în care era cînd a anunţat-o pe Leigh că Michael se afla aici.

Băgîndu-şi mîinile în buzunare, Michael ridică din sprîncene şi-şi întoarse privirea, copleşit de recunoaşterea tacită a ceea ce ştia că gîndesc ei.

În sfîrşit, Courtney îşi luă încet geanta şi se ridică în picioare.

– Eu trebuie.... Făcu o pauză pentru a-şi drege glasul. Eu trebuie să plec.

Cuvintele ei părură că înlătură paralizia, de care era cuprins O'Hara.

– Am să-i spun Hildei să pregătească o cină bună, rosti el trecînd sfios printre masă şi blatul bucătăriei, spre holul din spate.

Courtney îl depăşise pe Michael, dar se opri şi se uită cercetător la el.

– Da? o îndemnă el după o clipă.

Îşi aranjă pe umăr cureaua genţii şi dădu din cap pentru a înlătura gîndul. În loc de el, îi ură:

– Noapte bună. Dar cînd ajunse la uşa de serviciu, ce se deschidea din bucătărie în foaierul liftului, se uită la el din nou peste umăr şi cînd vorbi, nu mai părea vorba unei

adolescente superficiale: odată, Leigh mi-a spus că îi place să stea în faţa şemineului, la un foc trosnitor.

44

Michael mai puse un buştean pe focul pe care-l clădise în şemineu şi îl împinse cu vătraiul mai în spate, mai departe de grătar. În sufragerie, Hilda aşeza masa pentru cină. Îndreptîndu-se, îşi scutură cenuşa de pe mîini şi se ridică, chiar cînd Leigh intră în living purtînd o rochie crem de lînă, cu nasturi în faţă de sus pînă jos, încinsă cu un cordon, cu guler lat şi mîneci lungi.

Lui îi aminti de o ţinută elegantă, pînă cînd realiză că era ceva gîndit cu inteligenţă.

– Ai făcut focul, rosti ea în timp ce el îi dădea un pahar de şampanie. Părul ei roşcat era lăsat pe umeri, strălucind în lumina focului, mai mult roşu decît castaniu..Şampanie? întrebă apoi ridicînd la el ochii întrebători.

– Pare potrivită pentru o astfel de ocazie specială, afirmă el.

– Ce ocazie?

Ca răspuns îşi atinse paharul de al ei şi rosti un toast:

– Pentru un nou început. Faza Întîia – Lupta..

– Spre Faza Întîia, declară ea cu un zîmbe curajos şi luă o gură de şampanie. Şi care ar fi Faza a Doua?

– Faza ce va urma.

Nu întrebă amănuntele Fazei a Doua şi el fu încîntat, deoarece ea nu era gata să-l asculte, să nu mai vorbim de punerea în practică.

– Mă gîndeam, rosti ea.

Michael se uită la ochii luminoşi, care-l fascinaseră acum paisprezece ani, şi urmări cum ridică mîna şi-şi răscoleşte cu degetele părul greu de pe frunte. Îşi aminti gestul la fel de bine cum îşi amintea că, în lumina strălucitoare a zilei, ochii ei erau de un albastru-marin, dar în altă lumină – ca acum – se transformau în albaştru-verzui profund, de zirconiu. Îşi aminti cît de atentă asculta, cu capul uşor aplecat într-o parte, ca acum. Privirea îi coborî spre buze şi îşi aminti felul

în care arăta acum o lună, venind spre el în rochiţa aeeea roşie – cu picioarele ei lungi, sofisticată şi graţioasă.

– La ce te gîndeşti? Aş vrea să închei o înţelegere cu tine, rosti ea, pe cînd el îşi ridica la buze paharul cu şampanie.

El făcu o pauză prudentă.

– Ce fel de înţelegere?

– Aş dori să cădem de acord că, în seara aceasta nu vom vorbi despre Logan. Dacă voi încerca să o fac, vreau să mă opreşti. De acord?

Noaptea se anunţa din ce în ce mai frumoasă.

– De acord.

– Şi în loc de asta, aş putea să aleg subiectul despre care să vorbim?

– Absolut.

– Şi putem să cădem de acord că vom vorbi foarte deschis şi cinstit?

– Da.

– Promiţi?

Michael ridică iar garda, dar era prea tîrziu. Fusese deja de acord.

– Cînd am spus „da", însemnă că am şi promis.

Ea sorbi din şampanie, pentru a-şi ascunde zîmbetul.

– Pari teribil de stînjenit.

– Deoarece *sînt* stînjenit. Despre ce doreşti să vorbim?

– Despre tine.

– De asta mi-a fost teamă.

– Intenţionezi să retractezi?

El o privi şi rosti ferm:

– Ştii destul de bine că nu. Aruncă o privire în jurul lui, la masa cu cina, unde Hilda aprinsese grupuri de lumînări. Ce avem la cină, Hilda?

– Lasagna. E la cuptor. Am făcut şi o salată Cezar proaspătă, care se asortează.

– Ne vom servi singuri, afirmă Leigh. După ce termini de pus masa, nu mai e nevoie de nimic altceva. Lui Michel îi spuse: Lasagna Hildei e divină. Probabil că a făcut-o în onoarea ta, pentru că eşti italian.

– Am făcut-o pentru *tine,* doamnă Manning, rosti Hilda inexpresivă, pentru că e felul care îngraşă cel mai mult, la care m-am putut gîndi. Domnule Valente?

Michael se întoarse.

– Da?

– Cînd plecaţi, asiguraţi-vă că focul e stins, îl avertiză ea. Şi nu daţi cenuşă pe covor.

Michael era pe cît de uimit, pe atît de amuzat, de tonul ei, iar Leigh înţelese de ce. Cînd Hilda plecă din nou la bucătărie, Leigh rosti cu voce scăzută:

– Hilda nu acceptă murdăria, sub nici o formă şi ne dădăceşte pe toţi. De asemenea, îmi e total loială.

E îngrijorată în privinţa sentimentelor mele, realiză Michael şi ar fi vrut să o ia în braţe. Chiar cu viaţa ei distrusă, era atentă, amabilă şi curajoasă. Ar fi vrut să-i spună ce mîndru era de ea. În loc de asta, continuă o conversaţie uşoară, pînă cînd Hilda anunţă că puteau să înceapă să mănînce cînd doreau şi că ea se retrăgea în camera ei, la culcare.

– Am putea să mergem în bucătărie? sugeră Leigh. În mijlocul mesei, Hilda pusese un bol cu creveţi-jumbo de la cuptor, într-un cuib cu gheaţă, înconjurat de felii de lămîie şi de pătrunjel. Leigh trase două scaune de fier forjat de sub masă şi se aşeză. Hilda e prea departe ca să ne audă şi păsuirea ta e oficial terminată, îl atenţionă ea zîmbind. Deci hai să vorbim despre tine.

Şampania pe care i-o turnase avusese efectul pe care sperase să-l aibă. Zîmbetul ei deveni mai prompt şi ochii nu mai aveau acea privire rănită.

– De unde vrei să încep?

– Începe din momentul în care ţi s-a spus Şoimul.

– Ştii deja cum am primit această poreclă, îi spuse Michael direct. Eram un tip atent. Încerci să afli despre începutul vieţii mele de nelegiuit?

Ea ezită, apoi dădu din cap.

– Da, rosti simplu. Bănuiesc că asta vreau.

El se îndreptă spre partea cealaltă a mesei şi-şi sprijini şoldul de blatul din spatele lui.

– În acest caz, am să adaug un amendament la înţelegerea noastră. Dînd din cap spre bolul cu creveţi din faţa ei, adăugă: voi vorbi despre tot, dar în acest timp tu trebuie să mănînci.

Ea luă un crevete şi îl înmuie în sosul special, iar el îşi ţinu cuvîntul privind partea lui de înţelegere.....

– Eram cam de opt ani şi părinţii mei încă mai trăiau, cînd Angelo mi-a dat porecla asta. El avea unsprezece ani şi era un conducător înnăscut al unei bande devotate care îl urma, inclusiv eu şi cel mai bun prieten al meu, Bill, vecin cu noi. Bill şi cu mine am început cu capace de roţi, dar în trei sau patru ani, îl ajutam pe Angelo şi pe băieţii lui să jefuiască de pe străzi, tot ce putea fi luat şi vîndut. Am petrecut restul timpului ajutîndu-i să „ne apărăm terenul", la început cu pumnii, dar cînd am devenit adolescenţi, am ales cuţitele – printre alte lucruri.

Cînd făcu o pauză, Leigh se aplecă în faţă:

– Continuă!

– Mai ia o gură de crevete.

Ea se supuse automat şi Michael îşi înnăbuşi zîmbetul provocat de intensitatea cu care-l asculta.

– Cînd eram de aproximativ şaisprezece ani, am făcut o mică escapadă pe terenul altei găşti, mult mai mare şi, în lupta care a urmat, am fost înjunghiat destul de grav. Angelo m-a scăpat de doi tipi şi aproape a murit de rănile pe care le-a primit. Rămăsesem singuri acolo, cînd au sosit poliţiştii şi desigur, ambii am fost arestaţi.

– Asta a fost prima oară, cînd ai fost arestat?

– Nu, dar a fost prima oară, cînd aproape că am fost ucis şi nu mi-a plăcut deloc. Se presupunea că eu sînt „omul cu idei", creierul din spatele operaţiunilor lui Angelo, nu eram croit să fiu un participant activ.

– De ce spui asta?

– Pentru că uram să văd sînge, mai ales al meu propriu, şi nu înţelegeam motivul pentru care trebuia să mi-l risipesc. Leigh chicoti în sinea ei şi luă o gură de şampanie şi o altă muşcătură din creveţi.

– Locuiai cu mătuşa şi cu unchiul tău, pe vremea aceea. Ce credeau ei despre necazurile în care vă băgaţi tu şi Angelo?

– Unchiul meu a murit de atac de cord, la un an după uciderea părinţilor mei, iar mătuşa mea nu putea să ne controleze, nici pe Angelo, nici pe mine. Ea nici măcar nu credea că facem ceea ce eram acuzaţi că facem. Credea că poliţiştii ne persecută.

– Dar ce spui de părinţii lui Bill? Ce au făcut, cînd a fost arestat?

– L-au sunat pe unchiul lui, care era locotenent în *NYPD* şi el l-a eliberat. De asemenea, s-a asigurat să nu existe nici o înregistrare a faptelor. Bill a fost singurul dintre noi fără cazier, mulţumită unchiului său. Ironia era că Bill a fost probabil capul cel mai înfierbîntat dintre noi, dar era foarte mic şi subţire, aşa că nici părinţii lui, nici unchiul lui care-l iubea, nu puteau să creadă că era la fel de rău ca toţi ceilalţi.

Şi trecînd vremea, Angelo a început să se supere că eram toţi învinovăţiţi, cu excepţia lui Bill, aşa că a început să-l excludă pe Bill din tot ceea ce făceam; apoi a lansat vorba pe stradă că Bill e un mucos.

– Cum te simţeai, cînd Bill era lăsat deoparte?

– Nu îi eram la fel de ostil ca Angelo.

– Pentru că erai – ce? – mai rezonabil?

– Nu, pentru că, cu ani în urmă, unchiul lui Bill mi-a salvat şi mie fundul, odată cu al lui Bill de nenumărate ori. Aminteşte-ţi, înainte de moartea părinţilor mei, familia lui Bill şi a mea erau prieteni. Unchiul lui Bill încă mai păstra amintiri sentimentale, despre Bill şi despre mine, în acelaşi ţarc de joacă, în timp ce cele două familii cinau împreună.

Leigh îşi sprijini bărbia pe mînă, ascultîndu-l.

– Au existat motive foarte serioase, pentru felul în care ai ajuns şi lucrurile pe care le făceai.

– Adevărat, rosti el fascinat. Şi care erau aceste motive?

– Ei bine, ţi-ai pierdut părinţii la o vîrstă foarte fragedă şi proveneai dintr-un cartier dezavantajat. Exista sărăcie, şcoli proaste, proaste tovărăşii şi erai lipsit de drepturi civile....

– Leigh.... o întrerupse el.

– Da?

– Am fost un bătăuş. Am fost un bătăuş, deoarece asta am ales să fiu.

– Da, dar realitatea e, ce te-a făcut să alegi asta?

– Am ales, pentru că voiam ca unele lucruri să fie ale mele şi voiam să le capăt în felul meu, nu în felul oferit de sistem.

– Continuă-ţi povestea.

– După întîlnirea mea fatală cu moartea, am hotărît să-mi limitez ieşirile cu banda lui Angelo la unele întîmplătoare, în care să nu pot să fiu omorît sau arestat. De asemenea, am făcut nişte investigaţii şi am descoperit că imbecilii de profesori de la şcoala superioară spuneau de fapt adevărul. Fără educaţie, nu aveam posibilitatea să ajung la dolarii pe care-i doream.

– Da, atunci de ce ai făcut unele lucruri ilegale alături de Angelo şi banda lui, după asta? De ce nu ai abandonat şi.... bîigui Leigh încercînd să se gîndească la termenul corect.

– Şi să o iau pe calea cea dreaptă şi îngustă? sugeră el.

– Exact.

El simulă o privire oripilată.

– Aveam o reputaţie de păstrat! Oricum, totul s-a terminat într-o noapte de iunie, cînd aveam şaptesprezece ani.

– Cum?

Întinse mîna după sticla de scotch de pe tava cu băuturi şi îşi turnă puţin într-un pahar; apoi luă o lungă înghiţitură, ca şi cum ar fi vrut să spele gustul rău al celor spuse – sau era pe cale să le spună.

– Pe atunci, Bill vindea droguri, dar le şi folosea; în seara aceea vărul meu Angelo era ameţit de droguri, ca de obicei. Au început să se bată şi Bill l-a ucis.

– Dumnezeule!

– Poliţiştii s-au dus să-i spună mătuşii şi ea aproape a înnebunit de durere.

– Tu ce ai făcut?

– M-am apucat să-l caut pe Bill. După o oră l-am găsit, era încă sub efectul drogurilor. Nu se spălase pe mîini şi le-

a ridicat în sus, să mi le arate. Erau pline de sîngele lui Angelo.

– Şi? şopti ea.

Ridică din umeri şi luă o altă înghiţitură din băutură.

– Şi l-am omorît

Leigh se uită fix la el în tăcerea copleşitoare, incapabilă să accepte că a putut să facă aşa ceva, că i-a spus-o lipsit total de emoţie, apoi a ridicat din umeri şi a băut. Cu diferenţa că – realiză ea – băuse înainte de a-i spune. Apoi a pus jos paharul gol şi şi-a încrucişat braţele pe piept privind-o, ca şi cum aştepta să-i audă comentariile, totuşi fără să fie interesat de ele, în nici un fel. Nu mai era omul milos şi civilizat, aşa cum devenise în ultima vreme în imaginaţia ei; îi amintea de altcineva....

Îi amintea de tînărul rece şi ostil, pe care-l cunoscuse cu paisprezece ani în urmă – un bărbat primitiv şi indiferent, care nu i-ar fi acordat nimic din timpul lui. Cu excepia faptului că, în mod clar, îi păsase destul de mult de ea chiar şi atunci, pentru ca acum să ţină minte că îi plăceau perele şi pizza cu creveţi. Se uită la el studiindu-i trăsăturile de nescrutat şi faţa dură, şi deodată un gînd îi trecu prin minte. Ezitînd, întrebă:

– Ai intenţionat cu adevărat să-l ucizi?

În loc să răspundă, îi puse la rîndul lui o întrebare, dar cu o figură abia perceptibil îmblînzită:

– De ce n-aş fi intenţinat să-l ucid?

– Ai spus că era cel mai bun prieten al tău. Aţi împărţit ţarcul de joacă. Ai spus că era sub influenţa drogurilor şi Angelo la fel. Şi nu ţi se părea că Angelo e nevinovat.

– Ai dreptate, rosti el cu o expresie ciudată în ochi. Nu am intenţionat să-l omor. Dar nici nu am intenţionat să fiu amabil cu el. Probabil că l-aş fi bătut aproape mortal, dacă aş fi putut să-i iau pistolul din mînă.

– Dar n-ai putut?

– Ar fi trebuit să pot. Am fost afurisit de mult mai mare şi mai puternic decît el, dar el era ameţit de droguri şi eu eram bîntuit de o furie oarbă. El vîntura pistolul spre mine şi eu am vrut să i-l iau. Dar în acestă încleştare, s-a descărcat. A murit în braţele mele.

– Şi de aceea ai fost băgat la închisoare?

Dădu afirmativ din cap şi îşi turnă din nou scotch în pahar.

– Funeraliile lui Angelo s-au desfăşurat în aceeaşi zi cu ale lui Bill. Din păcate, nu am putut să particip la nici una din ele.

– Dar ceea ce nu înţeleg este, de ce ai intrat la închisoare pentru cele ce s-au întîmplat. A fost legitimă apărare.

– Unchiul lui Bill n-a fost de acord cu asta, şi la ora aceea ajunsese căpitanul secţiei. Avea un argument bun – eram mult mai mare ca Bill şi aproape cu un an mai în vîrstă. M-a considerat total responsabil de moartea tizului său şi singurul fiu al surorii lui. Mi-a spus că îşi va petrece restul vieţii lui asigurîndu-se că n-am să mă bucur niciodată de a mea, şi aşa a făcut. William Trumanti e un om de cuvînt.

– William Trumanti! exclamă Leigh aplecîndu-se înainte. L-ai ucis pe nepotul comisarului şef Trumanti?

– Da.

– Dumnezeule.....

– Am intrat la închisoare pentru patru ani şi am petrecut fiecare minut din timpul meu liber în bibliotecă, studiind.

– Ce studiai?

– Legile, rosti el. Am socotit că voi continua să mă confrunt cu legea, şi aveam nevoie să aflu cum să o evit. Mai tîrziu, am hotărît că erau şi alte lucruri mai interesante de studiat. Cînd am ieşit din închisoare m-am înscris la colegiu, apoi în învăţămîntul superior.

Leigh se ridică şi luă capacul de pe salata Cezar făcută de Hilda.

– Apoi ce s-a mai întîmplat? întrebă ea.

– Am descoperit că am marea îndemînare de a face bani – în mod legal – îndeosebi în construcţii, la început. Am crescut pe străzi şi puteam să mă ocup de muncitorii din construcţii la nivelul lor. Am ştiut de asemenea cum să fac o afacere să fie profitabilă şi să o menţin profitabilă. Primii cîţiva ani, totul a mers bine; de fapt a mers chiar mai bine decît sperasem. Apoi afacerile mele s-au înmulţit şi Trumanti a aflat. Următorul lucru pe care-l ştiu, e că am fost arestat

pentru „încercare de mituire a unui inspector al oraşului". Restul e istorie. Cu cît deveneam mai bogat, cu atît mai mari şi mai dăunătoare deveneau acuzaţiile. Făcu o pauză şi se uită la mîinile ei. Scosese salata din bol şi o ţinea în aer, aţintindu-l cu privirea. Intenţionezi să pui chestia aia pe o farfurie?

– Ce? O, da. Mai departe – ce s-a întîmplat după aceea?

– Restul îl ştii şi tu. Trumanti are prieteni influenţi la nivel statal şi federal şi avînd în vedere arestările mele, nu întîmpină nici o greutate să convingă un procuror federal sau unul districtual să-şi bage nasul în afacerile mele. Am cheltuit milioane de dolari pe taxe legale, doar pentru a mă apăra în diverse tribunale. A devenit un joc, pe care-l jucăm el şi cu mine – unul urît. Acuma e pe moarte de cancer, dar nu şi-a îmblînzit atitudinea nici un pic. *Vendetta* e un cuvînt italian şi el crede în el. Deci, rosti el în final, mi-am respectat partea mea de înţelegere?

Leigh se uită la el în tăcere şi dădu din cap, încercînd să asimileze ceea ce-i spusese. Nu avea nici un motiv să creadă că i-a spus tot adevărul, totuşi l-a crezut. Din anumite motive, l-a crezut cu desăvîrşire. Deodată îşi aminti cît de dornic fusese Trumanti să o ajute, cît de mult voise să mobilizeze toate resursele *NYPD* pentru a-l căuta pe Logan. În acelaşi timp, fusese prea înnebunită de frică, pentru a-şi pune întrebarea cît de îndreptăţită era ea la această atitudine, sau de ce acţiona el aşa. Acum însă se întreba dacă Trumanti nu cumva ştiuse că Logan s-a întîlnit cu Michael Valente şi dacă aceasta avea ceva de a face cu dorinţa lui de a o ajuta.

Fără să mai scoată nici un cuvînt, ridică farfuriile cu salată, iar el întinse mîna să destupe sticla cu vin roşu, pe care Hilda o lăsase pe blat. În timp ce Leigh ducea farfuriile pe masa din sufragerie, realiză cu întîrziere că el n-a întrebat-o dacă l-a crezut sau nu..

Îl privi turnînd vinul în cupe, cu faţa lui mîndră şi dură, ca o mască lipsită de expresie în lumina lumînărilor. Nu intenţionează să mă întrebe dacă l-am crezut, îşi dădu ea seama. Nu voia să se umilească astfel, sau să încerce să o convingă să-l creadă. Îşi aduse aminte de lucrurile

incredibile pe care i le spusese, cînd ea a ajuns acasă şi a intrat în bucătărie. Cînd ea nu putuse să-şi transforme simţămintele în cuvinte, iar el a simţit şi a făcut-o pentru ea.....

"Mă doare peste tot, dar cel mai mult în suflet. În tot ce am crezut s-a dovedit a fi fals şi oamenii în care am avut încredere m-au trădat." A făcut-o să plîngă, deoarece avea nevoie să plîngă şi a ţinut-o în braţe în timp ce plîngea, legănîndu-i faţa lipită de pieptul lui şi cu mîna mîngîindu-i uşor spatele. Îl ţinuse pe cel mai bun prieten al lui în braţe cînd a murit şi ea avea senzaţia că fusese la fel de tandru atunci, cum fusese şi în seara aceasta cu ea.

El se opri în faţa ei, aşteptînd să-i tragă scaunul pentru a se aşeza şi Leigh ridică ochii la el, zguduită de mii de senzaţii.

– Leigh? rosti el, cu sprîncenele aproape unite de încruntare. Plîngi?

Nesinceră, ea clătină din cap; apoi rosti cu violenţă:

– Îl urăsc pe Trumanti!

El izbucni în rîs şi o apucă strîns în braţe.

45

După o săptămînă şi jumătate, Michael stătea în foaierul liftului privat din afara apartamentului ei, cu Leigh alături, aşteptînd ca ascensorul să-i coboare la parter.

– Eşti sigură că nu vrei să-i spun lui O'Hara să-mi aducă maşina pe alee? întrebă el.

– Sînt sigură, răspunse ea.

În săptămîna şi jumătate de cînd el îi povestise despre tinereţea lui risipită, poliţia cercetase toate hîrtiile privind afacerile soţului ei, aflate în biroul de acasă, şi în ajunul Anului Nou, un post local de televiziune făcu cunoscută informaţia că poliţia suspecta pe cineva de uciderea soţului ei. Michael a fost martor la reacţia ei: s-a ridicat încet în picioare, cu braţele înconjurîndu-şi trupul şi faţa mortal de palidă. El i-a pus braţul pe umeri – şi ea s-a rezemat de el, a închis ochii şi şi-a înfundat faţa în haina lui. Era devastată,

dar nu suficient de furioasă pentru a riposta, şi nici chiar pentru a da un telefon în sprijinul ei.

De atunci, speculaţiile mediei au devenit cu desăvîrşire sălbatice. În funcţie de ziarul, revista, sau programul de ştiri care relua povestea, *toată lumea* era suspectă – şi în dimineaţa aceasta, Michael mai văzuse ceva. Pînă atunci, apăruseră în presă scurte menţionări ale venirii şi plecării lui din apartamentul ei, dar în această dimineaţă *Daily News* afişase următorul titlu:

VALENTE IMPLICAT ÎN ASASINAREA LUI MANNING

Conform textului care îl însoţea, poliţia avea „noi dovezi" care sprijineau teoria că Michael l-a ucis pe Logan Manning, pentru a o scăpa pe Leigh de soţul care o înşela, şi pentru a-şi însuşi afacerile lui, după care să o pretindă pe Leigh pentru el.

Înainte de articolul din *Daily News,* Michael nu fusese în stare să o convingă să iasă din apartament, în public, de dragul ei însăşi, dar în aceasgtă dimineaţă cînd Leigh văzuse titlul din *Daily News,* s-a înfuriat aşa de tare că i-a telefonat şi l-a invitat să meargă să cineze împreună. Era absolut sigură că William Trumanti era responsabil pentru scurgerile de informaţii ajunse în presă.

– Seamănă cu tot ce ţi-a făcut în trecut, îi spuse ea la telefon, dar de data aceasta n-o să reuşească să scape aşa de uşor. Cred că cel mai rău lucru pe care îl putem face este să ne ascundem de toată lumea, ca şi cum am fi vinovaţi de ceva, nu-i aşa?

Se simţise umilită şi dornică să lupte pentru ea însăşi, acum însă era hotărîtă să lupte şi pentru el şi intenţia ei îl umplu pe Micahel de tandreţe. Nu dădea nici un ban pe povestea lui Trumanti, sau cea din *Daily News,* şi o asigură de asta, dar ea avea o cauză nouă – deosebită de propriile ei suferinţe – şi el dorea să o lase să se ocupe de ea.

– Să ne ascundem ar putea fi o greşeală.

– Eu cred că în seara aceasta trebuie să ne ducem să cinăm împreună. Dacă nu eşti ocupat.

El o asigură că nu era prea ocupat, îi confirmă că va veni să o ia la ora opt şi că vrea să aleagă el restaurantul.

La cîteva minute după opt, ea ieşi din dormitor, îmbrăcată pentru bătălie într-o mantilă neagră cu mîneci lungi şi tocuri înalte, care îi puneau în valoare frumoasele ei picioare. Culoarea era la înălţime şi decolteul adînc, iar ochii îi erau strălucitori.

– Trumanti nu poate să te încolţească. N-am să-l las, îl asigură ea, în timp ce se îndrepta spre el, apoi se întoarse cu spatele. Se înţepenise fermoarul. Avea nevoie de ajutor, aşa că îşi ridică părul greu de pe gît şi îi arătă ce problemă are. Ceafa ei făcu să i se usuce gura. Ai putea să faci ceva cu fermoarul ăsta? S-a înţepenit.

Spre amuzamentul crescînd al lui Michael, William Trumanti se dovedi că îi poate fi chiar aliat.

Imediat ce ieşi din ascensor în holul clădirii alături de el, afară se auzi un strigăt şi fotografii şi reporterii se înghesuiră în faţa geamurilor.

– Eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă el îngrijorat.

Ea ridică ochii. Cu pielea de porţelan şi pometii înalţi coloraţi uşor în roz, cu ochii verzi cu gene lungi nesiguri, cu adorabila ei gură moale şi vulnerabilă; arăta prea fragilă pentru a traversa holul, să nu mai vorbim de a trece prin grupul reporterilor. Asta simţea şi ea în sinea ei, ştia el. Apoi ea ridică uşor bărbia, îşi scutură imperceptibil capul şi în faţa ochilor lui deveni de un calm senin. Regal, distant şi intangibil. Fascinat de privilegiul neaşteptat de a vedea o actriţă incomparabilă, pregătindu-se pentru un rol important pe care trebuia să-l joace, el îi oferi braţul, dar ea zîmbi şi dădu din cap. Intenţiona să intre în scenă fără ajutor, fără sprijin, pentru a-şi face apariţia în sprijinul lui. Cu mai puţin de două luni în urmă era regina Broadway-ului; abdicase, fusese detronată, dar acum ieşea din exilul ei auto-impus. De dragul lui.

Mergea cu un pas în urma ei, cu pieptul umflat de mîndrie, în timp ce ea păşea graţioasă pe lîngă barajul orbitor al flaşurilor camerelor, pe lîngă aceeaşi gloată de reporteri gălăgioşi, de care se ascunsese timp de săptămîni întregi.

– Unde te duci, domnişoară Kendall? strigă unul, cînd Leigh încercă să se urce în Bentley.

Ea ignoră toate celelalte întrebări pe care i le puneau, dar se întoarse pentru ă-i răspunde ultimei.

– Domul Valente şi cu mine mergem să luăm masa.

– Ai vreun comentariu privind povestea din *Daily News* de astăzi? întrebă reporterul de la *Daily News*.

– Da, zise ea cu un calm dispreţuitor. Dacă acest comisar şef Trumanti, sau oricare dintre subalternii săi a aprobat calomnia pe care aţi publicat-o astăzi, atunci acesta e la fel de criminal şi iresponsabil, ca şi ziarul vostru.

Spunînd acestea, se strecură pe bancheta din spate şi Michael o urmă. Nu-i venea să creadă că îndrăznise să acuze de calomnie un ziar puternic şi de neglijenţă criminală pe comisarul şef al poliţiei, precum şi întregul *NYPD* de comportamentul urît în care se implicase. Michael ştia că era zguduită de confruntare, dar ascundea perfect totul în spatele unei feţe fericite.

– Cred că totul se desfăşoară foarte bine, tu ce zici?

El îşi înăbuşi rîsul.

– Nu e rău de loc, rosti cu o figură deschisă.

Dar uită totul, cînd O'Hara li se adresă, de pe locul din faţă.

– Avem o codiţă, domnule Valente, rosti el. O pereche de reporteri a încercat să ne urmărească într-un taxi, dar i-am pierdut după al doilea bloc.

Leigh se aplecă nervoasă înainte.

– Hărţuitorul?

O'Hara scutură din cap.

– Acesta e într-un sedan închis la culoare, ce face exact aceleaşi mişcări pe care le facem noi. Conduce de parcă ar fi legat de mine cu un lanţ, dar îşi închipuie că e invizibil. Ceea ce înseamnă că e poliţist.

În oglinda retrovizoare, O'Hara ridică din sprîncene aşteptînd instrucţiuni.

– Scapă de el, ordonă Michael.

– Se face.

Leigh oftă şi se apucă de genunchiul lui Michael, în timp ce O'Hara apăsă pe acceleraţia Bentley-ului şi traversînd trei benzi, intră într-o alee. La capătul aleii făcu o întoarcere puternică la stînga şi Michael îşi puse braţul pe spatele

banchetei, apucînd cu mîna partea de sus a braţului lui Leigh, pentru a o strînge mai aproape de el.

– Frumoase fente, i se adresă lui O'Hara cu un chicotit.

O'Hara îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi rînji:

– Ar trebui să te agăţi mai bine de doamna Manning.

Smuci Bentley-ul pe o altă alee, trecînd la un milimetru de mai multe pubele şi Leigh se uită la Michael rîzînd terorizată.

– La ce restaurant mergem?

– Surpriză. O să-ţi placă – ai încredere în mine.

Ea dădu din cap.

– Am.

Michael ştia că-l crede. În ciuda tuturor trădărilor suferite, avea încredere totală în el şi îi plăcea să-l aibă aproape, nu doar pentru că avea încredere în el, dar şi din cauză că era disperată după un fel de continuitate a vieţii şi pe el îl cunoştea mai de mult decît pe oricine altcineva din New York. Cu cîteva nopţi în urmă, îi spusese că acum are încredere în el, deoarece avusese încredere în el din instinct şi cu ani în urmă – în zilele cînd instinctul ei era mai sigur.

Şi Michael avea instincte şi acestea îl avertizau să nu mai aştepte mult, înainte de a o duce în patul lui – că era o greşeală să o lase să-i creeze un rol pentru el de „prieten drag şi de încredere", deoarece aşa va încerca să-l ţină imobilizat în acel rol, pur şi simplu de dragul siguranţei şi al continuităţii.

Voise să o ducă în patul lui, înainte ca infidelităţile lui Logan şi umilinţele publice suferite din această cauză să o convingă pentru totdeauna că merita blamată şi că era necorespunzătoare ca femeie şi ca soţie. Făcuse deja comentarii ce indicau că gîndea exact aşa.

Şi mai mult decît atît, voia să o ducă în patul lui – pentru că voia să o ducă. Tînjea să se culce cu ea.

Mîna ei se odihnea pe genunchiul lui şi el o acoperi cu a sa, apoi îşi împleti degetele cu ale ei şi îi reţinu mîna pe coapsa lui.

Pentru o clipă, gestul o uimi pe Leigh şi se uită la mîna aceea masculină înghiţind-o pe a ei. Un sentiment fals de siguranţă îi izvora din această călduroasă strîngere de mînă.

Era prietenul ei – ştia asta fără nici o îndoială. În ultimile cîteva săptămîni, învăţase o mulţime de lucruri în legătură cu el. Se confruntase una după alta cu autorităţile de impunere a legii, federale, statale şi locale şi nu numai că le învinsese, dar prosperase dincolo de orice închipuire în acest timp.

În toţi aceşti ani, tolerase persecuţia lui Trumanti şi ea avea senzaţia că nu va mai tolera nimic, de la nimeni altcineva. Violenţa dezlănţuită, la care fusese martoră cu paisprezece ani în urmă, cînd se confruntase cu cei doi banditi cuţitari, devenise o putere letală calmă, se afla acolo, înfrînată, însă la fel de puternică.

Hainele pe care le purta acum erau elegante şi perfect croite, dar umerii lui erau tot atît de puternici şi coapsele tot atît de netede, cum arătaseră în jeanşii comozi şi tricourile decolorate pe catre le purta cu mult timp în urmă.

Existau lucruri pe care nu le observase la el înainte, cum ar fi atracţia neaşteptată a zîmbetului lui strălucitor, sau senzualitatea flagrantă a formei gurii lui. În vremurile de demult, barba neagră şi dispoziţia morocănoasă ascunseseră aceste atribute deosebite şi ochii lui de ambră fuseseră întotdeauna duri – cu excepţia nopţii cînd se bătuse în apărarea ei, cînd licăriseră cu o lumină îngheţată şi mortală.

Se gîndi la noaptea petrecerii de acasă de la ea, cînd l-a văzut pentru prima oară stînd departe de mulţimea din living, arătînd la fel de formidabil de rece şi neabordabil în costumul închis la culoare şi cu cravată, cum arătase şi cu barbă şi îmbrăcat în jeanşi şi tricou. Totuşi, ce o surprindea şi acum, era că în seara petrecerii nu-i recunoscuse imediat vocea. Această voce deosebită, bogată, baritonală îi trimisese mici fiori ciudaţi de-a lungul spinării în trecut şi încă o mai captiva.

Cînd a fost cu ea în ajunul Anului Nou, i-a mărturisit că a fost căsătorit cîndva, cu mult timp în urmă, un foarte scurt interval de vreme, dar cînd l-a întrebat mai multe, a închis imediat uşa conversaţiei.

Leigh simţea că a fost un singuratic. Acum şi ea era o singuratică. Nu mai voia nici un soţ, nici un iubit, nici un prieten intim.

Totodată, se simţea surprinzător de apropiată de Michael Valente. Intrase din nou în viaţa ei, de data aceasta nu pentru a o salva, ci a o ajuta să-şi salveze sănătatea. Chiar dacă i-ar fi donat un rinichi, n-ar fi putut să fie mai esenţial pentru ea şi ea n-ar fi putut să fie mai recunoscătoare, sau să se simtă mai apropiată de el, decît era deja.

Mai multe minute, el nu scoase nici un cuvînt şi Leigh îşi luă privirea de la mîinile lor încleştate şi se uită la el. O studia îndeaproape.

– La ce te gîndeşti?

– La donatorii de rinichi, glumi ea; apoi scutură din cap, parcă negînd răspunsul neserios şi îi spuse blajin adevărul: mă gîndeam la tine. Strînsoarea mîinii lui se accentuă.

În East Village cotiră pe strada Great Jones şi Leigh se uită la el cu plăcere şi plină de mîndrie.

– Ar fi trebuit să ghicesc că ne întoarcem acasă. Ştiam că locul s-a schimbat şi intenţionam să-l vizitez singură cîndva, cînd mă voi afla în centru, dar n-am reuşit niciodată. În memoria mea, locul era atît de urît şi de dărăpănat, dar acum priveşte.... Se aplecă înainte, uitîndu-se la cartierul şic, cu clădirile lui din secolul nouăsprezece frumos restaurate, unele dintre ele transformate în buticuri de modă, altele în apartamente elegante.

Băcănia *Angelini's* se afla tot în colţ, dar nu mai era o prăvălie întunecoasă, decrepită; extinderea şi restaurarea faţadei o transformase într-un magazin de delicatese atrăgător. Şi alături de el şi extins de-a lungul unui bloc se afla un restaurant/bistro elegant, cu lumini de neon afară şi strălucirea delicată a globurilor de sticlă ce luminau geamurile din interior. Deasupra intrării o firmă discretă de alamă indica „*Angelini's*" şi cînd Leigh păşi în parcarea de la intrare şi o văzu se opri scurt.

– Am ştiut că există un restaurant renumit, care se numeşte „*Angelini's*", dar este un nume destul de comun şi îmi imaginam că e undeva mai la sud. În timp ce treceau de magazin, îşi puse mîna pe braţul lui. Aşteaptă, hai să intrăm puţin. E aşa de mult de atunci....

Cîteva persoane aşteptau la coadă la casă, pentru a-şi plăti cumpărăturile, dar nimeni nu se uită la ei. Uşurată că

nu sînt recunoscuţi, Leigh avansă pe primul interval, apoi pe următorul şi în final pe cel de alături, amintindu-şi de cîte ori trecuse pe acolo, cînd avea aşa puţini bani, dar viaţa era lipsită de complicaţii. Undeva în spatele ei, auzi remarca lui Michael rostită cu zîmbet în glas:

– Erai exact aici, cînd te-am văzut pentru prima oară.

Ea se întoarse, surprinsă că îşi amintea astfel de lucruri.

– Adevărat? Îţi aduci aminte de aşa ceva?

– Foarte clar. Îşi băgă mîinile în buzunarele pardesiului de caşmir. Purtai jeanşi şi o bluză fără mîneci şi jonglai cu braţele pline de doze şi de portocale proaspete. Din vîrful grămezii a căzut o portocală şi cînd te-ai aplecat să o ridici, a căzut următoarea, apoi următoarea....

– Unde erai?

– Chiar aici, în spatele tău.

– Te-ai oferit să mă ajuţi?

El îi adresă un zîmbet crud.

– Şi să mă privez de imaginea pe care mi-o ofereai? Trebuie că glumeşti.

Conştientă în mod fericit de terenul nou şi periculos pe care înaintau, Leigh rîse şi-şi roti privirea.

– Ar fi trebuit să ştiu că nu *faţa* mea era cea pe care o admirai. Erai pervers în vremea aceea.

– Nu eram chiar pervers. Pentru că pînă la urmă te-am ocolit şi am ajuns în faţa ta, tocmai cînd împrăştiaseşi toată grămada de portocale pe podea.

– Ce galant!

– N-am fost galant. Am vrut să văd cum arăţi şi din faţă.

– Şi ce ai văzut?

– Păr.

Şocată, ea rîse.

— *Păr?*

El dădu afirmativ din cap.

– Te lăsaseşi în genunchi şi pe mîini, pentru a ajunge la nişte portocale ce se rostogoliseră sub un raft şi cînd te-ai uitat la mine, părul ţi-a căzut pe faţă, acoperindu-ţi pe jumătate figura. Aşa că tot ce am văzut a fost o perdea de păr strălucitor roşu-castaniu – şi doi ochi mari şi zîmbăreţi, de un verde caraibean. Clătină din cap şi adăugă ca pentru

sine: am avut cea mai infernală reacţie, în faţa acestor ochi zîmbăreţi.

– Ce fel de reacţie?

– Asta ar fi puţin cam greu de explicat, rosti Michael cu un amuzament voalat; apoi se uită la ceas. Hai să mergem alături. Ea îl însoţi şi merse cu el pînă la capătul intervalului; apoi se clătină şi se opri îngheţată, privind poliţa cu ziare şi reviste din faţa lor.

VALENTE IMPLICAT ÎN ASASINAREA LUI MANNING

Sub oribilul titlu din *Daily News* se aflau fotografiile mari, ale ei şi a lui Michael, din profil, ca şi cum se uitau unul la altul.

Uluită de sincronizarea momentului, Leigh se uită peste umăr la intervalul unde el o văzuse pentru prima oară culegînd portocale de pe jos.

– Gîndeşte-te, rosti ea sumbră, acum paisprezece ani ne aflam aici. Şi acum – făcu un semn cu capul spre fotografia lor, ce împodobea prima pagină a lui *News* – şi acum ne aflăm aici.

– În sfîrşit împreună, glumi el înconjurîndu-i umerii cu braţul.

Zeflemeaua îi smulse lui Leigh un hohot strident şi îşi îngropă faţa la pieptul lui, cu umerii zguduindu-se de o veselie vinovată şi cu mîinile agăţate de reverele lui.

Michael strînse şi mai mult braţul în jurul ei şi zîmbi desupra capului ei plecat. Apoi, în final, văzu ochii aceia albaştri-verzi, ce te orbeau, luminaţi de veselie şi încercă aceeaşi veche reacţie.

46

Interiorul restaurantului *Angelini's* era în genul „hipi" atrăgător, din cărămidă aparentă, unii pereţi fiind tencuiţi, şi alţii avînd frumoase fresce îmfăţişînd regiunea rurală a Toscanei. Mesele erau acoperite cu pînză fină, veselă frumoasă italiană, lumînări subţiri şi boluri generoase cu flori

proaspete. Împletituri de nuiele ornate cu viţă înflorită fuseseră plasate la intervale strategice, pentru a crea o atmosferă comodă şi intimă, în ceea ce era de fapt un restaurant foarte mare.

În mod evident, afacerea era înfloritoare, clienţii aşteptînd la biroului şefului de sală să se elibereze o masă, sau îngrămădiţi la barul aflat mai departe, în stînga intrării. Michael dădu hainele unui însoţitor; apoi îşi puse mîna pe spatele lui Leigh, conducînd-o prin mulţime.

În fundul restaurantului, lîngă un perete pictat, erau înşirate trei mese goale.

– Aici e perfect, aprecie Leigh în timp ce el se aşeza vizavi de ea, la masa din mijloc. Cînd îşi despăturea şervetul, ea observă imaginea reprezentată de desenul colorat din faţa ei.

– E un sătuc, de pe vîrful unui munte din nordul Italiei, unde se face faianţa aceasta, rosti ea amintindu-şi că vizitase locul împreună cu Logan. Pe atunci, după două săptămîni în Italia, Logan era pe punctul de a-şi pierde interesul faţă de orice, chiar şi faţă de arhitectura bisericii medievale din centrul pieţii. Nu-i plăcea să călătorească în afara S.U.A., pentru că se simţea prea departe de interesele lui de afaceri. Am fost acolo, adăugă ea.

– Şi eu.

– Adevărat? Cît de mult ai stat în Italia?

– Ultima oară, o lună, răspunse el oprindu-se brusc, cînd un tînăr le-a umplut paharele cu apă de la gheaţă. Am combinat voiajul, cu o călătorie de afaceri în Franţa.

Era uşor pentru Leigh să şi-l imagineze călător prin lume. Lăsîndu-se pe spate în scaunul lui, cu fruntea odihnindu-se pe mînă şi cu ceasul Patek Philippe de treizeci de mii de dolari, ieşind de sub manşeta cu monogramă a cămăşii, era personificarea eleganţei relaxate, a puterii şi bogăţiei masculine.

Începuse să-l întrebe despre voiajurile lui, dar fu distrasă de vocile surescitate ale patru persoane de la masa de dincolo de interval, care tocmai îi recunoscuseră şi discutau articolul din *News*. Lui Leigh îi sări puţin inima.

– Am fost descoperiţi, rosti ea, deşi ştia perfect că şi Michael i-a auzit.

– Era inevitabil, afirmă el ridicînd din umerii laţi şi ignorîndu-i, ca pe nişte fire de praf de pe jos. Atitudinea lui o uimi şi o năuci. Ea era actriţă; putea să se prefacă, dar el nu se prefăcea că e indiferent. *Era* într-adevăr indiferent. Nu dădea socoteală faţă de nimeni, decît faţă de el însuşi – maestrul auto-instituit al propriului destin.

Chelnerul lor, un bărbat jovial şi masiv, cam de şaizeci de ani, se agita pe lîngă ei cu o sticlă de vin roşu, pe care o puse pe masă, pentru a strînge mîna lui Michael, apoi îi fu recomandat lui Leigh drept Frank Morrissey.

– Am să-i spun lui Marie că sînteţi aici, i se adresă Frank lui Michael, e în bucătărie certîndu-se cu bucătarul-şef. Înfipse tirbuşonul în dopul sticlei şi începu să-l răsucească expert, în timp ce îi explica lui Leigh, plin de mîndrie: îl cunosc pe Şoim dinainte de a fi destul de mare pentru a folosi furculiţa. De fapt, eram pe aproape, cînd s-a hotărît să bea primul pahar de vin. După ce scoase dopul, îi aruncă lui Michael o privire şi chicoti: îţi aminteşti cîţi ani aveai, cînd v-am prins pe tine şi pe Billy cu sticla de vin?

– Nu, nu prea.

– Cîţi ani aveau? întrebă Leigh nerăbdătoare, observînd privirea panicată a lui Michael.

– Nu pot să-ţi spun exact, mărturisi Franck cu un rînjet, dar erau prea mici pentru a ajunge la ea, fără să se caţere pe un scaun.

Leigh rîse, descoperind senzaţia aproape uitată a unei inimi uşoare.

– Leigh, rosti Michael exasperat dar amuzat, te rog nu-l mai încuraja.

Ignorîndu-l, ea se uită plină de speranţă la Frank şi ridică din sprîncene. Era toată încurajarea de care avea el nevoie.

– Am fost acolo şi atunci cînd Şoimul şi Billy au hotărît să ia maşina unchiului lui Billy pentru a da o raită, rosti el turnînd vin în paharul lui Michael ca să-l guste. Billy a şterpelit cheile şi Şoimul s-a aşezat la volan. Avea cam cinci ani, aşa că a trebuit să stea în picioare, pentru a vedea dincolo de el.

– Şi ce s-a întîmplat? întrebă Leigh uitîndu-se de la el la Michael.

– Am pornit motorul, rosti Michael sec şi Billy a declanşat sirena.

– Aţi încercat să furaţi maşina *de poliţie?* rîse ea.

– Nu intenţionam să o furăm; intenţionam să o împrumutăm.

– Mda, interveni Frank, dar peste cîţiva ani....

– ....Peste cîţiva ani, am furat-o, îi asigură Michael cu un oftat de frustrare.

Leigh îşi acoperi faţa cu mîinile, gata să izbucnească în rîs privindu-l printre degete.

– Dumnezeule!

Tocmai atunci, un om de la masa de dincolo de interval făcu o ramarcă cu voce tare, cum că Leigh „e o văduvă foarte veselă". Ea îşi lăsă mîinile în jos oftînd.

– Am să am eu însămi grijă de voi în seara asta, după cum veţi voi, rosti Frank. Îi spun mătuşii tale că sînteţi aici. Se întoarse să plece, dar Michael îi şopti ceva şi el dădu din cap.

Leigh îl privi plecînd; apoi se uită la Michael.

– „Billy" din această poveste era nepotul lui Trumanti, nu-i aşa?

– Da.

– Frank ştie cum a murit?

– Sigur că da.

– Atunci, nu înţeleg de ce l-a mai pomenit, cînd în mod clar are o afecţiune profundă pentru tine.

– Chiar de asta a făcut-o, rosti Michael nerăbdător să atace alt subiect, înainte ca dispoziţia ei să fie ireparabil schimbată. E felul lui de a afirma că nu are nici un dubiu, că ceea ce s-a întîmplat între mine şi Bill a fost un accident. Spus altfel, Frak crede că a ascunde ceva înseamnă vinovăţie – sau în cazul lui, încredere în vinovăţia altuia

– Asta ar avea sens.... începu Leigh, apoi renunţă observînd doi chelneri ce veneau pe interval cărînd o reţea de nuiele, cam de 1,25 lăţime şi 2,50 înălţime, acoperită cu iederă artificială din mătase. O puseră pe podea, chiar lîngă masa clienţilor de vizavi de ei, cei care cu o clipă înainte

vorbeau despre Leigh. Bloca în întregime perspectiva grupului asupra lui Leigh, dar şi înghesuia cealaltă masă destul de mult, încît să-l facă pe unul dintre ei să se plîngă că nu putea să-şi mişte scaunul.

– E mai bine? întrebă Michael.

Leigh îşi luă ochii de la paravanul acoperit cu iederă ce tocmai fusese instalat, apoi se uită la omul care a poruncit asta, fără nici o urmă de preocupare faţă de drepturile şi confortul celorlalţi clienţi plătitori. Atunci îşi dădu seama de ce mai erau două mese goale de fiecare parte a mesei lor, cu toate că aproape cincizeci de persoane continuau să aştepte să obţină o masă liberă. Nu avea nici o îndoială că Michael finanţase restaurantul şi că, dacă Logan ar fi fost în locul lui, şi el s-ar fi simţit prost, dacă pe ea o incomoda ceva. Totuşi, n-ar fi făcut nimic niciodată, care să aibă repercusiuni financiare negative, inclusiv ofensarea a patru clienţi. Se uită la auto-desemnatul ei protector şi simţi un val de recunoştinţă şi tandreţe profundă, pe care nici nu încercă să le ascundă.

– Mulţumesc, rosti simplu.

Michael privi în ochii aceia candizi, cu gene lungi, şi se minună din nou cum faima şi succesul n-au schimbat-o şi nici n-au făcut-o mai dură. Putea să treacă printr-un batalion de reporteri cu seninătatea şi graţia unei regine, iar cînd el a glumit în legătură cu fotografia de pe prima pagină din *Daily News*, şi-a ascuns faţa zîmbitoare la pieptul lui şi l-a apucat de revere. Stînd în faţa lui, îmbrăcată în mantila neagră sofisticată şi cu colierul scump de aur, era la fel de provocatoare cum fusese în jeanşii albaştri, căutînd portocale. La amintirea aceasta zîmbi şi răspunse:

– Eşti binevenită.

Leigh înregistră o nouă schimbare subtilă în vocea lui, dar în loc să-i recunoască intimitatea, alese să schimbe subiectul.

– Pot înţelege de ce nu ţi-am recunoscut faţa cînd ne-am întîlnit la petrecere, dar nu-mi vine să cred că nu ţi-am recunoscut vocea. Ar fi trebuit să-mi dau seama cine eşti, cînd am stat de vorbă. Ai avut – ai – o voce deosebită.

– Ce fel de voce?

Ea privi în lături, încercînd să o descrie şi să nu facă să aibă un dublu înţeles, pe care l-ar putea deduce el din faptul că-şi alegea cuvintele.

– Foarte fluentă. Foarte....sexy. Foarte, foarte profundă.

Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, Michael îşi plimbă ochii peste curba elegantă a obrazului şi bombarea dulce a pieptului ei, cu degetul mîngîind uşor curba paharului de vin.

DUPĂ APROAPE DOUĂ ORE, Leigh refuză din nou desertul, cînd doamna Angelini o îndemnă să-l mănînce.

– Nu mai pot să înghit nici o fărîmă de mîncare, îi spuse Leigh. Pur şi simplu nu mai pot. Mîncarea a fost minunată şi la fel a fost şi Michael. Nu încercase să o facă să-şi uite problemele, dar o făcuse să se simtă că e complet în siguranţă alături de el – ca şi cum nimic n-ar fi putut să o rănească sau să o atingă, pentru că el n-ar fi permis. Era mai mult decît o senzaţie, era un fapt. Leigh ştia că aşa e, tot atît de sigur cum ştia că nu mai voia să examineze motivele atitudinii lui.

Doamna Angelini se aplecă spre ea şi dintr-un impuls o îmbrăţişă.

– E aşa de bine să te văd zîmbind. Michael ştie cum să te facă fericită şi tu ştii cum să-l faci pe el fericit. Viaţa e minunată. În timpul mesei, apăruse şi ea de mai multe ori, veghind asupra lor, ca şi cum nu putea să se extragă de acolo. Ezită din nou, ştiind că erau gata de plecare. Cu mult, mult timp în urmă, continuă apoi, cînd Michael s-a dus să te vadă în piesa aceea, i-am zis că ar trebui să-ţi spună ce simte.

Cu simţurile plăcut amorţite, din cauza vinului bun, a mîncării bogate şi a luminii plăcute a lumînărilor, singura reacţie a lui Leigh fu surpriza, că Michael o văzuse într-o piesă „cu mult, mult timp în urmă".

– Ce piesă ai văzut? întrebă ea.

– *Constelaţii.*

Uluită, Leigh izbucni în rîs şi se uită de la figura fericită a doamnei Angelini la cea indescifrabilă a lui Michael.

– Nu mai trebuie să-l întreb ce părere a avut despre piesa aceea; a fost oribilă! Era prima mea apariţie ca actriţă profesionistă.

– Piesa a fost proastă, rosti el impasibil. Tu nu.

Sincronizarea stranie o izbi în final pe Leigh.

– Dar – dar asta se întîmpla pe vremea cînd lucrai la prăvălie. Nu ştiam că îţi plăcea teatrul. N-ai spus niciodată asta. Desigur, adăugă ea cu un zîmbet acuzator, nici n-ai spus că nu-ţi place. De fapt, tu nu-mi spuneai mai nimic în perioada aceea.

La semnalul unui chelner, doamna Angelini ridică ochii şi dădu din cap.

– Trebuie să plec, i se adresă lui Leigh. Iar tu trebuie să te opreşti şi la magzin în seara aceasta, cînd plecaţi.

– Deja am făcut-o. Ar fi trebuit să cumpăr de acolo pere, adăugă Leigh. Există numai un singur loc în New York care are pere la fel de bune cum au fost întotdeauna cele de la tine, dar sînt foarte scumpe.

– *Dean şi DeLuca?* întrebă doamna Angelini.

– Da, exact.

Dădu din cap.

– Perele pentru tine proveneau întotdeauna de acolo.

– Ce vrei să spui?

– În fiecare săptămînă, Michael se ducea la *Dean şi DeLuca* să cumpere pere pentru tine. Dădu iar din cap amintindu-şi. Era încă la şcoală şi nu avea bani, aşa că strîngea fiecare bănuţ aşa.... Făcu o mişcare ca şi cum trăgea de un elastic. Dar voia ca tu să ai cele mai bune pere, doar ce era mai bun.

Privirea lui Leigh se îndreptă spre Michael, care se lăsase pe spătarul scaunului, cu o expresie de nedescris pe faţă, resemnare şi amuzament, apoi îi spuse la revedere doamnei Angelini şi o urmări cu privirea plecînd.

Cînd se uită din nou la Michael, acesta încă mai era rezemat de spătar, dar acum, privirea lui era la nivelul ei, şi degetele pe piciorul paharului de vin, rotindu-l încet.

– Te duceai la *Dean şi DeLuca* şi cumpărai pere pentru mine? îl îndemnă ea.

El dădu imperceptibil din cap, dar cu o privire dîrză.

Lui Leigh nu-i venea să creadă singura explicaţie care-i trecu prin minte. Cumpăra pere pentru ea şi s-a dus să o vadă în *Constelaţii*. Îşi amintise prima lor întîlnire din băcănie, chiar în locul unde s-a întîmplat, şi cu ce era îmbrăcată. Acum paisprezece ani, a salvat-o de la un atac stradal, pe care nu putuse să-l vadă din interiorul prăvăliei – doar dacă nu a ieşit în uşă, pentru a o petrece cu privirea. Sau să se uite în jur, în locul ei? Întotdeauna s-a minunat ce noroc uluitor avusese în seara aceea. Şi acum venise din nou în ajutorul ei. În cea mai proastă perioadă a vieţii ei.

Inima îi făcu un mic salt, la singura explicaţie posibilă, dar încercă să-şi ascundă încurcătura cînd îl privi, prefăcîndu-se că e confuză. La urma urmei, era actriţă.

– Nu înţeleg, rosti ea.

Vocea lui profundă era calmă, dar răspunsul nu permitea nici o prefăcătorie, din partea niciunuia dintre ei.

– Eu cred că înţelegi.

– Nu. Nu sînt sigură....

Nu-i plăcea că ea continua să încerce să evite adevărul şi să clarifice situaţia şi punîndu-şi şervetul pe masă îi spuse:

– Eşti gata de plecare?

– Michael, te rog! Se simţea mustrată, ruşinată, greşită. Se aplecă înainte: nu te poţi aştepta să te cred – mă copleşeşti.

Drept răspuns, el ridică din sprîncene şi o privi în tăcere.

Leigh încă nu putea să creadă că era posibil. Se uită la copacul din fresca de lîngă ea fără să-l vadă, întrebîndu-se cum omului cu care se căsătorise a putut să-i pese aşa de puţin de ea, încît privise adulterul ca pe un sport recreativ. În timp ce omul cu care era acum....

Vizavi de ea, Michael rosti calm:

– Nu te-ai confruntat deja cu destule minciuni şi decepţii, în viaţă?

Ea dădu din cap, dar îşi concentră privirea asupra unui punct din dreapta umărului lui, pentru că nu putea să-i întîlnească privirea.

– Nu ai nimic de cîştigat certîndu-te cu mine, în legătură cu ceva despre care ştii deja că e adevărat.

Era şocată.

– Nu.

– Pe de altă parte, continuă el cu zîmbet în glas. Asta a fost de mult.

Deodată Leigh se simţi prost, că a făcut atîta caz de o poveste veche.

– Da, aşa e. Inspirînd adînc, îşi dădu la o parte părul de pe frunte şi zîmbi, cu unul din acele zîmbete calde care-ţi tăiau răsuflarea şi care întotdeauna îl făcuse pe Michael să dorească să se aplece şi să îi acopere buzele cu ale lui, apoi adăugă: mulţumesc că ai insistat asupra onestităţii şi mulţumesc pentru seara de azi. A fost o seară adorabilă, de neuitat din toate punctele de vedere.

Trupul lui Michael, ca şi intelectul lui, luară hotărîrea pentru el.

– Noaptea nu s-a terminat.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, în timp ce el se ridica, înconjura masa şi îi trase scaunul.

– Mi-ar plăcea să vezi unde locuiesc.

În cavitatea toracică, inima lui Leigh o luă razna.

47

Leigh se strecură pe bancheta din spate a Bentley-ului şi rămase lîngă Michael, în acelaşi loc pe care-l ocupase şi la ducere, dar de data aceasta, el îşi puse braţul pe spătarul scaunului, un gest care ar fi fost posesiv numai dacă ar fi atins-o, dar n-o făcu. Din această cauză, ea fu profund uşurată, aşa cum fu şi confuză în legătură cu ultimile lui intenţii.

– Cum a fost cina? întrebă O'Hara.

– Excelentă, răspunse Michael după o pauză, care îi făcea cunoscut lui Leigh că se aştepta ca şi ea să spună ceva.

Laigh de abia observă. Nu era în stare să desluşească toate implicaţiile ultimelor zece minute din restaurant. Nu fusese în stare să priceapă pe deplin ceea ce i-a spus mătuşa lui şi nu ştia cum să interpreteze modul în care a

acţionat el. La început, a privit-o în tăcere, dar ferm, fără să-şi ceară scuze, sau să facă lumină în legătură cu ceea ce făcuse. Dar, cînd ea încercă să se prefacă că n-a înţeles semnificaţia, el i-a făcu clar cunoscut că nu va mai tolera eschivări. Pe de o parte, fusese hotărît să ridice un obstacol în mijlocul restaurantului, pentru a o protaja şi tot atît de hotărît să-i arate cea mai uluitoare amabilitate, dar trăgea o linie peste cea mai neînsemnată decepţie.

Nu-l înţelegea deloc. În mod cinstit, nu putea să creadă că în această seară intenţiona să încerce să o seducă, nici nu-şi putea imagina de ce ar fi vrut să încerce. Şi totuşi..... era ceva în legătură cu modul hotărît în care spusese; „Noaptea nu s-a terminat" şi „Mi-ar plăcea să vezi unde locuiesc", ceea ce încă o alarma. Era un om magnific în atît de multe privinţe, iar ea nu voia nimic care să pericliteze limitoarea relaţie incipientă, pe care o avea cu el. Nu ştia dacă aceasta e suficient de puternică pentru a rezista la un conflict legat de sex şi nici nu voia să o pună la încercare.

Leigh scoase un oftat şovăielnic şi se uită pe geam. Ca şi cum ar fi sesizat zbuciumul din sufletul ei, braţul lui îi cuprinse umerii, trăgînd-o mai aproape, pentru a o îmbrăţişa rapid şi liniştitor. Apoi aproape imediat îi dădu drumul, dar mîna i se plimba în sus şi în jos pe pe braţul ei, mîngîietoare.

O'Hara se opri în faţa blocului lui Michael din Central Park West.

– Trebuie să aştept aici? îl întrebă pe Michael în timp ce o ajuta pe Leigh să coboare. Sau trebuie să mă întorc după un timp?

– N-ai avut niciodată o noapte liberă? glumi Michael.

Întregul trup al lui Leigh păru că se îndreaptă în direcţia conversaţiei.

– Nu, niciodată. Sînt la datorie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Ţine de meserie.

– Atunci noaptea aceasta e noaptea ta norocoasă, zise el închizînd portiera maşinii şi discuţia. Am să o duc eu acasă cu taxiul şi tot atunci am să-mi iau şi maşina.

48

E proprietarul apartamentului de lux de la ultimul etaj, realiză Leigh, cînd el introduse cheia în fanta liftului. Prea nervoasă să încerce o conversaţie de formă, continuă să urce alături de el în tăcere spre etajul douăzeci şi opt.

Era întuneric ca smoala în apartamentul lui, dar în loc să aprindă luminile, se opri foarte aproape în spatele ei şi îi puse mîinile pe umeri.

– Pot să-ţi iau mantoul?

Cînd încercă să i-l scoată, degetele lui îi atinseră umerii goi şi Leigh se înfioră şi şi-l trase din nou pe ea.

– Cred că am să-l las pe mine. E puţin cam rece aici.

– Reglez termostatul, replică el ferm.

Leigh îşi abandonă mantoul, încercînd să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, în timp ce el deschise uşa dulapului de lîngă ei şi i-l agăţă, apoi pe al lui.

– Gata? o întrebă el.

– Pentru ce? întrebă la rîndul ei neliniştită.

– Pentru primul tur al casei. Făcu un pas lateral şi o clipă mai tîrziu se aprinseră o serie de becuri, luminînd ceea ce părea a fi un hectar gol de pardoseală din marmoră neagră lustruită, care fusese împărţit în două arii circulare, compusă fiecare dintr-un podium mai ridicat, cu coloane albe şi arcuri graţioase.

Nu avea mobilier? Fără mobilier.... Fără pat. Fără pat... deci nu punea în pericol această relaţie extraordinară, pe care ea o ocrotea ca pe o comoară, cu fiecare zi care trecea.

– Încă nu m-am mutat.

Tensiunea privind intenţiile lui se evaporă, cu viteza unei fericite uşurări.

– E....formidabil, i se tăie ei răsuflarea coborînd treptele foaierului. Poţi să vezi Hudsonul de aici. Arătă spre podiumul din stînga şi se uită întrebător la el, peste umăr.

– Asta e sufrageria, îi spuse el. Podiumul din dreapta e livingul.

Ea se întoarse spre el, studiind marea scară curbă de lîngă uşa din faţă, cu privirea mişcîndu-se de-a lungul

balustradei complicate din fier forjat, care cîndva împodobea un palat vechi newyorkez şi care se extindea şi la palierul de deasupra.

– E splendid! De acolo, o conduse spre un vestibul cu arcadă, care se afla alături de sufragerie, paşii lor stîrnind ecoul în golul camerei cu tavan înalt. Nu-ţi plac spaţiile închise, zîmbi ea.

– Nici mie. O bucătărie mare şi primitoare era total deschisă spre camera familială, unde doi pereţi de sticlă de la capete ofereau o vedere a rîului Hudson la vest şi dominau Central Park la est.

Pe zidul sudic se afla un uluitor şemineu de alabastru, înconjurat de delicate panouri din lemn şi largi ciubuce sculptate, totul atît de deosebit, încît Leigh le recunoscu imediat.

– Acestea provin din *Palatul Sealy.* Cu mîinile la spate, îi aruncă peste umăr o privire cunoscătoare. *Tu* ai fost „ofertantul anonim", care a plătit la licitaţie „o avere secretă" pentru a-l obţine. Se îndreptă spre ferestrele de la est. Toate vederile îţi taie răsuflarea. Pot să văd chiar şi apartamentul nostru – al meu – de dincolo de parc.

În timp ce ea vorbea, Michael se îndreptă spre barul încastrat în peretele care împărţea camera familială de porţiunea unde se lua masa. Îşi scoase sacoul şi cravata, punîndu-le pe un scaun înalt; apoi dădu drumul nasturelui de sus al cămăşii. Ea i se alătură la bar, mergînd spre el cu aceeaşi graţie inconştientă, pe care o admirase întotdeauna la ea. Se liniştise cînd realizase că apartamentul nu e mobilat, deci nu urmărea decît să-i ofere un pahar de coniac, pentru a o ajuta să se relaxeze, înainte de a descoperi că dormitorul *era* mobilat.

Ea se aşeză pe un scaun înalt, îşi încrucişă mîinile şi îşi sprijini bărbia pe ele.

– Am petrecut minunat în seara aceasta. Îmi place de mătuşa ta. Trebuie să fie plăcut să locuieşti în locul unde ai crescut şi să te vezi cu oameni ca Frank Morrissey, care te cunoasc din totdeauna

– Şi al cărui scop în viaţă este să-ţi atace demnitatea, de fiecare dată cînd are ocazia, glumi Michael, găsind o sticlă

de coniac. În noaptea în care te-am condus acasă, mi-ai spus că eşti din Ohio .Acolo te-ai născut?

– Nu, m-am născut la Chicago. Mama era soră medicală şi eu am stat acolo cu ea pînă la patru ani.

– Dar ce spui de tatăl tău?

– Ne-a părăsit imediat ce ea a rămas ea însăcinată cu mine. Nu erau căsătoriţi.

– Şi cum de ai ajuns în Ohio? Se aplecă şi descoperi nişte mărci de coniac în cutiile mobile din spatele barului, apoi se îndreptă, dar ceea ce spuse ea mai departe îl făcu să uite că ţinea coniacul în mînă.

– Cînd eram de patru ani, mamei i s-a spus că are ceva, ce la vremea aceea era o formă incurabilă de cancer cu evoluţie accelerată, aşa că m-a trimis să stau la bunica, în Ohio. S-a gîndit că va fi mai uşor pentru mine să mă obişnuiesc să trăiesc fără ea, dacă procedează în acest fel, gradat. La început, venea des să ne vadă, în timp ce urma un tratament experimental la spitalul unde lucra şi a continuat să lucreze, cît de mult a putut.

– Apoi ce s-a întîmplat?

Leigh îşi lăsă mîinile în jos şi le depărtă pe bar cu palmele în jos, ca şi cum voia să se sprijine de el.

– Într-o zi, cînd aveam cinci ani, m-a îmbrăţişat, m-a sărutat de rămas bun şi mi-a spus că o să ne revedem în curînd. Atunci nu realiza că nu va mai avea altă ocazie pentru asta.

Ochii lui Leigh, faţa, gesturile – erau atît de expresive, încît l-a atras şi pe el în povestea pe care o spunea, aşa cum fascina şi atrăgea spectatorii, care plăteau pentru a o vedea jucând. Acum însă nu juca teatru, acesta nu era un scenariu şi el era la o infernală distanţă de un observator impersonal. Trebui să se uite în jos şi să se concentreze asupra turnării alcoolului, pentru a se elibera de vrajă.

– Ţi-o aminteşti bine?

– Da şi nu. Îmi amintesc că o iubeam şi eram emoţionată cînd o vedeam. Îmi amintesc că la culcare îmi citea poveşti şi – oricît de ciudat ar părea în acele circumstanţe – îmi amintesc că era realmente fericită şi veselă, cînd eram

împreună. Cu toate că ştia că viaţa ei se va termina, înainte de a avea şansa să înceapă.

De data aceasta, el îi întîlni privirea.

– Trebuie că i-ai moştenit harul.

– Ce har?

– Harul ei de a juca teatru.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta. Mulţumesc, rosti ea blînd. N-am să uit niciodată. Următoarea dată cînd mă voi urca pe scenă, îmi voi reaminti că o parte din ea este alături de mine.

Cu un minut înainte, îl făcuse să sufere pentru ea; acum îi zîmbea şi-l făcu să se simtă regeşte. Iubirea pentru Leigh Kendall fusese întotdeauna pentru el ca o plimbare într-un montagne russe. Cu mult timp în urmă, a trebuit să stea departe de ea şi asta fusese agonizant de greu. Acum, era cu ea şi ajunsese atît de obişnuit cu ea, încît putea aproape să simtă ceea ce simţea ea.

– Deci ai crescut în Ohio?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Într-un mic orăşel, despre care nici n-ai auzit.

– Erai o singuratică?

– Nu. Nu cu adevărat. Toţi locuitorii oraşului o cunoşteau pe bunica, şi pe mama de cînd era fetiţă. Eu am fost „un copil fără mamă"; aşa că într-un fel jumătate din oraş – m-a adoptat.

– Un copil fără mamă frumos, sublinie el realitatea.

– Niciodaă nu am fost prea aproape de o frumuseţe şi mai ales în zilele acelea. Aveam pistrui şi un păr roşu, ca o maşină de pompieri. Există o fotografie a mea cînd aveam aproximativ trei ani, stînd pe o sofa şi ţinîndu-mi lipită de faţă păpuşa Ann Jerpelita, mărturisi rîzînd: arătăm ca două gemene!

Zîmbetul ei era atît de contagios, încă îi zîmbi şi el, la rîndul lui.

– Cum de ai ajuns la New York?

– Profesoara mea de la liceu a hotărît că am talent actoricesc şi a considerat este misiunea vieţii ei, să obţină o bursă pentru mine la *Universitatea* din New York. Cînd am plect la New York, jumătate din oraş a venit la staţia de

autobuz să mă petreacă. Nu s-au îndoit niciodată că voi reuşi şi multă vreme, mă simţeam datoare să fac din ce în ce mai mult, de dragul lor, nu de al meu. Bunica a murit acum doi ani şi am încetat să mai merg pe acolo.

Michael îi dădu paharul cu coniac şi îl luă în mînă pe al său.

– Vino cu mine, rosti el, şi am să-ţi arăt ce înţeleg arhitecţii prin „refugiul proprietarului". O aşeptă să se ridice şi să ia o gură de coniac; apoi îşi puse mîna pe spatele ei mic. Aşteptase destul timp să-i guste buzele moi.

Ea se cutremură şi zise:

– Prima gură de coniac întotdeauna are gust de benzină.

Leigh îl văzu schiţînd un semi-zîmbet. Am spus ceva nostim?

Jumătatea de zîmbet deveni un zîmbet molcom.

– Nu.

– Atunci – de ce zîmbeşti?

– Am să-ţi spun mai tîrziu.

49

Nerăbdătoare să vadă ce voia să-i arate, Leigh se îndreptă împreună cu el spre capătul cel mai îndepărtat al foaierului. Ascunse vederii dinspre living de curba scării, erau o pereche de uşi care se deschiseră într-un salonaş frumos şi însorit, cu grupuri de sofale confortabile aşezate în faţa şemineului.

Mai devreme, absenţa mobilei îi oferise o senzaţie de siguranţă, dar după timpul agreabil petrecut împreună stînd de vorbă în camera familială, realiză că îngrijorarea ei era nejustificată. Michael nu făcuse nici o tentativă şi ea se întreba de ce oare şi-a închipuit că ar putea să pună ceva la cale. Ca urmare a morţii lui Logan, emoţiile ei nu mai erau stabile şi uneori nici judecata nu îi era clară.

În timp ce cobora treptele spre salonaş, se uită în jur şi zise:

– Eşti proprietarul unui colţ de rai, cu toate vederile care-l însoţesc.

– Îţi place?

– Îl iubesc chiar. În dreapta, printr-o deschizătură largă cu arcadă, se afla ceea ce bănuia că ar fi dormitorul, dar avea nevoie de o perspectivă clară a camerei, către ferestrele largi din fund, ce dominau Central Park, aşa că nu era sigură. Totuşi, la stînga, o deschidere similară permitea o privire spre nişte vitrine, cu partea din faţă din lemn şi sticlă, luminate din interior, ceea ce o făcu să bănuiască că această cameră trebuie să fie biroul lui.

– Mi s-a părut că ai spus că nu te-ai mutat încă! rosti ea alene.

– N-am vrut să se înţeleagă că nu locuiesc încă aici. Am mobilat acest apartament acum două săptămîni, aşa că pot să stau aici. Restul lucrurilor vor sosi săptămîna viitoare, dar nu mai sînt multe de adus. Am vîndut aproape tot, împreună cu fosta locuinţă, explică el în timp ce se îndrepta spre birou. Leigh puse paharul cu coniac la capătul mesei şi îl urmă. Singurele obiecte semnificative pe care le-am reţinut e biroul meu, deoarece e desenat de mine, cărţile şi unele sculpturi artistice, pe care le apreciez în mod deosebit.

Atinse un comutator şi spaţiul tăcut al luminatorului străluci pe tavanul de deasupra. În birou totul era lambrisat cu lemn bogat de culoarea mahonului deschis, chiar şi ciubucele sculptate pe caseta de pe tavan.

Biroul era într-adevăr o piesă frumoasă, mare fără să fie masiv şi cu colţurile rotunjite. Era aşezat departe, în partea stîngă a camerei, vizavi de vitrinele de sticlă şi nişele cu sculpturi..Leigh se îndreptă într-acolo pentru a le admira.

– Ai multe talente, rosti ea purtîndu-şi degetul peste suprafaţa lucioasă a furnirului..

Pentru că nu răspunse, se uită la el peste umăr şi-l văzu stînd în cameră, cu mîna stîngă în buzunar şi cu paharul de coniac în dreapta.....privind-o, cu expresia lui solemnă, totuşi amuzată. Nedumerită, se întoarse şi se uită la cărţile din biblioteca ce acoperea peretele din dreapta, mergînd încet de-a lungul ei şi citind titlurile.

– Există ceva ce *nu* te interesează? întrebă ea cu un zîmbet fugar.

– Cîteva lucruri.

Un răspuns ciudat şi scurt, observă ea. Poate că era obosit. Părea să aibă o energie inepuizabilă, ce-i permitea să muncească toată ziua, după care să rămînă tîrziu în apartamentul ei, cinînd împreună.

– Eşti obosit?

– Nu încă.

Ea continuă să meargă de-a lungul rafturilor, pînă ajunse unde stătea el; apoi se întoarse şi merse spre peretele cu vitrinele de sticlă şi nişele de vizavi de birou.

– Acum să vedem ce piese de artă şi sculpturi apreciezi în mod deosebit. Gusturile lui sînt eclectice şi rafinate, cugetă ea – un fabulos vas etrusc, un bust splendid de marmoră, un bol magnific de lapis incrustat cu aur. Ajunse la o mică pictură în ulei înrămată, pe un suport aflat în spatele geamului luminat indirect.

– Te rog, spune-mi că n-ai ţinut acest Renoir aici, cu toţi muncitoii în jur.

– Pînă astăzi a stat într-un seif, iar sistemul de securitate din camera aceasta este mult mai elaborat decît pare.

Ea se uită în următoarea nişă, una mai mică – şi privi cu o uimire de nedescris ceea ce conţinea. Se afla aici o figurină mică, ieftină, din aliaj de cositor cu plumb, reprezentînd un cavaler în armură. Leigh se întoarse pe jumătate şi-l privi.

Drept răspuns, el ridică din sprîncene aşteptînd comentariile ei. În sinea ei, Leigh era zguduită, dar de data aceasta hotărî ferm că el avea sarcina de a se explica de bunăvoie.

Michael ştia că a fost cu adevărat mişcată, dar într-o fracţiune de secundă, se transformase în actriţa care era, plecînd nonşalantă spre următoarea nişă, cu mîinile la spate.

– Sculptura aceasta în sticlă e o lucrare de Bill Meek?

– Da, afirmă el încercînd să nu rîdă. Nici nu putea să aibă o atitudine mai elocventă, cînd începu să fredoneze, şi nici nu putea să arate mai sexy decît cu mantila aceea neagră cu mîneci lungi, ce-i sublinia curbele provocatoare, pe care încerca să le ferească de privirile lui – temporar. Foarte temporar.

– Îmi plac lucrările lui Bill Meek. Sînt înălţătoare, apoape spiritualizate.

Hotărî să nu-i pese de prefăcătoria ei.

– Ce crezi de cavalerul din aliaj, de dinainte?

Politicoasă se lăsă uşor pe spate penru a-l reexamina şi spuse, ca şi cum căuta ceva care să pară un compliment:

– E excelent luminat.

Îl străbătu un val de tandreţe.

– Întotdeauna am admirat subtilitatea mesajului său.

– Ce te face să crezi că o piesă ca aceasta e de valoare? întrebă ea prefăcîndu-se interesată.

– Această piesă anume e de nepreţuit.

– Aşa! Plecă mai departe spre altă nişă, şi el se uită la felul cum lucea părul ei în lumină, cînd se aplecă să studieze sculptura dinăuntru. Ştii, meditä ea gînditoare, ca şi cum îşi aminti deodată ceva, cu multă vreme în urmă, i-am dat unui bărbat un mic cavaler, la fel ca acesta.

– Adevărat? Şi cum a reacţionat?

– Nu l-a vrut. De fapt, nu voia să aibă de a face cu mine, în niciun fel. Nu mi-a vorbit niciodată decît dacă trebuia şi, cînd o făcea, era ori nepoliticos ori sarcastic.

– Ce necioplit!

Ea se ghemui puţin pentru a se uita în nişa de mai jos.

– Da, aşa era. Din motive pe care nu le puteam înţelege, întotdeauna mi s-a părut că nu mă place. Am încercat într-una să mi-l fac prieten.

– Probabil că el şi-a dat seama de asta.

– Poate. Dar iată ce îi era realmente caracteristic. După mai mulţi ani, am descoperit

că îşi cheltuia banii pentru a-mi cumpera anumite pere, pe care însă nu mi le dădea personal.... De asemenea, s-a dus să mă vadă într-o piesă. Trecu mai departe, oprindu-se la fiecare vitrină, apoi ajungînd la capăt se apucă să refacă parcursul încet. Într-o noapte, continuă ea, şi-a riscat viaţa pentru a mi-o salva pe a mea. Nu găseşti că toate asta sînt puţin cam ciudate?

– La prima vedere, da.

– Ce crezi că ar fi trebuit să fac în acest caz?

– În locul tău, rosti Michael cu solemnitate amuzată, în timp ce-şi punea paharul cu coniac pe un raft şi se îndrepta spre ea, eu aş fi insistat să-mi dea o explicaţie.

Îi aruncă o privire piezişă, pe sub gene.

– Ai vreuna?

– Da. Punîndu-şi mîna pe braţul ei, o răsuci pentru a se uita la el, în timp ce-i spunea adevărul: acum paisprezece ani, am vrut să primeşti cele mai frumoase pere din statul New York şi să fiu eu cel care ţi le aduce. Am vrut să vorbeşti cu mine şi eu să vorbesc cu tine. Am vrut să reţin cadoul pe care mi l-ai daţ şi am vrut să-ţi dau şi eu cadouri. Pe scurt, încheie el, te-am vrut pe *tine.*

Ea îl privi, luptînd aproape comic să-l înţeleagă.

– Şi ai crezut că poţi să mă faci şi pe *mine* să te vreau, cu toate că erai aşa nesuferit?

– Nu, răspunse el negînd cu convingere din cap. Aveam deja un trecut întunecat şi un viitor cenuşiu; Nu voiam să ai nimic de a face cu mine. Am vrut ceva mult mai bun pentru tine, decît eu însumi. Apoi, cu un ton de dojană, adăugă: totuşi, am vrut al dracului de mult ceva mai bun pentru tine decît ticălosul acela mincinos de care te-ai îndrăgostit. Am fost furios cînd i-ai spus mătuşii mele că te-ai logodit cu el. Nu puteam să cred că de fapt ai fugit de mine, doar pentru a sfîrşi alături de Logan Manning.

Pentru cîteva clipe, Leigh luptă împotriva nevoii de a rîde şi a plînge totodată şi de a se ridica pe vîrfuri pentru a-i săruta obrazul neted.

– Asta e cea mai *bizară* poveste pe care am auzit-o vreodată, îi spuse ea în sfîrşit, cu un zîmbet cuceritor. Şi foarte posibil şi cea mai dulce.

Zîmbindu-i la rîndul său, îi înconjură umerii cu braţul şi începu să se îndrepte spre uşa de la intrare spunîndu-i totodată ceva atît de impresionant, încît ea îşi puse capul pe umărul lui:

– Am păstrat cavalerul acesta la vedere, în fiecare birou pe care l-am avut. A fost farul meu călăuzitor. În anii de început, dacă ezitam asupra vreunei alegeri, mă uitam la acest mic cavaler de cositor şi îmi aminteam că în ochii tăi eram „galant" şi că orice hotărîre aş fi luat, ar fi fost corectă.

Tachinînd-o îi explică: nu am avut prea multe ocazii să fiu „galant"; aşa că în loc de asta am ales etica.

Se opri în salonaş şi se sprijini cu şoldul de spătarul unei sofale; apoi o trase mai aproape de el şi îşi puse mîinile pe mijlocul ei.

Leigh simţi că, indiferent ce voia să spună în continuare, era foarte important, deoarece îi luă neobişnuit de multă vreme pentru a formula. Ori asta, ori nu ştia ce voia să spună. Îndreptîndu-se spre masă, ea îşi luă coniacul şi gustă puţin, aşteptînd şi observînd ce atractiv arăta în cămaşa albă şi cu gulerul desfăcut. Faţa lui era frumoasă dar severă, mai mult severă decît frumoasă, dar deosebit de „masculină", în comparaţie cu faţa lui Logan. Michael avea putere sculptată în maxilar şi mîndrie imprimată în trăsăturile lui colţuroase. Şi avea ochi minunaţi, ochi care se puteau transforma din crunţi în blînzi, dar totdeauna atoateştiutori şi inteligenţi. Mintea lui Logan era de obicei undeva dincolo de persoanele care vorbeau cu el; iar ochii îi rămîneau credincioşi gîndurilor lui.

Michael nu observa că îi studia faţa; încerca să se hotărască ce va spune în continuare. Ştia exact ce voia să spună: *Sînt îndrăgostit de tine. Culcă-te cu mine şi te voi face să uiţi cît de rău te-a rănit el.* Problema era că trădarea soţului ei o oprea să creadă în el, dacă i-ar fi spus ce simte, exact cum o oprea să dorească să se culce acum cu el.

Era aşa de sigur de asta, cum era şi de sentimentele ei pentru el, care erau mult mai profunde decît îşi dădea ea seama în acest moment. Între ei existase întotdeauna o legătură inexplicabilă; o înţelegere esenţială, ce se instala imediat ce se aflau împreună. Cu ani în urmă, văzuse ceva bun în el, care se forţa din instinct să iasă la suprafaţă. Chiar acum, cînd lumea credea pe bună dreptate ce e mai rău despre el, cînd un ziar a putut să facă să pară logică teoria că el i-a ucis soţul, ea – care ar fi trebuit să fie cea mai suspicioasă – îi era cel mai credincios sprijin.

Din păcate, acestea erau probleme emoţionale şi nu credea că ea e gata să vorbească despre ele, deoarece era prea copleşită. Dar el hotărî să încerce mai întîi următoarea abordare. Îşi plimbă mîinile pe braţele ei şi o întrebă calm:

– Crezi în soartă?

Ea rîse, dar vocea îi era reţinută.

– Nu mai cred. După o pauză, îşi încreţi nasul şi adăugă: tu crezi?

Reţinerea din vocea ei îl făcu să-l urască pe Logan Manning, de două ori mai mult decît pînă acum.

– Sînt italian şi irlandez, glumi el. Strămoşii mei au inventat superstiţiile şi folclorul. Sigur că eu cred în soartă. Ea zîmbi, aşa că el continuă lejer: cred că mi-ai dat acest cavaler cu o intenţie. Ai intenţionat să fie farul meu călăuzitor. Îi privi ochii întunecaţi, nesiguri şi neîncrrezători, dar continuă în aceeaşi direcţie, testîndu-i limitele emoţionale. Eu am intenţionat să veghez asupra ta. Am intenţionat să fiu cu tine, cînd nelegiuiţii aceia au încercat să te atace. De asemenea, am intenţionat să te păstrez, afirmă direct, dar m-am zăpăcit şi l-am lăsat pe Logan Manning să te aibă. Ştii în ce altceva cred?

– Aproape că mi-e frică să întreb.

Afurisit să fie Logan Manning!

– Cred că soarta mi-a mai oferit o ocazie pentru a-mi îndeplini misiunea.

– Şi care crezi că e misiunea ta? întrebă ea cu o veselie prudentă.

– Ţi-am spus, rosti Michael încercînd să sune tot atît de solemn pe cît simţea el, misiunea mea e să veghez asupra ta. Şi în acest moment, o parte din acestă misiune este să te ajut să treci de Logan. E timpul să treci peste faptul că te-a înşelat şi ţi-a trădat încrederea. Nu vei reuşi să te simţi tu însăţi, pînă cînd nu îţi vei recăpăta mîndria.

– Şi cum aş putea să o recapăt?

Se uită la ea cu un zîmbet strengăresc.

– Ochi pentru ochi, rosti apoi. Te-a înşelat, acum trebuie să-l înşeli şi tu pe el – sau amintirea lui.

Ochii ei erau plini de voioşie şi îşi muşcă buzele pentru a nu rîde, dar în glas avea o evidentă afecţiune.

– Ai avut vreodată în vedere o scuză nebunească, atunci cînd poliţia te hărţuia? întrebă ea. Pentru că am crezut cu adevărat, că noi am putea să scăpăm de....

– Noi? repetă el, întrerupînd-o. Observi cît de natural faci echipă cu mine. Nu ai luptat pentru tine, dar cînd ziarul acela a spus ceva urît despre mine, ai apărut tu agăţîndu-te de toţi cei implicaţi. Chicoti şi scutură din cap. Am fi făcut o afurisit de bună echipă, acum paispezece ani. Cu efort, îşi dădu la o parte gîndurile înţepătoare şi se lansă într-o scurtă alternativă: dar aceea a fost atunci, asta e acum; şi iată-mă – gata să-mi îndeplinesc misiunea şi să te ajut să scapi de Logan, chiar în această seară. De fapt, de bunăvoie. Culcă-te cu mine!

Leigh fu izbită pentru prima oară că, în ciuda atitudinii lui glumeţe, era de fapt serios. Foarte, foarte serios.

– Nu! Categoric nu! E o nebunie. Asta ar modifica totul. Nu am mai fi aceiaşi. Îmi place cum sîntem acum. Şi în afară de asta, nu ar fi corect, nu ar fi cinstit.

– Faţă de cine?

– Faţă de tine! Cum ai putut să crezi că te-aş.... folosi... în acest fel? Nici n-am visat la aşa ceva!

– Vreau să fiu folosit, chicoti el.

Rîdea, dar nu numai că era serios, era chiar hotărît! Putea să audă asta din glasul lui. Cu cît se gîndea mai mult că se va culca cu el, că se va expune atît emoţional cît şi fizic, cu atît mai mult o cuprindea panica. Îl va pierde, odată cu puţinul respect faţă de ea însăşi, ce-i mai rămăsese.

– Te rog, rosti îndurerată, te rog nu-mi face asta. Lasă lucrurile să rămînă aşa cum sînt. Nu vreau să.... să fac asta. Cu nimeni.

Se trase înapoi, destul cît să-şi pună paharul jos, dar mîinile lui se strînseră şi mai tare rămînînd în picioare, cînd ea încercă să se retragă din strînsoarea lui.

– Va trebui să-mi spui de ce..... Furia faţă de Logan Manning îi biciuia venele ca un acid, dat îşi menţinu vocea neutră. ...sau n-am să iau răspunsul tău drept un NU.

Vocea ei se sparse.

– Naiba să te ia! De ce îmi faci asta? Îşi culcă fruntea pe pieptul lui, cu ochii înotînd în lacrimi de umilinţă şi disperare. Nu poţi să-mi laşi măcar puţină mîndrie?

Îi privea creştetul capului fără să-l vadă, cu mîinile strîngîndu-se protectoare pe spatele ei, în timp ce-i cerceta atent, îi examina cu tot dinadinsul şi intenţionat rănile.

– Vreau să-mi spui de ce nu vrei să te culci cu mine. Vreau să-mi spui adevărul.

– Bine! strigă ea. Iată adevărul! Toată lumea ştie „adevărul". Soţul meu nu m-a vrut. Nu ştiu ce crezi tu că vei obţine dacă mă duci în patul tău, dar pentru el asta n-a fost destul şi deci nu va fi destul nici pentru tine. L-am iubit, se întrerupse ea sufocîndu-se, şi totuşi nu i-a păsat de mine, nici măcar atît cît să-şi ţină mîinile departe de prietenele şi colegele mele. Lasă-mă să plec, vreau să merg acasă! Se zbătu cu toată puterea şi, cînd braţele lui îşi întăriră strînsoarea, făcînd-o prizonieră lipită de piepul lui, ea i se abandonă hohotind. Numele iubitelor lui se află în toate ziarele.

– Ştiu, şopti el. Ţinînd-o şi mai strîns, îşi odihni bărbia pe creştetul ei, înghiţind emoţiile dureroase ce i se ridicaseră în gît şi plimbîndu-şi mîinile pe ea, în timp ce umerii mici se scuturau de plînsul acela chinuitor. Îşi aduse aminte prima oară cînd i-a văzut ochii aceştia verzi zîmbăreţi ridicaţi spre el, umbriţi de perdeaua părului roşcat, şi strînse pleoapele. Aşteptă, pînă cînd plînsul ei începu în sfîrşit să se potolească, apoi îşi alungă cu hotărîre propria mîhnire şi reuşi să o facă să rîdă. Nu te acuz pentru că plîngi. Vreau să spun, unde vei găsi vreodată alt bărbat atît de integru, de loial şi cu atîta personalitate? Cu un oftat glumeţ, adăugă: va trebui să rătăceşti pe o păşune uriaşă şi plină de bălegar, înainte de găsi o grămadă la fel de mare, ca aceea pe care o ai.

Trupul ei înţepeni, parcă străbătut de un curent electric şi după o clipă de linişte tensionată, umerii ei începură să se scuture din nou, mai tare ca înainte. Zîmbind, Michael îşi înălţă capul. Ştia că rîde, chiar înainte de a-şi lua faţa de pe cămaşa lui şi a-şi ridica spre el minunaţii ei ochi.

Leigh se şterse la ochi cu mîna şi dădu din cap.

– Ai dreptate. Îşi simţea inima aşa de uşoară, că era aproape ameţită.

El îi trecu dosul palmei peste obrajii fini, ştergîndu-i o lacrimă care îi scăpase.

– I-am dat-o lui Logan pe fata mea, rosti el dezgustat, şi uite ce i-a făcut. Ridică din sprîncene şi adăugă plin de semnificaţie: am nevoie să iau şi eu ceva de la el.

Cu un zîmbet interior de capitulare, Leigh realiză că el era ferm hotărît să o ducă în dormitor şi îşi dădu seama că şi ea voia să meargă. Chiar foarte mult. Impetuozitatea acestei dorinţe o surprinse, dar nu la fel de mult ca dorinţa ei de nestăvilit ca Michael să nu facă din asta o glumă. Pe de altă parte, ştia că lui îi pasă de ea şi asta conta. Hotărî să fie de acord cu el.

În clipa în care Michael îi văzu ochii scînteind, ştiu că a învins şi tot trupul lui se încordă de nevoia de a o lua în braţe, dar îi fu frică să facă vreo mişcare, pînă cînd nu afla unde intenţionează ea să-l ducă.

– Ştii, sublinie ea cu blîndeţe, ca şi cum încerca să-i cruţe sentimentele. De fapt nu am fost niciodată *fata ta*. Am fost fata lui Logan.

El zîmbi pentru că flirta cu el şi îşi încrucişă braţele pe piept.

– Aş fi putut să te iau de la el chiar aşa.... pocni din degete.

– Pari teribil de sigur pe tine.

El ridică din sprîncene şi declară cu aroganţă.

– Sînt.

– Şi cum ai fi făcut asta?

Vocea lui profundă deveni dintr-odată răguşită şi Leigh o simţi ca pe o mîngîiere senzuală.

– Aş fi făcut dragoste cu tine, exact 'cum intenţionez să fac în această noapte, şi ai fi putut să faci comparaţie între noi.

Nepregătită de o comparaţie, Leigh simţi bravada ei fisurîndu-se într-o fracţiune de secundă şi realitatea izbucnind prin crăpături. Logan fusese un amant minunat – cînd îşi punea în cap să-i fie amant.

Spre oroarea ei, Michael nu numai că ghicise la ceea ce se gîndea, dar hotărîse chiar să discute despre asta. Zîmbind, el îi studia expresia.

– A fost *aşa* de bun? Încercă să-l facă să abandoneze subiectul aruncîndu-i o privire potolită şi întorcînd capul. Dar

n-a funcţionat. Se aplecase într-o parte, studiindu-i obrajii roz pe care se aşternea o urmă de jenă. *Adevărat?* o necăji el. A fost cu adevărat aşa de bun?

– Nu pot să cred că purtăm această discuţie, îl atenţionă ea întunecată.

Nici Michael nu putea, dar discuţia o adusese pe ea acolo unde voia el, aşa că se ridică şi o înconjură cu braţele, îndreptînd-o cu fermitate spre dormitor.

– Să înceapă comparaţia! declară el.

50

În dormitor se depărtă de el, imediat ce-şi luă mîinile de pe mijlocul ei, şi se îndreptă spre latura cea mai îndepărtată a patului. Întorcîndu-i spatele, îşi scoase un cercel şi îl puse pe noptieră.

În ciuda curajului ei zîmbitor de acum cîteva minute, era în mod evident conştientă de ceea ce făceau, realiză Michael, aşa că îi oferi iluzia intimităţii. Totuşi, pentru că nu l-a rugat să nu se uite, a rămas la picioarele patului – unde ar fi putut să o oprească, dacă ar fi lăsat-o nervii şi ar fi încercat să o ia la goană – apoi cu o nespusă plăcere îşi făcu cheful, privind femeia pe care o iubea pregătindu-se să se culce cu el.

Ea îşi scoase şi celălalt cercel şi îl puse pe noptieră; apoi ajunse la colier, în timp ce el îşi descheia cămaşa.

Îşi desfăcu brăţara şi o puse pe noptieră; el îşi desfăcu butonii de la manşete.

Ea ajunse la fermoar; el ajunse la curea.

Ea ezită cu mîinile la spate lîngă fermoar; el îşi închipui că are o problemă, dar îşi menţinu tonul prietenesc, nonşalant.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu.

Ea îşi desfăcu fermoarul; el îşi desfăcu cureaua.

Rochia ei fu scoasă; pulsul lui se acceleră.

Ea ajunse la sutien; el îşi coborî fermoarul.

Bretelele negre de dantelă alunecară în jos pe braţele ei; privirea lui alunecă în jos pe spatele ei, atingînd-o cu îndrăzneală. Mîngîind-o. Ea îl simţi şi se înfioră. Michael văzu şi zîmbi.

Dresul negru şi transparent fu ultima barieră dintre ei, ultimul ei refugiu de siguranţă. El se termină de dezbrăcat, ţinîndu-şi respiraţia, cînd ea ezită cu mîinile pe elasticul de la brîu – incapabil să respire cînd începu să-l ruleze în jos.

Se aşeză pe pat pentru a termina şi imediat apăru un picior lung, gol şi luminos. El fu aproape lîngă ea. Încă un picior, şi ea va fi a lui. Nu mai era nevoie să pretindă că a face dragoste era mai ales ideea lui de diversiune întîmplătoare, dar plăcută pentru ei.

Ameţită, termină de scos dresul încet şi se ridică pentru a-l pune pe un scaun de lîngă pat, unde era şi rochia. Nu-i venea să creadă că era gata să permită să se întîmple asta – nu-i venea să creadă atracţia pe care Michael Valente o exercitase întotdeauna asupra ei. El a tratat totul ca pe o glumă şi ea a considerat-o la fel, dar acum nu mai părea prea nostim. Părea ceva singular..... impersonal.

Îşi puse dresul pe scaun, apoi suspină cînd mîinile lui o apucară de braţe şi o răsuciră, trăgînd-o aproape brutal la pieptul lui. Şocată, gura ei se deschise; iar gura lui o prinse într-un sărut posesiv, de un erotism sălbatec, care era năucitor de..... personal.

Se lăsă cu forţă pe spate, în pat, şi el o urmă. Îi întinse braţele deasupra capului, îşi încleştă cu putere degetele într-ale ei şi le ţinu aşa, în timp ce lăsa capul în jos, gura lui prădînd-o pe a ei şi torturînd-o cu limba. El o înmuie; ea îl înfierbîntă.

O privi în ochi. De dorinţă, pleoapele grele îi acopereau aproape ochii; ai ei erau măriţi de uimire. El aplecă din nou capul şi Leigh se aşteptă la un alt sărut tulburător, la fel ca ultimul, dar gura lui doar o atinse blînd pe a ei. Incapabilă să-l atingă, avînd mîinile imobilizate de ale lui, îi urmă doar sugestiile, lipindu-şi buzele de ale lui şi apoi cerînd mai mult. El dădu; ea luă. Ea oferi; el gustă. Şi apoi gura lui se deschise peste a ei, cu insistenţă violentă şi din nou

flămîndă, limba lui dezmierdînd-o pe a ei, buzele lui erau dure şi dulci.

El îşi luă gura de pe a ei şi îi exploră obrazul, apoi coborî mai jos şi îi atinse un sîn, apoi pe celălalt. El îşi vîrî nasul între sîni; ei i se tăie răsuflarea. El o înfioră apoi mai mult, pînă cînd ea scînci. El o făcu să dispere; ea îl făcu să tînjească.

Se opri şi tandru îşi aşează obrazul pe inima ei bubuitoare, în timp ce încet îi dădu drumul la mîini şi i le desfăcu. Cu palmele deschise şi degetele desfăcute, pipăi palmele ei cu degetul mare într-o atingere exploratoare, pe care ea o găsi ciudat de tulburătoare; apoi îşi alunecă degetele spre încheieurile mîinilor şi spre antebraţe şi înapoi, apoi din nou în jos într-o mîngîiere nesfîrşită. Fermecată, Leigh învăţă cum te poţi simţi, cînd eşti dorită fără reţinere.

Îşi ridică braţele şi îi mîngîie umerii robuşti, în timp ce capul lui se lăsă în jos. Cu buzele îi înfioră talia, apoi ombilicul. O gîdilă, chicoti. Şi deodată coborî şi mai jos. Ea gemu de şoc. Apoi de plăcere

Îşi înfipse unghiile în spinarea lui şi îi trecu degetele prin păr. Cu disperare, îi trase gura înapoi peste a ei, îl răsuci pe spate şi îl sărută, pînă rămase fără aer.

Uită tot ce o învăţase Logan din tehnicile consacrate de aţîţare a dorinţei. Îşi strivi gura de buzele lui şi îşi presă mîinile peste ale lui, pipăindu-i muşchii de-a lungul braţelor, în timp ce el făcea acelaşi lucru cu ai ei. Braţele lui sînt din oţel şi funii dure, descoperi ea înfiorată de plăcere, gura lui e catifea fierbinte. Îi sărută ochii şi îl făcu să zîmbească. Îşi lipi nasul de pieptul lui şi coborî mai mult. Îl făcu să geamă. El o făcu să se oprească.

O răsturnă pe spate, ţinîndu-i gura prizonieră cu gura lui sălbatecă şi îi desfăcu coapsele cu picioarele. I le imobiliză cu şoldurile şi trupul lui tare fu gata să o pătrundă dar.....se opri.

Leigh aşteptă, respirînd repede, cu trupul febril. Deschise ochii şi se uită în ai lui. Ardeau. Ridică mîinile şi îi atinse faţa cu un sentiment de respect şi uimire, degetele ei urmînd curba maxilarului puternic şi a obrajilor. O pătrunse trei

centimetri. Ea deveni mai lacomă şi ridică şoldurile. El o sărută pe buze – şi intră în ea brusc şi cu forţă, făcîndu-i trupul să se înconvoaie ca un arc.

Corpul ei era vioara lui şi cîntă la ea cu hotărîre, pînă cînd gemetele ei deveniră muzica lui. Apoi schimbă melodia şi ritmul. Ea se zvîrcoli şi se agăţă mai cu forţă, apoi cîntă la rîndul ei într-un crescendo sălbatic. Acordat perfect cu al lui.

Desfiinţată, Leigh stătea întinsă în braţele lui şi îşi îngropă faţa la pieptul lui. În minte nu făcu comparaţii, dar inima cunoştea deja răspunsul. Logan putea să o facă să geamă. Michael o făcuse să plîngă de fericire.

El vorbi, cu vocea lui profundă şi catifelată, acoperindu-i trupul gol. Calm şi solemn rosti:

– Sînt îndrăgostit de tine.

Cuvinte dureros de pătrunzătoare. Prea devreme pentru a le auzi de la un alt bărbat; prea devreme să le spună şi ea din nou. El voia să-l creadă, ştia asta, şi prin urmare voia să le pronunţe şi ea. Simţea cuvintele, dar nu putea să le spună. Îi oferi doar jumătate din.ceea ce voia el.

– Ştiu, şopti ea. Şi în tăcerea profundă şi plină de aşteptare, care urmă răspunsului ei dureros de nepotrivit, ea se ridică şi se uită la el cu inima în priviri.

Michael văzu mirarea şi tandreţa din ochii ei. Iubea aceşti ochi; înţelegea. Ei îi spuneau tot ce voia ea să spună – rugîndu-l să aştepte. Doar încă puţin. Şi apoi ochii aceia coborîră spre gura lui şi buzele ei le atinseră pe ale lui – înfiorîndu-le blînd, încet, iar şi iar.Era a lui.

O apucă cu mîinile de spate, pentru a-i ţine buzele lipite de ale lui. Era al ei.

STÎND LA FEREASTRĂ cuprinsă de braţele lui Michael, Leigh privea cerul luminîndu-se deasupra lui Central Park. Cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă, i-a luat mîna pentru prima oară şi i-a reţinut-o. De atunci a dus-o în patul lui, au făcut dragoste de două ori şi i-a furat inima. Se lăsă pe spate lipită de trupul lui solid şi mîna lui alunecă peste pieptul ei, într-o mîngîiere posesivă. Părea greşit şi nebunesc, să-i ascundă adevărul.

– Te iubesc, afirmă ea blînd.

Drept răspuns, braţele lui se strînseră şi mai tare în jurul ei; apoi braţul stîng coborî peste coapsa ei dreaptă, şi o trase şi mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să-şi sudeze trupurile într-unul singur.

– Ştiu că mă iubeşti, şopti el la urechea ei. Leigh oftă mulţumită; totul fu în sfîrşit rezolvat, cu seninătate. El îi oferi un întreg minut de desfătare la acest gînd, înainte de a rosti tandru, dar implacabil: mărită-te cu mine.

Leigh nu putea fi de acord. În doar o jumătate de zi, nu putea să treacă de la o simplă ţinere de mînă, la acceptarea unui act permanent. El nu putea să se aştepte la aşa ceva şi nici chiar Michael Valente nu putea să o determine s-o facă. Pe de altă parte, nu voia să trăiască fără el, aşa că îi oferi un compromis.

– Cred că ar putea fi o idee bună să trăim împreună..

– Înainte sau după căsătorie?

– Înainte.

– După, insistă el.

Leigh se uită la el peste umăr, neîncrezătoare.

– Vrei să spui că nu putem trăi împreună, dacă nu sîntem căsătoriţi?

El o privi, zîmbind.

– Vrei să trăim împreună? Ea încuviinţă din cap cu putere. Vrei foarte, foarte mult să fim împreună?

– Da, rosti ea fără să ezite.Da.

– Da? Chiar acesta e cuvîntul pe care trebuie să-l rosteşti. Şi o încuviinţare din cap nu e suficientă, continuă el. Se presupune că ar fi un da? Leigh rîse şi mai tare şi dădu cu încăpăţînare din cap. Să încuviinţezi din cap de două ori pot să accept, rosti amabil. În afaceri, două încuviinţări din cap echivalează cu o strîngere de mînă, iar o strîngere de mînă e un angajament contractual. Vrei să stabileşti data, sau va trebuie să o fac eu?

– Eu am să hotărăsc, promise Leigh.

– Foarte bine, zise el zîmbind lipit de obrazul ei. Ce dată alegi?

– Oricînd, rosti ea rîzînd luminos. Ştiu că eşti gata să spui ceva de genul acesta.

– Iată că sîntem deja legaţi psihic. Acum, un test – ce crezi tu că intenţionez să spun mai departe?

– Cînd? ghici ea total convinsă.

– Speram că ai să mă întrebi. Eu zic – peste o lună.

Leigh era oripilată. Nu voia să-şi înceapă mariajul, în timp ce amîndoi erau încă pătaţi de suspiciunea de asasinare a lui Logan. Chiar şi fără asta, era atît de somnoroasă în acel moment, că nu putea nici să stea în picioare, să nu mai vorbim de fixarea datei nunţii. Închise ochii şi îşi întoarse faţa la pieptul lui, iar el ridică mîna de pe pieptul ei şi îi cuprinse obrazul lipit de inima lui.

– Bănuiesc că am putea să o facem peste şase luni, şopti ea, plăcîndu-i modul cum o atingea el, atunci cînd nu făceau dragoste.

Palma lui, care îi cuprinsese obrazul, se ridică uşor, lăsînd doar podul palmei în contact cu bărbia ei. Leigh observă mişcarea, dar era mai interesată de răspunsul lui. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît i se părea că şase luni erau totuşi o aşteptare îngrozitor de lungă, *mai ales* dacă nu locuiau împreună. Fu surprinsă şi puţin dezamăgită, că în mod clar el era de acord să aştepte atît de mult. Oftă.

– E prea mult? sugeră el cu vocea încărcată de amuzament.

Leigh chicoti neajutorată.

– Da.

– Vrei să-ţi schimbi hotărîrea?

– Da.

– Deschide ochii.

Deschise ochii şi văzu contraoferta pe care i-o făcea, cînd îşi mişcă mîna. În faţa ochilor ei ţinea două degete. Două luni.

Cu un zîmbet înfrînt, Leigh îşi întoarse faţa şi îi sărută palma.

El îi ridică faţa în sus, în timp ce cobora capul.

– O sărutare de mînă, o atenţionă el tandru lipit de gura ei, echivalează cu două încuviinţări din cap Care obligă foarte, foarte mult..

51

La biroul său, Michael îşi ridică ochii cînd, a doua zi dimineaţă la ora nouă şi un sfert, intră secretara. Făcuse un duş şi s-a ras acasă. Apoi a dus-o pe Leigh la ea şi a plecat la birourile companiei lui, pentru întîlnirea de la nouă şi jumătate.

– A venit domnul Buchanan, îl anunţă Linda. A spus că a sosit puţin mai devreme.

– Introdu-l.

O clipă mai tîrziu, intră Gordon Buchanan cărînd servieta cu el. Partenerul-senior al firmei *Buchanan, Powell şi Lynch*, una din cele mai prestigioase firme de avocatură, era imaculat şi costisitor îmbrăcat. În păr avea fire argintii, manierele îi erau elegante iar faţa era plăcută, aristocratică. Din punct de vedere social era un domn; profesional, era la fel de calm şi periculos ca o cobra.

– Bună dimineaţa, salută el. Deşi firma lui îl reprezentase cu succes pe Michael Valente în toate acţiunile ce i se intentaseră în ultima decadă, nu erau prieteni – Valente nu era un om prietenos. Dar avea două calităţi rare, care făceau din el un client unic, conform experienţei lui Buchanan. Nu-şi minţise niciodată avocaţii şi nici nu îi făcea să-şi piardă vremea degeaba. În schimb, pretindea să nu-i fie risipit nici timpul lui.

Din această cauză, Gordon intră direct în subiect, fără să-şi îngăduie nici una din introducerile uzuale.

– În dimineaţa aceasta, am fixat o întrunire la *Interquest*, rosti el aşezîndu-se în faţa biroului lui Valente. Au unele informaţii pentru noi. I-ai spus doamnei Manning să nu mai vorbească cu poliţia, pînă nu discută mai întîi cu mine?

– I-am spus acum cîteva zile, fu replica lui Michael. N-au făcut nici o încercare să vorbească cu ea, de cînd au obţinut autorizaţia să verifice documentele personale ale soţului ei, aflate în apartament. Se opri şi întinse nerăbdător mîna spre soneria interfonului.

– Scuză-mă că te întrerup, dar pe linia privată se află Leigh Kendall....

– Kendall? repetă Michael, savurînd faptul că după ultima noapte, în mod clar Leigh a revenit la numele ei de fată şi de scenă.

– Doamna Manning, clarifică Linda, prefăcîndu-se, conform conduitei ei de serviciu ireproşabile, că nu avea nicio idee, că el şi apelanta erau foarte apropiaţi.. A folosit intenţionat numele „Kendall", aşa că m-am gîndit că aşa ar trebui să fac şi eu.

– Ai făcut foarte bine, rosti Michael apăsînd butonul de pe linia privată şi răsucindu-şi scaunul, pentru o oarecare intimitate. Cînd răspunse la telefon, folosi vocea cu care răspundea oricărui apelant obişnuit. Domnişoară Kendall, la telefon Michael Valente.

Ea dădu drumul aerului din piept, cu haz.

– Pari îngrozitor de rece şi de tăios.

El reveni la vocea pe care o folosea întotdeauna cu ea.

– Sînt într-o întrevedere cu noul tău avocat. El crede că rece şi tăios sînt două din trăsăturile mele cele mai calde.

De partea cealaltă a biroului, în spatele scaunului lui Valente, Gordon Buchanan rămăsese cu gura căscată. Era surprins că acesta folosea faţă de cineva o formă de ironie uşoară şi mai ales era cu desăvîrşire uluit că îl inclusese indirect şi pe el.

– Nu vreau să te reţin... rosti repede Leigh.

– Ba da, fă-o, rosti Michael cu zîmbet în glas. Mai mult, cu trei ore în urmă, ai încheiat o înţelegere nenegociabilă. De ce nu dormi?

– Pentru că a telefonat Jason Solomon şi a insistat ca Brenna să mă trezească.

– Ce a vrut?

– Vrea să ne întîlnim diseară la un cocktail, la *St.Regis.* Nu permite un NU drept răspuns. Intenţionează să încerce să mă convingă să mă întorc la treabă. Nu pot să urc pe scenă alături de Jane Sebring, ştiind că pentru spectatori aş arăta ca protagonista unui spectacol prost. Jason nu poate înţelege asta. Oricum, ai menţionat că diseară luăm cina împreună şi am vrut să te rog să mergem la *St.Regis.*

– La ce oră?

– Am putea să hotărîm ora şapte? Aceasta îl va limita pe Jason la numai o oră de ceartă şi argumentaţii.

– În loc de asta, n-ai vrea să mi te alături la ora şase, pentru sprijin.

El auzi uşurarea şi bucuria din vocea ei.

– Sprijinirea mea face şi ea parte din „treaba" ta?

– Categoric. Să revezi înţelegerea pe care ai negociat-o cu mine în dimineaţa asta – la Clauza 1, sectorul C, cu titlul „Cineva care să vegheze asupra mea" – şi vei vedea că ţi s-au garantat drepturi depline asupra sîrguincioaselor mele servicii în această direcţie.

– Michael, rosti ea solemn.

– Da?

– Te iubesc.

Continuînd să zîmbească şi după ce şi-au spus la revedere, Michael puse receptorul jos şi-şi întoarse scaunul.

– Unde eram? îl întrebă busc pe Buchanan.

Acesta îşi recăpătase calmul.

– Eram pe cale să te întreb dacă poliţia a încercat să te chestioneze unde te aflai, cînd a fost ucis Manning.

Michael clătină din cap.

– Habar nu au că pot dovedi că nu puteam să o fac.

– Atunci răspunsul clar este că nici nu *vor* o dovadă, că n-ai putut s-o faci. L-au convins probabil pe un judecător că eşti cel mai indicat să fii suspectat de asasinat şi au obţinut de la el aprobarea să-ţi supravegheze telefoanele, şi orice altceva vor ei, pentru a putea descoperi vreo mişcare greşită. Rămase tăcut pentru moment, lăsîndu-şi clientul să asimileze cele afirmate; apoi continuă: înainte de a recomanda următoarea acţiune, am nevoie să ştiu care sînt priorităţile tale.

– Vreau ca poliţia să afle cine l-a ucis pe puiul acela de căţea. În loc de asta, ei îşi pierd timpul şi resursele cu mine.

– Nu pot să-i forţez să înceteze. Gordon inspiră adînc şi-şi adună toate forţele, pentru reacţia spectaculos de neplăcută a lui Michael, faţă de ceea ce intenţiona să spună în continuare: oricum, pentru a face asta, ar trebui ca în primul rînd tu să oferi poliţiei în mod voluntar schema

acţiunilor tale din timpul asasinatului. Dacă nu vor explicit nici o dovadă a inocenţei tale, vor rezista la cererea mea de a ne întîlni informativ, în care caz eu pot să-i ameninţ cu un fluviu de acţiuni legale, dacă nu sînt de acord. Odată ce au în mînă schema acţiunilor tale, dacă nu te lasă în pace, putem face lucruri foarte neplăcute pentru ei, în tribunal.

Reacţia negativă pe care Gordon o anticipase nu a fost verbală – aşa cum se aşteptase – doar maxilarele lui Valente se încleştară încordate de furie, la sugestia de a da de bunăvoie poliţiei orice fel de informaţii. Pentru Valente, să ofere voluntar informaţii poliţiei sau procurorilor, era echivalentul cu a încerca să-şi împace inamicul şi aşa ceva n-ar fi făcut în nici o situaţie. În repetate rînduri, a preferat să poarte o luptă costisitoare în tribunal, decît să încerce să evite bătălia, oferind anticipat explicaţii şi dovezi procurorilor.

În orice altă privinţă, Michael Valente era cel mai rece şi mai raţional om pe care îl reprezentase Gordon vreodată – dar nu cînd se ajungea la împăcarea cu sistemul judiciar. Din această cauză, Gordon fu surprins cînd Valente dădu din cap şi spuse cu voce joasă şi dură:.

– Stabileşte o întîlnire. Făcu semn cu capul spre uşa bioului şi adăugă: foloseşte sala de conferinţe pentru a telefona şi spune-i secretarei mele să bată la maşină programul pe care ţi l-am dat, cuprinzînd activităţile mele din duminica aceea.

Gordon se ridică şi îi mai dădu o informaţie, care era sigur că îl va înfuria.

– Voi încerca să-i fac pe detectivi să vină aici, dar ei vor vrea să mergi tu la secţie. Asta le oferă avantajul propriului teren. Şi, adăugă el, fără îndoială o meschină satisfacţie.

– Fără îndoială, rosti glacial Michael, întinzînd mîna după un document ce se afla pe birou şi luînd un stilou.

– Mai e ceva... De pe document se ridicară doi ochi de ambră extrem de reci. ...Dacă la această întîlnire nu putem să-i convingem că este cu desăvîrşire fără sens şi nejustificat să continue să te urmărească, va trebui să mă adresez tribunalului, pentru a-i determina să înceteze.

Aceasta va lua timp şi timp este ceea ce nu vrei tu să pierzi. Apoi mai e o problemă, pe care nu trebuie să o neglijezi....

– Care? se repezi Michael.

– Fără îndoială, doamna Manning e principalul suspect. Soţul ei o înşela; deci a avut motivul, a avut mijloacele – arma – şi a avut o mulţime de ocazii. Nu mă îndoiesc că poliţia are o teorie, că tu şi ea aţi fost implicaţi, complotînd amîndoi să scăpaţi de soţul ei. Dacă îţi pun vreo întrebarea privind relaţia ta cu ea, de acum sau din trecut, îţi recomand să le răspunzi. Nu te oferi voluntar, dar nu refuza să răspunzi. Am impresia că poliţia te suspectează nejustificat că ai o relaţie cu ea; pe care chiar ai demonstrat-o deschis, cînd ai dus-o cu elicoperul la locul accidentului.

– De ce crezi asta?

– Pentru că ai spus că n-au întrebat-o niciodată oficial despre relaţia ei cu tine. Cînd poliţia se abţine să întrebe ceva evident, este pentru că îşi închipuie că deja ştie ceva şi nu mai vor să se ocupe de asta.

După ce Buchanan plecă, Michael mai aşteptă cîteva minute hotărînd măsurile pe care era de acord să le ia; apoi apucă telefonul şi formă numărul lui Leigh, dar nu pe linia privată. Cînd răspunse Brenna, Michael îi ceru numerele de telefon ale lui Jason Solomon şi o rugă să nu-i spună lui Leigh că a sunat.

Îi luă lui Michael mai puţin de treizeci de secunde pentru a-l convinge pe Solomon să se întîlnească cu el, în această seară la cinci şi jumătate, la *St.Regis,* pentru o discuţie privată, înainte de sosirea lui Leigh. Primele douăzeci şi cinci de secunde au fost folosite pentru a evita întrebările pline de emoţie ale lui Solomon, privind legătura care există între Michael şi Leigh.

52

Cu coatele pe birou şi cu palmele pe gît, Sam îşi masa alene ceafa cu degetele, în timp ce citea ultimul raport din dosarul lui Leigh Manning – o listă plictisitoare cu numele,

adresele şi numerele de telefon ale tuturor vecinilor pe care îi avusese vreodată, la fiecare adresă unde a locuit în New York.

Sam răsfoise deja dosarul o dată, dar în clipele de repaos, parcurgea din nou dosarul lui Leigh Manning şi al lui Michael Valente, căutînd ceva care să-i fi legat pe cei doi, înainte de asasinarea lui Logan Manning. Biletul scris de mînă, pe care Valente îl ataşase la coşul cu fructe, era o dovadă a acestui fapt, dar procurorul districtual voia să construiască împotriva lui Valente, ori un caz de asasinat de gradul întîi, ori de conspiraţie la comiterea unui asasinat de gradul întîi. Totuşi, după o investigaţie de cinci săptămîni, nu aveau încă nici o dovadă care să indice că presupuşii conspiratori avuseseră măcar o convorbire telefonică, înainte de weekendul morţii lui Manning.

Shrader trecu pe lîngă biroul lui Sam, în mînă cu gustarea lui matinală zilnică – două gogoşi şi o ceaşcă de cafea.

– Hei, Littleton, izbucni el, în timp ce se aşeza la propriul birou de alături, s-a întîmplat să o vezi pe văduva îndurerată la ştirile de aseară? Era frumos îmbrăcată şi ieşise la o cină cu prietenul ei.

– Am văzut-o, afirmă Sam. Avusese deja aceeaşi discuţie de rutină şi cu Womack, în această dimineaţă şi era gata să recunoască că, comportamentul lui Leigh Manning din biroul doctoriţei Winters, se pare că fusese în special o interpretare artistică fantastic de convingătoare.

– E a dracului de neruşinată, nu-i aşa? lătră vesel Shrader.

– Nu păstrează nici un secret privind relaţia lor, murmură Sam privindu-l.

Shrader muşcă din gogoaşă şi bău o înghiţitură de cafea; apoi luă foaia de hîrtie proptită de telefonul lui.

– Am aici o notă de la McCord. Vrea să ne adunăm la el în birou la nouă paruzeci şi cinci. Ştii despre ce e vorba?

Sam dădu din cap şi întoarse ultima pagină de la sfîrşitul ultimului dosar privind-o pe Leigh Manning.

– Tipul de la *Fraude Speciale* vine să ne spună ce au găsit la controlul registrelor şi al înregistrărilor lui Manning. Medicul legist ne-a trimis raportul final scris privind toate cele găsite în cabană, dar evident nu există nimic pe care să nu-l ştim deja din preliminarii. McCord vrea o trecere în revistă completă şi să aducă la zi cazul, împreună cu noi.

Terminînd cu „povestea vieţii" lui Leigh Manning, Sam apucă de pe birou dosarul gros al lui Michael Valente şi îl deschise. Era greu să-ţi imaginezi două persoane mai deosebite, decît păreau să fie Valente şi Leigh Manning. Ea nu primise nimic altceva decît o amendă în trafic şi era membră a comisiei primarului de luptă împotriva criminalităţii. Michael Valente fusese acuzat de o serie de infracţiuni şi se afla pe *„Hit List"* personală a comisarului şef, cuprinzîndu-i pe cei mai cunoscuţi infractori, ale căror activităţi dorea să fie îndeaproape monitorizate.

Alături, Shrader dădea un telefon unui asistent al procurorului districtual, pe care voia să-l pregătească pentru un proces într-un următor caz de omucidere, de care se ocupa. Sam luă un stilou şi începu să facă o lisă cu datele fiecărui caz instrumentat împotriva lui Valente, principalele acuzaţii înregistrate şi rezultatul final, la rînd, unul cîte unul.

Nota în sens invers, începînd cu cel mai recent caz, uneori referindu-se la datele suplimentare de pe foile sumarului, pentru a clarifica detaliile infracţiunilor pe care le comisese împotriva oraşului, statului şi a legilor federale. Unul din faptele pe care şi le notase era că procurorii apelau frecvent la marele juriu, pentru a face rost de punere sub acuzare, ceea ce de obicei însemna că nu aveau un caz suficient de solid, pentru a-l face pe un judecător să semneze mandatul de arestare.

Cînd termină, era în posesia unei liste impresionante de arestări şi puneri sub acuzare ale marelui juriu, în ultimii zece ani, pentru delicte fără violenţă, inclusiv încercări de mituire, fraudă, extocare, furturi, comerţ ilicit şi evaziune fiscală, împreună cu o mulţime de alte variaţii pe aceeleaşi teme.

Coloana din dreapta, care conţinea concluzia fiecărui caz înregistrat, conţinea doar trei rezultate: *„Caz respins”, „Acuzaţie nefondată”, „Nevinovat”.*

În fiecare din aceste cazuri, Valente fusese reprezentat de cea mai bună firmă de avocaţi din New York, dar era de crezut că, nici chiar *Buchanan & Powell* n-ar fi putut să facă ca un om evident vinovat să fie complet iertat, de fiecare dată.

Mai erau şi acuzaţii ocazionale, pentru vini minore, inclusiv posedarea de substanţe interzise, conducere neglijentă şi riscantă şi violarea liniştii publice. Sam citise deja dosarul fiecărui caz; şi, după părereе ei, cazul privind substanţa interzisă fusese deosebit de absurd. Conform celor citite, arestul acesta fusese bazat evident pe faptul că Valente avea asupra lui o reţetă pentru calmante, atunci cînd a fost reţinut pentru depăşirea vitezei – cu zece km peste limita admisă.

Şi în aceste cazuri, coloana din drepta avea doar trei rezultate: *„Caz respins”, „Acuzaţie nefondată”, „Nevinovat”.*

Singura excepţie era problema de la sfîrşitul listei – o acuzaţie de omor de gradul întîi prin imprudenţă, adusă împotriva lui Valente cînd avea şaptesprezece ani, pentru că îl împuşcase mortal pe William T.Holmes. Spre deosebire de alte infracţiuni, aceasta fusese cu violenţă, iar Valente pledase *„vinovat”* – prima şi singura dată cînd a pledat vinovat, în loc să lupte împotriva acuzaţiilor şi să le respingă. Fusese condamnat la opt ani de închisoare şi eliberat pe cuvînt, după patru ani.

Sam răsfoi prin dosarele de pe biroul ei, căutînd dosarul privind cazul de condamnare pentru omor prin imprudenţă, interesată de motivul pentru care a comis crima şi întrebîndu-se dacă – de data aceasta – nu fusese responsabilă într-un fel vreo femeie, pentru singurul lui act de violenţă.

Neputînd să găsească dosarul, se întinse spre biroul lui Shrader, dar nici unul din dosarele lui nu avea etichetă roşie. Biroul lui Womack se afla chiar în spatele lui Shrader şi ea îşi răsuci scaunul.

– După ce umbli? întrebă Womack, înapoindu-se din biroul lui McCord cu un teanc de dosare în braţe.

– După dosarul privind condamnarea lui Valente pentru crimă prin imprudenţă, îi răspunse Sam.

– Nu-l am, afirmă Womack.

Sam se ridică şi se îndreptă spre biroul lui McCord. Nu era înăuntru, aşa că se duse la masa unde se aflau restul dosarelor privindu-l pe Valente perfect aliniate, dar cînd trecu la biroul lui McCord, observă pe el un dosar cu etichetă roşie, care îţi sărea în ochi, fiind în afara ordinii geometrice a celorlalte. În loc să fie corect plasat într-un colţ sau în mijlocul biroului, arăta ca şi cum fusese cules de pe jos. De fapt, nu doar că nu se afla în mijlocul biroului, dar din el ieşeau nişte hîrtii. Din grămadă, Sam cercetă eticheta de pe dosar şi văzu că era al condamnării lui Valente pentru omor prin imprudenţă. Scrise pe carneţelul galben al lui McCod că a împrumutat un dosar de la el şi se întoarse la biroul ei.

În dosar, găsi raportul ofiţerului care l-a arestat, dar tot ce afirmase acesta era că Valente s-a certat cu Holmes şi l-a împuşcat cu un semiautomat de patruzeci şi cinci neînregistrat, ce-i aparţinea lui Valente. Nu existau martori ai altercaţiei, iar ofiţerul care l-a arestat tocmai trecea cu maşina pe acolo şi auzind împuşcătura, a ajuns la locul crimei înainte ca Valente să-şi poată lua zborul. McCord însemnase cu un cerc numele ofiţerului care l-a arestat şi în interiorul acestuia scrisese o adresă.

Conform informaţiei din dosar, William Holmes fusese un băiat bun, fără cazier. Valente, în schimb, comisese deja unele infracţiuni juvenile şi, cînd a pronunţat sentinţa, judecătorul a ţinut cont de faptele rele precedente şi de vîrsta lui.

Sam închise dosarul reflectînd.... La vîrsta de şaptesprezece ani, Valente luase o viaţă, ceea ce însemna că era capabil de acest act, dar conform amănuntelor din dosar, o făcuse sub imperiul furiei. Asasinatul premeditat e un alt gen de crimă.

Pierdută în gînduri, mîzgălea pe blocnotes, încercînd să-şi formeze o idee despre cine era Valente în realitate, ce l-a marcat, ce l-a făcut să devină violent – şi de ce Leigh Manning l-a preferat, în locul soţului ei trădător, dar respectabil.

Încă mai cîntărea totul în minte, cînd Shrader se ridică.

– E nouă patruzeci, zise el şi apoi pe jumătate serios adăugă: să nu întîrziem şi să-i dăm locotenentului motiv să-şi înceapă ziua ofticat din nou.

– Ar fi bine să împiedicăm asta, rosti Sam cu nepăsare şi fără să piardă timpul apucă dosarul împrumutat privindu-l pe Valente, un carnet şi un creion, şi porni. Dispoziţia îngrozitoare a lui McCord din ziua precedentă a coincis cu un drum pe care-l făcuse la biroul căpitanului Holland. Din cîte s-au auzit, intrînd a închis uşa după el în nasul unui funcţionar. Cînd a ieşit, se pare că a trîntit-o.

– De obicei, locul acesta e o gheţărie. Astăzi e fierbinte, se plînse Shrader scoţîndu-şi sacoul şi punîndu-l lîngă un şervet plin de firmituri. Sam, îmbrăcată într-o bluză de culoare ruginiu deschis, cu o curea din piele întoarsă şi pantaloni de stofă asortaţi, îşi pusese bleizerul pe spatele scaunului ei şi se îndreptă spre biroul lui McCord.

Îi trecu prin minte că dispoziţia tensionată de ieri a lui McCord ar fi putut să fie rezultatul unei săpuneli serioase din partea cuiva, pentru că investigaţia nu avansa suficient de repede, dar cinci săptămîni nu erau un timp prea îndelungat pentru anchetarea unui omor – mai ales o investigaţie care să răspundă exigenţelor de documentare şi cercetare incredibil de meticuloase ale lui McCord. Pentru acesta, toţi cei care erau interogaţi trebuiau să fie, ori un martor cu un potenţial important, care să-i poată ajuta, ori un martor cu un potenţial foarte dăunător, care putea să ajute apărarea – iar el voia să ştie tot ce era de ştiut, în ambele cazuri.

Cu cîteva săptămîni în urmă, cînd Womack i-a arătat portarului lui Valente fotografia lui Leigh Manning şi l-a întrebit dacă a văzut-o vreodată pe această femeie în clădire, portarul a negat ferm. Cînd Womack a raportat aceasta într-o întrunire, cu cîteva zile mai tîrziu, McCord l-a

făcut de două parale că nu l-a întrebat pe portar cu cît l-a mituit Valente.

Womack s-a întors la portar, a cules informaţia şi i-a raportat lui McCord cifra. Acesta i-a ordonat să cerceteze situaţia financiară a portarului, pentru a se convinge dacă corespunde stilului lui de viaţă – dacă strîngerea de mînă dintre Valente şi omul de şaptezeci şi doi de ani, nu s-a pecetluit cu mai multe mii de dolari, în loc de mai multe sute.

53

Cînd McCord intră în birou, fix la nouă patruzeci şi cinci, dispoziţia lui nu părea să se fi îmbunătăţit prea mult. Îi salută scurt din cap pe cei trei detectivi aşezaţi în faţa biroului său.

– Se pare că vom avea nişte oaspeţi neinvitaţi, începu el, apoi se opri, cînd revizorul contabil al *Brigăzii Speciale Fraude* – un om chel şi transpirat cam de patruzeci de ani – intră în birou, jonglînd cu un teanc mare de plicuri de manila. Ce ai găsit? întrebă McCord, în timp ce omul privi în jur, după un loc unde să-şi pună plicurile. Neinspirat, se hotărî să le dea drumul pe biroul lui McCord, acesta însă era prea concentrat să audă ce avea de spus, pentru a observa.

– Mai multe chestiuni, răspunse revizorul contabil. În primul rînd, mortul vostru cheltuia mai mult decît cîştiga. În al doilea rînd, ori a avut un *Contabil Public Certificat* incompetent, ori era îngrozit de moarte de vreo revizie contabilă, pentru că există o mulţime de lipsuri, pe care ar fi trebuit să încerce să le revendice, dar n-a făcut-o. În al treilea rînd, obiceiul lui de a cheltui s-a schimbat acum vreo doi ani. Al patrulea.... revizorul contabil se opri ridicînd sprîncenele cu o veselie irezistibilă.....are un card de credit de platină, de la o bancă din străinătate!

– Ai putea să dezvolţi puţin problema dinainte, se repezi McCord nerăbdător.

– Regret, locotenente, rosti omul speriat. Am vrut să spun că, pînă acum vreo doi ani, Manning o ducea extrem de bine – mai multe din proiectele lui pentru spaţii

comerciale i-au adus o mulţime de bani şi a provocat la bursă o creştere dată naibii. Cam tot pe atunci, piaţa a început să scadă şi afacerile lui au stagnat, dar el a continuat cu felul lui de a fi şi şi-a mutat birourile într-un nou loc. Chiria pentru spaţiul în care şi-a mutat birourile era de necrezut, dar lui Manning se pare că nu i-a păsat. Apoi a cheltuit peste un milion de dolari pentru reproiectarea, refacerea şi redecorarea locului. Făcu o pauză, pentru a deschide un plic de deasupra teancului; apoi extrase un raport scris şi îl privi, ca şi cum dorea să-i confirme ceea ce era pe cale să spună. În acest punct, reluă el, Manning a început să conducă firma lui de arhitectură ca pe un fel de „hobby", din care nu avea nevoie să scoată profit. L-a costat o mulţime pentru a-şi ţine uşile deschise şi în mod categoric cheltuia mai mult decît cîştiga. Acum, iată ce face ca toate acestea să fie aşa de interesante..... Se uită în tăcere la auditoriu, pentru a sublinia magnitudinea următoarei informaţii: pînă acum vreo doi ani, Manning a cîştigat mult şi a cheltuit constant. Deodată, totul s-a inversat. A început să cheltuiască, de parcă ar fi avut un depozit de bani nelimitat. Obiceiurile lui de a cheltui s-au schimbat şi asta era ce căutam eu! Sam era gata să întrebe de ce a avea un card de credit de la o bancă din străinătate era ceva semnificativ, dar Womack i-a cruţat efortul, astfel încît contabilul i-a răspuns lui la întrebare: să presupunem că ai avea două sute de mii de dolari în numerar, obţinuţi ilegal, sugeră el. Dacă te duci la orice bancă din SUA şi depui mai mult de zece mii în numerar, banca e obligată să comunice *Serviciului de Venituri Interne* numele tău şi codul numeric personal. Dar tu nu poţi să rişti să fii întrebat de ei, cum ai făcut aceşti bani, ceea ce îţi lasă foarte puţine alternative: Poţi să-i îngropi în curtea din spate şi să cheltuieşti doar cîte o sută de dolari o dată, sau poţi să-i depui la o bancă legală din orice ţară unde legea nu impune băncilor să raporteze situaţia autorităţilor noastre fiscale. Băncile din Nassau, Caymans şi Belize sînt foarte cunoscute în această privinţă. Îşi privi din nou auditoriul, realizînd că nu le spusese nimic pe care ei să nu-l ştie deja, dar continuă, cu un entuziasm în

creştere: aşa ţii banii într-un seif frumos dintr-o bancă din străinătate care e interesată, dar tu nu poţi să-i cheltuieşti aici, deoarece nu poţi scrie un cec pentru o bancă străină, care să facă plăţi în SUA. Dar.... rosti el semnificativ... dacă banca din străinătate îţi emite un card de credit din platină cu o limită ridicată, sau fără limită, poţi să-l foloseşti aici şi virtual să cumperi orice vrei. Logan Manning.... termină triumfător.... a cumpărat în doi ani două maşini de lux pe cardul lui de credit şi cîteva săptămîni mai tîrziu le-a vîndut, primind un cec cu suma primită pe care l-a depozitat în contul unei bănci obişnuite de la noi. E o mişcare „isteaţă" de spălare de bani. Singura problemă este că *Serviciul de Venituri Interne* tocmai anunţase că intenţionează să înceapă o revizie contabilă a plătitorilor de taxe cu carduri de la bănci străine, aşa că Manning risca să apară pe ecranele lor radar.

– În finanţele lui Leigh Manning ai găsit vreo neregulă?

– Nu, dar stelele de pe Broadway nu cîştigă aşa mult, cum am crezut. În contractul ei cu Solomon, ea primeşte douăsprezece mii de dolari pe săptămînă, sau cinci procente din încasări, ceea ce e mai mult. Conform calculelor mele, *Martorul Orb* aduce în casă cam cinci sute de mii de dolari pe săptămînă, ceea ce înseamnă că Leigh Manning ar trebui de fapt să cîştige douăzeci şi cinci de mii de dolari pe săptămînă, sau 1,3 milioane pe an. M-am consultat cu un agent de la *William Morris* şi mi-a spus că aceste cifre sînt o medie pentru un star de pe Broadway în rol de dramă, deşi crede că cinci la sută e cam puţin pentru cineva ca Leigh Manning. Dacă ar avea un nume consacrat la Hollywood, procentajul ei din încasări ar fi mai mare.

Toţi rămaseră tăcuţi cîteva minute, procesînd neaşteptata descoperire, că o personalitate cu statut social de „cetăţean model" ca Manning, în mod clar pusese mîna de undeva de sume de bani ilegale. Cum a făcut asta şi în colaborare cu cine, erau alte întrebări la fel de interesante. Valente, cu viaţa lui dubioasă plină de inculpări şi acuzaţii legate de bani a fost primul asociat cunoscut al lui Manning, care i-a venit

în minte lui Sam. Şi evident, McCord gîndea la fel, deoarece următoarea întrebare pe care o puse revizorului contabil fu:

– Ai dat peste vreo legătură de afaceri între Manning şi Valente?

– Nici una, declară el. Dar am dat peste altceva, ce poate fi la fel de interesant pentru voi. De fapt, a trebuit să păstrezez această descoperire, ca ultima. Mi-ai dat diverse documente şi corespundenţă a lui Manning, la care ai vrut să mă uit, împreună cu însemnările tale pe acest subiect.

– Adevărat, rosti McCord cînd revizorul făcu o pauză.

– Totul a fost verificabil, cu excepţia unui lucru: conform notiţelor tale, Manning a investit două sute de mii de dolari în piesa lui Solomon. Dosarul pe care mi l-ai dat conţine un acord perfect, încheiat între Manning şi Solomon, care indică că două sute de mii de dolari s-au perfectat prin strîngere de mînă. Dar ştii ce n-am putut să găsesc?

McCord dădu încet din cap şi buzele lui se strînseră într-o linie dură.

– N-ai putut să găseşti *cecul* pentru aceste două sute de mii.

– Ai ghicit. Manning trebuie că i-a dat lui Solomon bani peşin, în schimbul unui procent din profiturile de pe urma piesei.

– Şi, termină McCord în locul lui, fără îndoială că Solomon încasează doar numerar la casa de bilete, aşa că putea să ia şi numerarul lui Manning şi să-l depoziteze în propria lui bancă, fără să stîrnească suspiciunile *Serviciului de Venituri Interne.*

Revizorul contabil aprobă din cap.

– Bănuiala mea este că, cu ştiinţă sau fără ştiinţă, Solomon i-a spălat lui Manning două sute de mii de dolari.

McCord se uită la Sam cu sprîncenele ridicate într-o întrebare tăcută. *Ai fost acolo cînd l-am interogat pe Solomon. Ce crezi?*

După o clipă de gîndire, Sam îi răspunse cu voce tare.

– Presupun că e posibil. La suprafaţă, Solomon este un ....oarecare strălucitor, talentat, dar există ceva mai mult în

el decît atît. A fost aproape dur cu tine, cînd a realizat că o considerăm pe Leigh Manning suspectă.

– Nu e un oarecare. Are suficientă perspicacitate în afaceri, pentru a pune în scenă piesele pe care le scrie, pentru a-şi atrage sponsori şi a-şi menţine controlul asupra producţiei. Conform celor auzite de mine, nu e ceva obişnuit.

Absentă, Sam continuă să-şi maseze ceafa gîndind; apoi dădu din cap.

– Solomon e amantul unui renegat şi mă îndoiesc să se fi confruntat cu o dilemă morală în legătură cu spălarea cîtorva bănuţi pentru un prieten, dar în acelaşi timp, nu ştiu dacă ar face ceva pentru cineva, care să-l expună riscului de a fi închis.

În loc să fie, sau să nu fie de acord, McCord se uită la Shrader şi la Womack.

– Voi i-aţi verificat deja trecutul lui Solomon, dar acum vreau ca toţi trei să începeţi să întocmiţi dosare complete asupra lui şi a iubitului său. Nu vă opriţi, pînă nu ajungeţi să-mi spuneţi povestea vieţii lor cu toate detaliile, pînă la: care dintre ei îmbracă pantalonii de pijama şi care jacheta.

După plecarea revizorului contabil, urmă o linişte prelungită, timp în care toţi patru se concentrară automat pe noua întrebare presantă, privind sursa banilor în numerar ai lui Manning.

McCord ocoli biroul şi se aşeză vizavi de Sam. Ea îşi pierdu concentrarea legată de bani şi în loc de asta, mintea ei rebelă se concentră asupra lui. Arăta preocupat şi distant – avea sprîncenele coborîte, maxilarele dure cu o hotărîre de fier, în timp ce contempla partida umană de şah pe care o jucau.

Cu o săptămînă în urmă, o invitase în oraş la cină şi reuşise într-un fel să-şi adune suficientă voinţă pentru a-l refuza. De atunci, atracţia ei faţă de el crescuse atît de mult, că de fapt trebuia să se concentreze pentru a respira, cînd era în apropiere. Dacă se uita la gura lui, se întreba cum s-ar simţi să aibă aceste buze masculine sculpturale lipite de ale ei. Dacă se afla la un braţ depărtare de el, simţea

impulsul nesănătos să-şi plimbe vîrful degetelor pe cicatricea de pe obrazul lui bronzat – apoi să se aplece şi să-şi lipească buzele de ea. Dacă nu era prea aproape – ar fi dorit să fie.

În ziua în care a invitat-o să cineze cu el, se aflau în biroul lui, răscolind prin cutiile cu dosare şi înregistrări ridicate din apartamentul lui Manning. Înainte ca Sam să rostească: „Cred că ar fi o greşeală din partea amîndurora", deja şi-ar fi dorit să-şi poată lua vorbele înapoi. Se simţi mult mai bine, cînd adăugă cu un zîmbet uşor, „Sînt sigură că aşa ar putea să fie". Apoi – inexplicabil – se simţi mult mai rău.

El poseda un farmec sardonic, dar plin de grijă, care o captiva şi o dezarma, şi pentru ca totul să fie şi mai complicat, ei îi plăcea şi admira cu adevărat totul în legătură cu el. Nu semăna cu nici un bărbat pe care îl cunoscuse vreodată; era mai deştept decît ea, deşi ea era foarte deşteaptă. Era mai înţelept decît ea, deşi ea era foarte înţeleaptă. Era mai puternic şi mai dur, şi mult mai şiret decît ea – şi ei îi plăcea că avea toate aceste calităţi. Şi în special îi plăcea că, spre deosebire de fraţii ei, McCord n-a simţit niciodată nevoia să demonstreze că e mai puternic, mai dur şi mai şiret.

Sună telefonul de pe biroul lui şi Sam îi privi degetele lungi apucînd receptorul şi ridicîndu-l. Avea mîini frumoase, puternice, cu degete bine făcute – mîini care ar explora cu precizie fiecare centimetru de pe trupul ei, dacă i-ar da ocazia. Dar nu intenţiona să-i dea.

Nu repetase invitaţia la cină şi nici nu se mai referise la ea. De fapt, era ca şi cum nu făcuse niciodată o astfel de sugestie. O trata pe Sam exact ca înainte de a-i propune şi de a fi refuzat. Fără să-şi etaleze eul masculin rănit. Fără represalii de nici un gen. Încă îi mai zîmbea, cînd se ivea ocazia şi se încrunta nerăbdător, din cînd în cînd.

E un mascul splendid din toate punctele de vedere, reflectă Sam cu nostalgie – un bărbat care trăieşte din plin cea mai deplină semnificaţie a cuvîntului „mascul". Era ceea ce se presupunea că trebuie să fie bărbaţii şi arareori erau.

Avea principii şi etică. Domina fără să fie dominat vreodată; gîndea înainte de a mustra; conducea dar niciodată nu o arăta – deşi uneori mai dădea cîte un bobîrnac.

Era un conducător înnăscut – un conducător natural şi talentat. Dar ea nu era o supusă. N-a putut niciodată să fie.

Era dur ca granitul şi blînd ca o şoaptă – sau ar fi vrut să fie, era convinsă, dacă ar fi fost cu adevărat provocat de femeia care trebuia.

Nu era ea femeia aceea.

Ar fi trebuit să fie de-a dreptul nebună, pentru a permite să aibă loc o aventură între ei.

Tresări, cînd realiză că pusese receptorul jos şi le vorbea.

– Aşa cum am început să explic acum cîteva minute.... spuse fără ca privirea lui să o măsoare pe Sam şi să o îndemne să-şi revină şi să-i acorde atenţie....sîntem pe cale să ne întreţinem în această dimineaţă cu un oaspete neinvitat. De fapt, este o ocazie istorică, deoarece acest oaspete deosebit şi-a făcut un obicei de o viaţă de a arunca invitaţiile nostre la coşul de gunoi al avocatului său, de cîte ori l-am îndemnat să treacă pe aici, pentru a discuta.

– Ce e? întrebă Sam rîzînd pe înfundate, la alunecarea fără precedent a lui McCord în metafora aceea interminabilă, cînd de obicei era aşa de rapid şi clar.

– În această dimineaţă, a sunat avocatul lui Valente şi ne-a invitat la o discuţie tete-a-tete în biroul clientului său, clarifică McCord şi Sam realiză că o frustrare profundă îl făcuse pe McCord să evite să declare pur şi simplu adevărul. Desigur, am refuzat. Atunci Buchanan a sugerat să ne întîlnim aici. Am refuzat din nou. Totuşi, după ce m-a avertizat ce hîrtii legale supărătoare va întocmi dacă nu-l primim, m-am declarat de acord, cu graţie. Se uită deodată la ceas şi rosti cu neplăcere. Vor fi aici în curînd.

– Buchnan a spus ce dracu' vrea? interveni brusc Womack, ştergîndu-şi lentilele ochelarilor bifocali. Fusese atît de tăcut, încît Sam aproape uitase că se află acolo, dar cînd vorbea, era surprinzător de plin de forţă şi adesea caustic.

– A spus, răspunse sardonic McCord, că are împresia că, clientul lui este subiectul investigaţiei noastre pentru omor şi că, doreşte să scutească tuturor inconvenientul neplăcut şi cheltuiala provocată de urmărirea unei teorii atît de lipsită de sens.

– Mă întreb ce a provocat asta, rosti Womack cu sprîncenele încruntate.

– Un singur lucru. Valente ştie că e urmărit. Aseară s-a descotorosit de codiţă, imediat ce doamna Manning a terminat de „sporovăit" cu reporterii şi a urcat în maşină. Totuşi, continuă el amuzat dar îndîrjit, unul din crucişătoarele noastre s-a întîmplat să localizeze Bentley-ul lui Valente la un restaurant de pe strada Great Jones. Ghiciţi la al cui restaurant a dus-o?

– Al mătuşii lui, sublinie Shrader.

– *Angelini's,* confirmă McCord dînd din cap. Şi apoi ea a petrecut noaptea cu el. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, luă un creion şi răsfoi mai departe paginile carnetului de notiţe. Nu pot să cred că nu am fost în stare să facem o legătura între Valente şi Leigh Manning, precedentă petrecerii din seara premierei. Citi din notiţele lui, şi bifă fiecare problemă care o discuta cu ei: am verificat toate înregistrăriie telefoanelor lui Valente, ca şi înregistrările telefonului lui Manning. Singurele apeluri primite de Valente au fost cîteva de la biroul lui Logan Manning, în luna dinaintea morţii lui. Singurul apel primit de Valente de la reşedinţa Manning a avut loc în ziua dinaintea dispariţiei lui, cînd doamna Manning era la teatru pregătindu-se pentru premieră. Le aruncă o privire rapidă, pentru a vedea dacă cineva are ceva de adăugat. Am verificat portarii ambelor reşedinţe, am verificat chelnerii fiecărui restaurant şi bar unde obişnuia Valente să plătească cu cartea de credit, în ultimul an. Nimeni nu i-a văzut niciodată împreună, cu excepţia patrecerii din noaptea dinaintea dispariţiei lui Manning. Acum, desigur, sînt inseparabili şi îşi telefonează unul altuia în mod regulat. Azvîrlindu-şi creionul pe birou, se lăsă pe speteaza scaunului. Ştim din biletul lui Valente adresat ei, că în seara aceea s-au prefăcut că nu se

cunosc, atunci *cum dracu'* au ţinut legătura? Cum pot doi oameni să continue o relaţie, să nu mai vorbim de plănuirea unui asasinat, fără să lase nici o urmă a asocierii lor? Cînd s-au întîlnit pentru prima oară? Cît de mult e de atunci?

Deodată Sam înţepeni.

– Pe ce stradă ai spus că se află *Angelini's?*

– Strada Great Jones. Tu ai fost cea care a ştiut totul despre restaurantul acela, îi aminti el, încruntîndu-se nedumerit de întrebarea ei şi de interesul ei brusc şi avid.

– Da, dar n-am fost niciodată acolo. La ce număr de pe strada Great Jones?

– Strada are doar cîteva blocuri. Ce diferenţă ar avea?

Sam izbucni în rîs şi se ridică.

– Se cunosc de o veşnicie! Fără alt cuvînt, se întoarse şi se îndreptă spre biroul ei, unde lăsase dosarul lui Leigh Manning.

54

Cîteva minute mai tîrziu, triumfătoare Sam puse dosarul lui Leigh Manning deschis în faţa lui McCord şi îi arătă o veche adresă a ei din New York City. Iar pentru Shrader şi Womack rosti cu glas tare:

– Leigh Manning s-a mutat în strada Great Jones, cînd încă mai urma cursurile *Universităţii NY.*

McCord se uită la adresa din dosar, în timp ce trase sertarul biroului său şi scoase o carte de telefon.

– Am verificat deja, rosti Sam întorcîndu-se la scaunul ei. În carte există un restaurant *Angelini's* şi o băcănie *Angelini's* şi acum cîtva timp i-am sunat. Băcănia se află la aceeaşi adresă de patruzeci şi cinci de ani şi e cu un bloc mai jos de vechea adresă a lui Leigh Manning. De asemenea, am verificat înregistrările din dosarul lui Valente privind serviciile prin care a trecut – a lucrat la băcănie, în perioada în care Leigh Manning a locuit pe strada aceea.

Shrader îi făcu lui Sam un semn părintesc aprobator, pentru descoperirea ei, apoi vină pe tema intereselor lor.

– Acum cît timp exact a locuit ea lîngă băcănie?

Cînd Sam îi răspunse, el îşi lăsă capul pe spate şi privi în tavan, gîndind cu ochii strînşi.

– Deci, cînd ea l-a întîlnit pe Valente, el deja îşi ispăşise pedeapsa pentru omor prin imprudenţă.... În pauza care urmă, nimeni nu încercă să-i confirme afirmaţia, deoarece erau cu toţii atît de obişnuiţi cu povestea vieţii lui Valente, încît oricare dintre ei ar fi putut să-i scrie biografia.

– Hai să luăm în calcul alt scenariu, să vedem dacă funcţionează, rosti Shrader. Valente a întîlnit-o pe Leigh Kendall cînd ea locuia pe strada băcăniei unde lucra el şi şi-au făcut de cap. Normal, el îi spune povestea vieţii lui şi pentru că e un ticălos dur şi mîndru de asta, include şi condamnarea pentru omor prin imprudenţă. După ce idila ia sfîrşit, ea îşi urmează drumul şi se măritä cu Manning, iar Valente îşi urmează drumul lui. După asta, nu s-au mai văzut. Vreau să spun că de fapt, nu aveau nimic în comun, adevărat?

– Adevărat, rosti Womack. Mai departe, sînt alături de tine.

– Trec paisprezece ani, continuă Shrader, apoi într-o zi Leigh Manning află că soţul ei o înşală, sau că spală bani ilegali – sau orice altceva – şi hotărăşte că vrea să scape de el definitiv. Deci, pe cine sună ea, care să o sfătuiască ce să facă în legătură cu asta? Pe cine cunoaşte ea, care să aibă o experienţă la prima mînă, legată de un asasinat?

– L-a sunat pe vechiul ei prieten din strada Great Jones, afirmă Womack.

– Exact. Îl sună de la un telefon public, el o ia cu maşina şi discută. S-au întîlnit în acelaşi fel, încă o dată sau de două ori, şi şi-au întocmit planul, asta e *tot*. Şi asta ar explica de ce nu putem să dăm peste nici o dovadă că există o legătură între ei. Făcu o pauză cu sprîncenele încruntate. Cînd mă gîndesc mai bine, poate că nici nu l-a sunat pe Valente, pentru problema aceasta. Secretara lui Manning ne-a spus că acesta îi făcuse lui Valente nişte propuneri de afaceri, cu cîteva săptămîni înainte de a muri. Poate că Manning i l-a adus pe Valente soţiei lui şi atunci a

realizat ea de ce mare ajutor i-ar fi vechea cunoştinţă, ca să-l aranjeze pe soţul ei. N-are importanţă, rosti el scuturînd din capul lui mare. Oricum, în noaptea dinainte ca ei să plănuiască să-l înlăture pe bătrînul Logan, dintr-odată acesta hotărăşte că ar putea să rezolve unele probleme cu potenţialul lui investitor, dacă îl invită la nostima petrecere a lui Leigh. Secretara doamnei Manning – Brenna sau aşa ceva – a subliniat că Manning a adăugat el însuşi numele lui Valente pe lista oaspeţilor şi asta în ultimul moment. Womack părea impresionat. Aşa că Valente se duce la petrecere, dar din motive evidente, el şi doamna Manning se prefac cu grijă că nu se cunosc. O privi pe Sam, care era cufundată în gînduri. Ai vreo problemă privind această teorie?

– Mă gîndesc la perele pe care i le-a trimis la spital, răspunse Sam. Mi-am închipuit tot timpul că ştia că îi plac perele la micul dejun, pentru că au luat micul dejun împreună, dar e perfect posibil ca Valente să-şi fi amintit obiceiurile pe care le avea cînd făcea cumpărături în băcănia mătuşii lui şi într-o clipă de nostalgie, îi trimite pere la spital.

Satisfăcut, Shrader se întoarse spre McCord.

– Ţie cum ţi se pare, locotenente?

Telefonul de pe biroul lui McCord începu să sune, înainte ca Shrader să termine de pus întrebarea. McCod răspunse, ascultă o clipă şi apoi rosti scurt.

– Bagă-i într-o cameră de audieri şi spune-le să aştepte acolo. Cînd puse receptorul jos îi informă: Valente şi Buchanan sînt aici, apoi fără grabă se gîndi la întrebarea lui Shrader. Am o singură problemă majoră, în legătură cu teoria ta: Federalii îi spun lui Valente Omul de Gheaţă, deoarece e cel mai calculat şi mai cu sînge rece pui de căţea, pe care l-au întîlnit vreodată. Bazat pe cele auzite, n-ar fi ajutat niciodată o veche prietenă – sau pe oricine altcineva – dacă nu-i ieşea şi lui ceva. Pentru ca să fie de acord să-l elimine pe Logan Manning şi să rişte să primească o injecţie letală pentru deranj, Leigh Manning ar fi

trebuit să aibă ceva de oferit, pe care el îl dorea cu disperare.

Imediat apăru Womack cu o posibilitate viabilă:

– Poate că i-a oferit banii murdari ai soţului ei. Mie nu mi se pare că ar fi genul, care să încerce să-i spele ea însăşi.

– Acesta era un mobil care l-ar fi interesat pe Valente, atîta timp cît era vorba de un camion de bani, fu de acord McCord. Evident, doamna Manning a îndulcit înţelegerea oferindu-i-se chiar pe ea, deoarece ceea ce se întîmplă acum între ei ţine evident de sex.

În tăcerea care urmă, Sam dădu din cap în silă.

– Regret, dar nu sînt de acord cu nimic din toate astea.

– Ce vrei să spui că nu eşti de acord cu *nimic?* rosti ţîfnos McCord, încruntîndu-se la ea. Asta explică unele fapte care m-au preocupat săptămîni întregi, în legătură cu relaţia lor. Teoria e perfect raţională.

– Numai pînă la un punct. Explică de ce doi conspiratori vinovaţi păstrează complet secret faptul că se cunosc, în timp ce plănuiesc să-l ucidă pe Manning. Dar nu explică de ce au abandonat orice prudenţă, chiar înainte de a i se descoperi cadavrul. De ce ar fi fost Valente aşa cretin, să o ducă pe ea cu elicopterul lui, în locul ce ştia că va fi înţesat de poliţişti? De ce îşi afişează legătura acum, cînd au nevoie să pară inocenţi? Sam se adresase tuturor celor trei bărbaţi, dar ultima întrebare o îndreptă în mod special spre McCord: ai spus că Valente e „calculat", totuşi a vizitat-o în mod deschis în apartamentul ei, seara trecută, a scos-o la cină – foarte public – şi apoi a petrecut noaptea cu ea, deşi ştie în mod evident că e supravegheat. Ridică mîinile cu palmele în sus. De ce un om rece şi calculat ar face astfel de lucruri nesăbuite?

– Bazat pe cunoştinţele mele directe, privind natura umană cea mai josnică, rosti McCord cu un zîmbet ironic, pot să bănuiesc că Leigh Manning i s-a oferit lui Valente, ca parte integrantă a înţelegerii şi el a fost extrem de nerăbdător să înceapă să-şi încaseze plata.

– Vrei să spui, parafrază Sam cu un zîmbet, că are sentimente fierbinţi pentru ea?

– Evident.

– Aşa, rosti Sam confuză. Deci – aparent Omul de Gheaţă este de fapt aşa de „fierbinte", încît e gata să rişte condamnarea la moarte, pentru a fi cu ea? McCord oftă dar nu o contrazise. Nu putea. Nu spun că Valente nu l-a ucis pe Logan Manning, adăugă Sam, dar l-am cunoscut şi *nu* cred că e aşa de inuman de rece şi lipsit de emoţii cum spui tu. L-am privit cînd şi-a aruncat pentru prima oară ochii la Mercedes-ul doamnei Manning, care fusese ridicat cu macaraua pe şosea. Arăta cu desăvîrşire zguduit şi aproape bolnav, cînd l-a văzut. De asemenea, l-am văzut ducînd-o în braţe – în sus pe panta aceea abrubtă, prin zăpada înaltă – de la cabană la calea principală. Aş fi interesată să aud ce crezi *tu* despre el, termină Sam.

McCord se uită la ceas.

– Hai să discutăm cu el, pentru a putea să mă hotărăsc. Îi telefonă funcţionarului lui Holland şi îi spuse de interogatoriul ce era pe cale să înceapă; apoi îşi împinse scaunul.

– Dacă mă întrebaţi pe mine, rosti Womack cînd se sculară toţi în picioare şi se îndreptară spre camerele de audieri, detectiva Littleton crede că Omul de Gheaţă e un material foarte fierbinte.

La asta, Sam făcu o glumă, în timp ce-şi lua carneţelul de notiţe şi creionul, deşi ceea ce spusese era şi ceea ce gîndea:

– Cred că e foarte atractiv – într-un mod periculos şi neprietenos.

Cînd termină de vorbit, se întîmplă să se uite la McCord, care ocolea biroul îndreptîndu-se spre ea, şi se descoperi pălind pentru moment, în faţa ochilor lui albaştri, pe cît de ironici, pe atît de ucigători.

– Adevărat? întrebă el cu un ton deliberat nepăsător, ce contrasta cu desăvîrşire cu expresia din ochii lui.

– Nu, nu chiar, rosti Sam fără să ezite.... fără să gîndească.... şi total neintenţionat. Uluită de răspunsul ei involuntar, traversă camera echipei spre camerele de audieri, cu Shrader şi Womack înainte, în timp ce încerca să

înţeleagă ce s-a întîmplat de fapt. Privirea aceea de pe faţa lui McCord apăruse acolo, fie din cauză că îşi închipuia că ea are tendinţa de a fi favorabilă unui suspect – şi criminal pe deasupra, fie din cauză că era gelos. Nu, nu putea să fi fost gelozie, hotărî Sam. Nici într-un caz. Nu la McCord. Nu era posibil.

După ce-şi examină o clipă motivele reacţiei, Sam concluzionă că pînă la urmă şi-a negat părerea asupra lui Valente, ori din cauză că nu voia ca McCord să creadă că opiniile ei pofesionale nu puteau fi influenţate de nici un bărbat, nu contează cît de atractiv putea să fie. Ori – şi această posibilitate nu-i plăcea – din cauză că gelozia era un sentiment neplăcut şi ea nu voia să aibă nimic de a face cu ea şi nici să-l facă pe omul acesta extraordinar să simtă un moment de neplăcere, ce nu folosea nimănui. În acest caz, însemna că sentimentele ei pentru el erau foarte tandre si că el simţea deja ceva asemănător pentru ea, chiar mai mult decît îşi închipuia. Nu era asta. N-ar fi niciodată aşa de nebună, încît să permită să se întîmple aşa ceva.

Lîngă ea, McCod simţi micul ei zîmbet tendenţios şi scăzu vocea:

– Cred că am avut prima noastră ceartă de îndrăgostiţi, nu crezi?

Sam se răsuci atît de repede, încît aproape se izbi de perete.

El o scuti de nevoia de a răpunde trecînd brusc la problema ce îi aştepta, în timp ce se apropiau de camerele de audieri, aflate la capătul următorului culoar:

– Shrader, vrei să intri şi tu, sau vrei să te uiţi din spatele geamului-oglindă?

– Pentru că nu intenţionez să particip, mai curînd mă uit de afară. Vederea e mai largă privită din afară.

Cînd Womack spuse virtual acelaşi lucru, McCord o privi pe Sam.

– Mi-ar plăcea să vin şi eu înăuntru, rosti ea imediat. Aş vrea să-l întrebi despre relaţia lui cu doamna Manning, cît timp se află aici.

– Dacă vine aici pentru a-mi oferi un alibi solid, nu mai e cazul să-l întreb despre ea şi nimic altceva, deoarece îmi va spune să mă duc la dracu'. Domnului Valente, continuă McCord maliţios, nu-i place să „ne băgăm nasul" în treburile lui. Odată i-a făcut pe procurorii statali să petreacă luni întregi încercînd să-l forţeze să le dea unele înregistrări, pe care voiau ei să le vadă, într-un caz de fraudă de care îl acuzau. La început avocaţii lui s-au eschivat, apoi s-au certat, apoi i-au combătut, pînă au ajuns la *Curtea Supremă* a statului New York. Ştii ce s-a întîmplat cînd *Curtea Supremă* l-a determinat pînă la urmă să dea dosarele pe care le cereau procurorii?

– Nu, ce?

– Înregistrările l-au exonerat cu desăvîrşire. Valente ştia că aşa se va întîmpla. Dacă astăzi are cu adevărat un alibi beton, nu îmi va da nici o fărîmă de informaţie în plus. De fapt, încă nu pot să cred că intenţionează să facă ceva de bunăvoie. Ar fi pentru prima oară din partea lui.

55

Cîndva numite „camerele de interogatorii", camerele de audieri erau situate în partea cea mai depărtată a nivelului trei, opusă în diagonal biroului lui McCord, între două vestibuluri scurte, înghesuite, aflate în spatele clădirii. Vestibulul din faţă avea uşi de intrare spre camere şi ferestre mari, prin care trecătorii puteau să vadă şi să fie văzuţi. Vestibulul din spate avea ferestre-oglindă, unde detectivii şi ofiţerii de poliţie se adunau pentru a vedea şi a auzi ce se întîmplă în cameră, fără să fie văzuţi.

În loc să aştepte în camera de audieri, aşa cum li se indicase să facă, Michael Valente şi avocatul lui stăteau afară pe hol, bînd cafea. Era, hotărî Sam, o mică dar intenţionată sfidare, făcută pentru a se opune în mod subtil controlului lui McCord.

Acesta judecă la fel şi se răzbună, trecînd ţanţoş pe lîngă amîndoi, fără să-i privească. Deschise uşa camerei de audieri şi cu un semn grosolan din cap, repezi un ordin.

– Înăuntru!

Shrader şi Womack se îndreptau spre holul din spate, cînd căpitanul Holland trecu pe lîngă Sam, cu încă patru bărbaţi, toţi îndreptîndu-se în aceeaşi direcţie. Apariţia de bunăvoie la secţie a lui Valente,îi atrage evident pe mulţi, realiză Sam, întrebîndu-se cîte persoane s-au adunat deja în spatele geamului-oglindă, pentru a vedea ce se întîmplă.

Aşteptă ca Buchanan şi Valente să intre în cameră; apoi îi urmă înăuntru şi închise uşa.

McCord se duse în dreapta mesei dreptunghiulare din mijlocul camerei.

– Staţi jos, le ordonă adversarilor, făcînd un semn spre scaunele din stînga mesei.

Valente se aşeză fără grabă; apoi îşi descheie sacoul, se lăsă pe speteaza scaunului şi ca din întîmplare îşi puse glezna dreaptă pe genunchiul stîng – o postură deliberat nepăsătoare, care transmitea totala lui lipsă de respect acordată situaţiei şi detectivilor prezenţi.

McCord se răsuci cu scaunul într-o parte, îşi puse carneţelul galben pe genunchi şi se uită la Valente peste umărul drept, ciocănind nerăbdător cu creionul în masă. Aşteptînd.

Sam le luă un instantaneu mintal celor doi oameni tăcuţi, pe care-l intitulă: *„Dacă n-aş putea cîştiga, n-aş mai juca."*

Buchanan se aşeză, îşi deschise sevieta şi întrerupse liniştea încărcată de electricitate:

– Convingerea noastră este că domnul Valente e suspectat, în cazul uciderii lui Logan Manning.

Privirea lui McCord se îndreptă spre Buchanan şi ridică din umeri.

– Nimeni nu l-a acuzat de asta.

– Ai dreptate de fapt şi nimeni nu l-a interogat. De ce, locotenente?

– Eu sînt cel care pune întrebările, explică McCord, ca şi cum mustra grosolănia unui subaltern de categoria a patra, pe drumul spre secţie, şi tu eşti cel ce vei da răspunsurile. Voi aţi solicitat această întîlnire. Dacă aveţi ceva de spus, spuneţi. Altfel, adăugă McCord acid, există uşa. Folosiţi-o.

Faţa aristocratică a lui Gordon Buchanan rămase impasibilă, dar Sam văzu un muşchi începînd să se mişte într-o parte a maxilarului încleştat al lui Valente.

– Pentru dosarul vostru, rosti calm şi fără emoţie Buchanan, domnul Valente nu poate fi un posibil asasin. Iată programul activităţilor lui din duminica aceea, alături de numele şi numerele de telefon ale martorilor, care-i pot confirma prezenţa. Aşa cum veţi vedea cînd îl veţi citi, clientul meu a fost la un prînz şi apoi la un joc de knicks, cu trei dintre asociaţii lui de afaceri. După meci, s-au dus la clubul *Century,* unde au discutat afaceri pînă la ora şase. La ora nouă seara, a participat la un dineu într-un restaurant public, unde este cunoscut şi recunoscut, cu o femeie al cărui nume se află pe listă. La ora unu dimineaţa s-a întors acasă, unde a dat mai multe telefoane în străinătate, la nişte asociaţi de afaceri din Asia. Şoferul său, portarul şi înregistrările telefonice, toate vor confirma ultima parte a listei.

McCord întinse mîna după hîrtie, apoi, odată ce o avu în mînă, o ignoră deliberat.

– Mi s-a spus că domnului Valene nu-i place să dea de bunăvoie informaţii. Aceasta de acum ar putea să dovedească faptul că poate renunţa la modul lui necooperant de a fi. Sînt curios ce motive v-au făcut să veniţi azi aici, pentru a ne oferi ajutorul în acest caz *deosebit*.

Buchanan închise servieta.

– Motivele clientului meu nu sînt treaba voastră. Treaba *voastră* – se presupune că

este – să-l găsiţi pe adevăratul asasin al lui Logan Manning.

– Dacă v-aş spune că d-na Manning este suspectul nostru principal, rosti tărăgănat McCord. Ce aţi zice?

Vocea sălbatică a lui Valente fu ca o lovitură de măciucă.

– Aş zice că v-aţi pierdut nenorocita voastră de minte.

Capul lui McCord se întoarse brusc spre Valente şi Sam îl văzu pe cei doi duşmani confruntîndu-se în sfîrşit ochi în ochi – un vînător viclean şi un prădător periculos. Rămaseră tăcuţi pentru o clipă, dîndu-şi mintal ocol unul altuia; apoi vînătorul zîmbi:

– Am crezut că tu şi doamna Manning aţi fost totalmente străini, pînă în noaptea cînd ai întîlnit-o la petrecere. Ai ceva mai mult decît un interes întîmplător faţă de ea?

– Încetează cu tîmpeniile! îl repezi Valente, ridicîndu-se în picioare, cu o graţie bruscă şi mortală de panteră, după cum îşi aminti Sam în acel moment. Ne ţii pe amîndoi sub supraveghere de săptămîni întregi. Ştii al dracului de bine că a petrecut noaptea cu mine azi-noapte.

În grabă, Buchanan se ridică şi el în picioare, dîndu-i lui Sam impresia că îi era teamă de ceea ce ar putea să facă în continuare clientul său, dar McCord rămase neclintit pregătind alt atac.

– Ai cunoscut-o cu mult timp înainte, nu-i aşa? Acum paisprezece ani, ca să fim corecţi.

– Ţi-ai dat deja seama de asta? dădu din cap Valente, ca şi cum nu-i venea să creadă cu ce prostie avea de a face; apoi ieşi afară cu Buchanan după el.

Cîteva momente, McCord se uită după ei, cu maxilarul încleştat de o inexplicabilă furie, apoi rosti încet, ca şi cum se adresa lui însuşi:

– *Pui de căţea! Era gata să vorbească*...Îşi aruncă privirea spre Sam şi continuă furios şi dezgustat: ar fi trebuit să-l evaluez eu însumi, dar am crezut că ştiu tot ce e de ştiut despre el din dosare, aşa că l-am pus la zid de la început. I-am arătat cît de dur sînt, iar el mi-a arătat că nu dă nici un rahat pe asta. Ai avut dreptate, Sam. Omul de Gheaţă are o latură fierbinte – nu, are o slăbiciune pentru Leigh Manning. Dacă n-aş fi fost aspru cu el, dacă nu m-aş fi jucat cu el în forţă, cred că mi-ar fi spus ceva ce aveam nevoie să ştiu. Nu ne va mai da niciodată ocazia....

Sărind în picioare, Sam alergă la uşă.

– Unde te duci?

– Încerc să joc cinstit cu el! strigă ea peste umăr, alergînd spre holul din spate şi spre scări. Trecu pe lîngă uluitul căpitan Holland şi grupul lui, care stăteau încă la geamul-oglindă prin care îi urmărise, vorbind despre vizita lui Valente. Rugîndu-se ca liftul să fie la fel de aglomerat şi de lent ca de obicei, izbi uşa grea a scărilor deschizînd-o şi începu să coboare cîte două trepte odată, paşii ei răsunînd cu putere, iar bătăile inimii acompaniindu-i.

56

Parterul era plin de obişnuitul amestec de ofiţeri de poliţie în uniformă, cetăţeni şi avocaţi, îndreptîndu-se în toate direcţiile, dar Valente şi Buchanan nu se vedeau nicăieri. Sam alergă la uşile principale, deschise una şi îi văzu pe cei doi bărbaţi coborînd repede treptele, spre o limuzină neagră Mercedes, ce lucea parcată.

– Domnule Valente! strigă ea.

Amîndoi se întoarseră şi o priviră alergînd spre ei, Buchanan încruntat de surpriză, Valente cu o expresie cruntă de neîncredere.

Fulgii de zăpadă se vînzoleau în vînt, în timp ce Sam se înconjură cu braţele, încercînd să preia controlul asupra unei situaţii pentru care nu fusese nici pregătită, nici antrenată.

– Domnule Valente, reluă Sam, există unele întrebări pe care aş....

Buchanan o întrerupse cu un ton la fel de îngheţat, ca vîntul care-i flutura pe trup bluza subţire.

– Ai avut ocazia să pui întrebări sus, doamnă detectiv. Acesta e un loc nepotrivit pentru orice ai avea în minte.

Ignorîndu-l pe avocatul iritat, Sam îşi concentră atenţia spre cinicul lui client. Încercînd să „joace cinstit" îi spuse cu sinceritate:

– Domnule Valente, eu sînt în minoritate, dar n-am fost niciodată convinsă că tu sau doamna Manning l-aţi ucis pe soţul ei.

– Asta e un fel de stratagemă poliţist-bun, poliţist-rău, rosti Valente dispreţuitor, ai luat-o într-o direcţie greşită.

– Dă-mi puţin timp, sînt încă nouă în meserie, se eschivă ea tremurînd şi i se păru că observă o uşoară fisură momentană în expresia lui glacială. Recurgînd la un ton de o sinceritate inocentă, ce friza penibil naivitatea, Sam încercă să-i înfrîngă rezistenţa prin această fisură. Sînt detectiv doar de cîteva săptămîni, aşa că poate am greşit, dar dacă mi-ai explica ceva, poate că aş putea să ajut....

– Repet, – acest trotuar nu e un loc potrivit pentru a-mi chestiona clientul, o atenţionă Buchanan furios. Iar lui Valente îi spuse: o să întîrziem.

Şoferul stătea lîngă limuzină şi deschise portiera, imediat ce Buchanan se întoarse spre el. Avocatul urcă în maşină şi Valente se răsuci gata să-l urmeze, dar Sam îl talona.

– Domnule Valente, de ce tu şi doamna Manning aţi pretins că nu vă cunoaşteţi?

– N-am pretins niciodată aşa ceva, rosti tăios Valente, strecurîndu-se pe bancheta din spate a maşinii.

E adevărat, realiză Sam amintindu-şi comportamentul lui faţă de Leigh Manning, cînd îi văzuse împreună. Se aplecă prin portieră, astfel încît şoferul nu putu să o închidă şi, tremurînd convulsiv, încercă pentru ultima oară să continue discuţia cu Valente.

– E adevărat, tu nu, însă doamna Manning s-a prefăcut şi asta a creat dubiile şi suspiciunile noastre. Dacă într-adevăr vrei să căutăm suspecţi în altă parte, trebuie să răspunzi la întrebarea mea. Vrei să căutăm în altă parte.... începu ea „pe altcineva, nu pe tine şi pe doamna Manning", apoi apăsă pe pedala Leigh Manning.... pe altcineva, nu pe doamna Manning.

El ezită şi apoi, spre surpriza plină de voie bună a lui Sam, se repezi:

– Urcă în maşină.

Sam urcă şi şoferul închise portiera.

– Mulţumesc, zise ea masîndu-şi braţele şi încercînd să-şi oprească dinţii să mai clănţăne. Deschise gura să

pună întrebarea, apoi se opri şocată, în timp ce limuzina ieşea din parcare.

– Am întîrziat la o întîlnire din centru, rosti Valente tăios. Vrei să cobori? o provocă el. Sau vrei să continui?

Sam sesiză ironia voalată din ultima întrebare şi renunţă la multe răspunsuri superficiale, care îi trecură prin minte. Instinctele o avertizau să nu se ciorovăiască cu el sub nici o formă, deoarece avea sentimentul că Michael Valente e un oponent mut mai formidabil decît îl desemna reputaţia lui. Ezită, întrebîndu-se dacă va îndrăzni să dea la iveală ceva despre biletul scris de el lui Leigh Manning şi care însoţise perele, apoi se hotărî să rişte. Dacă avea un alibi, acest bilet nu-i va folosi cu nimic lui McCord. Şi chiar dacă alibiul lui nu ţinea, Buchanan ar afla de bilet, sub imperiul descoperirii.

– Aştept, doamnă detectiv, rosti nerăbdător Valente.

Sam hotărî să opteze pentru o sinceritate absolută, dacă o va lăsa – sau pentru o nouă carieră, dacă hotărîrea era greşită.

– Cînd doamna Manning mai era la spital, explică ea, detectivul Shrader a dat peste un

mesaj telefonic de la tine şi a întrebat-o dacă te cunoaşte. Ea a minţit şi a spus că te-a întîlnit pentru prima oară la petrecerea ei, cu cîteva nopţi în urmă. Ştii de ce a minţit?

– N-a minţit, replică el.

Sam începu să-şi piardă încrederea în impresia lui McCord că Valente fusese „gata să vorbească". Îl privi cercetîndu-i trăsăturile ameninţătoare.

– De cît timp o cunoşti pe doamna Manning?

– De paisprezece ani.

Sam scoase un oftat imperceptibil de uşurare. Cel puţin acesta era un răspuns cinstit, dar nu era încîntată prin cîte a trebuit să treacă pînă l-a obţinut. Înlăturînd cu grijă din voce orice inflecţiune potrivnică, rosti calmă:

– Dacă vei încerca să-ţi învingi resentimentele, de altfel de înţeles, şi vei da un răspuns la întrebările mele foarte personale – un răspuns complet – voi încerca la rîndul meu

să pun cît mai puţine. Şi voi răspunde la rîndul meu la ale tale. Facem tîrgul?

Deşi refuza să facă orice fel de „tîrg" cu ea, pînă la urmă îi clarifică mai bine ultima afirmaţie.

– Cînd ne-am întîlnit la petrecere, nu m-a recunoscut, pentru că nu ne văzusem de paisprezece ani. Atunci purtam barbă.

– Vrei să spui că nu ţi-a recunoscut nici numele? întrebă Sam sceptică.

– M-a cunoscut sub alt nume.

– E vorba de „Falco" sau „Nipote"? îl îndemnă ea studiindu-i reacţia.

Reacţia a fost un hohot scurt şi sardonic.

– Ai găsit biletul trimis odată cu perele, rosti el clătinînd din cap dezgustat. Măi oameni, sînteţi de necrezut.

Nevrînd să admită că are biletul, dacă nu era nevoie, Sam rosti:

– Cum ai ajuns la concluzia aceasta despre bilet, din ceea ce am întrebat eu?

– Ghici, doamnă detectiv.

– Nu, nu va funcţiona, rosti Sam resemnată, dar fermă. În loc de asta, hai să împărţim explicaţii? Aşteptă să fie de acord. Dar el ridică din sprîncene şi o privi într-o tăcere neutră, aşa că făcu ea jocurile şi îi oferi explicaţia. Îi explică de ce coşul cu pere a preocupat-o de la început şi îi spuse exact cum a sfîrşit să găsească şi să citească biletul.

Cînd termină, Sam făcu intenţionat o pauză, pentru a da mai mare semnificaţie următoarelor:

-Domnule Valente, îţi aminteşti ce ai scris în biletul acela?

El dădu impasibil din cap, dar implicaţiile cuvintelor scrise – şi ce ar fi putut interpreta poliţia în mod normal – se înregistrară în minea lui, deoarece expresia îi deveni mai puţin reţinută şi distantă, decît o văzuse ea vreodată.

Sam zîmbi uşor, fără să-şi dea seama.

– Cum ai ajuns la concluzia că am găsit biletul, cînd am menţionat cele două nume?

El ezită un moment; apoi îi răspunse în silă:

– Am scris intenţionat în bilet aceste nume, deoarece erau singurele nume sub care mă cunoştea Leigh. Acum pune-ţi întrebarea, o instrui el scurt. Crezi că ar fi fost nevoie să mă identific pe antetul hîrtiei, dacă ea ştia deja cine e Michael Valente?

Sam dădu din cap.

– Nu, rosti apoi insistă şi mai mult: cînd a realizat în sfîrşit doamna Manning că tu erai vechiul ei prieten „Falco Nipote"? Un zîmbet busc şi trecător sclipi în ochii lui aurii şi îi împodobi şi colţurile gurii, îmblînzindu-i pentru moment trăsăturile, într-un fel care o făcu pe Sam să-şi reţină respiraţia din cauza transformării. Am spus ceva foarte hazliu? se aventură ea încercînd să-şi menţină calmul şi abordînd genul afaceri. El îşi înclină capul într-un gest calm, urmele zîmbetului încă zărindu-i-se în ochi, dar rămase frustrant de tăcut. Uimeşte-mă.... glumi ea înainte de a se putea opri.

El se mai dezgheţă cu un grad, la cererea ei glumeaţă şi de fapt o uimi:

– *Falco* în italiană înseamnă „şoim", porecla mea din vremea aceea. Acesta era numele cu care a auzit Leigh că sînt strigat.

– Şi *Nipote*? îl zori Sam. E italienescul pentru....?

– Nepot.

Ochii lui Sam se măriră de confuzie

– Aşa ni s-a spus şi nouă, cînd i-am întrebat pe oamenii care vorbesc fluent italiana, dar am crezut că înseamnă altceva, în relaţia dintre tine şi doamna Manning. De ce te-ar fi cunoscut ea ca „nepot"? Sam realiză care e răspunsul, înainte de a termina de pus întrebarea, dar aşteptă să-i confirme.

– Leigh obişnuia să o audă pe mătuşa mea strigîndu-mă aşa şi şi-a închipuit că acesta e numele meu.

– Deci nu v-aţi cunoscut prea bine?

– De abia vorbeam.

– Văd. Sam îşi aminti întrebarea importantă ce a determinat-o să pornească pe această cărare surprinzătoare, dar care rămăsese încă fără răspuns.

– Cînd a realizat doamna Manning că erai vechiul ei prieten, de pe strada Great Jones? întrebă cînd maşina trase în parcarea de la intersecţia Park Avenue cu strada Patruzeci şi opt.

– În aceeaşi noapte în care a aflat că a murit soţul ei. M-am dus special să o văd, pentru a-i spune cine sînt şi să o întreb ce mai face.

– Erai tot cu ea, cînd i-am dat vestea în noaptea aceea? întrebă Sam în timp ce şoferul coborî şi deschise portiera din spate a limuzinei. Fragilul armistiţiu încheiat cu el căzu, în clipa cînd i-a pus această întrebare, deoarece el a realizat că nu mai juca cu el perfect cinstit.

– Ştiai al naibii de bine că eram, replică el, apoi făcu un scurt semn spre portiera deschisă şi rosti brusc: aici coborîm.

Fără să aibă altă alternativă decît să coboare, Sam se execută şi ambii bărbaţi o urmară pe trotuar, şi o lăsară acolo. Valente se opri pentru a-i spune ceva şoferului, apoi plecă mai departe cu Buchanan, ambii cu servietele în mînă. Sam se îndreptă spre partea din spate a limuzinei, înconjurîndu-se cu braţele şi întinzînd gîtul după un taxi; apoi se întoarse să vadă încotro se îndreptau Valente şi Buchanan. Nu avea nici haină, nici geantă, prin urmare nici bani pentru taxi, dar ar fi putut să-l plătească atunci cînd ajungea la secţie.

Valente şi Buchanan intrară într-o clădire uriaşă, ce cuprindea tot cvartalul şi, dintr-un impuls, Sam hotărî să-i urmeze.

– Unde te duci, domnişoară? o strigă şoferul lui Valente, în timp ce ea trecea pe lîngă el în fugă. Domnul Valente mi-a spus să te duc înapoi la secţie....

– Aşteaptă aici, sau dă un ocol blocului, îi strigă Sam. Am uitat să-l întreb ceva, minţi apoi.

Pătrunse în clădire exact cînd uşile ascensorului se închideau în urma lui Valente şi a avocatului său. Retrăgîndu-se puţin, Sam privi luminile ce clipeau deasupra liftului pe măsură ce urca etajele, apoi străluciră verde oprindu-se la al şaisprezecelea etaj.

Schema clădirii era plasată între ascensoare şi ea scrută numele înregistrate la apartamentele de la etajul şaisprezece. Nu erau decît patru nume, ceea ce însemna că posedau apartamente foarte mari. *„Knightsbridge Obstetrică şi Ginecologie", „Truman şi Horn, Contabili Publici Certificaţi", „Aldenberry Smith şi Cromwell",* o foarte cunoscută firmă de avocatură. Sam îi elimină pe obstetricieni rîzînd în sinea ei. Cînd Valente şi McCord fuseseră împreună mai devreme în camera de audieri, atmosfera pleznea de însuşiri macho, instincte ucigaşe şi masculinitate. În mod cert, nu obstetricieni. Vara lui Valente se ocupa de problemele lui financiare şi era deja reprezentat de una din cele mai prestigioase firme de avocatură din New York, aşa că le elimină şi pe celelalte două firme. Al patrulea apartament de birouri de la etajul şaisprezece aparţinea unei companii numită *Interquest Inc.*

Sam se duse la recepţie, arătă insigna care îi atîrna de un lanţ în jurul gîtului şi i se adresă pazniculuí:

– Ce poţi să-mi spui despre *Interquest?*

– Nu prea multe, doamnă detectiv. Tot ce ştiu eu, este că sînt o firmă privată de investigaţii la etajul şaisprezece şi că trebuie să fie scumpi ca dracu', pentru că au acolo un apartament de birouri, cum nu ţi-ar veni să crezi.

– Mulţumesc foarte mult, Leon, replică ea aruncîndu-şi ochii pe ecusonul lui.

PIERDUTĂ ÎN GÎNDURI, Sam se uită îndelung pe geamul limuzinei lui Valente, la valul de pietoni care se grăbeau pe trotuarul de alături, cu capetele plecate împotriva vîntului şi avansînd în huruitul traficului de prînz.

După ce Valente şi Buchanan au solicitat o întîlnire la secţie, pentru a discuta despre asasinarea lui Manning, apoi s-au dus direct la o firmă privată de investigaţii, lui Sam îi trecu prin cap că Valente îşi angajează proprii lui investigatori, pentru a încerca să-l găsească pe asasinul lui Logan Manning. Un lucru foarte ciudat pentru un om, dacă şi-ar fi închipuit că femeia de care e îndrăgostit a săvîrşit fapta. Ori asta, ori avocatul lui Valente căuta alţi suspecţi

viabili, pentru a-i arunca lui McCord drept momeală – sau să-i ducă mai tîrziu la tribunal, pentru a stîrni confuzie în juriu, care să înceapă să creadă că mai erau şi alţi oameni în afară de doamna Manning, care au avut motivul şi ocazia să-l ucidă pe Logan Manning.

Asta, desigur, presupunînd că verificarea alibiurilor lui Valente îl scoteau pe el de pe lista suspecţilor. Chiar dacă erau verificate, exista totuşi posibilitatea ca Valente să fi plătit pe cineva pentru a-l omorî pe Manning.

Sam oftă. Asta era perfect posibil şi chiar credibil. Ce era incredibil era că Valente şi-a dat osteneala să o trimită înapoi, cu limuzina lui frumoasă şi caldă.

La etajul şaisprezece, Michael stătea la fereastră privindu-şi fără nici un scop maşina intrînd în trafic, cu Sam Littleton înăuntru.

– Littleton ne-a urmărit în clădire, remarcă el faţă de Buchanan.

Fondatorul lui *Interquest,* Stephen Wallbrecht tocmai intra în birou, cînd auzi remarca lui Michael.

– Samantha K.Littleton...îi informă el, cea mai tînără şi mai lipsită de experienţă membră a echipei, care anchetează asasinarea lui Manning.

57

Un bărbat dinamic şi subtil, Wallbrecht era înalt şi subţire, cu părul rar, ochi cenuşiu-deschis foarte inteligenţi şi o aură de competenţă absolută şi energie neprecupeţită.

– Regret că v-am făcut să aşteptaţi, Michael, rosti el strîngîndu-i mîna, apoi pe a lui Buchanan. Se aşează în spatele biroului şi scoase nişte dosare din sertarul de jos dreapta. Ca de obicei, aş vrea să încep cu o rapidă evaluare a adversarilor noştri. În timp ce vorbea le dădu ambilor bărbaţi cîte un set de dosare şi puse cel de al treilea set pe biroul lui, pentru referinţă, dacă ar fi fost necesar. Probabil că deja ştiţi că echipa de investigatori în cazul Manning este compusă din patru membri. Iar lui Michael i se adresă: ai

menţionat-o pe Samantha Littleton, aşa că vom începe întîi cu ea. Are treizeci şi trei de ani şi a primit scutul de aur acum o lună. Din ceea ce am putut să aflu, cu toate că îi lipseşte experienţa, se evidenţiază în mod deosebit cu o inteligenţă vie şi un instinct înnăscut. Dacă hotărîţi să o ofticaţi, adăugă el cu umor, asiguraţi-vă că sînteţi sub acoperire. E bună trăgătoare şi a obţinut centura neagră la carate, cînd încă era adolescentă. Tatăl ei, adăugă semnificativ, a fost Ethan Littleton.

– Antrenorul de fotbal american? întrebă Buchanan. Cînd Wallbrecht dădu afirmativ din cap, Buchanan adăugă: aşa că asta face din ea sora lui Brian şi a lui Tom Littleton.

– Foarte adevărat – doi cîştigători ai trofeului Heisman şi un antrenor legendar într-o singură familie. Dintre ceilalţi patru fraţi care au rămas, doi sînt antrnori de fotbal la liceu, unul încă mai joacă într-o ligă minoră de baseball şi ultimul e proprietarul unei săli de forţă de aici, din New York. Samantha e cea mai mică din cei şapte copii şi, conform unor prieteni de familie, băieţii au primit muşchii, iar ea a primit creierul. După ce tatăl ei a murit, mama s-a recăsătorit. Făcu o pauză de efect, apoi lansă mica bombă: tatăl vitreg al detectivei Littleton e senatorul Hollenbeck.

– Aş fi vrut să fi ştiut asta mai devreme, rosti Buchanan cu tristeţe. Ar fi trebuit să fiu mai puţin agresiv. Hollenbeck şi cu mine facem parte dintr-un comitet şi avem prieteni comuni.

Telefonul lui Wallbrecht sună şi el întinse mîna peste birou şi apăsă butonul, pentru a-l face să înceteze. Fără să comenteze remarca lui Buchanan, continuă:

– Cînd Samantha a ieşit detectiv şi a spus că doreşte la *Omucideri,* senatorul a tras sfori să o bage în cea mai sigură secţie din Manhattan, a *Optspezecea*. Mi s-a spus că între senator şi căpitanul Holland s-a perfectat un mic „tîrg drăgălaş", de care doamna detectiv Littleton habar nu are. Nu e deosebit de ataşată de tatăl ei vitreg, posibil din cauză că el e la fel de dominant, cum era şi tatăl şi fraţii ei. Asta e o bîrfă neconfirmată, pe care am cules-o pentru voi, nu neapărat un fapt real.

Buchanan deschise dosarul ei şi Wallbrecht aşteptă politicos, pînă avocatul îl termină de răsfoit; apoi trecu la următorul membru al echipei de investigaţii.

– Malcolm Shrader e un detectiv experimentat, cu una din cele mai bune rate de arestări din întregul departament. Este al naibii de mult mai inteligent decît arată, aşa că să nu-l subestimaţi niciodată. Merge vorba că a înnebunit al dracului, cînd i-a fost băgată pe gît Littleton drept parteneră temporară, dar acum îi este chiar suporter, aşa că sfatul meu pentru voi amîndoi – e să nu o subestimaţi nici pe Littleton.

Cînd nici unul din cei doi nu deschise dosarul lui Shrader, Wallbrecht se îndreptă spre Womack.

– Detectivul Womack nu e la fel de inteligent ca Shrader, dar e bun în meserie. E om la toate, dar e meticulos. Asta e tot ce aveţi nevoie să ştiţi despre el pentru moment. Făcu o pauză aşteptînd întrebări, şi cînd nu apăru niciuna, continuă: am ajuns la Mitchell McCord şi aici, domnilor, se află cea mai interesantă provocare. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, îşi mută privirea spre Michael şi rosti fără menajamente: conform surselor mele, comisarul şef Trumanti l-a luat de mînă pe McCord şi i-a dat o singură sarcină: să te înşface pe *tine* drept acuzat de omorîrea lui Manning, sau de orice altceva ce poate ieşi la iveală în timpul anchetei.

– Trumanti ar fi trebuit să aleagă pe cineva, care să-i înţeleagă mai bine sarcina dată, rosti Michael furios, deoarece fiul ăla de căţea pe care l-a ales nu s-a înfipt în mine; încearcă să o acuze pe Leigh Manning.

Wallbrecht îşi răsuci pixul între degete, studiind curios faţa lui Michael Valente; apoi îi comunică propria lui estimare privindu-l pe McCord.

– Mitchell McCord este o rachetă umană sol-sol, cu un intelect ce funcţionează la cel mai înalt nivel şi un doctorat în psihologia criminalistică, argumentă el. Dacă Mack hotărăşte că eşti vinovat, se va crampona de tine, nu-ţi va mai da drumul şi nimic din ceea ce poţi face nu-l va mişca şi nu-l va abate din drum. Se va agăţa de tine – *şi te va termina.* După cele spuse, Wallbrecht se aştepta la o reacţie

oarecare, dar aceasta nu apăru. Zîmbind uşor admise: totuşi, ai avut dreptate cînd ai spus că Trumanti nu a ales omul potrivit pentru treaba asta. Nu-l poţi trimie pe Mack după o pradă greşită şi să-i ordoni să insiste în această direcţie, din motive ce te privesc pe tine însuţi. Dacă încerci să faci aşa, te vei alege cu o mulţime de întîmplări de rahat stînjenitoare, pentru că Mack nu numai că se va îndrepta spre prada corectă, pe care o crede el, dar *după* ce o va doborî, se va apuca de tine. Şi acesta, se adresă el lui Buchanan cu un chicotit, e motivul pentru care Mitchell McCord nu e omul potrivit pentru treaba dată de Trumanti. E cel mai bun detectiv pe care l-a avut *NYPD* vreodată, dar nu admite jocurile politice şi nu pupă pe nimeni în fund. Am încercat să-l ispitesc pe Mack să vină la mine, oferindu-i parteneriatul şi un salariu uriaş, dar de fiecare dată cînd e gata să-şi dea demisia, cineva din departament îi atibuie un caz căruia nu-i poate rezista. Wallbrecht îşi mîngîie bărbia şi se uită la Michael. De această dată, cazul irezistibil a fost... cazul tău. Terminînd cu trecerea în revistă a jucătorilor principali ai cazului, Wallbrecht zise: în afară de asta, tot ce pot să-ţi mai spun este că telefoanele tale sînt urmărite şi ai o codiţă, despre care deja ştii. Doamna Manning are şi ea o codiţă, dar n-are telefoanele interceptate. Acum, spune-mi ce vrei să fac eu în continuare.

– Vreau să afli cine l-a ucis pe Logan Manning. Indiferent cine a făcut-o, umblă pe aici liber, în timp ce văduva lui nu poate nici măcar să ia masa la un restaurant, fără să-i audă pe oameni vorbind despre ea. De asemenea, pe urmele ei se află un hărţuitor. Gordon îţi va da toate detaliile. Indiferent dacă acesta e implicat în moartea lui Manning sau nu, vreau să fie găsit şi alungat de pe stradă, astfel încît ea să nu mai fie îngrijorată din cauza lui.

Wallbrecht se lăsă pe spătarul scaunului şi-l privi uimit.

– Deci, asta era problema? rosti blajin. Nu eşti interesat să te protejezi pe tine, pe doamna Manning vrei să o protejezi?

– Exact asta e problema, rosti Michael fără intonaţie. Deschizîndu-şi servieta, băgă dosarele înăuntru, apoi o izbi cu putere închizînd-o, după care o încuie.

Wallbrecht luă o foaie de hîrtie dintr-o tăviţă de pe birou şi ţinu pixul în mînă, gata să ia notiţe.

– Ce poţi să ne spui despre Manning, care ne-ar putea fi de folos?

– Foarte puţine; ai deja dosarul lui. A vrut să facă afaceri cu mine şi în cursul operaţiunilor normale, nu i-am cerut o declaraţie financiară, aveam una de la oamenii tăi care l-au controlat. Revezi raportul pe care mi l-ai dat mie şi caută orice nereguli în finanţele lui.

Pixul lui Wallbrecht se opri.

– N-ar fi trebuit mai bine să încep să caut un soţ sau prieten al partenerelor lui de pat, furios. În loc de asta, de ce situaţia financiară?

– Din mai multe motive, replică Michael ridicîndu-se. Am aruncat copiile situaţiei lui financiare, dar îmi amintesc că m-am gîndit, că nu era aşa solvabil cum m-am aşteptat, avînd în vedere ce ştiam despre stilul lui de viaţă.

Wallbrecht luă notă.

– Altceva?

– În noaptea dinaintea dispariţiei lui, i-a făcut cadou soţiei lui un pandantiv cu rubine şi diamante de două sute cincizeci de mii de dolari, într-un ambalaj *Tiffany*. Din motive evidente, mai tîrziu ea a hotărît să-l înapoieze la *Tiffany,* care au informat-o că nu provine de la ei. Cînd s-a căutat înregistrarea, de la cine a fost cumpărat, n-a apărut nimic – şi nici înregistrarea vreunui cec emis pentru bijuterie, nici un card de credit, nici o chitanţă – nimic.

Expresia lui Wallbrecht deveni suspicioasă.

– A plătit în numerar?

– Evident. Şi mai există ceva – în timpul uneia din întîlnirile noastre la o cină, s-a lăudat cu felul inteligent în care ştie să cheltuiască banii străini, în S.U.A., fără să atragă atenţia *Serviciului de Venituri Interne*. N-a spus în mod explicit că asta face, dar se poate să fi făcut. Dacă spăla bani murdari, atunci cel care l-a ucis poate că îşi voia

partea. Clătină din cap scîrbit, în timp ce-şi îmbrăca pardesiul. Cînd Manning nu a apărut timp de cîteva zile, am ştiut că niciodată nu va mai fi găsit viu. În afară de ceea ce mi-a spus despre banii străini, mi-a spus că şi-a cumpărat o armă.

Wallbrecht puse pixul jos şi se uită la Michael consternat.

– De ce ţi-a spus ţie, un virtual străin, că are o armă şi că ştie o metodă de cheltuire a banilor străini?

– Pentru că a crezut că voi fi interesat şi impresionat, rosti Michael, luîndu-şi servieta de pe scaun. La urma urmei, eu sînt un fost condamnat dur, care continuă să se lupte la tribunal împotriva sistemului. Gata de plecare, îi făcu semn lui Buchanan, care trebuia să ia un taxi pînă la birou; apoi se uită la Wallbrecht şi adăugă: nu-mi pasă cîţi oameni va trebui să pui la treabă, sau cît va costa; află cine l-a ucis pe puiul ăla de căţea.lipsit de valoare. Se îndreptă spre uşă; apoi se opri şi se întoarse cu mîna pe clanţă. Mai e ceva, îl informă pe Wallbrecht. Vreau să-i spui lui McCord că, dacă mai foloseşte vreodată în faţa mea numele lui Leigh Manning în legătură cu acest asasinat, am să-l distrug şi nu vor fi destui poliţişti în oraşul New York pentru a mă opri.

Cînd ieşi, Wallbrechgt şi Buchanan se uitară unul la altul într-o linişte copleşitoare şi plină de griji.

– Nu pot să cred, rosti Wallbrecht în final. E oare acelaşi om care a ridicat din umeri, cînd statul New York l-a acuzat de şase ori de fraudă împotriva sa?

Buchanan nu zîmbi.

– Fă-ne tuturor o favoare – găseşte calea spre asasinul real şi fă-o repede. Deoarece, dacă prietenul tău McCord încearcă să o implice pe Leigh Manning, îţi garantez că Michael Valente nu va mai putea fi controlat.

58

Shrader şi Womack coborau treptele secţiei cînd Sam se extrase din limuzina lui Valente, şoferul ţinîndu-i portiera

deschisă. Ignorînd rînjetele lor batjocoritoare, trecu de ei alergînd, cu braţele în jurul trupului, pentru a se încălzi.

– De ce nu i-ai spui lui Valente că vrei o haină de blană, în loc de maşină? glumi Womack urmînd-o înăuntru, cu Shrader după el.

– Ai obţinut ceva de la Valente? întrebă acesta.

Sam dădu afirmativ din cap, dar făcu un gest spre ascensoare.

– Să mergem sus, unde e mai cald, şi totodată îi voi relata şi lui McCord.

– McCord a plecat deja, o informă Shrader. Are întîlnire.

– Cu cine? întrebă Sam, prea dezamăgită pentru a se mai ascunde.

– Nu ştiu, dar programul lui se află pe birou, ca întotdeauna. A lăsat o notă lîngă telefonul tău. Ce ai aflat de la Valente?

Sam le spuse ce aflase, dar informaţia pierdu mult din semnificaţie în zgomotul şi freamătul parterului, unde faptele şi cronometrarea lor nu puteau fi puse în contextul potrivit, analizate şi evaluate.

Reacţia lui Shrarer fu bineînţeles neutră.

– Nu ştiu ce să cred. Poate că a plătit pe cineva să-i facă treaba? Distrat se uită la ceas. Womack şi cu mine ne ducem să-l investigăm pe Solomon şi pe prietenul lui. Ne vedem mîine dimineaţă.

Frustrată că trebuia să aştepte pentru a vorbi cu McCord, Sam urcă pe scări pînă la etajul trei şi se aşeză la biroul ei. Era aşa de supărat că ratase să-i ia el însuşi interviu lui Valente, încît aproape că nu-i venea să creadă, că n-a aşteptat să audă ce a aflat ea. Pe de altă parte, McCord întotdeauna îşi respecta întîlnirile şi se aştepta ca fiecare să le respecte pe ale lor.

Sprijinită de telefonul ei se afla o notiţă îndoită în două adresată ei, cu scrisul lui de mînă, de acum familiar. Are un scris remarcabil de lizibil pentru un bărbat,se gîndi Sam afectuoasă – şi *atunci* îşi aduse aminte şi de lucrul acela surprinzător pe care i-l spusese în drum spre camera de audieri, în dimineaţa aceasta. În tumultul evenimentelor,

uitase complet că era gelos pe Valente şi ea nu se simţea în stare să suporte aşa ceva. Acum îşi amintea scena, cu fiecare amănunt remarcabil, odată cu jumătatea de zîmbet atoateştiutor de pe buzele lui frumoase, cînd a pronunţat: *„Cred că tocmai am avut prima noastră ceartă de îndrăgostiţi, ce zici?"*

La amintirea aceasta, inima lui Sam făcu un mic salt, aşa că dădu la o parte amintirea în mod hotărît. Nu avea intenţia să meară pe această cale cu Mitchell McCord – cel puţin nu *mai departe de atît.*

Calmă, despături notiţa.

„Sam,

În sertarul din mijloc al biroului meu se află dosarul cu notele de la interviul meu cu Valente, din această dimineaţă. Pentru că nu te-ai înapoiat încă, bănuiesc că ai stat de vorbă cu el. Adaugă propriile tale notiţe, cît timp sînt proaspete în mintea ta. Mă întorc pe la 5,30. Dacă nu te contactez la telefon, vorbim atunci.

Mack"

Pentru prima oară semnase notiţa cu diminutivul lui şi întregul sistem nervos al lui Sam se topi pentru o clipă. După cîte ştia ea, foarte puţine persoane se simţeau îndreptăţite să folosească acest diminutiv. Primarul i-a spus „Mack" într-o zi cînd se aflau într-o întîlnire strategică; îi spunea „Mack" şi Niles, medicul patolog; şi la fel şi sora lui, cînd într-o zi a lăsat un mesaj pentru el. Toţi ceilalţi îi spuneau „locotenente", apelativ mai respectuos şi mai adecvat.

Sam nu era rudă cu el, nici un prieten vechi, nici un şef politic. Folosirea diminutivului presupunea o familiaritate relaxată şi uşoară, lucru de care ea nu beneficia. Sam era convinsă că semnînd cu diminutivul, el îi spuea în mod subtil că *putea* să aibă cu el această familiaritate.....Putea să o aibă? Sau....*deja* o avea?

Sam scutură din cap, încercînd să şi-l limpezească şi se îndreptă spre bioul lui. Omul o înnebunea. El dădea impresia că înţelege că între ei este o relaţie care nu exista,

făcînd-o pe ea să reacţioneze ca şi cum *ar fi existat.* În dimineaţa asta, s-a uitat la ea cu ochii aceia albaştri, îngustaţi de furie, pentru că era gelos, deşi nu avea dreptul să fie şi *ea* nu avea nici un motiv să sufere de regret că l-a făcut gelos.

După ea, problema era că McCord era aşa de înşelător de *subtil,* aşa de strălucitor de nonşalant şi aşa de fără limite de îndărătnic, încît ea nu putuse niciodată să-şi dea seama că o conducea spre un teren foarte instabil, pînă cînd nu ajungea acolo.

Stînd la biroul lui, Sam îi studie „calendarul activităţilor", care era de fapt un caiet cu spirală de 20/30 cm, cu cîte o pagină întreagă alocată fiecărei zile. Gîndindu-se că ar putea să se întoarcă mai devreme decît scrisese în notiţă, se uită la după-amiaza aglomerată programată de el.

Dimineţile îi erau dedicate de obicei muncii de birou, ajutat de telefoane sau de computer, şi întrunirilor încordate pe care le avea cu Sam, Womack şi Shrader.

După-amiezele erau rezervate întrevederilor, interviurilor şi tuturor celorlalte activităţi de teren, ce se impuneau. McCord conducea problemele departamentului şi pe cele administrative prin telefon, dar de multe ori şi faţă-în-faţă, lucru ce necesita o cantitate uimitoare de muncă de teren.

Ieri menţionase că trebuie să facă în aşa fel încît să se întîlnească cu toţi oficialii responsabili cu aplicarea legii, pe care-i putea găsi şi care se ocupaseră vreodată personal de Valente şi, în timp ce Sam îşi plimba degetul pe lista întrevederilor, îşi dădu seama că deja începuse această activitate. Patru după-amieze consecutive le erau dedicate, începînd cu după-amiaza de astăzi cînd se întîlnea cu Duane Kraits, ofiţerul care l-a arestat şi l-a acuzat cu succes pe Valente de ucidere din culpă.

McCord era deosebit de interesat de acest caz, din acelaşi motiv pentru care fusese şi Sam: acesta îl implicase pe Valente în singura lui acţiune violentă şi a fost singurul proces în care acuzaţiile împotriva lui l-au dus la temniţă. În timp ce Sam se uita la după-amiaza aglomerată a lui

McCord, îşi dădu seama că nu putea să termine şi să revină la birou înaine de ora cinci şi jumătate.

Dezamăgită, se aşeză pe scaunul rotativ din spatele biroului lui, deschise sertarul din mijloc şi căută dosarul lui Valente. Făcu în el cîteva adnotări adecvate, dar cînd termină şi băgă dosarul înapoi în biroul lui McCord, se simţi ciudat de dezamăgită.

Ridicîndu-se, se uită în jur, la biroul curat şi ordonat, în timp ce îşi plimbă degetele pe locul unde stătea el şi-şi scria prolificele lui note. La început glumise pe seama pasiunii lui pentru ordine, dar adevărul era că-i plăcea cu adevărat biroul acesta curat şi obiceiurile lui ordonate.

Crescuse împreună cu şase fraţi şi pînă la adolescenţă, nu fusese în stare să treacă prin camerele familiei, fără a fi izbită de o pernă aruncată – de obicei un baraj de perne aruncate – ce erau azvîrlite în ea din diverse direcţii.

Fraţii ei se întreceau între ei, care putea să fie cel mai scîrbos. Dacă părinţii lor nu erau prezenţi, făceau concurs de rîgîieli, la cină. Şi – o, Doamne – întrecerile de tras vînturi!

Cînd soseau acasă, îşi auncau din picioare bascheţii şleampăţi într-o cameră şi nici o sală de gimnastică din lume nu putea să miroasă la fel de urît ca acea cameră. Şi şosetele lor de la antrenamente erau de necrezut. Cînd stăteau la televizor cu şosetele în picioare, putoarea făcea ca ochii lui Sam să lăcrimeze. S-a plîns o singură dată de asta, cînd avea opt ani. În dimineaţa următoare, cînd se trezise, pernele ei erau acoperite de şosete de sport împuţite.

Învăţase devreme să se prefacă desăvîrşit că nu observase unele lucruri, pentru că dacă băieţii aflau că îi era scîrbă de ceva, găseau modul de a o chinui cu acel ceva.

Cînd fusese mică, părea că o privesc ca pe o jucărie animată şi vorbitoare, cu multiple funcţiuni. Cînd jucau baseball pe terenul vacant din vecini, o puneau să stea pe marginea terenului – cu păpuşa în braţe – desemnată să fie „linia lor de alergare". În timpul antrenamentelor de fotbal din

curtea din spate, Brian şi Tom o puneau să stea cu braţele ridicate, drept poartă, în timp ce ei trăgeau şuturi în ea.

Ar fi ucis pe oricine ar fi încercat să o rănească, dar în acelaşi timp, o necăjeau în permanenţă şi făceau cu ea glume fără sfîrşit, care nu erau întotdeauna nostime.

Tatăl lui Sam considera că băieţilor care făceau sport trebuia să li se permită să fie incredibil de dezordonaţi şi nestăpîniţi, dar ce altceva puteai să aştepţi de la un om, ai cărui copii îi spuneau „antrenorule" în loc să-i spună „tată"? Menajerele familiei,– se perindase o întreagă armată, nu rezistau mai mult de un an.

Mama lui Sam nu era de acord cu soţul ei, în legătură cu multe lucruri permise băieţilor, dar era în minoritate şi în afară de asta – îi iubea la nebunie, atît pe el, cît şi pe copiii ei.

Felul îngrijit al lui McCord mi se potriveşte, realiză Sam ieşind din biroul lui şi apoi întorcîndu-se în uşă, pentru o ultimă privire inconştient de tandră. Adevărul era că totul la Mitchell McCord îi plăcea. Chiar şi diminutivul lui suna plăcut în urechile ei.

Cînd ajunse la biroul ei, realiză că e flămîndă şi obosită şi avea o reală nevoie să plece pentru o vreme.

Orele de muncă obişnuite ale detectivilor, dintr-o zi, erau de la ora opt dimineaţa la patru după-amiaza, dar Shrader, Womack şi cu ea lucraseră pînă tîrziu, aproape în fiecare seară şi adesea şi în weekenduri. Sam ştia deja că în seara aceasta va rămîne tot pînă tîrziu, deoarece MCCord nu avea cum să se întoarcă înainte de cinci şi jumătate. Era mai mult decît dornică să-şi ia cîteva ore libere, drept „pierdere de timp".

Luîndu-şi geanta îşi îmbrăcă jacheta şi hotărî să meargă la *Bergdorf's* pentru cumpărăturile pentru Crăciun.

Îşi controlă telefonul mobil, pentru a se asigura că era deschis şi îl băgă înapoi în geanta de pe umăr. McCord era previzibil şi îşi respecta programul, aşa că nu trebuia să se îngrijoreze că se va întoarce, înainte de cinci-treizeci.

LA ORA TREI, Sam tocmai intra într-o cabină de probă, pentru a încerca o rochiţă croşetată fabuloasă cu jachetă, cînd sună celularul. Răscoli prin geantă şi fu surprinsă să descopere numărul de telefon de la biroul lui Mack, clipind pe ecranul de identificare al apelantului. Fu şi mai surprinsă de tonul răspicat şi ameninţător al glasului său.

– Unde dracu' eşti?

– Am hotărît să-mi iau cîteva ore de „pierdere de timp". Sînt în centru – pe strada Cincizeci şi şapte colţ cu Fifth Avenue, îl lămuri ea.

– Întoarce-te la treabă. Vino imediat.

– Ce nu e în regulă? întrebă Sam aruncînd rochia tricotată de culoarea merişorului în braţele unei vînzătoare uluite, care se întîmpla să treacă pe lîngă ea.

– Am să-ţi spun cînd ai să fii aici. Unde e recapitularea celor aflate în dimineaţa aceasta, în legătură cu acuzaţiile aduse vreodată împotriva lui Valente?

– Sînt în biroul meu. Era gata aproape să o ia la fugă. Sosesc imediat.

59

Sam se opri la biroul ei, doar atît cît să-şi arunce geanta într-un sertar, să îl încuie şi să-şi scoată jacheta de iarnă; apoi se îndreptă repede spre biroul lui McCord şi se opri nesigură în uşă.

Stătea la biroul lui, cu faţa la perete, cu mîinile înfundate în buzunare şi capul plecat, ca şi cum se uita la calculatorul de pe bufet – doar că ecranul acestuia era întunecat, iar torsul îi era atît de încordat încît cureaua de piele cafenie a tocului pistolului era aşa de strînsă pe spate, că îi încreţea materialul subţie al cămăşii.

Dosarul cu rezumatul întocmit de ea, privind arestările lui Valente, zăcea deschis pe birou, iar geaca de piele de era aruncată pe un scaun – semn că ceva era alarmant de ieşit din comun.

Sam se hotărî să-l întrerupă şi rosti calm:

– Ce se întîmplă?

– Închide uşa, rosti el monoton.

Sam închise uşa, cu neliniştea sporită. McCord nu închidea niciodată uşa biroului cînd erau înăuntru. Toţi de pe etajul trei puteau să se uite la el în birou, deoarece partea de sus a peretelui dinspre camera departamentului era de sticlă şi Sam simţise încă de la început că McCord era un administrator destul de bun, pentru a-şi da seama că întîlnirile frecvente cu uşa închisă dintre el şi Sam, ar fi fost văzute şi greşit interpretate – în detrimentul viitoarelor ei relaţii cu colegii de muncă.

Tot cu sptatele la ea, McCord adăugă:

– Numele William Holmes îţi spune ceva?

– Sigur. A fost victima omorului prin imprundenţă al lui Valente.

– Ce-ţi aminteşti în legătură cu acest caz de omor prin imprundenţă, bazîndu-te pe informaţiile oficiale din dosarul nostru?

Presimţirile lui Sam începură să crească, atunci cînd el nu se întoarse în timp ce ea îi răspundea:

– Victima, William Holmes, a fost un băiat de şaisprezece ani, neînarmat şi fără cazier, care s-a certat dintr-un motiv necunoscut cu Michael Valente, pe o alee, răspunse Sam. În timpul altercaţiei, Michael Valente – un băiat de şaptesprezece ani acuzat de nenumărate delicte juvenile – l-a împuşcat pe Holmes cu un semiautomat de patruzeci şi cinci, care-i aparţinea lui Valente. Un ofiţer de patrulare, Duane Kraits, a auzit împuşcătura şi a sosit la faţa locului în cîteva minute, dar Holmes a murit înainte de sosirea paramedicilor. Ofiţerul Kraits l-a arestat imediat pe Valente.

– Mai departe, rosti el sarcastic, cînd ea se opri. Vreau să fiu sigur că ai citit din dosar aceleaşi informaţii ca şi mine.

– Medicul legist a raportat drept cauză a morţii un glonţ de patruzeci şi cinci, care i-a perforat victimei aorta. Balistica a confirmat că glonţul ieşise din semiautomatul de patruzeci şi cinci neînregistrat, al lui Valente. Pe armă s-au găsit amprentele lui. Analiza toxicologică nu a demonstrat existenţa drogurilor sau a alcoolului, nici la Holmes nici la

Valente. Sam se opri, încercînd să-şi imagineze ce alte puncte mai deosebite dorea el să recapituleze ea şi menţionă singurul lucru care îi veni în minte: Valente a fost reprezentat de un avocat din oficiu şi a pledat vinovat. Judecătorul cazului a luat în considerare vîrsta lui, dar l-a acuzat, din cauza faptelor lui precedente şi a răutăţii actului lui neprovocat.

McCord se răsuci şi Sam se retrase în sinea ei în faţa strălucirii ameninţătoare, ca de oţel, a ochilor albaştri.

– Ţi-ar plăcea să ştii ce s-a întîmplat cu adevărat?

– Ce vrei să spui cu „s-a întîmplat cu adevărat"?

– Astăzi am petrecut o jumătate de oră cu Kraits. S-a pensionat şi trăieşte singur, împreună cu o sticlă de Jack Daniel's şi cu amintirile „fostelor zile frumoase din poliţie". Cînd am ajuns acolo, era deja pe jumătate ameţit şi deosebit de fericit să-mi spună adevărul despre uciderea din imprudenţă săvîrşită de Valente, mai ales pentru că – potrivit vorbelor lui – e un mare fan al meu. Se pare că raportul întocmit de el în legătură cu moartea lui Holmes era uşor denaturat, deoarece căpitanul-şeful lui avea nevoie de el în felul acesta şi pentru că „în fostele zile frumoase" poliţiştii se sprijineau unii pe alţii şi-şi făceau tot felul de servicii. Ghiceşti cine era căpitanul lui?

Sam negă din cap.

– William Trumanti, se repezi el. Acuma, ghici cine era victima?

– William Holmes, rosti Sam fără ezitare.

– William Trumanti Holmes, o corectă muşcător McCord. Prea neliniştit pentru a sta nemişcat, îşi duse mîna la ceafă şi se aplecă spre bufet. Holmes era singurul copil al surorii căpitanului Trumanti. Şi pentru că Trumanti nu avea alte rude, tînărul William era ultima ramură posibilă, din arborele genealogic al micii lor familii. Ai început să-ţi conturezi imaginea?

– Încă nu.

– Nu, sigur că nu, rosti el cu maxilarele încleştate, atît de cu forţă încît cicatricea subţire de pe obraz i se umflă. Nu erai pe aici în nenorocitele alea de zile frumoase. Dă-mi voie

să-ţi completez lacunele. Am verificat deja punctele esenţiale, dînd telefoane altor poliţişti pensionari din fosta secţie a lui Trumanti. Iată ce nu conţine dosarul nostru: William Holmes era un puşti fără valoare – care obişnuia să se ocupe de furtişaguri, împreună cu prietenul lui, Michael Valente. Cînd se întîmpla aşa ceva, unchiul lui intervenea şi îi curăţa cazierul. Din cînd în cînd, căpitanul Trumanti – care pe atunci era locotenentul Trumanti – i-a salvat fundul şi tînărului Valente.

Sam se aplecă înainte, în scaun.

– Michael Valente şi Holmes erau prieteni?

– Erau de fapt cei mai buni prieteni. Erau fraţi de cruce, încă din copilărie. Din păcate, Holmes nu era amic şi cu unul din verii lui Valente, Angelo. În noaptea în care Valente „s-a certat" cu prietenul lui şi l-a ucis – s-a întîmplat asta din cauză că William tocmai îl făcuse arşice pe Angelo. Valente s-a apucat să-l caute, dar tînărul William îl aştepta – ieşit din minţi, încă acoperit de sîngele lui Angelo şi înarmat cu un semiautomat de patruzeci şi cinci. Arma nu i-a aparţinut lui Valente, era a lui Holmes, iar amprentele lui Valente se aflau doar pe patul ei, nu şi pe trăgaci. Acum ai întreaga imagine?

Sam simţi nevoia să-şi exteriorizeze furia.

– Tocmai am aflat-o de la tine!

– Trumanti voia răzbunare pentru sora lui şi asta a făcut, astfel că un puşti de şaptesprezece ani a fost tîrît prin tot sistemul şi a aterizat la închisoare. Valente nu era un înger, dar nu era nici bătăuş, nici nu folosea droguri şi de multă vreme nu intrase în nici un necaz. Şi, adăugă emfatic McCord, e al dracului de sigur că n-a fost vinovat de omor prin imprudenţă-gradul întîi. Îşi duse mîna din nou la ceafă şi-şi flexă umerii laţi, ca şi cum ar fi încercat să scape de tensiunea din trup. Dacă ar fi avut un avocat bun, continuă el, ar fi pledat pentru legitimă-apărare şi dacă judecătorul n-ar fi admis fără ezitare toate argumentele acuzării, ar fi primit doar omor prin imprudenţă-gradul doi, cu eliberare condiţionată. În loc de asta, Trumanti, Kraits şi băieţii buni de la secţia locală l-au condamnat pe Valente băgîndu-l la

închisoare pe patru ani. Dar acesta nu a fost decît începutul, adăugă muşcător.

– Ce vrei să spui? întrebă Sam, dar avea deja o presimţire urîtă în legătură cu ceea ce urma.

– Ce îţi aminteşti despre ultimele incidente, în care a fost implicat Valente? Aplecîndu-se înainte împinse către ea dosarul-rezumat de pe birou. Priveşte, împrospătează-ţi memoria.

Automat Sam întinse mîna, deoarece aşa i se ordonase, apoi şi-o retrase, pentru că nu avea nevoie să se uite în dosar.

– În primii cîţiva ani după eliberarea lui Valente, cazierul i-a rămas curat. Au existat cîteva acuzaţii din motive realmente minore – depăşirea cu cîţiva kilometri a limitei de viteză – posedarea de substanţe interzise, ceea ce s-a dovedit că era de fapt o reţetă de calmante.

– Şi după aceea? o grăbi McCord.

– În urmă cu zece ani, acuzaţiile au devenit serioase. Prima a fost încercarea de mituire a unui oficial al oraşului – Valente a încercat să-l mituiască pe un inspector din construcţii, care trebuia să-i comunice cum a fost violat codul de construcţii. Au mai fost şi alte acuzaţii împotriva lui, tot încercări de mituire, apoi tema şi numărul lor a devenit tot mai mare, odată cu trecerea timpului.

McCord înlătură informaţia, cu o privire de dispreţ nimicitor

– Cea de a doua întîlnire a mea de astăzi a fost cu acel inspector în construcţii, cu care Valente a încercat pretinsa mituire. Domnul Franz se află acum într-un cămin de bătrîni şi e cam îngrijorat de ce va crede Dumnezeu despre unele fapte, pe care le-a făcut în viaţă. S-a uşurat de povară, în cinci minute.

– Ce a spus?

– Valente n-a încercat *niciodată* să-l mituiască, nici pe el, nici pe ceilalţi doi tipi, care au declarat că a făcut-o, în cazurile ulterioare din dosar. Trumanti i-a pus să o facă.

Ridicîndu-se, se îndreptă spre masa încărcată cu un teanc mare de bibliorafte groase, pline de informaţii despre

alte acuzaţii aduse împotriva lui Valente. Luă una dintre hîrtii şi apoi îi dădu drumul din mînă scîrbit.

– Acum pot să-ţi spun de ce toate aceste cazuri s-au terminat, conform rezumatului tău, ori cu *„Acuzaţie respinsă”*, ori *„Caz respins din lipsă de probe”*, ori *„Nevinovat”*. Pentru că toate erau o grămadă de prostii. Din fericire, la vremea cînd aceste acuzaţii au fost aduse, Valente şi-a putut permite avocaţii lui care să-l apere, în loc să trebuiască să se bazeze pe apărătorul din oficiu, care l-a lăsat să pledeze vinovat de omor prin imprudenţă-gradul întîi. Aş putea să fac pariu cu tine că Trumanti a fost responsabil, fie direct, fie indirect, pentru cel puţin jumătate din aceste acuzaţii.

– Ce vrei să spui prin responsabil „indirect”?

– Cu acuzaţiile alea de fraude de dinainte, Trumanti a construit cîteva focare, care la rîndul lor au scos o mulţime de fum, iar procurorii tind să creadă în vechiul proverb „nu lese fum, fără foc”. Astfel, au început să-l vîneze ei înşişi, pentru acuzaţii care le-au scăpat mai înainte. Mai luă o coală şi o puse deoparte cu dispreţ. După cîţiva ani, Valente s-a erijat el însuşi într-o ţintă din ce în ce mai mare a procurorilor.

Sam ridică mîinile confuză.

– Cum a făcut asta?

– Făcîndu-şi un obicei din anihilarea în tribunal a oponenţilor lui, nu doar învingerea lor. Cînd am citit pledoariile şi reproducerile din dosarele astea, a reieşit în mod evident că batalionul de avocaţi ai lui Valente primeau de la el două indicaţii, cînd ajungeau la tribunal. Prima sarcină era să anuleze acuzaţiile ca nefondate, *a doua* era să scoată rahatul din indiferent cine întocmise şi urmărise cazul. Cînd am citit hîrtiile din dosare, nu-mi venea să cred unele din remarcile făcute de avocaţii lui Valente. La fiecare caz, avocaţii lui începeau prin ridiculizarea procurorilor, minimalizîndu-i pentru lucruri ca: erori de pronunţie, erori de gramatică, de tipar, o întîrziere de două minute – greşeli minore care, în mîinile lor, luau forma incompetenţei. În mai multe transcrieri, judecătorii ajungeau să fie de acord cu ei şi

să le facă procurorilor observaţii. După ce avocaţii lui Valente îi minimalizau pe adversarii lor şi îi făceau să pară nişte proşti, continuau să fie din ce în ce mai vehemenţi, pînă ajungeau să folosească în discursul lor termeni ca „prostie incurabilă", „neglijenţă de neiertat" şi „incompetenţă crasă". Se duse înapoi la biroul lui şi se aşeză. Avocaţii, ca aceia ai lui Valente, care sînt plătiţi cu două mii de dolari pe oră şi mai mult, fac tot ce e nevoie pentru a cîştiga cazul. Punct. Nu-şi pierd timpul şi nici banii clienţilor cerînd răzbunare. Dar avocaţii lui Valente o făceau de fiecare dată şi asta în mod clar din ordinul lui. Valente nu-i rechema, pînă cînd feţele acuzatorilor nu ajungeau în noroi, iar el îşi punea piciorul pe capul lor. Apoi, şi numai atunci, îi lăsa să se ridice.

– Nu pot să-l acuz că voia o oarecare răzbunare.

– Nu e nimic „oarecare" în răzbunarea lui. Procurorii făcuţi să arate ca nişte proşti, în cazurile mari ca ale lui Valente, nu pot decît să-şi ia la revedere de la ambiţioasa lor carieră. Dar procurorii au memorie bună şi pot să fie foarte ranchiunoşi. Mai mult decît atît, de fiecare dată cînd Valente îi făcea pe cîţiva dintre ei să se ascundă cu coada între picioare, existau o duzină, care mureau să sară la gîtul lui şi să-şi dovedească rîvna de a fi primii şi singurii care l-au doborît cu succes pe Valente. Luă un creion de pe birou şi apoi îl puse deoparte, cu aceeaşi nerăbdare cu care pusese deoparte hîrtiile. Cînd am preluat acest caz, am crezut că Valente nu e nimic altceva decît un mare rechin, care a reuşit ani întregi să ne scape din năvoade. Am vrut să-l harponez, pentru acelaşi motiv ca şi al procurorilor. Sînt la fel ca ei.

– Categoric, nu e adevărat! rosti Sam cu atîta putere, încît surpriza şterse urma de furie de pe faţa lui.

– Care e diferenţa?

– Cînd ai primit această sarcină, tu *ai crezut* că e vinovat de tot ce e acuzat. Unii dintre aceşti procurori însă, ar fi trebuit să-şi dea seama că făceau din ţînţar armăsar.

În loc să răspundă, el clătină din cap, gîndindu-se la ceva de care şi-a amintit:

– În ziua în care Trumanti m-a convocat la *One Police Plaza* şi mi-a spus că doreşte să consider această anchetă ca „o favoare personală", am *simţit* că exista ceva aproape obsesiv vindicativ în atitudinea lui faţă de Valente. În loc să-l înjure cu fiecare respiraţie, Trumanti continua să-mi spună că a-l agaţa pe Valente e dorinţa lui mortală. Cred că bătrînul se sugestiona pe sine însuşi că Valente e vinovat de tot, începînd cu uciderea prin imprudenţă a lui Holmes. Îşi privi fix biroul. Cînd i-am spus că sînt gata să-i înmînez cererea de retragere, mi-a spus că, dacă îl agăţ pe Valente drept asasin de gradul întîi, mă voi retrage în calitate de căpitan.

– Asta a avut ceva de a face cu faptul că ai acceptat cazul?

– Dacă aş fi avut dorinţa reală de a fi făcut căpitan, rosti ei cu un zîmbet ironic, mi-aş fi organizat cariera pur şi simplu puţin mai altfel. Făcînd un semn cu capul spre tablă, adăugă: cînd am început să răscolesc prin grămada de rahat de aici, am observat că procurorii erau cu desăvîrşire lipsiţi de control, în unele din aceste acuzaţii. Ţi-aş putea spune chiar, că nu puteau să facă să fie aplicate. Valente nu e un pivot central al Mafiei, cu o reţea de supuşi care fac treburile murdare, aşa că nu i se putea atribui nimic. Conduce o corporaţie multinaţională legală. La o cercetare atentă, e întotdeauna acoperit, corporaţia lui trebuie că e strident de curată, altfel vreun procuror de undeva l-ar fi prins cu ceva. Ceea ce au găsit mai grav, au fost nişte nereguli interne minore în contabilitate, aşa cum poţi găsi la orice corporaţie mare. Rămase tăcut pentru moment, privind tabla neagră din stînga unde era ţinută evidenţa dovezilor circumstanţiale, pe care le adunaseră împotriva lui Valente; apoi clătină din cap şi emise un scurt hohot aspru. Cred că e corect să concluzionăm, adăugă el, că Valente nu l-a ucis pe Logan Manning şi nici n-a angajat pe cineva să o facă, în locul lui.

– Ce te face să fii aşa sigur? întrebă Sam înăbuşindu-şi un zîmbet de bucurie.

– Pentru că, dacă Valente ar fi vrut să comită un asasinat, l-ar fi ales cu mult timp în urmă ca ţintă pe *Trumanti*. Se ridică încă privind tabla neagră şi îşi exprimă părerea despre Valente: acum e un bărbat care trăieşte sub imperiul: „Niciodată să nu te plîngi. Niciodată să nu explici." Nu e de mirare că-ţi place de el.

Sam se ridică la rîndul ei în picioare.

– Ce intenţionezi să faci acum?

– Printre altele, am să continui să-l caut pe cel care l-a ucis cu adevărat pe Manning. Vom începe totul mîine dimineaţă, căutînd alţi suspecţi şi alte teorii. Înconjurîndu-şi biroul, îşi luă geaca şi o îmbrăcă. Ia-ţi haina, i se adresă el, te duc acasă.

Nu se oferise niciodată să facă asta. McCord avea maşină, dar în condiţii decente de vreme, Sam se ducea acasă pe jos; altfel lua metroul. Era gata să refuze oferta, dar nu o făcu. Îşi spuse că, din cauză că el avusese deja o zi destul de grea, nu era să mai adauge şi ea respingerea unei oferte aşa frumoase. Adevărul era că arăta aşa de obosit şi demoralizat, încît pur şi simplu tînjea după el.

60

O mică mulţime aştepta ascensorul, aşa că McCord se întoarse spre scări şi Sam îl urmă. Era cu două trepte înaintea ei, ceea ce îi oferea posibilitatea de a-i fixa cu privirea părul scurt de pe ceafă, ce-i ajungea la guler.

Mintea lui era tot la partitura nescrisă, conform căreia încercase să atribuie o crimă unui om nevinovat.

– Sînt aşa de afurisit de încîntat că i-am permis lui Valente să beneficieze de îndoială, cînd l-am chestionat în dimineaţa asta, rosti el sarcastic. Ani întregi au încercat să-l condamne, iar eu eram gata să-i ajut să-i înfigă acul în braţ, pentru ceva ce n-a făcut. Ce mult rău poate face abuzul de putere şi autoritatea!

– Eu cred că de fapt e un om foarte norocos, comentă Sam din spatele lui.

– Ce te face să crezi asta? întrebă McCord în bătaie de joc, cînd se apropiau de palierul de la etajul doi.

Mîna dreaptă a lui Sam se ridică spre umărul lui, dar şi-o retrase. Era capabilă să reziste atracţiei lui magnetice, cînd era puternic şi sigur pe el, dar în mod cert nu rămînea insensibilă faţă de un Mitchell McCord tulburat.

– Pentru că nu ai lăsat să se întîmple aşa ceva. Tu nu eşti partizanul nimănui. Asta te face aşa incredibil de....

El încetă să meargă şi se întoarse atît de brusc încît Sam n-a putut să se oprească să nu coboare încă o treaptă şi nici mîna ei să nu o atingă pe a lui, pe balustradă. Inima începu să-i bată frenetic, cînd se descoperi cu faţa la doar cîţiva centimetri de a lui şi cu degetele aproape sudate de ale lui, pe balustradă.

Înghiţind, luptă să se elibereze de vraja momentului şi urcă cu un pas, pe treapta superioară. El păşi pe cea eliberată de ea, oferindu-i de aproape imaginea coloanei bronzate a gîtului lui, în V-ul format de gulerul descheiat. Frica de a fi descoperiţi de cineva care mergea pe scări făcu ca pieptul ei să se ridice şi să coboare rapid, iar privirea lui i se lăsă pe sîni, observîndu-i. Totuşi, ceea ce spuse, era exact opusul a orice şi-ar fi imaginat ea că va spune.

– Nu, rosti el rîzînd răguşit, ca şi cum nu-i venea să creadă că tocmai urcase o treaptă spre ea. Nu! Şi răsucindu-se coborî scările rapid, cu Sam exact în spatele lui, mortificată cu desăvîrşire, dar neclintit hotărîtă să nu o arate. Uşa exterioară se deschidea într-o parcare mică şi prost luminată, din spatele clădirii.

– E o noapte frumoasă, minţi ea cu o voce veselă, păşind în aerul îngheţat. Mi-ar plăcea să iau metroul şi să mă opresc după ceva – cumpărături, în drumul spre casă.

Se întoarse spre el cu un zîmbet luminos, apoi se încruntă cînd mîna lui o apucă de cot.

– Urcă în maşină, ordonă el.

Sam îşi eliberă cotul, dar nu cu duritate – nu într-un fel care să-l facă să creadă că e supărată. Arătîndu-i unui bărbat că eşti supărată, îl poţi face să ajungă la o mulţime de concluzii, dintre care niciuna nu semăna cu ceea ce voiai

tu să înţeleagă. Totuşi, *rîzînd* la el într-o astfel de situaţie, îi înşelai cu desăvîrşire vigilenţa. Sam rîse cu naturaleţe:

– Apreciez oferta, dar realmente aş vrea să iau metroul şi să merg la cumpărături.

– Urcă în maşină, comandă el punîndu-şi mîna pe spatele ei mic, pentru a se asigura că aşa va face.

Sam ştia că următoarea mare greşeală pe care ai putea să o faci faţă de un bărbat aflat în dispoziţia inexplicabil de dominantă a lui McCord, era să pari că faci mare caz din nimic. Ceea ce desigur îl făcea să tragă concluzia că „nimic" era „ceva" mare pentru tine.

Sam se urcă în maşină şi el închise portiera în urma ei, apoi o încuie cu cheia.

Acest lucru aproape îi smulse un chicotit.

– Sîntem amîndoi înarmaţi, să ştii, i se adresă ea, cînd el se strecură în spatele volanului.

– Unul dintre noi e mai bine înarmat decît celălalt, răspunse el tăios.

Sam îi oferi un zîmbet meditativ.

– Care dintre noi?

El se întoarse încet şi-şi puse braţul pe spătarul scaunului ei şi, pentru o fracţiune de secundă, ea aproape crezu că e pe cale să-şi petreacă mîna în jurul umerilor ei şi să o tragă mai aproape. În loc de asta, el îşi luă braţul şi porni motorul.

– Tu, răspunse el cu întîrziere.

După ce Sam îi spuse ce puţine lucruri aflase de la Valente, în limuzina lui, restul călătoriei se desfăşură într-o tăcere desăvîrşită, o tăcere care nu existase niciodată între ei înainte, pentru că întotdeauna avuseseră despre ce să vorbească. Sam nu se simţea bine deloc. El nu se comporta ca de obicei. Desigur, nici ea nu se comportase în mod obişnuit cînd coborau scările. Nu ar fi trebuit să spună lucrurile pe care le-a spus, nu ar fi trebuit să le pronunţe cu o voce atît de dulce, nu ar fi trebuit să rămînă pe treapta aceea, cu mîna lipită de a lui cîteva secunde în plus.

– Mulţumesc pentru călătorie, rosti ea cînd ajunseră la blocul ei. Pe jumătate se aştepta să comenteze faptul că

locuia la o adresă foarte şic, pentru un detectiv începător din *NYPD*, dar el n-o făcu. Întinse mîna spre clanţa portierei şi, spre surpriza ei, opri motorul. Nu e nevoie să cobori, rosti ea păşind în stradă. El o ignoră şi coborî. Nervozitatea luă locul obişnuitului calm raţional al lui Sam, folosit în faţa sexului masculin. Ce faci? întrebă ea, cînd o ajunse în parcare şi începu să se îndrepte spre clădire alături de ea.

– Te conduc pînă la uşă.

– Nu poţi fi serios! afirmă rîzînd.

– Sînt *foarte* serios! rosti scurt, trecînd pe lîngă portar.

Sam apăsă pe butonul ascensorului şi hotărî că era mai bine să abordeze problema frontal.

– Sper că nu eşti supărat, în legătură cu momentul acela prostesc de pe scară.

El îi aruncă o privire aşa de calmă, încît inima ei se opri.

– Discutăm despre asta sus.

Sam îi aruncă un nou zîmbet pieziş amuzat – genul pe care îl folosea pentru a-i înnebuni pe fraţii ei şi *întotdeauna îl* punea în încurcătură, pe adultul cel mai sigur de sine.

– Ai impresia că intenţionez să te invit înăuntru?

– Nu numai că am impresia, sînt sigur de asta.

Bazată pe tonul şi atitudinea lui, Sam ajunse la concluzia că singurul lucru pe care putea să şi-l închipuie e că intenţiona în mod clar să o certe pentru comportamentul ei neadecvat. Să-i spui unui coleg – şi mai ales superiorului tău – că e „incredibil" şi să-i atingi mîna dovedea o judecată greşită, probabil la limita unui comportament necorespunzător, în cea mai strictă interpretare a regulilor. Realmente – s-a ajuns prea departe!

Sam descuie uşa apartamentului, intră şi răsuci comutatorul de lîngă uşă. El o urmă, dar se opri pe prag. Încrucişîndu-şi braţele pe piept, rămase cu umerii sprijiniţi de uşă.

Dintr-o nevoie înfricoşată de a arăta măcar ordonată, în timp ce ajunsese în iad, Sam ridică nervoasă mîna şi strînse panglica ce îi ţinea părul adunat la spate. El stătea tot acolo, privind-o în linişte, după care spuse:

– Nu vor exista nici un fel de sărutări furate pe o scară murdară, sau pipăieli în maşini parcate pe alei întunecoase.

Făcu o pauză de efect şi buzele lui Sam se întredeschiseră neîncrezătoare că el ar îndrăzni să exagereze cele cîteva clipe de pe scară sau din maşină, unde de fapt nu se întîmplase *nimic*, ca o încercare a ei de a-l seduce! McCord nu numai că avea un ego uriaş, dar ea realiză dintr-odată că avea şi o mică „abordare" proprie inteligentă, pe care o folosea cu femeile cu care colabora – la început o invitaţie la cină, apoi menţionarea unei „certe de îndrăgostiţi", apoi semnarea unei notiţe cu diminutivul său. Şi a funcţionat! A funcţionat asupra ei. În viaţa ei, nu fusese niciodată redusă la o astfel de stare de siropoasă venerare a unui erou. Tot ce îi plăcuse la el păli, în comparaţie cu această descoperire.

– Nu numai că lucrăm împreună, dar sînt şi superiorul tău, îi aminti el în mod inutil. Aşa că vreau să înţelegi că aceasta nu va avea niciodată vreun efect asupra relaţiilor noastre de muncă, sau asupra carierei tale. Eşti lămurită în legătură cu asta?

– E foarte amabil din partea ta, minţi Sam menţinîndu-şi micul ei zîmbet perfect şi rece, în timp ce îşi încrucişă şi ea braţele pe piept. Înţeleg. Mulţumec, locotenente.

Ochii lui se îngustară.

– Încerc să te asigur că nu trebuie să te temi de nici o repercusiune, după ceea ce intenţionez să fac.

Sam îşi pierdu modul de a-şi ţine în frîu temperamentul; *niciodată* nu făcuse aşa ceva!

– Ai avea bunătatea să-mi spui ce intenţionezi să faci?

– Acesta e planul meu, rosti el arătînd uşor amuzat de tonul ei.

– Şi care este acest plan?

– Întîi, am să-ţi scot panglica din păr, să-l las liber, ca să-mi pot trece degetele prin el să văd dacă se simte ca satenul sau ca mătasea. Mor să fac asta de săptămîni întregi. Sam îşi desfăcu braţele, care căzură moi de-a lungul trupului, în timp ce rămase cu gura căscată la el. Curînd după ce fac asta, continuă el cu voce răguşită, pe care ea

nu o mai auzise înainte, am să mă apuc să te sărut şi înainte de a pleca, am să te ţintuiesc în peretele ăsta..... Arătă cu capul spre peretele de lîngă uşă. Apoi am să fac tot ce pot, pentru a-mi imprima trupul într-al tău.

Prin vinele lui Sam sîngele începuse să galopeze, dar creierul părea lipsit de oxigen, deoarece nu putea să împace ultima parte, cu comentariile lui de obicei deschise.

– *De ce?* îi scăpă ei încruntînd din sprîncene.

În mod clar, nu înţelese scopul întrebării ei, dar răspunsul pe care-l dădu o făcu să se înduioşeze:

– Pentru că mîine vom pretinde că nu s-a întîmplat niciodată nimic şi vom continua să ne prefacem, pînă cînd cazul Manning va fi rezolvat; sau unuia dintre noi i se va da altă sarcină. Dacă nu aşteptăm – dacă permitem ca totul să se petreacă înainte de asta – vom sfîrşi pe o scară murdară şi în alte feluri, încercînd să furăm cîteva momente împreună, îngrijoraţi că am putea fi prinşi. Aceasta nu trebuie să fie o mică distracţie sordidă din casa scării şi eu – sau tu – nu vreau să o tratăm aşa.

Sam îi privi trăsăturile aspre, virile şi implacabile, în timp ce încerca să se împace cu noua situaţie pe care Mitchell McCord o voia de la ea, pe care o voia de mult, şi totodată încerca să-i salveze cariera şi să o asigure de sentimentele lui. Mai înainte el fusese pentru ea ceva asemănător cu un erou, dar acum, orice îşi imaginase că ar putea fi el, părea mult mai puţin decît era în realitate.

– În timp ce ne prefacem, continuă el după ce îi lăsă suficient timp să-i înţeleagă raţionamentul, vei avea timp să hotărăşti dacă vrei sau nu să fii cu mine, cînd cazul acesta va fi rezolvat. Dacă în acest timp hotărăşti că răspunsul e nu, eu am să ştiu şi nu vom mai discuta. Cînd cazul va fi închis, vom rămîne în cei mai buni termeni şi, pur şi simplu, vei putea merge mai departe, pretinzînd că ceea ce intenţionez să-ţi fac ţie şi cu tine, nu s-a întîmplat niciodată. Făcu din nou o pauză, pentru a-i cîntări reacţia. Cum ţi se par toate astea?

Era ceva ce i se potrivea atît de mult – planificarea optimă şi măiestria organizatorică în desfăşurare, pînă la

capăt. Incapabilă să-şi controleze zîmbetul tremurător din inima ei, sau pe cel care-i lumina ochii, Sam şopti.

– Mi se par.... *exact* aşa cum eşti tu, Mack.

El respinse acest răspuns aşa de evaziv ridicînd din sprîncene şi aşteptă alt răspuns, cu privirea albastră aţintită asupra ei.

Drept răspuns, Sam întinse mîna şi-şi scoase panglica şi agrafele din păr; apoi îl scutură cu putere, simţind masa grea a părului căzîndu-i pe umeri, într-o cascadă castanie.

El îi luă faţa în mîini şi încet îşi trecu degetele prin părul ei, ridicîndu-i gura spre a lui.

– Sam, şopti el duios, ca şi cum avea un fel de veneraţie specială pentru numele ei. Aplecîndu-şi capul, îşi atinse buzele de ale ei. Sam, repetă el cu un murmur dureros.

Cînd plecă, Sam închise uşa şi o încuie; apoi se întoarse şi se sprijini de acelaşi perete de care o sprijinise el. Zîmbind se lăsă încet pe podea, apoi îşi îndoi picioarele la piept şi le înconjură cu braţele. Odihnindu-şi obrazul pe genunchi, Sam închise ochii, savurînd senzaţia pelungită a mîinilor şi gurii lui pe pielea ei, duritatea trupului stîrnit lipit de al ei. Părul ei lung, drept şi ordonat cu o oră înainte, era revărsat peste celălalt obraz şi peste picior, într-o masă încîlcită, ciufulit şi răvăşit de mîinile lui.

61

Sala *King Cole* de la *St.Regis*, de pe strada Fiftyfifth, nu i se părea lui Michael că ar fi un loc bun pentru genul de discuţie cu Solomon, la care se gîndea. Vastă, goală şi prost luminată, era lambrisată cu lemn închis la culoare. Pe toată lungimea ei se afla un bar, cu scaune înalte, toate ocupate deja de obişnuiţii Manhattan-ului, care după serviciu făceau aici un popas, pentru a bea ceva.

Singurul loc din sală, unde se putea sta jos, se afla la cîţiva zeci de centimetri de bar, un şir de măsuţe de cocktail paralele cu barul şi aliniate de-a lungul peretelui, cu scaunele înghesuite în jurul lor. Nu numai că era întuneric

ca într-o fîntînă, dar era şi zgomot, din cauza căruia, reflectă Michael cu un zîmbet atoateştiutor, alesese Leigh acest loc pentru întîlnirea ei obligatorie cu Jason. În lumina slabă, nu ar fi fost recunoscută, iar Jason trebuia să ridice vocea, pentru a o „pisa" în legătură cu întoarcerea ei la treabă.

Alături de această sală se afla un mic „salon" discret, cu mese de cocktail, mai bine luminat şi numai cu cîţiva clienţi. Michael alese o masă care să-i poată permite să o vadă pe Leigh venind, dacă va folosi intrarea laterală, care se afla vizavi de aceast salon şi la capătul unei rampe largi; apoi comandă ceva de băut şi se uită nerăbdător la ceas.

Solomon sosi cu o întîrziere de cincisprezece minute, împrăştiind scuze şi explodînd de supărare şi nervi, din cauza motivului întîrzierii.

– Nu pot să mă scuz suficient! rosti el strîngînd mîna lui Michael şi aşezîndu-se. Pentru că nu se întîlniseră niciodată, Michael se aştepta să înceapă să vorbească imediat despre Leigh, pentru că era singurul lucru pe care îl aveau în comun. Totuşi, aşa cum realiză repede Michael, Solomon simţea acum că are altceva – ceva foarte semnificativ – în comun cu Michael. Am întîrziat din cauza poliţiştilor! exclamă el furios. Au apărut la teatru – fără să se anunţe – doi detectivi, care mi-au pus o mulţime de întrebări despre legăturile mele cu Logan Manning. N-am putut să scap de ei! Sînt nişte ticăloşi tenace, nu-i aşa?

– În această privinţă, n-o să ai o dispută cu mine, replică Michael.

– Trebuie că ai avut de a face tot timpul cu oamenii ăştia, îi aminti el. Cum reuşeşti să te descurci cu poliţiştii, cînd apar şi încep să-şi bage nasul în afacerile tale?

– De obicei îi mituiesc, ca să plece.

– Şi funcţionează?

– Dacă nu, îi împuşc.

Realizînd cu întîrziere că i se atrăsese politicos atenţia că aceste comentarii erau de prost gust, Jason se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii.

– Te deranjează foarte mult, rosti el dur, dacă luăm totul de la capăt?

Michael se uită la ceas.

– Hai să pornim de unde ne aflăm.

– Te interesează ce m-au întrebat poliţişti?

– Ar trebui?

– Au vrut să ştie cu cît m-a plătit Logan, pentru a-şi avea partea lui din piesă? Aceasta îl interesa foarte mult şi pe Michael, deci ridică din sprîncene interogativ şi dramaturgul nervos îi comunică amănuntele: le-am spus că Logan avea două sute de mii de dolari numerar, pe care voia să-i folosească pentru a avea partea lui de venituri din piesă, aşa că i-am luat. Am semnat un contract, i-am dat o chitanţă şi am depus banii în principalul cont bancar al piesei.

Michael ridică aşa, ca din întîmplare, paharul la buze, pentru ca să pară mai puţin intrigat decît era.

– Cît de mult din veniturile tale din încasări este în numerar?

– De obicei o mare parte.

– Dar cei două sute de mii de dolari ai lui Manning nu erau încasări de pe urma piesei. De ce nu ai depozitat banii lui într-un cont general, în loc să-i consideri venituri din încasări şi să-i depozitezi în contul tău de casă?

Solomon ridică mîinile.

– Asta m-au întrebat şi poliţiştii.

– Şi ce le-ai răspuns?

– Le-am spus adevărul. Nu sînt contabil. Logan mi-a dat numerarul şi mi-a sugerat să-l depun în contul de venituri din încasări, şi aşa am făcut. I-am spus contabilei că era o plată din partea unui acţionar şi ea a făcut modificările interne corespunzătoarte, indiferent ce dracu' sînt alea. Îi urăsc pe contabili.

Jason ridică ochii pentru a-i face semn unei chelneriţe să-i aducă de băut. Era foarte afectat de felul în care îi era preparat martini-ul, observă nerăbdător Michael, aşa că asta le mai luă două minute, pe care Michael trebui să le suporte.

– Ţi-a dat Manning vreo idee de unde avea banii? întrebă el, cînd Jason termină de comandat.

– Logan a spus, explică Jason, că cineva l-a plătit cu numerar şi i-a reţinut pentru că n-a vrut să-i depună în propriul lui cont.

– A spus de ce n-a făcut-o?

– Poliţiştii mi-au pus aceeaşi întrebare.

– Şi ce răspuns le-ai dat?

Înainte de a răspunde, Solomon făcu o pauză pentru a căuta un anumit fel de alună, în bolul de pe masa lor.

– A spus că nu vrea să-i depună în contul lui bancar, deoarece va trebui să facă vreo douăzeci de drumuri la bancă. Ştii că dacă depozitezi *sau retragi* un dolar peste zece mii de dolari în numerar, banca anunţă *Serviciul de Venituri Interne?* Vreau să spun, i se adresă serios lui Michael, cine dracu' ar vrea ca *SVI* să se bage în treaba asta?

– Eu nu, răspunse grav Michael.

– Sînt gestapo-ul american.

– Nici nu s-ar putea să fiu mai de acord.

– În cazul meu, totuşi, explică Jason vînînd o altă alună din bol, noi sîntem o afacere legală cu numerar, din cauza încasărilor de la casa de bilete, aşa că *SVI* nu ne priveşte în acelaşi mod. Se uită la chelneriţa care-i adusese băutura şi, în timp ce ea aştepta, el o gustă, pentru a se asigura că e „amestecată, nu agitată" şi că înăuntru se pusese doar „o picătură, nu două" de vermut. E bună, i se adresă chelneriţei, apoi luă o înghiţitură fortifiantă, se relaxă în scaun şi păru că deodată îşi aduse aminte că Michael a cerut în mod special o întîlnire privată cu el, înainte de sosirea lui Leigh. Acum, rosti el amabil, ce pot să fac pentru tine, domnule Valente? Sau – să-ţi spun Michael, deoarece Leigh zice că eşti de fapt un vechi prieten al ei?

În mod absurd, Michael simţi o undă de durere fără sens, pentru că Leigh nu i-a spus lui Solomon că era ceva mai mult decît un vechi prieten. Pe de altă parte, raţionă el cinstit, era o treabă să fie iubit în particular, dar ar fi fost dificil ca să le explice prietenilor cum poate să se considere aliată cu numele *Valente* – indiferent dacă îl folosea sau nu.

Nici Michael, nici numele lui, nu i-ar putea face bine vreodată publicităţii ei. Din contră.

– Spune-mi cum doreşti, rosti Michael. Dar nu e nimic ce ai putea să faci pentru mine, însă e ceva ce aş putea să fac eu pentru tine. Dacă exista un mod de a-i capta atenţia lui Solomon, observă Michael, acesta era să-i oferi ceva ce-şi dorea – chiar dacă nu ştia ce e. Leigh mi-a spus că vrei să se întoarcă la lucru, adăugă el.

– Dumnezeule, sigur că da!

– N-are să o facă, atîta timp cît trebuie să împartă scena cu Jane Sebring.

– Leigh nu are de ales! E profesionistă....

– Are de ales şi aşa va face, decretă Michael rece. Are impresia şi e de înţeles, că se va transforma – *personalitatea* ei – într-un spectacol public.

La tonul lui implacabil, Jason încetă să argumenteze şi timp de mai multe secunde păru că se pierde în contemplarea măslinelor de pe fundul paharului lui.

– Am să-ţi spun adevărul grosier, rosti el în final ridicîndu-şi privirea spre Michael. Jane Sebring nu e normală. Nu o spun cu uşurinţă. Are o obsesie bolnăvicioasă să devină Leigh. Leigh e pe cale să aibă ceva, ce Jane doreşte mai mult decît orice în viaţă.

– Ce anume?

– Nemurirea în teatru.

– Pardon?

– Familiile Barrymore şi Sebring, cu excepţia lui Jane, au fost imortalizaţi pentru activitatea lor pe Broadway. Numai trei actriţe au ajuns vreodată pe această culme – Ethel Barrymore, Marianna Sebring şi Delores Sebring. Leigh Kendall va fi cea de a patra, dar dacă din proprie voinţă se exclude din teatru, în acest stadiu al carierei – şi pentru nimic altceva, decît pentru că a trădat-o soţul – îşi va pierde locul de pe firmament. Actorii joacă! rosti el cu violenţă şi dintr-odată Michael avu impresia că aude discursul pe care Solomon îl pregătise să-l ţină în faţa lui Leigh. Joacă atunci cînd sînt bolnavi, cînd tatăl e pe moarte, cînd sînt aşa de beţi că nu pot să vadă înaintea ochilor şi cînd sînt aproape

catatonic de deprimaţi clinic. Cînd se ridică cortina, intră în scenă şi *joacă.* Michael era gata să-i întrerupă pledoaria privind obiceiurile din teatru, însă următoarele cuvinte ale dramaturgului îl captivară imediat. Ai vreo idee, continuă acesta, cît de incredibil de multitalentată e realmente Leigh? Ridică o mînă fără să aştepte răspunsul. Nu încerca să răspunzi, pentru că *nu* ştii. Nimeni nu ştie. La NYU, i se spunea „monstru de talent", pentru că nu ştiau cum să numească altfel, ceea ce putea ea să facă. Criticii au numit-o „magiciană", pentru că nu puteau să o explice altfel. Încrucişîndu-şi braţele pe masă, se aplecă înainte şi adăugă: în seara premierei *Martorului Orb,* în actul doi, cînd Leigh se apleca spre spectatori şi spunea că ştie un secret, m-am uitat la întreaga afurisita aia de audienţă aplecîndu-se înainte în fotolii, pentru a o asculta.

Michael ridică ochii şi văzu mai multe persoane venind din hol spre bar şi împotriva voinţei lui puse capăt istorisirilor, pe care le-ar fi ascultat fericit ore întregi.

– Să vorbim despre Jane Sebring.

Jason se cutremură şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– S-a mutat în cabina lui Leigh. A doua zi, după ce aventura lui Jane cu Logan a ajuns în ziare, mi-a spus că Leigh nu se va mai întoarce niciodată să joace şi că vrea cabina ei. I-am spus că în mod categoric nu sînt de acord. Vreau să spun, pentru numele lui Dumnezeu, că ambele cabine sînt identice, dar ea vrea să fie acolo unde a fost Leigh. Literalmente şi figurativ, moartea lui Logan s-a transformat într-o binefacere pentru ea. Leigh nu poate să se întoarcă la treabă, iar Jane a preluat rolul principal. Nu ştiu ce să fac.

– Concediaz-o.

– Doamne, nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, dar impresarii ei au întocmit un contract, care mă leagă de mîini şi de picioare.

– Plăteşte-o.

– Aş vrea să pot, dar nu am bani destui. Deja am cheltuit o mulţime din profiturile *Martorului Orb,* pentru următoarea mea piesă. Dacă nu aş fi fost preocupat de finanţarea

acestei piese, aş fi plătit-o pe Sebring, crede-mă. Dublura ei poate juca rolul lui Sebring şi m-ar costa un nimic, pe lîngă ceea ce primeşte Sebring.

– De cît de mulţi bani ai nevoie pentru finanţarea următoarei piese?

Solomon îi spuse.

Michael băgă mîna în buzunarul hainei şi scoase un carnet de cecuri.

– Eşti serios? Lui Solomon i se opri răsuflarea, uitîndu-se de la suma scrisă pe carnet la faţa lui Michael.

– Dovada că sînt se află în mîna ta, rosti blajin Michael, făcînd un semn cu capul spre cec. Trimite mîine cu un mesager, la biroul meu, documentele necesare. Întocmeşte-le pe numele lui Leigh.

– Pe numele lui Leigh? Michael dădu aprobator din cap. Aş putea să mai iau o băutură! declară Solomon rîzînd confuz. Tu ce spui? Fără să mai aştepte răspunsul, îi făcu semn chelneriţei pentru încă un rînd. Cînd îşi întoarse din nou privirea, îl văzu pe interlocutorul lui uitîndu-se la ceva, dincolo de geamuri.

Michael se uita la Leigh coborînd din limuzina Farrell, într-un compleu strălucitor albastru-safir. Îi zîmbi lui O'Hara, care îi ţinea portiera deschisă.

Chiar în spatele ei, dintr-un taxi coborî un bărbat. Ezită, apoi o urmă încet pe trotuar spre intrarea laterală. Michael nu-l observă; era concentrat asupra lui Leigh.

– Se întîmplă ceva acolo? întrebă Jason întorcîndu-se.

– Da, rosti Michael aruncîndu-i o privire zîmbitoare. Soseşte noua ta parteneră de afaceri.

Pierdut în atmosfera pasionant de tulburătoare a momentului, Michael privea femeia pe care o iubea, ştiind că era în sfîrşit a lui. Era strălucirea şi graţia, care venea să-l întîlnească la *Regis* într-un compleu albastru-safir....

Era fata zîmbăreaţă în jeanşi, cu braţele încărcate de portocale.

Era fata solemnă, care încerca să dea un cadou unui cinic grosolan, nebun după ea. *„Am vrut să-ţi mulţumesc cum se cuvine... Pentru că ai fost aşa galant,* a explicat ea.

„Galant? Asta crezi tu că sînt eu?

Da, aşa cred.

Cînd ţi-au dat drumul din ţarcul de joacă?

Eu m-am hotărît. Nu încerca să schimbi ceva, deoarece nu poţi. Iată... Ăsta e pentru tine."

Era fata naivă, pe care o salvase şi o condusese acasă, în timp ce ea îi ţinea o prelegere despre datoria civică. *„Cum te aştepţi ca poliţia să ne protejeze, dacă cetăţenii nu cooperează? Printre altele, este de datoria fiecărui cetăţean..."*

Era tînăra fermecătoare, care trecuse printre rîndurile de reporteri urlători, înarmată doar cu curaj şi loialitatea faţă de el, lansînd un atac simultan asupra întregului *NYPD* şi a ziarului *Daily News*. *„Dacă comisarul şef Trumanti sau oricare dintre subalterni a aprobat calomnia pe care aţi tipărit-o astăzi, înseamnă că e tot atît de criminal de iresponsabil, ca şi ziarul tău".*

Era îngerul ameţit, care a rîs în braţele lui, cu o seară înainte, în băcănia unde fotografiile lor se iţeau din prima pagină hidoasă a lui *Daily News*. *„În sfîrşit împreună"* a glumit el.

Michael o privi împingînd uşile de la intrare şi pornind pe lunga rampă de marmoră. Zîmbind cu o plăcere posesivă, se ridică pentru a o aştepta. *În sfîrşit împreună,* reflectă el.

Leigh era emoţionată, înflăcărată şi ciudat de nervoasă, văzîndu-l pe Michael după noaptea petrecută împreună şi promisiunile pe care şi le-au făcut. Totul s-a întîmplat aşa de repede! Dacă altcineva i-ar fi spus această poveste, ar fi trebuit să-l trimită la terapie intensivă!

Îl localiză imediat ce păşi prin intrarea laterală şi îl privi venind spre ea – un bărbat de 1,90 m şi de o masculinitate formidabilă, care se ţinea drept, dar incredibil de blînd. El o privea traversînd holul şi lucrurile tandre pe care i le spusese cu o seară înainte începură să i se ivească în minte. *„Am vrut ceva mult mai bun pentru tine, decît eu... Cred că ai fost creată să fii farul meu luminos... Am înţeles să veghez asupra ta."*

Ea se gîndi la el, cel din dimineaţa aceasta, care zîmbea privind-o în ochi, cînd a acceptat în tăcere să se mărite cu el. *„O sărutare a mîinii echivalează cu două acceptări din cap. Un liant foarte, foarte puternic."*

Apoi îşi aminti ce a spus mătuşa lui, la cina din seara trecută: *„În fiecare săptămînă, Michael se ducea la Dean şi DeLuca să-ţi cumpere pere... Era încă la şcoală şi nu avea bani, aşa că aduna fiecare bănuţ... pentru că pentru tine trebuia tot ce e mai bun.*

Michael ştie cum să te facă fericită şi tu ştii cum să-l faci pe el fericit..."

El stătea în picioare doar la cîţiva metri, ochii lui zîmbitori priveau în ai ei, atrăgînd-o. Leigh merse mai repede, şi deodată i se aruncă în braţe. O prinse într-o îmbrăţişare sălbatică şi ea rîzînd îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui, cu obrazul lipit de pieptul lui. Apoi îl împinse şi se uită în sus la el, rostind veselă:

– Bună!

– Bună! răspunse Michael cu un zîmbet.

Ignorîndu-l cu desăvîrşire pe Jason Solomon, continuă să-şi ţină mîinile în jurul gîtului lui şi tachinîndu-l îi puse întrebarea pe care nevestele o pun de obicei soţilor lor:

– Cum s-a desfăşurat ziua ta de azi?

Michael se gîndi înainte de a răspunde. Ziua lui începuse făcînd dragoste şi propuneri de căsătorie; apoi s-a întîlnit cu avocatul lui, s-a dus de bunăvoie la o secţie de poliţie şi a fost interogat de un locotenent ticălos şi respingător. După care a fost urmărit de alt detectiv, care a făcut un drum cu maşina lui şi după aceea l-a urmărit într-o clădire, unde el se întîlnea cu o firmă privată de investigaţii. I-a angajat pe anchetatori şi le-a făcut cunoscută ameninţarea făcută locotenentului; acuma tocmai aranjase ca dublura lui Leigh să fie scoasă din piesă, iar pe Leigh a făcut-o partenera lui Solomon.

– Ca de obicei, rosti zîmbind. Dar situaţia e pe cale să se îmbunătăţească rapid.

– Jason, rosti Leigh fără să se uite la dramaturgul, care rămăsese cu gura căscată. Poţi să păstrezi un secret?

El arăta uluit de întrebare.

– Nu! răspunse fără să ezite.

– Bine. Am vrut doar să fiu sigură, dacă nu cumva ai suferit vreo transformare. Satisfăcută, Leigh îi spuse „secretul" pe care nu voia ca el să-l păstreze. Uitîndu-se în ochii lui Michael Valente, rosti: te iubesc.

La o masă alăturată, un nou venit stătea şi privea şocat scena tandră. Apoi furios. Rămase pînă ce perechea porni spre ieşire; apoi aruncă o bancnotă mototolită pe masă şi îi urmă încet, în spatele lor.

O'HARA AŞTEPTA cu maşina în parcare.

– Încotro mergem? întrebă el intrînd în trafic, după ce evită un alt şofer de limuzină, care îl claxonă. Vreţi să luaţi ceva pentru cină? se interesă privindu-l pe Michael în oglinda retrovizoare.

În loc să răspundă, Michael o înconjură pe Leigh cu braţul, cu degetele mîngîindu-i uşor gîtul şi obrazul delicat şi cu privirea fixată pe buzele ei.

– Ştii ce vreau cu adevărat? şopti el.

Leigh privi în ochii de ambră arzători, cu pleoape grele, şi chicoti:

– Fac pariu că pot să ghicesc.

– Ai ghicit prima parte. A doua parte este legată direct de prima, dar e o uşoară „dorinţă" pe termen lung. Ţi-ai dat seama?

Leigh se gîndi la faptul că el a trecut în viteză de la o prietenie platonică la căsătorie, doar în douăsprezece ore. După douăzeci şi patru de ore, pare evident spre ce îi erau îndreptate gîndurile. Cu o încredere absolută, ea zîmbi şi rosti:

– Nepoţi.

El îşi lăsă capul pe spate şi scoase un hohot uriaş, apoi spuse cu un zîmbet băieţesc:

– Îmi place felul cum gîndeşti.

62

Sam apăsă din nou butonul liftului şi se uită la ceas, în timp ce aştepta nervoasă ca vechiul ascensor de la secţia

Optsprezece să-şi urmeze drumul scrîşnitor, pînă la parter. Luase un taxi în loc să meargă cu metroul şi pentru că era iapoviţă, taxiul se tîrîse fără speranţe prin trafic. Întîrziase cu cinci minute la serviciu, lucru pe care îl detesta – mai ales astăzi, cînd Mack ar putea pe bună dreptate să-şi închipuie că încearcă să profite de pe urma noii lor relaţii.

Mai mult decît atît, trebuia să se întîlnească cu mama şi cu tatăl ei vitreg, pentru o mică petrecere-cocktail de adunare de fonduri, la *Four Seasons*, imediat după serviciu. Drept pentru care era îmbrăcată de ocazie, într-o fustă de velur cenuşie-deschis şi o jachetă cu cordon şi tocuri corespunzătoare. Era gata să se îndrepte spre scară şi să o ia la fugă în sus două etaje, cu tocuri înalte şi fustă strîmtă, cînd în sfîrşit liftul sosi.

MACK ERA ÎN PICIOARE la tablă, ţinînd în mîna stîngă o planşetă cu clamă şi scriind pe tablă o nouă listă a posibililor suspecţi, cînd – la ora 8.08 – Sam năvăli în biroul lui.

Întrunirea încă nu începuse şi Shrader şi Womack se aflau lîngă scaunele din faţa biroului lui Mack, bînd cafea. Shrader trîmbiţă vestea sosirii lui Sam, într-un fel care o făcu să dorească să-l strîngă de gît.

– Doamne, Littleton! exclamă el, eşti tu cu adevărat? Fir-ar să fie! Îi dădu un cot lui Womack. Ai văzut vreodată o pereche de picioare mai frumoase decît ale ei?

– Ar trebui să văd ceva mai mult din ele, pentru a putea fi sigur, zise Womack cu o privire exagerat de pofticioasă. Ce spui, Littleton?

Sam îşi întoarse ochii la el şi se îndreptă spre scaunul ei, cel mai apropiat de tablă. Din păcate, Shrader era cu adevărat fascinat de ea, „cea nouă".

– Deci, cu ce ocazie? întrebă el. Ai o întîlnire fierbinte la prînz?

– Nu, am un cocktail după serviciu, răspunse Sam zăpăcită. Ura să se simtă stîngace şi ar fi dorit ca Mack să spună ceva.

Ceea ce şi făcu, dar cu un ton foarte rece şi brusc.

– Ai întîrziat, Littleton, rosti continuînd să scrie pe tablă.

– Da, ştiu. Scuze.

– Să nu se mai întîmple.

Asta era incorect din partea lui, mersese prea departe. Sam venise deseori devreme, plecase tîrziu şi lucrase în weekend-uri săptămîni întregi. Îşi simţi sîngele fierbinte năvălindu-i în obraji şi – din păcate – Shrader nu numai că observă, dar îi trecu prin minte că era ceva foarte atractiv şi făcu remarca cu voce tare.

– Nu e doar modul cum eşti îmbrăcată, Littleton. E ceva diferit la tine în dimineaţa asta. Ai un fel de....nu ştiu... strălucire.

Prea stînjenită şi frustrată pentru a se gîndi prea mult, Sam se răzbună pe cea de a doua observaţie făcută de Mack, pentru că întîrziase.

– Astăzi sînt doar mai relaxată, decît de obicei, i se adresă lui Shrader. Azi noapte mi s-a făcut un masaj pe tot corpul.

Creta lui Mack se rupse.

Sam afişă un rînjet satisfăcut, în timp ce se apleca să ridice bucata de cretă ruptă care se rostogolise pe podea, pînă la picioarele ei. În acel moment, Mack se întoarse şi se îndreptă spre ea. Ţinînd bucata de cretă între degete, Sam îşi strecură privirea printre genele lungi şi încet se ridică în picioare.

Cu o expresie impasibilă, el întinse mîna, dar ea îi văzu ameninţarea din ochi şi încă ceva.... ceva ca o acuzaţie. Dădu drumul cretei în palma lui – aceeaşi palmă care se strecurase pe sub sutienul ei noaptea trecută şi îi mîngîiase sînii. Degetele lui lungi se închiseră peste bucata de cretă – aceleaşi degete care....

Sam alungă gîndul şi se uită la el, cînd se întoarse la ceea ce era scris pe tablă. Îmbrăcase o bluză neagră tricotată, care scotea în evidenţă umerii lui largi şi mijlocul subţire şi gîndurile lui Sam se îndreptară pe loc, spre felul în care funiile muşchilor lui se simţiseră sub degetele ei. Era aşa de frumos.....

Se aşeză din nou şi începu să sporovăiască cu Shrader şi cu Womack, care se sprijineau de biroul lui McCord.

Scuturîndu-şi creta de pe mîini, McCord se întoarse brusc şi zise:

– Valente a ieşit pentru totdeauna de pe lista suspecţilor.

– Ce spui? exclamă Womack îndreptîndu-se.

– De ce? întrebă Shrader.

– Nu pot să vă spun motivul, pentru că asta implică departamentul, problemă de care trebuie să mă ocup separat, mai tîrziu. Pentru moment, vreau să acceptaţi cuvîntul meu, că am suficiente motive pentru a nu-l mai considera suspect. Dacă vreunul dintre voi are o îndoială, spuneţi acum.

Shrader şi Womack ezitară doar o secundă; apoi Womack dădu din cap, iar Shrader spuse

– N-avem nici o îndoială. Pentru mine e în ordine, dacă şi pentru tine e. Sam ştiuse că nu vor ezita să-l creadă pe McCord pe cuvînt: erau amîndoi impresionaţi de el, ca şi ea de altfel.

– În continuare, rosti implacabil Mack, vreau să se înţeleagă că nimeni din afara acestei camere nu trebuie să afle că l-am scos pe Valente dintre suspecţi. Repet, nimeni.

Shrader şi Womack încuviinţară amîndoi.

Apoi el se uită la Sam, dar era doar o formalitate, pentru că şi ea dădu din cap afirmativ.

– Pot să pun o întrebare...? rosti Shrader. Hotărîrea de a-l şterge pe Valente de pe listă are vreo legătură cu ceea ce a aflat Littleton ieri, cînd l-a urmărit?

McCord scutură din cap.

– Nu, dar poate să vă informeze mai tîziu ce a descoperit. În acest moment, avem un asasin în libertate. Îşi aruncă privirea spre numele de pe tablă. Littleton a spus întotdeauna că ea crede că o femeie a fost cea care a spălat paharele de vin – evident cu zăpadă, – cabana nu avea apă curentă – şi apoi le-a pus cu grijă în chiuvetă, unde erau în mai mică primejdie de a se sparge. Dată fiind dragostea lui Manning pentru doamne, teoria stă în picioare. Dacă e aşa, atunci sacul de dormit care lipseşte poate

indica faptul că el a avut un act sexual cu cineva care ştia destule despre cercetările poliţiei, pentru a-şi da seama că vom controla sacul de dormit, pentru a găsi urme de păr şi fluide corporale.

– Oricine s-a uitat vreodată la vreo două episoade din *Lege şi Ordine* ştie asta, sublinie Shrader.

– Exact. Şi din orice alte filme, sau programe de televiziune de acest fel, asasinul a aflat că îi vom cerceta şi mîinile lui Manning, căutînd reziduuri de praf de puşcă, aşa că ea – sau el – a tras unul dintre gloanţe cu mîna lui Manning încleştată pe patul armei.

Făcînd o pauză, McCord arătă cu capul lista de nume de pe tablă.

– Să începem cu femeile, cu care ştim că a intrat în contact Manning prin soţia sa, deoarece era împotruva amestecului dintre prieteni şi cunoştinţe. Le-aţi verificat alibiurile, dar nu aşa serios cum ar fi trebuit, dacă n-am fi fost aşa de siguri că Valente e omul nostru.

Shrader şi Womack stăteau pe scaunele lor şi Sam îl împinse pe al ei puţin mai în spate, pentru ca ei să poată vedea tabla, de dincolo de ea. În mod normal, aceste întîlniri din biroul lui Mack erau intense şi se desfăşurau rapid, dar renunţarea la Valente ca suspect lăsase pe toată lumea fără obiectiv şi atmosfera din cameră devenise clar dezorganizată. Nu numai că acum rămăseseră fără un suspect, dar trebuiau să admită realitatea neaşteptată de a fi dedicat o enormă cantitate de energie şi de timp unui „lucru sigur", care de fapt nu era deloc sigur.

– Ce spuneţi de Leigh Manning? întreă Shrader pînă la urmă. Nici ea nu e pe tablă.

Pentru prima oară, privirea lui McCord se îndreptă în mod specific spre Sam, dar zîmbetul care-i tremura în colţul gurii era de amuzament impersonal.

– Cred că Littleton a avut dreptate tot timpul, în privinţa inocenţei lui Leigh Manning. Vreau să stau eu însumi de vorbă cu doamna Manning, astăzi, dar, bazat pe ceea ce a aflat Littlton de la Valente ieri în limuzină, este raţional să credem că doamna Manning nu a avut idee că vechiul ei

prieten „Falco Nipote" e de fapt Michael Valente, pînă *după* moartea soţului ei.

– Găsesc asta greu de crezut, rosti cu asprime Womack.

În loc de a-i spune nerăbdător lui Womack să-şi retragă cuvîntul, McCord a revenit asupra deciziei de mai înainte şi o rugă pe Sam să le relateze ce aflase de la Valente.. Sam îl admiră pentru asta. Nu numai că era un extraordinar lider de echipă, era şi membru deplin al acelei echipei, în stare să acţioneze ca atare şi să înţeleagă cînd coechipierii lui nu puteau să continue, fără să fie mai motivaţi.

– Are sens, rosti Shrader cînd Sam termină povestea despre biletul confiscat. Vreau să spun, *de ce* ar semna un tip „nepotul" şi „Falco", pe un bilet, care are deja numele lui imprimat pe antetul hîrtiei?

– Asta explică şi de ce n-am putut să descoperim legătura lui cu Leigh Manning de dinainte de asasinat, indiferent cît de mult am încercat, rosti McCord. *Nu a existat* nici o legătură. Dacă aveţi vreo îndoială asupra faptului că ea nu l-a recunoscut la petrecere, uitaţi-vă la fotografia asta din arhiva poliţiei, făcută cînd a fost acuzat de crimă prin imprudenţă. Avea barbă neagră. Drace, nici eu nu l-aş fi recunoscut. Sam se gîndi la vocea lui Valente din limuzină, timbrul clar şi bogat de bariton şi McCord o observă încruntîndu-se. Nu eşti de acod? o întrebă dubios.

– Nu, rosti ea emfatic, în timp ce-şi duse mîna la ceafă, pentru a-şi fixa mai bine clipul mare de argint care-i ţinea părul strîns. Am văzut fotografia asta veche în dosarul lui Valente. Singurul lucru după care Leigh Manning ar fi putut să-l recunoască,atunci cînd l-a întîlnit la petrecere, era vocea lui. Valente are o voce uimitoare. E profundă şi foarte suavă....

Womack se lovi peste genunchi.

– Ştiam eu! V-am mai spus – Littleton simte ceva pentru Valente. Haide, Littleton, fă lumină – întîlnirea ta dificilă de astăzi e cu Valente? Nu o să spunem nici unui suflet, minţi el. Poţi să ai încredere în noi, minţi din nou, privind maxilarul încleştat de neconfundat al lui McCord.

Sam îşi pierdu răbdarea. Se uită la Womack dezgustător de tulburată şi zise:

– „Întîlnirea" mea e cu tatăl meu vitreg şi cu mama mea! Acuma, te rog, încetează!

– La urma urmei, cu ce se ocupă tatăl tău vitreg? întrebă deodată Shrader.

Fără să-şi dea seama de îmblînzirea aproape imperceptibilă a privirii lui McCord, cînd ea a spus cu cine are „întîlnirea", Sam întinse mîna după un blocnotes disponibil, ce se afla pe biroul lui McCord, apoi scoase un creion din geantă.

– Lucrează pentru guvern şi trăieşte de pe urma plătitorilor de taxe, exact ca noi.

– N-am putea să ne întoarcem la treabă? interveni McCord, dar mai puţin tăios ca înainte şi peste cîteva secunde, Sam realiză cu întîrziere că el s-ar putea să-şi fi închipuit că s-a îmbrăcat aşa, pentru a ieşi cu alt bărbat. Mack era detectiv, care din instinct căuta alte motive, mai subtile, pentru ceea ce făceau oameni – fapt ce putea să însemne că s-a întrebat dacă ea nu s-a îmbrăcat şi n-a menţionat cocktailul, doar pentru a-l necăji pe el, pentru a-l ţine în nesiguranţă şi a-i face aşteptarea mai grea.

Dînd la o parte aceste gînduri, ridică ochii la tablă, în vreme ce McCord sublinia primul nume de pe ea spunînd:

– Ce ziceţi de Jane Sebring, dublura? A spus că s-a dus acasă şi s-a culcat, apoi mai tîrziu s-a sculat şi s-a uitat la un film de la televizor. Cît de amănunţit i-aţi cercetat alibiul? îi întrebă pe Shrader şi pe Womack.

– Portarul ei a confirmat că s-a întors în clădire tîrziu după-amiază, după matineu, rosti Womack. Maşina de serviciu a confirmat că a dus-o de la teatru la apartamentul ei la ora aceea. Asta totuşi nu dovedeşte că nu s-a strecurat afară mai tîrziu, pe uşa din spate, a închiriat o maşină sau aşa ceva, şi s-a dus în munţi.

– Începe să controlezi companiile de închiriere de maşini şi de asemenea controlează cardul ei de credit:

Shrader acceptă din cap.

– Am să controlez şi la cei ce oferă servicii auto complete.

Womack rîse zgomotos.

– Ce? Ca şi cum a luat o maşină cu şofer, care a dus-o în munţi şi a aşteptat-o, în timp ce ea bîntuia prin cabană şi îl împuşca pe Manning? Shrader pur şi simplu roşi. Faţa lui mare şi cu aspect feroce luă o expresie de cîine bătut şi se uita în jos clătinînd din cap cu neîncredere. Înainte de a termina propoziţia, mi-am dat seama că nu se putea întîmpla aşa.

– Să mergem mai departe, rosti McCord, dar pe buze îi flutură un zîmbet, cauzat de cedarea lui Shrader în faţa unei logici greşite.

– Ce spuneţi de Trish Lefkowitz, agenta de publicitate?

– Alibiul ei e beton, rosti Womack.

– Destul de rău, rosti McCord sec, trăgînd o linie peste numele ei. Trish ar fi în stare să împuşte un om în cap, după care să-şi amintească să spele vasele la bucătărie.

– Vorbeşti în urma unei experienţe *personale,* locotenente? întrebă Shrader.

Sam era bucuroasă că pusese această întrebare, dar îşi menţinu expresia perfect neutră, în timp ce aştepta ca McCord să răspundă. Răspunsul acestuia fu un hohot scurt şi o cutremurare elocventă.

– Nu.

Sam îl credea. Ar fi vrut să nu fi făcut acea glumă sugestivă despre masajul de noaptea trecută. Nu numai că era nouă pe acest teren al amorului, dar era complet nepregătită pentru a gestiona această experienţă cutremurătoare, împărtăşită cu cineva cu care şi pentru care lucra.

Căzuse de acord cu Mack, asupra felului cum vor continua, pînă cînd cazul Manning va fi rezolvat şi ea tocmai l-a încălcat la cîteva minute după intrarea în biroul lui. Şi ceea ce făcea totul mult mai rău, era faptul că era perfect mişcată de motivele lui de a-şi dori acest acord. Din păcate, nu s-a gîndit că Mack va lăsa ca această deviere de la obligaţiile ei să treacă fără comentarii, motiv pentru care avea intenţia să o ia drept spre ieşire din biroul lui, în momentul în care consfătuirea se va termina.

– Ce ziceţi de Sybil Haywood, astroloaga? întrebă Mack. E suficient de atractivă pentru a-l fi interesat pe Manning.

– Ce scrîntită! exclamă Shrader lovindu-se peste genunchi, pentru a-şi sublinia afirmaţia. Cînd am ajuns la ea, înainte de a sta de vorbă cu mine, a trebuit să-i dau „datele personale"; apoi a intrat într-un fel de program pe computer, stabilind planetele mele sau ceva al dracului de asemănător. I-a spus „harta mea astrologică".

– Şi ce spui de ea? întrebă McCord referindu-se la alibiul ei.

Shrader nu înţelese şi crezu că întreabă de harta lui astrologică.

– A spus că o tînără care îmi este apropiată, dar nu membră a familiei, e într-o mare primejdie, dar nu poate fi salvată. A spus că trebuie să-mi amintesc că viaţa aceasta e doar un loc de popas spre următoarea, după care vom fi din nou împreună.

– A avut un alibi şi e solid? întrebă McCord ironic.

– Da, pentru ambele întrebări. Tocmai mi-am amintit ceva ce mi-a spus femeia Haywood, adăugă Shrader cînd McCord se întoarse pentru a trage o linie peste numele ei. Mi-a scăpat mai devreme, dar mi-a spus că în noaptea petrecerii, Leigh Manning a rugat-o să se întreţină cu Valente. Mi-a mai a spus că doamna Manning era supărată că a fost invitat şi el – ştiţi voi, din cauza proastei lui reputaţii.

McCord dădu din cap.

– Ceea ce ulterior demonstrează faptul că, în seara aceea, Leigh Manning n-a ştiut cine era în realitate Valente. Îşi aruncă ochii spre următorul nume de pe tablă. Ce spuneţi de Theta Berenson? Pictoriţa?

– Are alibi şi a fost verificat, rosti Shrader. Oricum, Manning n-ar fi atins-o nici măcar cu cravaşa, să nu mai vorbim de mînă. Dacă a fi urît ar fi o crimă, femeia asta ar fi vînată cu elicoptere şi cîini sîngeroşi.

– Shrader, interveni McCord cu un zîmbet lipsit de chef, întorcîndu-se să anuleze şi numele ei. Urăsc faptul că sînt

primul care-ţi spune asta, dar nici tu nu semeni leit cu un dansator din trupa Chippendale.

Sam se uită la blocnotesul ei pentru a-şi ascunde zîmbetul. Apoi ridică iar ochii, cînd McCord – cu braţele încrucişate pe piept – se întoarse înapoi la tablă, uitîndu-se la numele rămase pe ea.

– Ce spuneţi de Claire Straight? întrebă el.

– Are un alibi răsunător, răspunse Womack. Şi urăşte bărbaţii. Soţul ei a dat-o la gunoi, pentru o fiinţă dulce şi tînără cu jumătate vîrsta lui, şi femeia e obsedată. Dacă mă întrebaţi pe mine, după divorţul acesta se va transforma în lesbiană.

– Se poate întîmpla aşa ceva? întrebă Shrader uitîndu-se la Sam. Crezi că o fostă femeie heterosexuală poate să se transforme într-o lesbiană, pentru că a fost înşelată de bărbat?

Inconştientă că McCord o privea peste umăr, Sam se aplecă înainte şi îi zîmbi larg lui Shrader:

– Da, categoric. Aşa mi s-a întîmplat şi mie.

Se lăsă brusc pe spate şi întoarse capul, prinzîndu-l pe McCord că se uita la ea. Pe figură i se citea o durere plină de haz; apoi scutură uşor din cap şi se întoarse înapoi la tablă. Şi Sam era detectivă – şi observînd acea mică şi ciudată mişcare din cap o identifică. Era ceea ce făcuse şi ea mai înainte, încercînd să se concentreze asupra muncii.

– Erin Gillroy, secretara lui Manning, continuă Mack ciocănind cu creta pe următorul nume.

– Nu i-am cerut un alibi, mărturisi Womack. Tu i-ai cerut, Littleton?

– Nu. Ar fi trebuit totuşi. Pe atunci nu mă gîndeam că ar fi fost candidată la suspiciune. Şi încă nu cred, dar nu se ştie niciodată.

– Ocupă-te de asta, Womack, rosti McCord, apoi arătă spre următorul nume de pe tablă. Bun, iată ultima femeie de pe lista de astăzi: Sheila Winters.

– Psihiatra? îşi încreţi nasul Shrader. La naiba, îţi poţi imagina să faci dragoste cu o psihiatră, în timp ce ea

analizează semnificaţia fundamentală a fiecărui geamăt al tău?

– N-am putea să eliminăm comentariile sugestive şi referirile erotice? rosti Mack morocănos. Ce dracu' se întîmplă aici, în dimineaţa asta?

Shrader şi Womack schimbară o privire surprinsă. McCord făcuse el însuşi un comentariu despre Trish Lefkowitz. Aplicarea legii era un domeniu dur, dominat de bărbaţi, şi nimic nu era tabu printre „băieţi". Atîta timp cît nu o vizau pe Sam, erau foarte liberi să continue aşa, conform regulamentelor departamentului.

– Littleton şi cu mine am chestionat-o pe doctoriţa Winters, continuă Mack, dar nu ca pe un potenţial suspect, aşa că nu i-am cerut un alibi. E blondă şi atractivă şi lui Manning îi plăceau blondele atractive. Nu mi se pare, după părerea mea, dar îi vom mai face o vizită. Aceasta ne duce la cei trei bărbaţi de pe listă, concluzionă el. Primul nume e George Sokoloff, arhitectul. Littleton i-a verificat alibiul şi e credibil, dar nu îl exclude în totalitate.

– Motivul? întrebă Womack.

McCord rămase tăcut, gîndind.

– Trebuie să-i controlăm declaraţiile, dar dacă spune adevărul, el era adevăratul talent din spatele multor proiecte pline de succes ale lui Manning. Acesta i-a promis credit total şi responsabilităţi majore în proiectul *Crescent Plaza.* Poate că ulterior Manning i-a spus că nu se va mai putea ţine de promisiune. Arătînd spre ultimile două nume, Mack adăugă: au mai rămas Jason Solomon şi prietenul lui, Eric Ingram.

– Aceştia constituie alibiuri unul pentru altul, rosti Womack; apoi repovesti cu întîrziere ce a aflat despe cele două sute de mii de dolari în numerar, pe care Manning i-a folosit pentru a cumpăra o parte din veniturile piesei lui Solomon.

– Să continuăm să săpăm acolo, rosti Mack. Cred că drumul spre ucigaşul nostru s-ar putea să fie pavat cu bancnote. Avem nevoie să aflăm unde dracu' şi-a băgat mîinile Manning, pentru a aduna atîta numerar ilegal, care

nu numai că a acoperit cheltuielile pentru biroul lui suplimentar şi cele de trai, dar şi pentru a cumpăra maşini şi a pune stăpînire pe o parte dintr-o piesă de pe Broadway, pentru a numi doar cîteva articole despre care ştim deja. După felul cum cheltuia, se pare că putem fi convinşi că mai există o mulţime de altele de acest fel.

Womack sorbi din cafeaua rece, apoi puse ceaşca înapoi pe birou.

– Poate că făcea trafic cu droguri?

Mack ridică din umeri.

– Totul e posibil, dar nu-l văd riscîndu-şi pielea pe ceva aşa de periculos şi la vedere. L-aş asocia cu ceva puţin mai tainic.

– Hoţie. Tăinuitor de bunuri furate, propuse Womack.

Mack clătină din cap.

– Acelaşi răspuns, ca şi despre droguri.

– Şantaj? sugeră Shrader. Extorcare?

– Pe asta aş paria, dar trebuie să vorbesc cu cei de la noi care întocmesc profiluri, să se uite puţin, să văd ce spun. Probabil că Leigh Manning posedă răspunsul, indiferent dacă ştie sau nu, termină el plecînd de lîngă tablă. Vreau să o interoghez astăzi, dar intenţionez să fiu politicos şi să fac asta cu aprobarea lui Valente. Pentru moment, asta e tot, încheie el. Sam aşteptase aceste cuvinte. Apucîndu-şi geanta de pe duşumea, se ridică în picioare şi îşi aşează scaunul la locul lui. Să începem să lucrăm cu ceea ce avem.... adăugă McCord, iar Sam se îndreptă spre uşă; menţinîndu-i pe Womack şi pe Shrader între McCord şi ea; în speranţa că îi vor bloca perspectiva. Era aproape de uşă, cînd ordinul implacabil al lui McCord o opri la jumătatea drumului:

– Doamnă detectiv Littleton, aş avea o vorbă cu tine.

63

Sam înjură în surdină şi se întoarse, făcînd un pas lateral pentru a le permite lui Shrader şi lui Womack să treacă pe

lîngă ea. Cu geanta pe braţul drept şi cu blocnotesul strîns la piept, Sam se apropie fără tragere de inimă de omul care se aşezase în spatele biroului lui şi se uita la ea într-o tăcere meditativă.

– De ce? întrebă el cu asprime.

Lui Sam îi trecură prin minte mai multe reacţii, toate excelente tactici diversioniste şi metode eficiente pentru anihilarea puterii posedată de un bărbat, care intenţiona să şi-o demonstreze. Hotărî împotriva tuturor şi optă pentru onestitate.

– Te referi la remarca cu „masajul"? El dădu din cap tăcut. Aş vrea să pot să-ţi spun de ce, admise ea, dar nu sînt cu desăvîrşire sigură. Am fost cam lipsită de cumpăt. Probabil că tu ai fost şi înainte în situaţii ca a noastră, dar pentru mine e puţin cam nouă.

– Remarca ta privind masajul se întîmplă să fie legată de faptul că te-am admonestat de două ori, pentru că ai întîrziat cîteva minute?

Ea se gîndi şi dădu din cap.

– Da. Scuză-mă. N-am să mai reacţionez aşa.

Atunci o văzu – strălucirea de cald amuzament din ochii lui.

– Nici eu, promise el într-o tăcere gînditoare, în timp ce Sam reflecta la răspunsul lui confuz şi la expresia amuzată.

– Apropo, rosti ea, ai făcut asta deoarece ai crezut că m-am îmbrăcat aşa, pentru că aveam o întîlnire?

El îi aruncă o privire de totală neîncredere – ca şi cum întrebarea pusă de ea era de tot hazul.

– Sigur că da.

Sam îi adresă un zîmbet şi pentru moment se pierdu în ochii lui, apoi se întoarse să plece.

În spatele ei, Mack luă un creion şi zise:

– Nu mi-am retras supravegherea asupra lui Valente. Cînd voi şti că e la birou, vreau să merg să-l văd. Vreau să-l conving să o lase pe Leigh Manning să vorbească cu noi – deschis, fără un avocat care să obstrucţioneze fiecare întrebare pe care i-o voi pune. Dacă va trebui, am să o aduc aici pentru audiere, dar mi-ar plăcea să fac asta într-un mod

mai civilizat, ca o schimbare. Tu eşti speranţa că mă vei ajuta să-l văd pe Valente.

– Nu te baza prea mult pe mine, afirmă Sam. Am depăşit limita, cînd l-am întrebat dacă era acolo în seara în care i-am comunicat doamnei Manning că soţul ei e mort. Ştia că noi aflasem deja, aşa că atunci cînd i-am pus întrebarea, am coborît în ochii lui la nivelul unui poliţist prefăcut

– Ca din curiozitate, de ce l-ai întrebat asta? se interesă Mack mîzgălind pe blocnotesul galben.

– Am vrut să văd dacă va încerca să mintă.

Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, Mack privi gînditor de-a lungul camerei.

– E în interesul lui cel mai mare să ne lase să vorbim cu Leigh Manning Dacă aş ajunge să-l văd, cred că aş putea să-l conving. Dacă l-aş aduce aici, va veni cu un avocat şi vom avea un dialog al surzilor. Ceea ce trebuie să-i spun nu pot să o fac în faţa nimănui altcuiva.

Gîndindu-se, Sam îşi mută blocnotesul în mîna dreaptă, alături de geantă.

– Pentru a-l face să te vadă – mai ales în lipsa avocatului său – vei avea nevoie să-l convingi că s-a petrecut o schimbare uriaşă în sufletul nostru, după ziua de ieri, şi că e autentică şi pentru totdeauna.

Buzele lui McCord se curbară într-un zîmbet sardonic.

– Ieri mi-a trimis o avertizare foarte clară printr-un prieten al meu de la *Interquest*. Prietenul meu spune că domnul Valente este „mortal de serios".

Sam îşi dădu ochii peste cap.

– Grozav. Apoi brusc se înseninã. Ştiu o cale care s-ar putea să funcţioneze, dar nu o să-ţi placă.

– Încearcă-mă.

– Să-i restitui cea mai bună şi singura dovadă incriminatorie, pe care o avem împotriva lui. Dă-i înapoi biletul.

– Ai dreptate, nu-mi place. Este o violare totală a procedurii dovezilor.

Aplecîndu-şi capul într-o parte, Sam replică:

– Asta e părerea ta. Părerea lui este că eu i-am confiscat ceva ce nu ne aparţine, pe care-l păstrăm sperînd că îl vom

acuza din nou de delict, atît pe el cît şi pe Leigh Manning. Ştie că biletul e foarte valoros pentru noi, dacă vom continua să încercăm să-i frecăm pe amîndoi. Va şti de asemenea totul despre „procedura dovezilor" noastre, deoarece fără îndoială că va trebui să aştepte mult, înainte ca noi să-i restituim ceea ce-i aparţine. Dă-i biletul înapoi şi vei marca un punct foarte serios în faţa lui.

Pentru moment, Mack ezită; apoi capitulă.

– În regulă, dar fă după el o jumătate de duzină de copii şi autentifică-le. Apoi sună-l pe senator şi spune-i că s-ar putea să întîrzii la cocktail.

Ştia! realiză Sam. Desigur, îşi făcuse un scop să o cerceteze cu grijă, înainte de a o primi în echipă. Mack era extrem de atent, în legătură cu tot ce făcea, inclusiv cu sărutările.

– Foarte bine, locotenente, glumi ea, aşa am să fac.

În spatele ei, el vorbi din nou, de data aceasta cu un glas solemn şi răguşit.

– Sam....

Ea se întoarse.

– Da?

– Eşti foarte frumoasă.

Inima i se zbătu în piept.

– Nu e deloc nostim.... rosti cu un mic rîs sufocat. Exact la acelaşi lucru despre tine mă gîndeam şi eu.

McCord o privi plecînd, apoi întinse mîna după telefon şi observă mîzgăliturile de pe blocnotesul lui galben. Hîrtia conţinea doar trei cuvinte, scrise de mai multe ori în diferite stiluri. *E a mea.*

64

La ora trei, maşina de supraveghere a poliţiei, care îl urmărea pe Michael Valente raportă că acesta s-a înapoiat la sediul companiei de pe Sixth Avenue, din centrul Manhattan-ului.

La trei şi treizeci şi cinci, McCord şi Sam deschideau uşile înalte purtînd inscripţia „*Alliance-Crossing Corporation. birourile executive*".de la etajul patruzeci şi opt.

Biroul recepţionerei era făcut din sticlă groasă şi situat în mijlocul unui spaţiu vast, arie acoperită de covoare şi înconjurată de grupuri de scaune, aranjate la distanţă discretă unul faţă de altul. Sculpturi frumoase de sticlă, unele din ele mari şi abstracte, luceau sub proiectoarele dispuse prin încăpere.

Nenumărate uşi de birouri, toate închise pentru moment, se deschideau spre spaţiul de recepţie. Doi bărbaţi şi o femeie şedeau lîngă una din ele, vorbind încet; alt bărbat răsfoia o revistă lîngă ferestre, cu geanta diplomat pe pardoseală, la picioare.

McCord îi prezentă recepţionerei legitimaţia şi ceru să-l vadă pe domnul Valente. Ca regulă generală, cînd un detectiv *NYPD* îşi prezenta „legitimaţia de serviciu", un funcţionar cu guler-alb răspundea ori alarmat, ori curios, ori şocat şi uneori prudent. Nu răspundeau în batjocură. Recepţionera de la sediul lui Valente era o excepţie notabilă. O tînără atractivă, cam de treizeci de ani, se uită la legitimaţia lui McCord, apoi la el, şi pur şi simplu îşi roti ochii de dezgust, înainte de a se ridica şi a dispărea pe un culoar lung.

– Nu cred că a fost foarte impresionată, glumi Sam.

– Am observat, rosti McCord, apoi coborî vocea pînă la aproape o şoaptă. Dacă intrăm să-l vedem pe Valente, el va încerca să înregistreze întîlnirea, pentru propria lui protecţie, în caz că ar putea fi un fel de capcană. Nu e novice în jocurile jucate de poliţişti. Nu spune nimic semnificativ, pînă cînd nu-l voi convinge să nu înregistreze nimic. Dacă nu va crede ce îi voi spune, sau dacă alege să se răzbune dincolo de prudenţă, nu vreau să aibă o înregistrare, pe care să o dea avocaţilor lui.

Recepţionera se întoarse prompt, urmată de o femeie de vîrstă mijlocie impecabil îmbrăcată într-n costum de stofă de lînă roz-pal. Avea părul negru scurt şi o ţinută dreaptă de

regină – sau de directoare de liceu. Vocea ei era frumos modulată, în stilul afaceri.

– Sînt doamna Evanston, asistenta domnului Valente, anunţă ea. Vă rog urmaţi-mă.

McCord şi Sam o urmară pe un lung culoar, printr-o uşă de trecere, apoi în continuare într-un hol, cu o uşă neinscripţionată la capăt. În timp ce împingea uşa pentru a o deschide şi făcea un pas în urma lor, îi oferi lui McCord un zîmbet scurt, profesional şi rosti cu dicţia ei foarte specială:

– Domnul Valente sugerează să încercaţi să vă descurcaţi singuri.

Uşa deschisă se afla vizavi de ascensoarele principale.

– Mi-am dat seama că prea merge totul bine, rosti scurt McCord în timp ce se îndreptau de-a lungul coridorului spre birourile executive ale lui *Alliance-Crossing*. De data aceasta, încearcă tu.

– Va trebui să-i restituim biletul adresat doamnei Manning, sau ne pierdem timpul degeaba.

McCord ezită, apoi dădu afirmativ din cap.

Recepţionera îi privea, în timp ce se apropiau din nou de biroul ei, dar Sam îi zîmbi scurt. Din geantă, scoase un creion şi biletul lui Valente, aflat într-un plic NYPD pentru probe. Pe plicul de probe scrise: „Anexat este biletul nostru de intrare. Îţi revine sarcina să hotărăşti dacă eşti de acord să ne vezi, sau nu. Rugăm acordă-ne cîteva minute. Este vorba de L.M. şi e urgent."

Dădu plicul recepţionerei, împreună propria ei carte de vizită de serviciu şi spuse:

– Te rog dă-i asta asistentnei domnului Valente şi ţine-o în faţa ochilor ei dacă e nevoie, pentru a o citi imediat.

În mod evident, recepţionera ştia că asistenta lui Valente îi scosese afară pe uşa din spate şi înţelese ce i se sugera. Cu o ridicare din umeri de respingere, împinse plicul şi legitimaţia spre un colţ al biroului şi se întoarse spre ecranul computerului.

– Nici o problemă, rosti amabilă Sam întinzînd mîna după obiectele respinse. Tocmai mi-am dat seama cît eşti de ocupată, aşa că am să le duc eu însămi doamnei Evanston.

Recepţionera sări în sus, luă plicul şi legitimaţia, îi aruncă lui Sam o privire aprigă şi plecă în aceeaşi direcţie, în care plecase şi înainte.

– Se pare că Valente a inspirat multă loialitate funcţionarilor lui, remarcă Sam în timp ce se aşezau, pentru a aştepta.

McCord nu comentă; analiza nota pe care o scrisese Sam pe plic şi zîmbi uşor.

Scrisese patru fraze scurte, dar fiecare oferea o încărcătură psihologică semnificativă:

„Anexat este biletul nostru de intrare" ... *Dacă eşti un om rezonabil, îţi vei da seama că înapoierea acestui bilet este un gest enorm de bunăvoinţă.*

„Îţi revine sarcina să hotărăşti dacă eşti de acord să ne vezi, sau nu." *Nu există cătuşe anexate. Nu încercăm să te constrîngem şi recunoaştem anticipat că nici nu putem să o facem, chiar dacă am încerca.*

„Rugăm acordă-ne cîteva minute"

Rugăm. E un cuvînt pe care nu l-ai auzit din partea NYPD, dar acum realizăm că eşti îndreptăţit la el.

„Este vorba de L.M. şi e urgent"

Folosim iniţialele lui Leigh Manning, pentru că şi noi vrem să-i protejăm intimitatea, în faţa oricui poate vedea această notă.

MICHAEL RIDICA RECEPTORUL şi o privi pe doamna Evanston care îi întindea un plic şi o carte de vizită de serviciu, cu numele detectivei Littleton pe ea.

– Au revenit, rosi ea încruntîndu-se.

Nerăbdător, Michael întinse mîna după plicul pentru probe al NYPD; apoi se uită la mesajul scris de Littleton. Deschise plicul, scoase plicul alb dinăuntru şi desfăcu biletul pe care-l scrisese lui Leigh, împreună de perele trimise la spital.

A fost mai greu, decît mi-aş fi imaginat vreodată că ar putea fi, să ne prefacem că nu ne cunoaştem unul pe altul. sîmbătă seara.

Dacă aş fi încercat să mă acuz pe mine şi pe Leigh de asasinarea lui Logan, n-aş fi ales o frază mai bună,se gîndi Michael dezgustat.

Se uită din nou la cuvintele lui Littleton şi mesajele cuprinse în frazele ei nu-i scăpară, dar fraza care l-a influenţat cu adevărat era cea referitoare la Leigh şi la cuvîntul „urgent". Dacă Littleton era suficient de inteligentă, pentru a se baza pe sentimentele lui pentru Leigh, era tot aşa de inteligentă să fi făcut copii de pe bilet. Pe de altă parte, copiile nu aveau atîta greutate în faţa unui juriu ca originalul, aşa că a riscat să-l returneze – evident cu asentimentul lui McCord.

Michael ezită, ciocănind cu plicul în birou. Ideea de a-l lăsa pe McCord să intre în biroul lui, îl făcu să scrîşnească din dinţi. Îi trecu prin minte felul cum îl descrisese Wallbrecht...*Trumanti a ales omul greşit pentru această treabă. Nu poţi să-l trimiţi pe Mack după o ţintă greşită şi să-i ordoni să insiste asupra ei, dintr-un motiv care te priveşte pe tine... pentru că Mack nu numai că se va îndrepta spre ţinta corectă, stabilită de ei înşuşi, dar o va doborî şi apoi se va întoarce după tine... E cel mai bun detectiv pe care l-a avut NYPD vreodată, dar nu va juca după nici o manevră politică şi nu va pupa pe nimeni în fund.*

Personal, Michael nu-l putea suferi pe arogantul acela ticălos, dar Wallbrecht avea pentru el o mare stimă şi Wallbrecht era cel mai bun în domeniul său.

– Să-l chem pe Bill Kovack de la securitate, să vină aici şi să le amintească detectivilor cît de legal este să intre în acest loc fără mandat?

– Nu, rosti Michael scurt. Condu-i înăuntru, dar mai întîi adu aici un casetofon.

Ea dădu din cap.

– Înţeleg.

65

Deşi Valente consimţise să-i vadă, Sam nu se aştepta la o primire caldă din partea lui şi nici nu o avură. Stătea în picioare în spatele biroului său, cu o expresie rece şi ameninţătoare.

Oricum Sam zîmbi, drept salut.

– Mulţumim că ai fost de acord să ne primeşti, rosti ea apoi încercă – fără succes – să insufle puţin umor în atmosfera tensionată, făcînd un gest spre McCord, care se afla în stînga ei şi adăugînd: din păcate, voi doi v-aţi mai întîlnit.

Privirea lui Valente alunecă peste McCord ca o lamă.

– Biletul vostru de intrare vă asigură trei minute din timpul meu, îi atenţionă el; apoi continuă: vă daţi seama, desigur, că aţi încălcat legea, încercînd să mă interogaţi în lipsa avocatului meu?

În acea clipă, interesul principal al lui McCord era casetofonul care se vedea pe biroul lui Valente.

– Am să-l închid pentru moment, rosti calm. Dacă vrei să-i dai drumul iar, după ce voi începe să vorbesc, poţi, dar noi vom pleca.

Valente ridică din umeri.

– Atît timp cît ai intenţia să vorbeşti, eşti oaspetele meu.

McCord apăsă pe butonul „închis" şi făcu un pas înapoi.

– Acum, iată care e situaţia. Nu am încălcat nici o lege venind aici, deoarece te-am eliminat de pe lista suspecţilor de asasinarea lui Manning. Totuşi, eşti sub supraveghere, după cum ştii deja, şi telefoanele tale sînt înregistrate, iar eu intenţionez să las totul aşa cum e....

Valente rîse, un rîs aspru şi dispreţuitor.

– Sigur că aşa vei face, pui de căţea.

– Să ştii, rosti McCord, că unei părţi din mine i-ar face plăcere să ocolească biroul ăsta şi să scoată rahatul din tine, pentru că faci ca totul să fie aşa de greu.

Valente se uită în jos şi spuse cu voce moale, mortală:

– Consideră-te invitat.

Sam fusese îngrozitor de încordată, în timpul acestui schimb iniţial de amabilităţi, dar după ce McCord a tras glonţul de avertisment, acesta s-a întors şi s-a îndreptat spre ferestre. Privind cerul de afară, rosti în mod egal:

– Însă există şi o altă parte din mine, care trebuie să mărturisească cum m-aş fi simţit eu dacă aş fi fost în pielea ta. Cum m-aş simţi, dacă aş fi petrecut patru ani în

închisoare plătind pentru o crimă pe care poliţiştii ştiau că n-am comis-o, totul din cauza unui puşti *drogat,* pe care l-am ucis în *legitimă apărare,* cu arma *lui,* nu a mea – şi care se întîmpla să se numească William *Trumanti* Holmes. Băgîndu-şi mîinile în buzunare, McCord studie reflectarea lui Valente în geam, în timp ce continua: cum m-aş simţi dacă, după ce am ieşit din închisoare şi am început să-mi pun pe picioare o afacere cinstită, Trumanti ar fi asmuţit asupra mea trei pigmei, care în trei cazuri consecutive, au jurat fals că am încercat să-i mituiesc?

Cu coada ochiului, Sam îl văzu pe Valente sprijinindu-şi şoldul drept de bufetul din spatele biroului său şi încrucişîndu-şi mîinile pe piept, cu o expresie rece şi meditativă, mai curînd decît prevestitoare de rău.

– Cazurile de încercare de mituire au fost doar începutul, rosti McCord comutîndu-se pe propriul lui punct de vedere, în loc să continuie să vorbească din punctul de vedere al lui Valente: pe măsură ce treceau anii, pe măsură ce ajungeai mai mare, tot mai mare era şi arsenalul pe care Trumanti îl aţîţa pentru a te doborî. Oraşul a reuşit să facă să fie şi statul implicat, după care au intrat în acţiune federalii. Ai devenit ţinta fiecărui agent din jur însărcinat cu aplicarea legii, deşi tu n-ai încălcat nici o nenorocită de lege, după cîte ştiu eu. Apoi, cu un rîs fioros, adăugă: totuşi, nu eşti un martir. Procurorii care te urmăreau au sfîrşit zăcînd însîngeraţi pe cîmpul tău de bătaie, cu carierele şi reputaţia distruse. Aceasta a fost răzbunarea ta. Desigur, te-a costat milioane în taxe legale, dar n-ai putut să-ţi cumperi înapoi reputaţia pe care ţi-au furat-o. McCord se întoarse încet de la fereastră şi rămase în faţa lui, cu mîinile tot înfundate în buzunare. Am spus bine povestea?

– Mi s-au umplut ochii de lacrimi, îşi bătu joc Valente.

McCord nu mai zise nimic şi Sam studie fascinată tabloul masculin din faţa ei. Erau tot vînătorul şi prădătorul, duşmani din instinct – isteţi, prudenţi şi agresivi – dar pentru moment, păstrau o atitudine deliberat neglijentă şi noncombativă: Mack cu mîinile

în buzunare, Valente cu braţele încrucişate la piept şi şoldul sprijinit de bufet.

Separaţi de o zonă neutră de aproximativ 2,5 m, cu care fuseseră tacit de acod, Valente nu se mai afla în ofensivă, însă refuza să se implice. McCord studia calea cea mai bună, pentru a-l determina să se implice – nu să atace.

Apelînd la un ton neceremonios, aproape prietenesc, McCord rosti:

– Am avut o imagine foarte clară a ceea ce s-a întîmplat în celelalte cazuri, dar acum, revenind la cazul Manning – cazul meu – imaginea e puţin înceţoşată. Iată felul în care cred eu că ai fost implicat şi mi-ar plăcea să mă corectezi, dacă greşesc.

Ca răspuns la această cerere, Valente ridică neutru din sprîncene, dar cel puţin asculta şi cele trei minute alocate lor trecuseră.

– Cred că te-ai implicat pe douăzeci şi opt noiembrie, începu McCord, cînd ai participat la petrecerea din casa unei fete pe care o cunoşteai. Cred că ultima dată cînd ai vorbit cu ea, era încă elevă la colegiu, iar tu erai un tip cu barbă şi fără bani, care lucra în băcănia mătuşii tale şi mergeai şi la şcoală. În seara petrecerii însă, lucrurile erau foarte diferite pentru amîndoi. Ea e un star pe Broadway, cum şi tu eşti un om foarte bogat – un magnat, de fapt, dar unul cu un trecut foarte urît. De asemenea, cred – şi aici doar ghicesc – că ai avut „ceva" adevărat pentru ea, mai de mult. Am dreptate?

Sam îşi reţinu respiraţia, aşteptînd ca Valente să răspundă – să fie de acord, să se implice.

– Frumoase vremuri, confirmă în final Valente.

În timp ce Sam scotea în minte un chiuit, McCord îşi continuă scenariul:

– La petrecere, ea nu te recunoaşte. Te ia drept ceea ce a auzit – un miliardar notoriu, cu o reputaţie dubioasă – şi *nu* e prea prietenoasă. Chiar şi aşa, eşti încîntat să petreci puţin timp cu ea. Din păcate, nu ţi-a oferit prea mult timp. În timp ce tu încă mai încercai să te hotărăşti dacă, şi cînd, să-i spui cine eşti de fapt, ea te pasează unei prietene – o

astroloagă – şi ocazia ta s-a evaporat. Aici se află adevărata lovitură, speculă în mod fals Mack, deşi ai petrecut doar cîteva minute cu ea, la petrecere – te trezeşti din nou îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

Sam văzu un zîmbet uşor adîncindu-se în colţul gurii lui Valente şi-şi închipui că ridiculiza declaraţia lui McCord – pînă cînd Valente dădu uşor din cap, după care Sam trase singura concluzie posibilă: involuntar era impresionat că un „tip dur" ca McCord a putut să facă o asfel de apreciere logică despre un alt bărbat – îndeosebi unul cu reputaţia lui.

– După vreo două zile, continuă Mack, ai auzit că a avut un accident de maşină şi e la spital. Ştiai că-i plac perele, pentru că obişnuia să le cumpere din băcănia mătuşii tale. Aşa că i-ai trimis un coş, cu un bilet pe o foaie cu antetul tău şi ai semnat cu singurele nume pe care le-a cunoscut ea, ca fiind ale tale. Dar ea n-a primit biletul, pentru că l-am luat noi. Cîteva zile mai tîrziu, cînd s-a întors acasă de la spital, tu te-ai dus la ea acasă, să vezi ce mai face.... McCord se opri şi puse o întrebare. Cum ai reuşit să o determini să te lase să urci în apartamentul ei, dacă nu ştia cine eşti?

– I-am spus că soţul ei era în posesia unor documente care-mi aparţin şi am nevoie de ele.

McCord dădu din cap asimilînd informaţia.

– Era adevărat?

– Nu.

– Dar trucul a funcţionat, continuă McCord. Ca rezultat, tu te aflai acolo cînd am sunat-o noi să-i spunem că i-am găsit maşina şi te-ai oferit să o duci la locul respectiv cu elicopterul tău. Drace, de ce nu te-ai fi oferit să faci asta? întrebă Mack ridicînd din umeri. Era o întrebare retorică, la care răspunse chiar el: Erai îngrijorat pentru ea – nu ştiai că soţul ei e mort şi nu aveai nimic de ascuns. De fapt, ai coborît elicopterul, cu ea înăuntru, pe drum, exact în faţa unui şir de vehicole ale poliţiei. Chiar şi după ce ai descoperit că Manning e mort, ai continuat să mergi să o vezi – şi ai făcut-o ştiind al dracului de bine că *NYPD* încearcă să-ţi pună în cîrcă o vină, în orice ocazie nefondată pe care le-o ofereai. Dar nu-ţi păsa de asta, deoarece nu

ştiai că aveam o dovadă – care nu era nefondată. Aveam biletul pe care i l-ai trimis lui Leigh Manning – un bilet care e aşa de incriminator, încît *oricine* l-ar fi scris ar fi devenit Suspectul Numărul Unu într-un caz de conspiraţie la asasinat. Cînd McCord ajunse la rolul lui din scenariu, se îndreptă spre biroul lui Valente şi fără ezitare ridică un press-papier, studiindu-l în timp ce vorbea: Dar tu nu erai „oricine". Erai obiectul răzbunării lu Trumanti şi, din momentul în care a aflat de biletul pe care l-ai scris lui Leigh Manning, singurul lui scop a fost să trăiască suficient de mult, pentru a se aşeza în faţa geamului, cînd ţi se va face injecţia letală. Aici am intervenit eu, adăugă McCord grosier, punînd jos press-papierul şi uitîndu-se direct la Valente. Am fost numit „asistentul executant" al lui Trumanti, a cărui misiune era să-l ajute să-ţi înfigă acul în braţ. Sam nu putea să vadă faţa lui McCord, deoarece era întors cu spatele la ea, dar putea să vadă faţa lui Valente, care îl scruta pe McCord de foarte aproape, în timp ce acesta termina: nu intenţionez să anulez supravegherea ta şi a doamnei Manning, sau înregistrarea telefoanelor tale. Nu pot să risc să-i ofer lui Trumanti nici un motiv pentru a mă înlocui cu altcineva, care îi va executa ordinele. Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac acum este să-ţi returnez biletul trimis lui Leigh Manning, ca un gest de armistiţiu – şi de bunăvoinţă.

– Cîte copii de pe el ai păstrat? întrebă curtenitor Valente.

– Şase, răspunse McCord aspru. Totuşi, sînt în custodia mea şi acolo vor rămîne, pînă cînd voi descoperi că am greşit şi că totuşi tu l-ai ucis pe Manning. E cel mai bun lucru pe care pot să-l fac acum. Regret, dar va trebui să trăieşti cu asta.

Ca răspuns, Valente apăsă un buton de pe bufet şi un panou de sticlă neagră alunecă deschizîndu-se. În spatele lui străluceau luminiţele roşii ale unui sistem elaborat de înregistrare.

– Pot să trăiesc cu aia, rosti el scoţînd o casetă din aparat, atîta timp cît poţi trăi şi tu cu asta.

Ochii lui McCord se îngustară privind caseta şi apoi îi ridică spre faţa lui Valente.

– Doar de curiozitate, ce intenţionezi să faci cu ea?

– Va rămîne în custodia mea, replică Valente, repetînd cuvintele precedente ale lui McCord, pînă cînd îţi vei schimba hotărîrea şi vei decide dacă, ori Leigh Manning ori eu l-am ucis pe soţul ei.

Cu o zi înainte, McCord n-ar fi crezut un cuvînt ieşit din gura lui Micahel Valente. Acum, îl crezu pe cuvînt în privinţa extrem de dăunătoarei casete şi se uită la fostul lui inamic cu o admiraţie ezitantă.

– Frumos truc, comentă el. Sam îşi muşcă buza inferioară, pentru a nu izbucni în rîs, şi se prefăcu că răscoleşte prin geantă după ceva. Acum, avem nevoie să vorbim cu doamna Manning, explică McCord, pentru că eu cred că asasinul a avut o legătură cu problemele financiare ale soţului ei. Natural, poţi fi prezent, în timp ce vorbim cu ea.

– Natural, fu de acord sec Valente, căutînd în sertarul biroului său şi scoţînd un celular. Se uită la el o clipă, ca şi cum nu era prea obişnuit cu el, apoi îl deschise.

– Un telefon nou? speculă McCord cu o urmă de zîmbet.

Valente îl privi, ca şi cum răspunsul era evident.

– Unul din multe altele, declară ritos, apăsînd pe numerele de pe cadran.

– Îmi închipui că sînt probabil cele mai noi modele digitale, cele care sînt foarte greu de depistat pentru noi? Şi-mi închipui că sînt înregistrate pe numele altcuiva, nu al tău?

– Încep să-mi dau seama cum ai ajuns locotenent, îl ironiză Valente; apoi se opri cînd i se răspunse la apel. O'Hara, rosti el, poate Leigh să răspundă la telefon, chiar acum? În timp ce aştepta ca O'Hara să-i ducă telefonul, Valente explică: Leigh e la teatru, la repetiţie, dar s-ar putea să fi terminat pînă acum. Diseară va relua....

Sam sesiză mîndria de neconfundat din vocea lui, în timp ce făcea anunţul, dar o clipă mai tîrziu, cînd Leigh Manning preluă convorbirea, glasul lui profund de bariton deveni cald

şi trăsăturile i se îndulciră atît de mult, încît Sam fu uluită de schimbare.

– McCord şi Littleton se află în biroul meu, îi spuse Valente lui Leigh. Apoi chicoti la răspunsul ei; după care se uită direct la ei şi adăugă: şi eu le-am sugerat acelaşi lucru cînd au sosit, dar au fost foarte insistenţi. Tachinînd-o mai spuse: oare tu eşti aceea care odată mi-a spus că e datoria civică a oricărui cetăţean să coopereze cu poliţia? Cînd închise, atitudinea lui deveni din nou bruscă şi oficială. Va fi aici într-o jumătate de oră. Eu am întrebat-o deja despre finanţele lui Logan, dar ea nu ştie nimic neobişnuit, în afară de faptul că se pare că el a plătit în numerar o bijuterie scumpă, pe care i-a dat-o în seara petrecerii.

– Poate că se va mai gîndi la ceva, cînd vom vorbi cu ea, replică McCord ridicîndu-se. Vom aştepta în sala de primire, pînă soseşte.

Valente se uită la McCord un lung moment.

– De ce nu încercaţi să-i atribuiţi asasinatul lui Leigh?

– Există întotdeauna posibilitatea ca ea să-l fi ucis, rosti McCord jucînd absolut corect, dar singurul lucru care ar fi făcut-o suspectă ar fi fost, dacă ar fi avut o relaţie extraconjugală clandestină cu tine – cu un bărbat care are cazier pentru crimă cu violenţă. O dată ce am scos toate acestea din ecuaţie, mie mi se pare ca oricare altă văduvă.

ÎN TIMP CE AŞTEPTAU sosirea lui Leigh Manning, McCord îi ceru lui Sam să aranjeze să se vadă şi cu Sheilla Winters, în aceeaşi zi mai tîrziu, dacă era posibil. Sam îi telefonă psihiatrei şi, după o discuţie, doctoriţa Winters fu de acord să-i primească la ora patru patruzeci şi cinci, după ultimul ei pacient programat.

66

Recepţionera Sheilei Winters plecase deja acasă şi anticamera mică şi elegantă era goală, cînd Sam şi McCord sosiră cu cîteva minute înainte de timpul rezervat lor.

Deoarece uşa spre biroul doctoriţei Winters era închisă, se aşezară pe două fotolii înalte din piele verde, ca să aştepte pînă cînd termina ea cu cel care se afla înăuntru. McCord luă o revistă de pe teancul aşezat pe masa-lampadar aflată între fotoliile lor, îşi puse glezna pe genunchi şi începu să o răsfoiască.

Sam luă un exemplar din *Vanity Fair* şi-l deschise, dar mintea ei era la întrevederea pe care tocmai o avuseseră cu Leigh Manning. În ultimele săptămîni, actriţa fusese atît de îngrozitor de dezamăgită de poliţie, încît rămăsese în picioare, uşor în spatele scaunului lui Valente şi cu mîna pe umărul lui, tot timpul cît răspunsese la întrebările deschise ale lui McCord.

La început, Sam crezu că, în mod subtil, căuta protecţia lui Valente. Trecură zece minute întregi, pînă cînd Sam realiză că adevărul era invers – lui Leigh Manning îi era frică *pentru* Valente şi rămăsese în picioare *alături* de el, împotriva lui McCord şi a lui Sam.

Şi McCord a gîndit la fel, pentru că a remarcat-o, cînd se aflau în maşină, în drum spre biroul lui Winters.

– Ai observat că Leigh Manning nu l-a părăsit pe Valente, pînă cînd nu a realizat că întrebările noastre o priveau doar pe ea?

– Mi-a amintit de un setter irlandez adorabil, care încerca să protejeze o panteră periculoasă, mărturisi Sam şi McCord chicoti auzindu-i comparaţia. Îi compar pe oameni cu replica lor animalieră, admise Sam. De exemplu, Shrader îmi aminteşte de un rottweiler.

Rîsul lui McCord răsună ca o detunătură.

Telefonul de pe biroul recepţionerei doctoriţei Winters sună şi poşta vocală preluă convorbirea. McCord se ridică şi nerăbdător studie un tablou de pe peretele din spatele scaunului lui.

– Sînt surprinsă că doctoriţa Winters nu foloseşte un serviciu de răspuns, remarcă încet Sam.

– Probabil că îşi comută apelurile altcuiva, cînd pleacă, răspunse McCord tot cu voce scăzută, Aşa fac cumnaţii mei.

– Sînt medici?

– Doi dintre ei.

– Doi dintre ei? Dar cîte surori ai? El îi aruncă o privire piezişă şi amuzată şi în tăcere ridică o mînă cu degetul mare ascuns în palmă. Ai *patru* surori?

El dădu afirmativ din cap şi-şi băgă mîinile în buzunare, cu faţa spre tablou, dar cu privirea alunecînd încet spre ea.

– Pînă cînd am împlinit zece ani, am crezut că perdeaua de la duş arată întotdeauna de parcă ar avea picioare.

Sam zîmbi.

– Cu pantaloni colanţi, sublinie ea, apoi zise: haina aceea de tweed cafenie, pe care o purtai în prima zi, aparţinea cu adevărat cumnatului tău?

Dînd din nou din cap afirmă:

– Apartamentul de deasupra mea a luat foc, în timp ce eram în vacanţă. Cînd am ajuns acasă, totul duhnea a fum şi trebuia spălat şi curăţat. Hainele din valize erau singurele mele lucruri, pe care puteam să le îmbrac.

Telefonul sună din nou şi McCord se întoarse privindu-şi nerăbdător ceasul, apoi aparatul.

– Doamna doctor Winters e cu aproape zece minute întîrziere. Psihiatrii sînt foarte corecţi cu timpul.... În timp ce vorbea, se îndreptă spre uşa biroului ei.

Bătu.

Nici un răspuns.

Întinse mîna spre buşonul clanţei şi-l răsuci, în timp ce Sam punea revista jos.

– Nu e nimeni.... începu el stînd în mijlocul biroului; apoi se întoarse spre dreapta şi dispăru din unghiul de vedere al lui Sam. *La dracu'!* Sună la Serviciul Medical de Urgenţe! zbieră el.

Apucîndu-şi celularul, Sam intră în fugă în birou, dar tot ce văzu la prima aruncătuă de ochi, era spatele lui McCord, care se ghemuise lîngă colţul din spate al biroului psihiatrei.

– Nu-ţi bate capul cu ambulanţa, îi spuse el înverşunat lui Sam peste umăr, sună *Dispeceratul* şi spune-le să trimită aici *Unitatea de criminalişti.*

Aplecîndu-se peste el, cu celularul la ureche, Sam făcu ceea ce i se spusese, cu privirea pironită pe cadavrul femeii, cu care vorbise doar cu două ore înainte. Sheila Winters era întinsă pe duşumea cu faţa în jos şi cu trupul în spatele biroului, cu figura întoarsă în afară şi ochii mari deschişi, ca şi cum se uita la uşă. Rochia ei de un galben luminos era pătată la spate cu purpuriu, acolo unde sîngele cursese dintr-o rană adîncă.

Cu grijă, pentru a nu schimba poziţia corpului, McCord îi ridică umărul stîng, astfel că putu să vadă rana din faţă; apoi îi dădu drumul şi se ridică în picioare.

– În spate e rana de ieşire a glonului, i se adresă lui Sam; apoi făcu un gest spre sîngele răspîndit pe peretele din spatele biroului. Probabil că stătea în picioare lîngă scaun cînd a fost împuşcată, şi impactul a izbit-o de perete, după care a căzut înainte.

Sam era gata să-i răspundă, cînd sună celularul lui McCord. Îl apucă, îl deschise şi apoi ascultă o clipă, cu o expresie ciudată pe faţă.

– Care e adresa ei de acasă? întrebă el. Eu sînt la biroul Sheilei Winters, care nu e decît un cadavru. Vino şi stai aici, pînă sosesc criminaliştii. Nu vreau nici o uniformă să tropăie pe aici şi să distrugă urmele. Îşi închise telefonul dintr-o izbitură şi se uită la Sam, cu ochii lui albaştri neliniştiţi şi privirea intensă. Shrader a găsit ceva despre Jane Sebring. Duminică a închiriat o maşină, pe care a restituit-o luni. Ghici cîţi kilometri a înregistrat?

– Destui pentru a o duce pînă la Catskills şi înapoi? speculă Sam şi inima ei începu să se agite cu putere.

El dădu din cap, se uită nerăbdător la cadavrul Sheilei Winters; apoi îşi schimbă hotărîrea de a aştepta acolo pînă sosea Shrader. Deschizîndu-şi telefonul, ceru să vină la adresa unde se aflau cea mai apropiată maşină de patrulare.

Cîteva minute mai tîrziu, doi ofiţeri sosiră în anticameră alergînd şi McCord îi împinse afară, pe culoar.

– Staţi dincolo de această uşă, le ordonă el şi să nu o deschideţi nimănui, cu excepţia detectivului Shrader şi a criminaliştilor. Aţi înţeles?

– Da, locotenente.

– Şi să nu vă atingeţi de afurisitul acela de buşon, îi avertiză peste umăr.

Sam încercă să-şi potrivească paşii cu ai lui, dar chiar şi cu picioarele ei lungi nu era uşor cînd purtai tocuri înalte, aşa că se blestemă că le-a îmbrăcat tocmai astăzi, dintre toate zilele.

În maşină, McCord aprinse luminile de urgenţă de pe bord şi dădu drumul motorului.

67

Odată ce Leigh a anunţat public, cu două zile înainte, că va cina cu Michael, numărul reporterilor care se învîrteau pe lîngă blocului ei, sperînd să ducă la tipar ceva exploziv, scăzu dramatic. Le oferise povestea explozivă pe care o doreau, aşa că au luat-o la fugă cu ea.

Acum, nu mai erau decît doi reporteri pe dinafara ferestrelor holului, zgribuliţi în hainele de iarnă, cînd Joe O'Hara trase limuzina în faţă, la ora cinci după amiază; după care o conduse pe Leigh înăuntru.

– Hei, Leigh! strigă Courtney Maitland grăbindu-se să intre şi ea, chiar în urma ei. Cînd Leigh se întoarse să-i vorbească, O'Hara îi atinse cotul şi spuse:

– Hilda are nevoie de unele lucruri, pe care trebuie să i le aduc. Urc sus, iau lista şi fug să-i fac comisioanele, pentru ca să fiu la timp înapoi, să te duc la teatru la şase jumătate. Domnul Valente merge cu noi?

– Nu, vine mai tîrziu, de acasă. Eu trebuie să fiu la teatru la şapte şi nu are nici un rost se aştepte pe acolo, înainte de începerea spectacolului. Jason Solomon ne va înnebuni pe amîndoi. Astăzi e în mare formă. O, şi, Joe.... îl chemă Leigh o clipă mai tîrziu, cînd el ocolea deja copacii din

ciubere aflaţi în hol, şi se îndrepta spre ascensor. Am un bilet pentru tine, pentru diseară.

El îi zîmbi, apoi salută şi Leigh se întoarse să vorbească cu Courtney, care era îmbrăcată cu un pardesiu supradimensionat, arătînd ca şi cum ieşise dintr-un magazin de vechituri, şi o eşarfă de lînă roşie lungă, ce-i ajungea pînă mai jos de tiv.

– Sînt hotărîtă să-l folosesc pe Michael Valente ca subiect pentru interviul meu, explică în grabă Courtney. Crezi că ai putea să-l faci să vorbească cu mine, despe subiecte cu adevărat importante? Vreau să spun că deja am ceva lucruri bune despre el, dar provin în special din auzite şi de cînd am jucat cărţi cu el, într-o singură seară. Mi-ar plăcea să scriu despre omul care e, în loc de felul în care îl vede lumea....

Sus, Joe întoarse cheia în broasca uşii laterale a apartamentului şi intră în bucătărie.

– Hilda? strigă el surprins că în apartament era întuneric. Hilda? repetă mergînd pe culoarul care ducea spre camera ei. Apoi bătu la uşă. Dacă vrei să-ţi fac comisioanele, ar fi mai bine să-mi dai lista.

Cînd ea nu răspunse la bătaia în uşă, O'Hara se întoarse în bucătărie, pe care o traversă şi aprinse lumina. Cînd făcu aceasta şi cu ajutorul candelabrului din sufragerie, văzu lîngă masă forma ghemuită a menajerei, cu sîngele curgîndu-i din cap pe covor.

– Hilda. O, nu!.... Aplecîndu-se, îi controlă pulsul; apoi se ridică şi fugi în bucătărie. Apucă telefonul şi apăsă pe nouă-unu....

Întregul lui trup părea că explodează, de la durerea care îi radia din piept. Cu un geamăt, O'Hara alunecă sprijinit de perete, cu mîna încleştată pe receptor, în timp ce omenirea devenea neagră.

LEIGH INTRODUSE CHEIA în uşa din faţă, o deschise şi intră în living, oprindu-se să-şi agaţe mantoul în dulap. Nerăbdătoare să se întindă cîteva minute, înainte de a face

un duş şi a se pregăti să plece la teatru, se îndreptă direct spre dormitorul ei.

Patul era deja făcut, observă ea în timp ce intra din culoar în dormitor. Hilda nu uită niciodată nimic, reflectă ea cu un zîmbet, inclusiv de obiceiul ei de a aţipi puţin în după-amiaza cînd avea spectacol. Intenţionînd să se dezbrace şi să-şi pună un halat, trecu de pat şi privi în oglinda mare de deasupra mesei de toaletă. În oglindă, o femeie venea spre ea, o femeie care purta aceeaşi rochie roşie şi pandantivul cu rubine, pe care le purtase Leigh la petrecere. Cu excepţia faptului că femeia stătea în spatele ei, ridicînd în sus un vas greu de piatră.....

68

McCord îi arătă insigna portarului de la blocul apartamentului lui Jane Sebring.

– Ai văzut-o astăzi pe domnişoara Sebring? întrebă el.

– Da, domnule. A plecat acum cîteva ore.

– Ar fi putut să se întoarcă fără să o vezi?

– Nu cred.

– Nu cred, nu e suficient, rosti McCord intrînd în clădire. Un bodyguard într-o uniformă cafenie, ca a portarului, stătea la un birou din hol. McCord îi arătă insigna. Trebuie să merg sus, în apartamentul domnişoarei Sebring.

– Apartamentul douăzeci şi patru A, explică bodyguardul ridicîndu-se repede şi îndreptîndu-se către ascensor, alături de ei. Introduse cheia în fanta ascensorului şi uşile se deschiseră.

– Trimite pe cineva sus cu cheia de la Douăzeci şi patru A, chiar acum, dispuse McCord în timp ce uşile liftului se deschideau.

Sam intră împreună cu el şi nivelul adrenalinei începu i se ridice, odată cu ascensorul ce urca, dar trăsăturile ei rămaseră perfect liniştite. Avea acest antrenament; îl exersase şi înainte. Recunoştea frica răsucindu-i-se în stomac; o recunoscuse şi se inspira din ea pentru a se

concentra. Căutînd în geantă, desfăcu tocul Glock-ului de nouă milimetri şi-şi lăsă mîna să se odihnească pe patul lui.

Nimeni nu răspunse la bătăile repetate în uşa apartamentului 24A. McCord apăsă din nou butonul soneriei, cînd intendentul coborî din lift aducînd cheia.

– Eşti sigur că e în regulă – în ce mă priveşte – dacă te las să intri, vreau să spun? întrebă omul cel îndesat.

– Te-aş minţi eu? întrebă McCord luîndu-l de braţ şi împingîndu-l spre încuietoarea uşii.

Broasca scoase un declic deschizîndu-se şi McCord îl dădu pe om la o parte, mai departe de uşă.

– Tu rămîi aici, îl atenţionă el. Băgînd mîna în interiorul hainei, McCord desfăcu tocul de pe umăr şi scoase un Glock de calibrul patruzeci.

– Sfinte Dumnezeule! mormăi omul. Ce faci? Privirea lui se îndreptă spre Sam, ca şi cum se aştepta ca o tînără bine îmbrăcată într-un costum de velur scump, să reprezinte o judecată sănătoasă, în situaţia dată. În linişte, ea se descotorosi de pantofii cu tocuri înalte, scoase Glock-ul din geantă şi îl ridică în sus, strîns cu amîndouă mîinile.

– Gata? rosti calm McCord, stînd de o parte a uşii şi întinzînd mîna stîngă spre buşonul clanţei. Se uita la ea fără urmă de ezitare, ca şi cum ar fi ştiut că viaţa îi era în siguranţă în mîinile ei.

Sam aprobă ferm din cap şi se lipi de perete, sprijinindu-se de el, în timp ce McCord se izbi puternic în uşă şi o aruncă sfărîmată pînă în peretele opus.

Îi întîmpină un întuneric de smoală şi linişte.

Ţinîndu-şi trupul în afara unei posibile linii de tragere, McCord intră înăuntru şi pipăi peretele, după un comutator.

Luminile plafonului se aprinseră, dînd la iveală direct în faţă un living şi în stînga o sufragerie. Nu se vedea nimeni – nici viu, nici mort.

În tăcere, îi făcu semn lui Sam să-l urmeze spre dreapta.

Cameră după cameră, cercetară apartamentul, de la un capăt la altul.

– Trebuie că e la teatru, zise McCord băgîndu-şi arma în toc. Să mergem.

– Întîi uită-te puţin la asta, rosti Sam conducîndu-l spre unul dintre dulapurile pe care-l controlase, în timp ce el controlase altul. Cu piciorul, împinse la o parte o rochie lungă şi expuse un pachet verde închis, rulat şi legat

– Sacul de dormit care lipsea, rosti McCord încordat. Dădea deja instrucţiuni intendentului, în timp ce Sam îşi punea grăbită în picioare pantofii de antilopă cu tocuri înalte. Stai în hol cincisprezece minute şi dacă apare domnişoara Sebring, nu-i spune că am fost aici, dar sună-mă imediat. După asta, am să postez o maşină în faţă, iar tu poţi să te duci la treburile tale.

– Sigur, e în regulă, locotenente, rosti intendentul însufleţit, luînd cartea de vizită a lui McCord. La fel ca mulţi civili, în astfel de circumstanţe, intendentul a reacţionat la început cu oroare la vederea armelor, apoi cu fascinaţie, cînd pericolul a dispărut. Ascultă, nu vreau să-ţi spun cum să-ţi faci treaba, rosti el în timp ce aşteptau ascensorul, dar voi doi nu aţi uitat un amănunt cînd v-aţi scos armele?

– Ce anume? întrebă McCord sec, dar atît Sam cît şi el ştiau perfect la ce se referea intendentul.

– Ştiţi voi – cam aşa.... Făcu o mişcare ridicînd piedica de pe arma semiautomată şi băgînd un glonţ în încărcător.

– Asta numai în filme, îi răspunse McCord, în timp ce ascensorul sosi şi ei urcară.

– În mod cert arată bine, rosti intendentul.

– De aceea şi fac aşa, replică Sam. El o privi neîncrezător şi ea continuă cu un zîmbet. Mişcarea pe care o faci trimite un glonţ în încărcător. Ca şi cum ar fi mărturisit un secret, coborî puţin vocea şi adăugă: în viaţa reală, facem în aşa fel încît să avem *deja* un glonţ pe ţeavă, cînd ne scoatem armele.

– Nu mă înnebuni! exclamă el.

La biroul din faţă, McCord făcu o pauză suficient de lungă, pentru a da bodyguardului aceleaşi instrucţiuni pe care le dăduse intendentului.

Dădu telefon, înainte de a trece prin uşile din faţă, aranjînd să fie pusă clădirea imediat sub supraveghere.

69

Jason Solomon tocmai îl înjura pe un lucrător al scenei, cînd îi văzu pe Sam şi pe McCord venind rapid spre el pe interval şi-şi revărsă mînia asupra lor.

– Care dracu' e problema cu voi, măi oameni? izbucni el, avansînd spre partea din faţă a scenei. N-aţi auzit niciodată de stabilirea unei întîlniri? E politicos, e....

– Unde e Jane Sebring? îl întrerupse scurt McCord.

– De unde iadului să ştiu eu? Probabil acasă.

– Nu e acasă. Tocmai venim de acolo. La ce oră trebuie să vină aici, de obicei?

– Cam acum, de obicei, dar am concediat-o în dimineaţa aceasta. Dumnezeule, în ce zi s-a transformat ziua de azi! Avem probleme cu sunetul şi cortina se ridică într-o oră şi jumătate.

– Taci din gură şi ascultă, îl repezi McCord. Unde e cabina lui Sebring?

– Pe aici... rosti Solomon speriat şi indignat.

Lucrurile lui Sebring se aflau încă în cabina ei, dar ea nu era acolo.

– A fost supărată cînd ai concediat-o? întrebă Sam. Vreau să spun, se aştepta, sau a surprins-o?

– Supărată? repetă Jason sarcastic. Era înnebunită. E o dementă, adăugă el îndreptîndu-se spre un birou mic din capătul holului, cu Sam şi McCord chiar în spatele lui.

– De ce ai concediat-o? insistă Sam. Avea cronici bune.

– Am concediat-o pentru că Leigh Kendall n-ar fi apărut pe aceeaşi scenă cu ea şi cine ar putea să o condamne pentru asta?

– A *ştiut* Jane Sebring că de asta ai concediat-o? întrebă nerăbdător McCord.

– Sigur că da. I-am explicat agentului ei situaţia, la telefon în dimineaţa aceasta, cînd am început să negociez ruperea contractului. Tipul e un vultur; el....

– Dacă ai concediat-o prin agentul ei, îl întrerupse Sam, de unde ştii că era „înnebunită" din această cauză?

– Pentru că astăzi a apărut aici, imediat după ce Leigh a plecat la biroul lui Valente şi apoi acasă, să se odihnească. Solomon se opri în faţa biroului său şi-şi întoarse faţa spre McCord adăugînd: i-am spus lui Jane să-şi scoată lucrurile din cabina lui Leigh, dar ea a lăsat totul baltă şi a fugit. Femeia asta e nebună.

– La ce oră a fost asta? întrebă McCord.

– Ce dracu' mai contează.... Solomon se întrerupse şi se ascunse în spatele biroului lui, în timp ce McCord făcu un pas mare spre el. Între trei şi patru, cred.

– Cheam-o pe Leigh Kendall la telefon, se repezi McCord. Sun-o la orice număr foloseşti pentru a o contacta.

– Nu puteţi, măi oameni buni, să aşteptaţi doar pînă...

McCord se aplecă peste birou, apucă telefonul şi i-l întinse:

– Sună-o!

La primul număr pe care l-a format Solomon n-a răspuns nimeni, aşa că mai încercă la două.

– Ce ciudat, rosti el îngrijorat şi închizînd. Nimeni nu răspunde la nici unul din telefoanele lui Leigh de acasă şi nici ea nu răspunde la celular.

– Se întîmplă să-ţi fi dat numărul de celular al lui Valente, astăzi?

– Da. Cum aţi....

– Care e?

Solomon scormoni printree hîrtiile împrăştiate pe tăblia biroului şi găsi ceea ce căuta.

– Leigh a spus că nu trebuie să dau nimănui numărul acesta... începu el; apoi se uită la expresia ameninţătoare a lui McCord şi pronunţă rar numărul, astfel încît Sam să-l poată nota.

– Unde vă duceţi? întrebă el urmîndu-i pe cei doi detectivi, în timp ce alergau pe hol. Leigh e probabil cu Valente. Se iubesc, să ştiţi...

70

Afară pe stradă, McCord îi aruncă cheile maşinii lui Sam şi se strecură pe locul pasagerului. Era deja la radio, chemînd maşina de supraveghere afectată pe lîngă Leigh Manning, cînd Sam puse în funcţie motorul şi porni luminile de urgenţă şi sirena.

– Unde eşti? întrebă McCord, cînd ofiţerul cu supravegherea răspunse la chemarea radio.

– În faţa clădirii apartamentului familiei Manning, locotenente. A sosit acasă cu puţin înainte de ora cinci, a întîrziat în hol vorbind o vreme cu o adolescentă; apoi a urcat.

– Ştii cine e Jane Sebring?

– Starul de cinema care a apărut goală în filme....

– Da, exact, îl întrerupse McCord. A intrat în clădirea familiei Manning, de cînd doamna Manning a urcat?

– Nu, n-am văzut-o. Am o rază bună de observaţie, exact în faţa uşilor de la intrare.

– Dacă o vezi pe Sebring, reţine-o. Este periculoasă.

Ofiţerul de supraveghere luă atenţionarea în serios, dar era şi încîntat:

– Am să o salt de două ori – ştii, o dată pentru a vedea dacă e înarmată şi o dată pentru a vedea dacă e periculoasă.

– Stai cu ochii deschişi, îl atenţionă scurt McCord.

– Vorbind de asta, există un tip care continuă să se arate într-un taxi, de cîte ori apare doamna Manning. Chiar acum, se învîrteşte în jurul clădirii, cu un buchet de flori.

– Reţine-l. Are un hărţuitor, poate că el e tipul. Şi, mai important, stai aproape de Leigh Manning dacă pleacă undeva.

– Da, domnule. Dar nu se va duce nicăieri în seara asta – cel puţin nu cu maniacul ei de şofer la volan?

– De ce?

– Pentru că i-a fost ridicată limuzina, cu puţin timp în urmă.

Sam simţi acelaş fior de alarmă care îi înţepeni şi maxilarul lui McCord, la informaţia că limuzina a fost ridicată de acolo, totuşi, n-a putut să-i arunce mai mult de o privire, cînd a pus radioul jos. Traficul era aglomerat, dar vehicolele se dădeau deoparte pentru a-i lăsa să treacă, iar ea se strecura cu dibăcie prin spaţiile înguste, la abia vreo trei centimetri distanţă, într-o parte şi-n alta a maşinii.

– Îi convoc pe Shrader şi pe Womack să se întîlnească cu noi acolo, rosti McCord căutîndu-şi celularul.

Acesta îi sună în mînă, în timp ce-l scotea din buzunarul hainei, şi mări volumul pentru a-i putea auzi peste urletul sirenei. Vocea profundă şi tensionată a lui Michael Valente vibră cu suficientă forţă furioasă, pentru a ajunge chiar şi la urechile lui Sam.

– M-a sunat Solomon şi mi-a spus că aţi fost la teatru în căutarea lui Sebring şi aţi încercat să-i telefonaţi lui Leigh. Nici mie nu-mi răspunde la apeluri. Ce se întîmplă?

McCord inspiră adînc, ezitînd:

– Unde eşti?

– Răspunde la nenorocita asta de întrebare. Ce se întîmplă?

– Chiar în această clipă, sîntem în drum spre apartamentul doamnei Manning, explică McCord, cu voce calmă şi la obiect. În după-amiaza asta, Sheila Winters a fost împuşcată în cabinetul ei. Credem că Jane Sebring i-a ucis şi pe ea şi pe Manning. Încercăm să o găsim. Ştie că Solomon a concediat-o pentru că doamna Manning nu vrea să lucreze cu ea şi Sebring a fost – foarte... ieşită din minţi.

– Isuse Christoase! explodă Valente, traducînd corect „ieşită din minţi" cu *nebună şi probabil violentă.* Mă duc chiar acum la Leigh. Unde sînteţi? McCord îi spuse şi Valente adăugă: Eu sînt mai aproape. Voi fi acolo înaintea voastră.

– Nu poţi să răzbaţi prin trafic la fel de repede ca noi, dar dacă ajungi primul, aşteaptă-ne în hol, îl atenţionă McCord

Valente nu-şi bătu capul să-i răspundă.

– O'Hara e cu ea şi e înarmat, rosti el agăţîndu-se de această speranţă.

– Limuzina a fost remorcată şi dusă de acolo cu puţin timp înainte, rosti încordat McCord. Repet – nu urca în apartamentul acela, pînă cînd nu ajungem şi noi. După o clipă luă telefonul de la ureche şi începu să formeze numărul lui Shrader. Valente mă încurcă, I se adresă el lui Sam.

Ea dădu din cap, trînti piciorul pe acceleraţie şi apoi îl apăsă pe frînă, tăind intersecţia în diagonală şi derapînd în jurul colţului, într-o manevră perfect executată, care îi smulse lui McCord un rîs feroce, în timp ce aştepta ca Shrader să răspundă la apel.

– Unde eşti? îl întrebă el pe Shrader, apoi îl informă despre ce se întîmpla. După ce termină convorbirea, McCord rosti: Shrader şi Womack vor fi la zece minute în urma noastră.

71

Aproape inconştientă, pe Leigh o izbea în ţeastă un bubuit ciudat, ce semăna cu nişte lovituri de ciocan. Era ţîrîitul telefonului şi avu senzaţia că e paralizată. Stomacul îi era răvăşit de greaţa ce i se ridica în gît, aşa că înghiţi cu greu şi se forţă să-şi ţină pleoapele deschise, căutînd automat ceva pe care să-şi fixeze privirea, pentru a opri senzaţiile oscilante, care o ameţeau.

Se pare că pleoapele funcţionau, dar ce văzu în faţa ochilor deschişi, nu avea nici un sens pentru ea. Întregul ei cîmp vizual era obstrucţionat de două nuanţe similare de crem; una dintre ele părea netedă şi orizontală, cealaltă verticală şi vălurită.

Clipi de mai multe ori, încercînd să-şi refocalizeze privirea şi în acest proces deveni conştientă de texturile diferite ale celor două umbre. Culoarea crem orizontală de lîngă obrazul ei era aspră....covorul. Culoarea verticală ondulată era....pînză.... ca.... volanul cuverturii de pe patul ei? În mod clar era întinsă pe duşumea, lîngă patul ei, cu mîinile la spate. Încercă să le mişte, dar se pare că

încheieturile îi erau legate, iar picioarele păreau imobilizate împreună, la glezne.

Ridicînd capul cu efort, Leigh întoarse faţa în cealaltă parte şi ceea ce văzu făcu ca senzaţiile ei să o ia razna. Jane Sebring stătea la masa de toaletă, îmbrăcată cu rochia roşie pe care o purtase ea la petrecerea de la premieră. Actriţa fredona şi se dădea cu rujul lui Leigh, dar acesta era întins grotesc în jurul gurii şi parţial pe obraji. Risipite pe podea, la picioarele ei, se aflau rămăşiţele sfîşiate ale nenumăratelor rochii ale lui Leigh.

Pe masă, lîngă cotul stîng, se vedea un revolver.

Sebring se uită în jos şi văzu figura lui Leigh reflectată în oglinda mare şi bine luminată de deasuupra mesei de machiaj.

– Te-ai trezit! exclamă ea. Eşti trează. Spectatoarea mea e trează...Leigh strînse pleoapele. Nu, nu, nu, nu te preface că dormi..... Leigh îşi ţinu în continuare ochii închişi şi auzi scîrţîitul uşor al scaunul tapiţat al mesei de toaletă, cînd Sebring se întoarse şi se ridică. Trezeşte-te, căţea! mîrîi ea la urechea lui Leigh; apoi o apucă de păr şi trase aproape smulgîndu-l din rădăcină. E mult mai bine aşa, exclamă ea, cu gura de un roşu ţipător despicată într-un rînjet, în faţa ochilor terorizaţi ai lui Leigh. În cealaltă mînă Sebring ţinea o preche de foarfece mari şi ascuţite. Lasă-mă să te ajut să stai pe pat.. Nu-mi place ca spectatorii mei să adoarmă, continuă ea trăgînd-o cu putere de păr pentru „a o ajuta". Leigh se aşează neîndemînatecă în pat. În acest proces, foarfecele lui Sebring se înfipse în antebraţul lui Leigh provocîndu-i o rană adîncă, dar ea aproape nu simţi. Frica, cel mai bun anestezic natural, îi era pompată sălbatic prin vene. Picioarele îi erau legate cu una din eşarfele ei de mătase; legătura de la încheieturile mîinilor părea tot o eşarfă, foarte strînsă.

– Sîngele tău se potriveşte cu rochia mea, rosti Sebring uitîndu-se la sîngele ce ţîşnea din tăietura braţului lui Leigh. Îşi frecă degetele de rană şi îşi mînji propriul braţ cu sîngele ei.

Fiecare nerv din trupul lui Leigh ţipa terorizat, dar mintea îi rămăsese lucidă, căutîd cu disperare explicaţii şi soluţii. Cumva, trebuia să reziste, pînă cînd Joe sau Hilda, sau altcineva venea să o caute. Încercînd să-şi menţină vocea fermă, rosti:

– Ce faci, Jane?

– Mă pregătesc să merg la teatru, desigur, rosti ea studiindu-i faţa lui Leigh. Arăţi cam palidă. Ai nevoie de ruj de buze. Se duse la masa de toaletă, luă rujul şi se îndreptă spre Leigh. Aceasta îşi întoarse faţa, dar lui Sebring nu părea să-i pese. Cu tubul rujului încleştat în pumn, îl îndreptă spre o parte a feţei, frecîndu-l cu putere în timp ce promitea printre dinţi: nu peste mult timp, intenţionez să te tai în mici bucăţele. Îmi marchez locul de unde să încep.

Făcu un pas înapoi şi-şi studie opera; apoi se întoarse la masa de machiaj şi se aşeză. Ţinînd foarfecele în mîna dreaptă, o privi intens pe Leigh în oglindă; apoi prinse în pumn din propriul ei păr, lung şi roşu, şi-l reteză, pînă la umăr – ca al lui Leigh.

– Logan m-a iubit, o informă ea pe Leigh. Am găsit cabana aceea din munţi împreună, într-o zi. Voia să te părăsească, dar căţeaua aia de psihiatră l-a făcut să se răzgîndească. Mişcîndu-şi capul dintr-o parte în alta, studie efectul oribilei tunsori dintr-o parte, în timp ce o întrebă pe Leigh cu aer de conversaţie: ţi-ar plăcea să ştii ce a făcut soţul tău, exact înainte de a muri?

Întrebarea stîrni un fior prin tot trupul lui Leigh. Înghiţind bila ce aproape se revărsa, se forţă să pronunţe.

– Da.

– A făcut dragoste cu mine în sacul tău de dormit, în faţa căminului. I-am făcut o surpriză sosind la cabană cu o sticlă de vin, pe care l-am băut împreună şi am făcut dregoste. Apoi.... luă foarfeca şi îşi atacă din nou cu succes părul. .....ticălosul ăla fără coloană vertebrală mi-a spus că a terminat cu mine pentru totdeauna. Mi-a spus că trebuie să plec, deoarece urma să vină *ea* la cabană.

– Cine venea? întrebă Leigh cu o şoaptă tremurată.

Sebring puse jos foarfecele şi desfăcu o mică pudrieră cu machiaj pentru ochi, se aplecă puţin mai aproape de oglindă şi îşi întinse verdele-jad pe o pleoapă.

– Sheila Winters, răspunse ea, de parcă Leigh ar fi trebuit să îşi dea seama de asta. Şi după ce mi-a spus aşa, s-a gîndit că poate să mă conducă pînă sus la drumul principal cu maşina lui, după care să plec cu a mea. Rîzînd uşor, puse o urmă de verde şi pe cealaltă pleoapă. Ar fi trebuit să-i vezi figura, cînd am scos arma de sub locul pe care stăteam şi am aţintit-o asupra lui.

Leigh se mişcă, apucîndu-se să se ocupe frenetic de nodul eşarfei ce îi lega mîinile.

– De unde.... De unde ai ştiut că e acolo?

– Mi l-a arătat el odată, rosti punînd jos pudra pentru pleoape şi studiind celelalte culori, pe care le împrăştiase pe masă. Nu şi-a închipuit că ştiu cum să-l folosesc. Dacă ar fi fost cu adevărat un fan al filmelor mele, aşa cum pretindea, m-ar fi văzut în ele manevrînd arme. Era aşa un mincinos, şuieră ea furioasă.

Nodul eşarfei nu cedă şi de teroare Leigh îşi pierdu controlul. Cînd văzuse pentru prima oară arma pe masa de machiaj, nici nu i-a trecut prin cap că Jane Sebring era în stare să o folosească... n-a vrut să creadă, dar acum ştia. Îndrăzni să arunce o privire peste umăr, spre uşa din dreapta ei. În curînd, Joe sau Hilda vor veni să o caute, dar dacă unul dintre ei va face mai mult de doi paşi în dormitor, Sebring i-ar vedea în oglinda toaletei.

– Speri să fii salvată? toarse Jane în oglindă. Leigh îşi îndreptă în grabă privirea înainte. N-o să vină nimeni, adăugă ea cu un alt zîmbet grotesc. Sînt morţi. Camerista ta cea grasă e moartă şi tot aşa şi şoferul. Din ochii lui Leigh ţîşniră lacrimile şi clipi des, cu unghiile înfipte în nodul de la încheieturile mîinilor. Şi la fel şi prietena ta Sheila.

– Sheila e moartă? repetă Leigh răguşită, încercînd să o facă pe Sebring să continuie să vorbească.

– Logan şi ea îi şantajau pe pacienţii ei, mărturisi Sebring absolut convinsă.

– Ţi-a spus Logan asta?

– Nu, Sheila mi-a spus, exact înainte de a o împuşca. Oamenii îţi spun tot ce doreşti să ştii, cînd aţinteşti asupra lor o armă, pufni ea. Totuşi, mi-a spus că n-a avut o relaţie cu Logan, dar mintea încercînd să-şi salveze pielea.

– De unde ştii că mintea?

Sebring sesiză teroarea îngrozitoare din vocea lui Leigh şi zîmbi în timp ce se apleca înainte, pentru a adăuga albastru peste verdele de pe pleoape.

– Ai ajuns să te sperii? Trebuie să fii speriată, să ştii. Intenţionez să te ucid şi pe tine. Apoi.... adăugă ea zîmbind, în timp ce ridică foarfecele şi mai ciopîrţi încă cîţiva centimetri din partea dreaptă a părului ei, ...mă duc la teatru şi-ţi iau locul.

– De unde ştii că Sheila mintea în privinţa relaţiei ei cu Logan? insistă cu disperare Leigh.

– Pentru că, declară ea mieroasă, Logan a admis că erau combinaţi. Apoi, termină ea, i-am zburat creierii.

72

La trei blocuri depărtare de apartamentul lui Leigh Manning, McCord îi chemă prin radio pe ofiţerii din maşina de supraveghere, convocîndu-i să se întîlnească la intrarea principală şi un ascensor să-i aştepte. Sam descoperi un spaţiu în trafic, opri sirena şi cu pneurile scrîşnind opri maşina la stopul din faţa clădirii.

În timp ce traversau trotuarul în fugă, un Bentley negru opri vîjîind la stop şi Valente coborî în grabă.

Erau foarte aproape unii de alţii cînd au intrat în clădire. McCord strigă la bodyguard să cheme serviciul medical de urgenţă şi să-i reţină în hol, iar Valente, cu faţa albă şi încordată, se repezi la lift cînd uşile începură să se închidă.

– Aşteaptă aici, îi ordonă McCord.

– În visurile tale, îl repezi Valente, strecurîndu-se printre uşi şi scoţînd din buzunar o cheie.

În loc să protesteze, McCord le dădu instrucţiuni celor doi ofiţeri supraveghetori, îşi desfăcu tocul revolverului şi îşi scoase Glock-ul.

– La etajul Manning există un vestibul privat al liftului. Nu permiteţi nimănui să părăsească sau să urce la acel etaj. Trebuie să fie doi angajaţi, un bărbat şi o femeie, care n-au răspuns la telefoanele din apartament. Odată ce aruncăm o privire înăuntru şi aflăm cu ce ne confruntăm, puteţi începe să-i căutaţi pe cei doi, dar să nu staţi în drumul nostru. Apoi se uită la Valente. Cunoşti planul general al apartamentului. Care e?

– Livingul şi sufrageria sînt deschise vederii de la uşa din faţă, răspunse îndîrjit Valente. Bucătăria şi cartierul general al servitorilor departe spre stînga. Dormitorul principal departe spre dreapta, de-a lungul unui coridor.

– Dă-mi cheia apartamentului, rosti ferm McCord, în timp ce ascensorul încetinea pentru a se opri.

Valente scoase cheia şi o ţinu deasupra palmei întinse a lui McCord.

– Vin exact în spatele vostru.

Sam se aşteptă ca McCord să protesteze, dar evident realizase că ar fi fost inutil. Dădu scurt din cap.

– Să nu ne stai în cale.

Valente dădu drumul cheii în mîna lui.

La uşa apartamentului, McCord introduse în linişte cheia în broască şi îşi lipi urechea de uşă ascultînd, în timp ce Sam se lipea de perete, cu pantofii scoşi şi cu revolverul ridicat.

– Gata? întrebă el încet.

Sam dădu din cap.

Uşa se deschise fără zgomot spre vestibul. Dincolo de ea livingul se întindea în întuneric, cu excepţia luminii ce provenea de la un candelabru din sufrageria din stînga şi de la bucătăria din spatele lui.

Intrară în vestibul, folosind peretele din dreapta ca acoperire, în timp ce ascultau orice sunet, care ar fi putut să-i orienteze în ce direcţie să meargă. Sam descoperi trupul menajerei zăcînd lîngă masa din sufragerie şi îi făcu

semn lui McCod atrăgîndu-i atenţia; apoi ridică braţul, semnalînd ofiţerului de supraveghere din uşă să se ocupe de aceasta, imediat ce ei plecau de acolo.

McCod coborî în tăcere treptele vestibulului şi se îndreptă spre stînga, spre sufragerie şi bucătărie, dar Valente o apucă cu putere de braţ pe Sam şi arătă spre dreapta. Cunoştea zgomotele şi umbrele apartamentului mai bine decît ei şi lumina aproape imperceptibilă ce se zărea departe în dreapta era semnificativă pentru el. Sam nu se împotrivi cunoştinţelor lui. Se apropie de McCord şi îi făcu un gest peste umăr.

Valente era deja pe culoar la jumătatea drumului din capătul îndepărtat al livingului, cînd îl ajunseră din urmă şi trecură în faţa lui. Chiar atunci, Sam depistă un glas de femeie, foarte înăbuşit şi slab, venind prin uşa deschisă din stînga, de la capătul holului.

McCord se strecură pe lîngă perete, lipit de el, pînă cînd fu destul de aproape de uşa deschisă ca să poată privi înăuntru; apoi se mută repede de cealaltă parte a ei. Îi semnală lui Sam şi lui Michael că a fost văzut de Leigh şi Sam se aşeză în mijlocul uşii, dar suficient de în spate încît să-l acopere pe McCord, cînd acesta ţîşni dincolo de tocul uşii şi intră în cameră. Ea îl simţi, mai curînd decît îl văzu pe Valente în stînga ei şi puţin în faţă, dar era concentrată să-şi ţină mîinile ferme şi să asculte vocea lui Sebring, aşa încît să poată aprecia unde se află ţinta şi să măsoare unghiul de tragere, dacă ar fi fost nevoie să tragă.

McCord ridică trei degete, indicînd să se pătrundă în dormitor după ce le termina de numărat; apoi începu numărătoarea. Un deget ridicat – două degete ridicate -

– E timpul să plec la teatru, îi spuse Sebring lui Leigh ieşind din dulapul dormitorului îmbăcată cu unul din mantourile lui Leigh. Se opri în faţa mesei de toaletă, luă revolverul şi o ochi pe Leigh.

McCord încetase să mai numere, la gîndul că ţinta lor intenţiona să iasă.

Într-adevăr, Leigh îl zărise pe McCord, dar nu ştia dacă va putea să o salveze, aşa că încercă cu disperare să salveze ea situaţia lui Michael, atîta timp cît mai putea.

– Jane, te rog, imploră ea tremurînd, mai spune-mi o dată că tu l-ai ucis pe Logan. Asta e tot ce-ţi cer. Vreau să mor ascultîndu-te!

Michael era perfect conştient de ceea ce încerca Leigh să facă – şi ce urma să se întîmple în dormitor. În timp ce Littleton se îndrepta spre uşa deschisă, Michael scoase un muget furios şi se repezi înainte, constituindu-se pe el însuşi într-o ţintă cînd se lansă de-a curmezişul patului, răsturnînd-o pe Leigh pe spate şi acoperind-o cu trupul lui, în timp ce în urechi îi explodară împuşcături, împuşcături şi un ţipăt.

Rămase aşa pînă îl auzi pe McCord strigînd către ceilalţi poliţişti:

– Liber! Aici s-a eliberat; apoi Valente se ridică.

Unul dintre poliţişti strigă la rîndul lui că a depistat semne vitale la bărbatul şi la femeia din bucătărie, iar serviciul de urgenţă era pe drum.

Capul lui Leigh era întors pe o parte şi obrazul ei palid era mînjit cu roşu. Ochii erau închişi şi nu se mişca! Frica transformă vocea lui Michael într-o şoaptă aspră.

– Leigh?

Ochii ei se deschiseră şi se fixară pe faţa lui – ochi ca zirconiul umed, sclipind de lacrimi. Michael fu aşa de uşurat, aşa cu desăvîrşire şi copleşitor de uşurat, încît nu putu să se gîndească la nimic ce să spună, aşa că o răsuci pe o parte şi îi eliberă încheieturile; după care o întoarse din nou pe spate şi se uită în ochii, pe care îi iubise din prima clipă în care i-a văzut.

Leigh se uită la figura lui răvăşită şi îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui, cu degetele mîngîindu-i părul scurt de la ceafă.

– Bună, şopti ea cu un zîmbet înlăcrimat. Cum s-a desfăşurat ziua ta, astăzi?

Michael îşi lipi fruntea de a ei, cu umerii zguduiţi de rîs şi cu ochii înceţoşaţi de lacrimi de uşurare.

– Ca de obicei, reuşi el să murmure după cîteva clipe. Dar pare să fie şi mai bine.

Lîngă uşă, Sam se rezemă de perete, cu pistolul atîrnîndu-i liber în mînă şi cu faţa întoarsă de la corpul lui Jane Sebring. Să vadă cadavre şi să-i doboare pe asasini era munca ei. Era meseria pe care o făcea.... Dar, o, Doamne, era cu totul altceva să ştie că ea a ucis. McCord avusese nevoie să intre în cameră într-un unghi de după tocul uşii, însă ea avusese o traiectorie dreaptă şi se folosise de ea, în clipa în care trăgea şi Sebring.

Din colţul din dreapta ei, McCord termină de examinat trupul lui Sebring, să vadă dacă prezenta semne vitale; apoi se ridică şi se îndreptă spre Sam.

– Domnişoara Sebring nu-şi va mai face niciodată apariţia, nicăieri, i se adresă blînd. Frumoasă împuşcătură, Sam.

– Ar fi fost greu să nu o nimeresc, rosti Sam îndîrjită ridicînd ochii spre el. Era doar la trei metri distanţă.

El îi înţelese privirea rănită şi îşi strecură mîna spre ceafa ei, trăgîndu-i faţa la piept şi înconjurîndu-i mijlocul cu braţul.

– Nu pot să mă gîndesc decît la un singur lucru, pornit din inimă şi liniştitor, pe care să-l spun într-un moment ca acesta, şopti el.

– Care?

– Mai bine ea, decît eu. Sam zîmbi uşor. Fiecare simte în felul său această primă dată, adăugă el sumbru. Cu puţin noroc, va fi şi pentru ultima oară, în ce te priveşte.

În acel moment Shrader pătrunse în cameră şi se opri înţepenind, în timp ce înregistra scena cu un rînjet nedumerit.

– Voi tipilor, ce aţi avut aici, o canonadă sau o orgie? întrebă şi se uită de la gleznele încă legate ale lui Leigh, la braţul lui McCord din jurul lui Littleton. Văd ceva evident şi am şi dovezi. Dar ceea ce nu văd este victima. Vede cineva o victimă zăcînd pe aici?

– Acolo, rosti McCord blajin.

Shrader îşi corectă tonul, cînd îşi dădu seama că Sam trăsese glonţul fatal. Ocoli colţul şi se îndreptă spre trupul lui Sebring, scoţînd un fluierat uşor la vederea feţei victimei.

– Uau! Ce zile nefavorabile pentru părul tău! Se întoarse din nou spre Sam, care acum stătea singură, şi o bătu uşor pe umăr, oferindu-i amabila lui reconfortare, pentru ceea ce ştia că simte. Asculă, Littleton, i-ai făcut un serviciu. N-ar fi putut supravieţui cu tunsoarea asta. Cînd Sam zîmbi, el se întoarse spre pat, unde Michael Valente îi dezlega lui Leigh gleznele. Bună seara, domnule Valente, rosti el politicos. Bună seara, doamnă Manning.

Valente îl ignoră, dar Leigh era dornică să rămînă pe viitor în relaţii bune cu poliţia, pentru Michael.

– Bună seara, domnule detectiv Shrader, rosti ea. Ce mai faci?

– Sînt destul de bine. Vei fi încîntată să auzi că băieţii de jos l-au prins pe hărţuitorul tău. A consimţit de bunăvoie să meargă să se trateze, dar intenţionăm să-l verificăm, înainte de a-i da drumul. Satisfăcut de vizita lui la locul crimei, Shrader ieşi pe uşă cu mîinile în buzunare; apoi se răsuci spre ei şi spuse: apropo, şoferul are o rană de glonţ şi atac de cord, dar paramedicii spun că e într-o formă destul de bună. Menajera a suferit desigur o comoţie şi are tensiunea scăzută, dar au intubat-o pe drumul spre spital.

Leigh coborî din pat şi rămase în picioare nesigură, ţinîndu-şi faţa întoarsă de la trupul lui Jane Sebring.

– Mă duc cu ei la spital, îi spuse ea lui Michael.

– Da, ai să te duci, rosti el emfatic înconjurînd-o cu braţul, cînd începură să coboare pe hol. Şi în timp ce te vei afla acolo, o să-ţi faci şi tu nişte radiografii.

– Femeile care ar putea să fie însărcinatre, trebuie să fie foarte atente în privinţa razelor X, i se adresă Leigh.

Michael zîmbi, dar scuturâ din cap.

– Nu e puţin cam prea devreme să ştii asta?

– Ar fi puţin cam devreme pentru alte femei, dar nu pentru mine.

– De ce?

Ea clătină din cap şi zîmbi:

– Pentru că tu, eşti tu.

– În acest caz, rosti el, după o fracţiune de secundă de gîndire, trebuie să devansăm data nunţii.

Ea rîse blînd.

– Ar fi trebuit să ştiu că problema o să-ţi meargă direct la inimă.

Michael se opri şi o strînse în braţe, cu bărbia sprijinită pe creştetul ei şi cu gîndul la felul în care încercase ea să o facă pe Sebring să declare că l-a ucis pe Logan, cînd se aştepta să fie ea însăşi împuşcată. Vocea lui răguşită fu plină de tandreţe cînd spuse:

– *Tu îmi mergi* direct la inimă.

73

Stînd în living şi aşteptînd să sosească serviciul medical de urgenţă, McCord îi informă pe Womack şi pe Shrader despre evenimentele petrecute în ultima oră. Uşa apartamentului era deschisă şi ofiţeri în uniformă stăteau în foaier, aşa că îşi menţinu vocea scăzută, dar Sam putea totuşi să-l audă, aşa cum stătea pe o sofa din apropiere şi lua note pentru raportul pe care trebuia să-l întocmească.

În mijlocul unei propoziţii, McCord se opri brusc şi Sam ridică ochii, la timp pentru a-l vedea scoţîndu-şi celularul din buzunarul hainei. Acesta suna şi el se uită nerăbdător la numele apelantului; apoi înjură în surdină şi întinse mîna după telecomanda televizorului, ce se afla pe măsuţa de cafea de lîngă genunchiul lui Sam. În timp ce baleia printre canale, făcu un semn cu capul spre ferestrele livingului şi i se adresă lui Shrader:

– Jos, cum arată strada?

Shrader se îndreptă la rîndul lui spre ferestre şi se uită.

– Jos e o grădină zoologică, răspunse el. Maşini de ambulanţă şi duzini de...

– ...care de televiziune, concluzionă McCord dezgustat. Probabil că deja au transmis povestea; m-a sunat Trumanti. În timp ce spunea aceasta, postul de televiziune pe care-l

prinsese tocmai îşi întrerupsese programul şi un crainic rosti: *avem noutăţi de ultima oră privind asasinarea lui Logan Manning. Reporterul nostru Jeff Corbitt se află în teatrul operaţiunilor; ambulanţele tocmai pleacă de la clădirea de apartamente de pe Fifth Avenue, unde a locuit Logan Manning cu soţia sa, actriţa Leigh Kendall. Jeff, ce se întîmplă acolo?*

– *Aici e un iad,* răspunse reporterul stînd în faţa clădirii cu microfonul în mînă. *Poliţia a înconjurat holul şi trotuarul cu un cordon. Trei ambulanţe tocmai au plecat acum un minut, şi strada e plină de vehicole de urgenţă. Şi Michael Valente era aici, dar a plecat în una dintre ambulanţe.*

– *Se afla în custodia poliţiei?* întrebă ştiristul nerăbdător.

– *Nu, s-a urcat într-o ambulanţă împreună cu doamna Manning. Se pare că Valente a putut să scape din nou din plasa NYPD, de data aceasta cu Mitchel McCord însărcinat cu cazul respectiv. Acesta se află sus în acest moment.*

Ştiristul păru uimit şi scîrbit de informaţia că, în mod evident, Valente a scăpat din nou.

Tocmai avem veşti de la biroul comisarului şef Trumanti, rosti el. *Ne-au asigurat că în curînd comisarul şef ne va face o declaraţie oficială.*

Celularul lui Sam începu să zbîrnîie, înainte de terminarea acestei ştiri, la fel ca al lui Shrader şi Womack.

– Nu răspundeţi la apeluri, rosti McCord dîrz, cînd Shrader fu gata să răspundă la al lui.

Shrader se supuse imediat, dar arăta îngrijorat.

– Mă suna căpitanul Holland.

– Şi pe mine, interveni Womack.

Telefonul lui Sam zbîrnîi pentru a doua oară.

– Şi pe mine, rosti ea.

– Primul apel de la cine era, o întrebă McCord.

– De la tatăl meu vitreg, rosti Sam confuză, după ce-şi privi din nou telefonul.

– Am să-l sun eu, în locul tău, într-un minut, afirmă McCord. Are un număr de telefon de care am nevoie. Întinse mîna după celularul ei şi Sam se ridică şi i-l dădu; apoi le vorbi tututor cu o voce imperativă şi tăioasă: vreau ca nici

unul dintre voi să nu răspundă la nici un apel telefonic, privind cazul din noaptea aceasta. Într-un minut, intenţionez să-i telefonez primarului Edelman, să-l conving să organizeze el o conferinţă de presă diseară şi să-l ţină pe Trumanti în afara acestor treburi. În funcţie de ce spune Edelman că intenţionează să facă, am să fac o declaraţie scurtă jos, în faţa presei, care să-l exonereze pe Valente de orice implicare în asasinarea lui Manning. Asta va trebui să-l descurajeze temporar pe Trumanti, să se mai adreseze mass-mediei diseară şi să încerce să-l incrimineze pe Valente.

Sam realiză imediat că numărul de telefon al lui Edelman era cel de care avea nevoie Mack de la tatăl ei vitreg şi ar fi fost încîntată să-l sune ea pentru a-l cere, în faţa lui Shrader şi a lui Womack, dar în mod evident Mack intenţiona să-şi protejeze echipa. Îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor şi le spuse:

– De acum înainte, intenţionez să rămîn singur în acest caz. Vreau ca voi trei să staţi deoparte. Mîine, scrieţi-vă rapoartele, dar insistaţi pe faptele nude, evitaţi să menţionaţi orice logică sau motiv, pe care a trebuit să le urmaţi în timpul investigaţiei. Eu am dirijat activităţile voastre, aşa că atunci cînd sînteţi întrebaţi de ce aţi făcut ceva, daţi vina pe mine.

– De ce dracu' ar trebui să ne îngrijoreze a cui vină e? întrebă Shrader. Am acţionat ca la carte, am rezolvat cazul şi Sam a salvat statului o avere urmărind şi terminînd-o pe femeia asta nebună, care l-a ucis pe Manning.

Pe ecranul televizorului, emisiunea se întrerupse din nou pentru un buletin de ştiri şi McCord luă telecomanda şi apăsă butonul închis. Îşi lăsă capul pe spate şi Sam îl privi cum îşi alege cu grijă frazele.

– În timpul investigaţiei asasinatului lui Manning, eu personal am ridicat o mulţime de probe indiscutabile, care îi incriminează pe membri *NYPD* de o vendetă efectiv mare împotriva lui Michael Valente, folosind o varietate de acţiuni ilegale. Se uită la ei şi rosti aspru: intenţionez să arăt aceste dovezi primarului şi dacă el nu acţionează – public – în legătură cu asta, o voi face eu însămi, în mod public.

Shrader şi Womack schimbară priviri nefericite, apoi Shrader vorbi pentru amîndoi:

– Nu-mi place să văd rufele murdare ale departamentului spălate în public, locotenente. De ce nu scuteşti departamentul de asta... Transferă totul la afacerile interne ale departamentului, sau....

– Nu e o opţiune, îl informă scurt McCord. Valente a fost victimizat public, timp de zeci de ani de un membru al *NYPD* de rang înalt şi de unii din apropiaţii lui. Cînd un cetăţean particular devine cu bună intenţie victima departamentului, asta nu mai e o „afacere internă a departamentului" – nu pentru mine. Vreau puţină dreptate publică şi vreau şi puţină răzbunare publică. Valente are dreptul la amîndouă.

– Cine e oficialul? întrebă Womack neliniştit.

– Trumanti, rosti McCord cu glas egal, după o pauză.

– O, la dracu'! i se tăie răsuflarea lui Womack. Mi-a fost teamă că asta ai să spui.

Dacă ar fi fost numai asta, dar alarma lui Womack îl făcu pe Mack să arate şi mai rece şi mai hotărît, după părerea lui Sam. Ridică din umeri şi zise:

– Primarul Edelman l-a moştenit pe Trumanti în calitate de comisar şef, aşa că nu e legat de el din punct de vedere politic, dar după ce îi voi spune la telefon ceea ce ştiu, noul nostru primar s-ar putea să dorească să evite un scandal public care implică *NYPD*. S-ar putea să prefere să trateze acţiunile lui Trumanti ca pe o politică internă a departamentului, de care să se ocupe personal. Sînt aproape sigur că va cere demisia imediată a lui Trumanti, dar eu vreau mai mult decît atît.

Cînd se opri, Womack interveni:

– Ce vrei de fapt?

Mack se uită la el, ca şi cum răspunsul era evident.

– Vreau ca fundul gol al lui Trumanti să atîrne în public, împreună cu al oricui care a colaborat cu bună ştiinţă cu acest ticălos, nebun şi răzbunător.

– Ce a făcut exact Trumanti?

– N-aveţi nevoie să ştiţi. Se opri brusc, pentru că sosiseră criminaliştii. Îi părăsi pe Sam, Womack şi Shrader şi se depărtă să vorbească cu şeful echipei.

– Littleton, să auzim, ceru Shrader. Womack şi cu mine avem dreptul să ştim tot ce ştiţi şi voi. Avem dreptul să ştim împotriva cui sîntem.

Ezitînd, Sam privi pe fereastră luminile pîlpîitoare ale cerului maiestuos al oraşului. Înţelesese de ce Mack voia să-i scutească pe Womack şi pe Shrader de amănunte şi înţelegea de ce ei simţeau că au dreptul să le ştie. Singurul lucru de care nu era sigură era, dacă hotărîrea ei de a le spune izvora mai ales din convingerea că Shrader şi Womack au dreptate – sau pentru că nu putea să suporte ca ei să-şi închipuie că hotărîrea lui Mack de a face totul public era neloială, lipsită de etică sau capricioasă. Deoarece Mack nu-i ordonase în mod specific să nu dea la iveală amănuntele, le vorbi lui Womack şi lui Shrader foarte repede despre condamnarea incorectă a lui Valente de omor prin imprudenţă şi despre toate manevrele lui Trumanti, de după aceea. Cînd termină, amîndoi arătau uluiţi şi furioşi.

Din păcate, cînd Mack reveni, avu nevoie doar de o privire spre feţele lor; după care se uită direct la ea.

– Le-ai spus, rosti el arătînd scîrbit şi dezamăgit.

În sinea ei, Sam se înfioră de expresia lui, care o condamna, dar dădu din cap:

– Aveau nevoie să înţeleagă de la ce ai pornit.

În loc de răspuns, el se uită dîrz la toţi trei.

– Acum că ştiţi amănuntele, aceasta nu schimbă nici un afurisit de lucru. Ce am spus înainte rămîne valabil. Nu am nevoie şi nici nu vreau loialitatea voastră: de ce am eu nevoie, este să vă reţineţi pentru voi părerile despre mine, în legătură cu acest caz şi tot ce e legat de el. Aţi înţeles?

Shrader dădu din cap fără tragere de inimă şi la fel făcu şi Womack; apoi privirea sfredelitoare a lui Mack se întoarse la ea.

– Ţi-am dat un ordin. Nu greşi, considerîndu-l o rugăminte! o atenţionă el, cu maxilarul încleştat.

Sam nu avea absolut nici o intenţie să-i respecte ordinele, dacă ar fi ajuns la un punct de unde ar fi trebuit să aleagă între loialitatea faţă de Mack şi slujba ei. Cariera ei, realiză ea deodată, era mult mai puţin importantă decît etica implicată – şi chiar şi mai puţin importantă decît bărbatul de care era îndrăgostită şi care dorea să rezolve corect cazurile.

– N-am să greşesc, răspunse calmă Sam.

El dădu rece din cap, crezînd în mod eronat că înţelegîndu-i ordinul, Sam îl va respecta; apoi zise:

– Intenţionez să-i telefonez primarului. După ce plecaţi, nici unul să nu faceţi vreun comentariu în faţa presei.

Se duse în bucătărie şi toţi trei mai zăboviră cam zece minute, dar Mack rămase acolo, unde nu putea fi văzut şi auzit. În sfîrşit, Shrader zise:

– Am impresia clară că a vrut să plecăm.

Sam avea aceeaşi impresie, dar i-ar fi plăcut să fi rămas, pentru a afla ce i-a spus Edelman.

– Haide, Littleton, s-ar putea să dureze o oră doar ca să-l prindă pe primar, rosti Womack, deoarece cînd în foaier ea ezită şi aruncă o privire neliniştită spre uşa bucătăriei: deja e ofticat regeşte pe tine. Hai să plecăm de aici, înainte de a se hotărî să te trimită înapoi la *Patrulare*.

– Nu cred că a fost ofticat *regeşte*, murmură Sam stînjenită, în timp ce se opri în afara uşii apartamentului şi se încălţă cu pantofii cenuşii de antilopă. Îi aruncă o privire potolită tînărului ofiţer cu faţa proaspătă din foaierul liftului, care îi dădu un cot celuilalt ofiţer şi făcu un gest spre picioarele ei.

Womack o văzu, dar gîndurile lui erau încă la temperamentul lui McCord.

– Eu aş spune că era. De fapt, aş spune că singurul lucru care ţi-a salvat viaţa, a fost că tu i-ai salvat *fundul,* cu împuşcăturile din seara asta.

– Nuuu, argumentă Shrader cînd urcară în ascensor. Nu a fost chiar aşa de înnebunit de tot; doar *s-a concentrat.* McCord e acum ca un tren încărcat, ce coboară bubuind un

munte fără să se oprească, iar Littleton s-a apropiat puţin prea mult de traseul lui, pentru o clipă.

Cu Womack de o parte şi cu Shrader de cealaltă parte, umăr la umăr, îşi croiră drum prin gloata de reporteri urlători şi prin luminile orbitoare ale bliţurilor, care îi aşteptaseră în afara clădirii.

Indiferent dacă Mack era furios pe ea sau nu, lui Sam i-ar fi plăcut să găsească o cale de a aştepta acolo şi de a-l privi vorbind cu presa. Cel mai mult, i-ar fi plăcut să stea undeva în umbră, asigurîndu-l în tăcere de sprijinul ei. Dar dacă Mack se „concentrase" pur şi simplu, sau „se ofticase regeşte", ea hotărî că ar fi probabil mai înţelept să facă de data aceasta ceea ce îi poruncise el şi plecă acasă. Orice s-ar întîmpla, va putea să privească evenimentele la televizor.

74

Ghemuită pe sofa într-un capot moale albastru-pal, cu guler de satin, pe care mama ei i-l făcuse cadou de Crăciun, Sam îşi pieptăna absentă părul ud, în timp ce revedea caseta video pe care o trăsese, după declaraţia lui Mack adresată presei în faţa clădirii de apartamente, apoi după declaraţia primarului Edelman, ce urmă la o oră după a lui Mack.

În mod evident, Mack a reuşit să-l convingă pe primar că Michael Valente e nevinovat şi că primarul avea nevoie să se distanţeze imediat de Trumanti. Zîmbind, îl urmări din nou pe Edelman făcîndu-şi declaraţia: „Investigaţia privind moartea lui Logan Manning a ajuns la un sfîrşit trist dar final în această seară, cînd locotenentul Mitchell McCord şi echipa lui a oprit încercarea lui Jane Sebring de a o ucide pe doamna Manning în apartamentul ei." rosti Edelman. „Înainte ca d-omnişoara Sebring să tragă în poliţistul care a intrat în apartament, a mărturisit că l-a ucis pe Logan Manning, ca şi pe psihiatra Sheila Winters, al cărei cadavru a fost descoperit în după-amiaza aceasta în cabinetul ei. Conform poliţiei, ei au tras şi ea a murit pe loc."

Prima şi singura întrebare pusă primarului Edelman, după scurta lui declaraţie, a fost una inevitabilă, despre implicarea lui Michael Valente. La aceasta, primarul a răspuns emfatic: „Michael Valente nu are nimic de a face cu moartea lui Logan Manning. Din contră, s-a însărcinat cu ajutarea echipei locotenentului McCord la cercetări şi după cîte am înţeles în mod clar în această seară, domnul Valente şi-a riscat propria viaţă pentru a salva viaţa doamnei Manning, cînd a început să se tragă. Mîine dimineaţă, biroul meu va institui o cercetare privind acuzaţiile precedente aduse împotriva lui Michael Valente de către oraşul New York. L-am rugat pe locotenentul McCord să conducă această investigaţie şi îi aştept hotărîrea. Între timp, am cerut – şi am primit – demisia comisarului şef William Trumanti, efectivă din această clipă. Biroul meu nu va mai avea alte declaraţii de făcut în legătură cu acest subiect, pînă cînd investigaţia nu se va termina. Totuşi, la ora actuală, sînt deja în posesia a suficiente informaţii, ce stabilesc că lui Michael Valente i se cuvin scuze pentru nedreptatea dureroasă ce i s-a făcut în numele justiţiei. Cînd am candidat pentru acest post, le-am promis cetăţenilor oraşului NewYork că voi lua poziţie dîrză împotriva abuzului de putere şi privilegiilor oficialilor oraşului la toate nivelurile şi îmi respect promisiunea şi în seara aceasta."

Sam apăsă butonul *revenire* şi derulă înapoi banda în întregime, cu Mack făcîndu-şi declaraţia mult mai scurtă şi tipic lui, mult mai directă, în faţa presei din faţa clădirii apartamentului familiei Manning. A fost tăios şi atît de mortal de viguros şi de frumos, încît ei îi trecu prin minte că, în comparaţie cu el, primarul părea lipsit de importanţă şi firav.

Îmbrăcat cu geaca lui de piele şi cu cămaşa neagră cu gulerul răsfrînt, Mack se uita direct în obiectivul camerelor şi spunea ceea ce avea de spus: „Jane Sebring a fost împuşcată şi a murit în apartamentul familiei Manning, în această seară, în timp ce încerca să o ucidă pe doamna Leigh Manning. Înainte de a muri, domnişoara Sebring s-a implicat pe ea însăşi în asasinarea lui Logan Manning şi a doctoriţei Sheila Winters. Doi din salariaţii doamnei Manning

au fost mai norocoşi. Joseph O'Hara şi Hilda Brunner au fost duşi la spital, cu puţin timp înainte, şi se aşteaptă să se refacă pe deplin." Făcu o pauză, aşteptînd ca reporterii surescitaţi să devină cu desăvîrşire tăcuţi, apoi adăugă: „De la un capăt la altul al investigaţiei, Michael Valente a fost o ţintă incorectă şi tratat ca suspectul principal. În ciuda acestui fapt, în seara aceasta ne-a ajutat în cercetare; apoi şi-a riscat propria viaţă pentru a salva viaţa doamnei Manning şi făcînd asta, s-ar putea foarte bine să fi salvat şi vieţile acelora dintre noi care erau prezenţi în timpul schimbului de focuri. Înţeleg că primarul pregăteşte o declaraţie privindu-l pe domnul Valente, pe care o va face în curînd. Între timp, aş dori să-mi exprim mulţumirile pentru ajutorul domnului Valente.... şi admiraţia pentru incredibila lui stăpînire de sine.".Terminînd, ridică ochii spre mulţime şi zise: „Am timp pentru trei întrebări, nu mai multe."

„Locotenente McCord, strigă un reporter „încerci să ne spui că Michael Valente n-ar fi trebuit niciodată suspecatat de uciderea lui Logan Manning?"

Sam chicoti la reacţia rapidă şi incisivă a lui Mack. În loc să răspundă, acesta privi auditoriul şi spuse cu un dezgust amuzat:

„Are cineva vreo întrebare *inteligentă?*"

„Exact, care a fost implicarea lui Michael Valente în asasinarea lui Manning?" ţipă un alt reporter.

„E cineva de aici care cunoaşte *definiţia* cuvîntului „inteligent"? ripostă Mack. Ultima întrebare", anunţă el.

„Locotenent McCord", chemă o voce feminină, „ai fi bun să comentezi relaţia actuală dintre Michael Valente şi Leigh Manning?"

Zîmbetul lui Mack fu indolent, zăpăcitor şi batjocoritor:

„Ai putea să te gîndeşti la vreun motiv pe lumea asta, pentru care să-mi pese mie de asta?"

Apoi, plecă de lîngă microfoane şi trecu prin mulţime, cu umerii lui laţi croindu-şi drum prin gloata de reporteri, fotografi şi privitori.

Sam apăsă din nou butonul *revenire* în timp ce contempla recenta dovadă că Mack nu tolera cu uşurinţă

mulţimea. Zîmbetul ei păli uşor, cînd se întrebă dacă era la fel de intolerant şi neiertător şi cu o subalternă – respectiv, ea – care cu bună ştiinţă i-a încălcat dispoziţiile în această seară, spunîndu-le lui Shrader şi lui Womack amănuntele situaţiei Trumanti-Valente.

Încă se mai întreba neliniştită despre asta, cînd sună soneria de la uşa apartamentului ei. Trebuie să fie Mack,se gîndi ea alergînd prin living. Portarul trebuia să oprească pe oricine nu avea insignă şi ea a insistat să-i telefoneze, înainte de a lăsa pe cineva să urce.

Uitînd că era îmbrăcată cu un capot, neglijă să se mai uite prin vizor în timp ce descuia uşa apartamentului; apoi deschise.

Mack stătea acolo, cu mîna dreaptă sprijinită sus pe tocul uşii, şi cu o expresie enigmatică, la fel ca şi reamarca:

– De obicei nu controlezi cine e afară, înainte de a deschide uşa?

– Ştiam că eşti tu, explică Sam.

– Bine, pentru că urăsc gîndul că deschizi uşa oricui, îmbrăcată.... Privirea lui coborî spre pielea fină ce se zărea deasupra reverelor de satin....aşa.

Conştiincioasă, Sam trase de revere, încrucişîndu-le peste sîni, şi strînse cordonul.

– E un capot, explică ea prosteşte în defensivă. Apoi zîmbi de propria ei absurditate şi făcu un pas înapoi. N-ai vrea să intri? înrebă, sigură că va spune da.

– Nu, rosti el.

Sam îl privi surprinsă.

– Atunci de ce eşti aici?

El îşi luă mîna de pe pervazul uşii şi ea îi văzu în palmă celularul ei.

– Am venit să-ţi înapoiez asta, rosti el cu glas egal. Şi de asemenea, să mă asigur că eşti bine, după ceea ce s-a întîmplat în seara aceasta.

Sam nu era sigură dacă se referea la ceea ce i se întîmplase lui Jane Sebring, sau la atitudinea lui faţă de ea, după ce le-a povestit celor doi detectivi despre Trumanti. Îl studie în linişte, întrebîndu-se de ce toată experienţa ei

privind bărbaţii nu funcţiona atunci cînd era implicat Mack. Cazul Manning a fost rezolvat, aşa că ar putea să-şi înceapă relaţia, dar în mod evident Mack voia să mai studieze problema – sau voia să-i poarte duşmănie, pentru ceea ce a făcut ea. Sau poate era pur şi simplu epuizat de ziua incredibil de lungă şi de stresantă. Indiferent care era realitatea, ea îi dădu singurul răspuns care simţea că e potrivit:

– Sînt bine, îl asigură ea luîndu-i celularul din mîna întinsă, dar mai făcu o ultimă încercare de conversaţie: Am văzut interviul tău şi declaraţia primarului, spuse ea blînd, zîmbind. Se pare că ai cîştigat deja bătălia cu primăria.

El dădu din cap, privirea lui îndreptînu-se o clipă spre părul ei revărsat pe umeri; apoi făcu un pas înapoi depărtîndu-se de uşă.

– Aşa se pare, fu el de acord.

În minte, Sam hotărî să-l lase pe acest bărbat imprevizibil să plece din holul ei şi la dracu' cu dragostea, aşa că, logic, fu surprinsă cînd se auzi spunînd:

– Eşti supărat pe mine, că le-am spus lui Shrader şi lui Womack ce a făcut Trumanti?

– Am fost, admise el, mai devreme.

Asta era. De obicei, Sam nu-şi pierdea calmul în faţa nimănui – cu excepţia lui. Încrucişîndu-şi braţele pe piept, se sprijini de tocul uşii.

– Atunci ar fi fost mai bine să nu fi început relaţia noastră niciodată, Mack, pentru că am ceva, de care nu ştii.

– Ce anume?

– Am creier, îl informă ea. În fiecare dimineaţă, cînd mă trezesc, se trezeşte şi el şi începe să lucreze. Nu ştiu de ce, dar asta face. Pentru că nu mi-ai ordonat în mod clar să nu le spun niciodată lui Shrader şi lui Womack despre Trumanti, în seara aceasta creierul meu a hotărît – bine sau nu – că e lucrul cel mai corect de făcut. Regret, rosti ea simţindu-se brusc bolnavă şi nerăbdătoare să se întoarcă în apartament. Realmente, regret. Mulţumesc că ai venit să-mi aduci telefonul – agită celularul din mînă şi zîmbi pentru a-i

demonstra că nu e supărată; apoi făcu un pas înapoi şi încercă să închidă uşa.

Cu mîna, el o opri.

– Acum lasă-mă să-ţi pun o întrebare. De fapt, am două întrebări să-ţi pun. Prima, cumva eşti supărată pentru că nu intru?

– Nu, minţi Sam cu emfază.

– Bine, replică el. Pentru că încerc pe cît pot să mă comport în spiritul înţelegerii pe care am făcut-o ieri cu tine. Ţi-am dat termen, pînă după ce cazul Manning va fi rezolvat, pentru a te hotărî dacă vrei să fii cu mine, dar nu mi-am imaginat că va fi aşa curînd. Şi pentru a fi la subiect, cred că după ce s-a întîmplat între noi noaptea trecută, remarca ta de acum că „ar fi fost mai bine să nu fi început relaţia niciodată" a fost sau o frivolitate lipsită de inimă, sau hotărîrea finală. Care dintre ele? întrebă el scurt. Sam simţi nevoia aproape de necontrolat să rîdă isteric, pentru că nu era în stare să nu ţină seama de ce s-a întîmplat. Aştept un răspuns, Sam.

– În acest caz, replică ea, va trebui să renunţ la „frivolitatea lipsită de inimă".

Maxilarul lui se relaxă.

– Să nu mai faci asta niciodată, o atenţionă el.

– Nu-mi da mie ordine, locotenente, îi aruncă ea înapoi, fără ezitare. Nu, în probleme personale. Ai spus că ai două întrebări, care a fost a doua?

– Eşti goală pe sub capotul ăsta?

Sam clipi, mai descumpănită şi mai amuzată decît oricînd.

– Da. Şi ce posibilă diferenţă ar fi?

El clătină din cap şi mai făcu un pas înapoi.

– Nu pot să cred că mă întrebi aşa ceva. Noaptea trecută, de abia am reuşit să ţin lucrurile sub control, cînd am avut destule motive imperative să mă opresc. Acum nu am nici unul din aceste motive, cu excepia faptului că am făcut o înţelegere şi intenţionez să o respect. Nu te grăbi să iei hotărîrea în legătură cu noi, Sam, şi cînd te vei hotări, *atunci* poţi să mă inviţi înăutnru.

– Asta e tot? întrebă Sam rece, sau mai ai şi alte ordine să-mi dai?

– Unul, rosti el. Data viitoare, cînd mă vei invita înăuntru îmbrăcată într-un capot, ar fi mai bine să fii al naibii de sigură că vrei să rămîn. Privirea lui coborî spre buzele ei, apoi în profunzimea strînsă de reverele încrucişate ale capotului; după care ridică privirea arzătoare spre ea şi clătină din cap. Mă duc acasă, acum, cît mai sînt capabil să conduc.

În sfîrşit, Sam înţelese perfect ce spusese el... şi ce făcea. Privirea pe care i-o aruncă era la fel de intimă şi caldă cum fusese şi a lui şi cu aceeaşi intenţie.

– Noapte bună, rosti ea blînd, muşcîndu-şi buza inferioară, pentru a-şi reţine zîmbetul. Am să-ţi comunic, cînd mă voi hotărî şi voi fi gata să te invit înăuntru, Mack, promise ea dulce, închizînd uşa.

Ţinînd celularul în mînă, Sam apăsă numerele telefonului *lui*, dar nu butonul care ar fi iniţiat convorbirea şi care ar fi făcut ca telefonul lui să sune. Aşteptă mai mult decît un minut întreg... destul de mult ca el să fi luat liftul şi să fi coborît în hol....apoi apăsă butonul *send* de pe telefonul ei.

El răspunse aproape instantaneu rostindu-şi numele, cu vocea lui profundă dar cu un ton profesionist.

– McCord.

– Mack?

– Da?

– M-am hotărît.

– Deschide uşa.

Sam răsuci buşonul, apoi făcu un pas înapoi şocată. El stătea exact aşa cum era cînd i-a deschis ea uşa prima dată – cu mîna sprijinită sus pe tocul uşii, numai că de data aceasta, ţinea în mînă propriul lui celular. Nu rîdea; se uita la ea intens şi Sam simţi că vocea îi tremură de enormitatea celor spuse de ochii lui, în mod solemn.

– Nu vrei să intri? întrebă şovăitoare.

Mîna lui căzu de pe tocul uşii. Dădu încet din cap, o dată, de două ori.

Sam făcu un pas înapoi. El făcu un pas înainte.

El închise uşa. Ea îşi desfăcu roba şi o lăsă să alunece pe podea.

Privirea lui arzătoare o urmări pînă jos, apoi o atrase pe Sam cu putere în braţele lui.

– Tocmai ţi-ai isprăvit timpul, Sam, o atenţionă el cu buzele aproape lipite de ale ei.

– Timpul pentru ce? şopti ea, alunecîndu-şi mîinile peste umerii lui şi apoi în jurul gîtului.

– Pentru a-ţi schimba gîndul în legătură cu noi.

– N-am să mi-l schimb niciodată, îi promise ea plină de dor – cu o clipă înaine de a-şi pierde abilitatea de a-şi mai folosi mintea.

ÎN SALA DE AŞTEPTARE A SPITALULUI, Michael stătea în faţa ecranului televizorului, cu mîinile înfundate în buzunarele pantalonilor, privind reluarea scurtei conferinţe de presă a lui McCord, difuzată la ştirile de noaptea, tîrziu: *„Înţeleg că primarul pregăteşte o declaraţie privindu-l pe domnul Valente, care vă va fi făcută în curînd" rostea McCord. „Între timp, mi-ar face plăcere să-mi exprim gratitudinea pentru ajutorul domnului Valente...şi admiraţia pentru incredibila lui stăpînire de sine."*

Lîngă el, Leigh îşi plimbă mîna pe braţul lui şi zise zîmbind:

– Cred că trebuie să-i trimitem lui şi Samanthei Littleton două bilete la spectacolul de săptămîna viitoare, apoi să-i invităm la o cină în oraş, ce spui?

– În Paris, fu de acord Michael cu un chicotit.

75

– Ce loc fantastic! exclamă Courtney, cînd O'Hara o introduse în livingul apartamentului luxos de pe acoperişul clădirii din Central Park West. După moartea lui Jane Sebring, cu trei săptămîni în urmă, Leigh se mutase din vechiul ei apartament şi insistase ca O'Hara şi Hilda să vină cu ea, astfel încît să poată să le supravegheze recuperarea.

l-am telefonat lui Leigh în dimineaţa asta, continuă Courtney, şi am întrebat-o dacă aş putea să vin pînă la ea. E aici?

– E în bucătărie, încercînd să o convingă pe Hilda să lase praful de deasupra tocului uşii pînă cînd se va simţi mai bine, răspunse Joe iritat.

– Domnul Valente nu are menajeră proprie?

– Sigur că a avut, dar Hilda a alungat-o acum o săptămînă. Femeia asta poate descoperi praf şi acolo unde nu este.

– Cum te simţi? îl întrebă Courtney

– Prost, răspunse O'Hara. De abia am prins aripi după glonţul acela şi am făcut un atac de cord.

– Nu se poate! protestă Courtney şi cu o rară demonstraţie de afecţiune, îşi puse mîna de braţul lui, în timp ce se îndreptau spre sufragerie. Ai făcut atac de cord pentru că ai crezut că Hilda a murit. Cred că ai o mare afecţiune pentru ea.

– Nu am. E cea mai autoritară femeie pe care am întîlnit-o vreodată. Dar cel puţin mă lasă să tai cărţile, cînd jucăm gin.

– Cînd jucam noi, nu te-ai sinchisit niciodată să le tai tu, aşa că am încetat să-ţi mai cer.

– Asta pentru că mă grăbeam să-mi pierd toţi bănişorii, să ţi-i dau ţie, glumi el. Cel puţin cu Hilda, am o şansă cinstită de a cîştiga.

Courtney dădu din cap, dar mintea ei era la altceva, apoi se dezmetici.

– Am primit invitaţie la nunta lui Leigh cu Michael. Mai sînt trei săptămîni, dar eu am adus deja unul din cadourile de nuntă. Ori le va plăcea, ori mă vor urî tot restul vieţii mele.

Joe se opri scurt.

– Ce vrei să spui? Ce fel de cadou?

– E un ziar, răspunse Courtney evaziv; apoi îşi luă o figură hotărît fericită şi intră în bucătărie, unde îi spuse Hildei: O'Hara mi-a spus că a ghicit un mod de a trişa la gin, cînd taie cărţile.

Hilda se răsuci încet, cu mîinile în şolduri şi cu sprîncenele adunate într-o încruntare mînioasă, care însă nu-i ajungea pînă în priviri.

– De acum, am să-mi ţin ochii pe el.

– Bună idee, replică Courtney, furişîndu-se pe un scaun de la masa bucătăriei, unde Leigh cerceta corespondenţa.

– Unde e Brenna? De ce nu se ocupă ea de corespundenţă?

Leigh o strînse într-o îmbrăţişare rapidă şi dădu corespondenţa deoparte.

– Are o întîlnire la o masă de prînz..

– Cum se desfăşoară planurile de nuntă?

Leigh rîse.

– Am invitat o sută de persoane şi se pare că vor participa o sută opt. Intenţionează să participe primarul şi doamna Edelman, ca şi senatorul şi doamna Hollenbeck, aşa că managerul de la Piaza e hotărît să asigure o securitate specială, pe care primarul şi senatorul nu o vor. Organizatorul banchetului este convins că trebuie să mutăm evenimentul într-o sală mai mare, ceea ce nu vreau eu. Şeful bucătar s-a luat cu mîinile de cap, din cauza unora din pretenţiile mele speciale, iar mătuşa lui Michael ne ameninţă că va face ea însăşi aprovizionarea cu mîncare. Cînd Caourtney nici nu zîmbi, nici nu comentă, Leigh o studie o clipă şi apoi zise: ce mai e?

– Nimic. Ei bine – este ceva. Căutînd în sacul ei supradimensionat, Courtney scoase mai multe foi de hîrtie dactilografiate şi un exemplar din *USA Today.* Îi dădu lui Leigh hîrtiile dactilografiate, dar reţinu ziarul împăturit în poală. Acum două săptămîni, explică ea, după ce i-am luat un interviu locotenentului McCord, am terminat articolul despre Michael, pentru cursul de ziaristică de investigaţii. M-am gîndit că s-ar putea să-ţi placă să-l vezi.

– Aş fi încîntată să-l văd, rosti Leigh, nedumerită de neobişnuita nelinişte a adolescentei. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, Leigh citi articolul scris de o adolescentă înzestrată intelectual, pentru cursul special de ziaristică:

Printre cetăţenii Statelor Unite, există încrederea fundamentală şi larg răspîndită că sistemul nostru justiţiar există pentru a proteja cetăţenii care cred în lege şi că, atunci cînd acest sistem greşeşte, greşeşte prin indulgenţa faţă de vinovat, mai curînd decît să persecute în mod deliberat inocentul.

Mulţi dintre noi cred în această premiză la fel de sigur cum credem, că o persoană trebuie să fie considerată inocentă, pînă nu se dovedeşte că e vinovată fără nici o îndoială; şi că acest „pericol dublu" împiedică pe oricine să fie judecat iar şi iar pentru aceeaşi infracţiune şi că, odată ce datoria faţă de societate a fost plătită, datoria este....pe deplin plătită.

Dar există unii dintre noi, care au motiv să se îndoiască de acest concept şi dubiile lor se bazează pe o experienţă amară, mai curînd decît pe o decepţie intelectuală, sau o meditaţie filozofică. Michael Valente e unul dintre aceştia.

Michael Valente nu e un om uşor de cunoscut. Şi pînă cînd nu-l cunoşti, nu e uşor de plăcut. Ca oricine altcineva care citeşte ziarele, sau care se uită la ştiri, eu am crezut că ştiu totul despre el, cu mult înainte de a-l întîlni. Aşa că nu l-am plăcut.

Acum îmi place.

Mai mult decît atît, îl admir şi-l respect. Aş vrea să fie prietenul meu, fratele meu, sau unchiul meu. Aş vrea să fiu mai bătrînă, sau el să fie mai tînăr, pentru că aşa cum am văzut chiar eu, cînd Michael Valente iubeşte o femeie, o face fără egoism, galant şi necondiţionat. O face mereu şi pentru totdeauna.

Desigur, există un mic neajuns să fii iubită de el: Aparent întregului sistem al justiţiei i s-a permis să-l spioneze, să-l calomnieze, să-l denatureze şi să-l persecute. S-a permis violarea tuturor drepturilor civile promise de Constituţie, pe care au jurat să le susţină.

De aici mai departe, articolul lui Courtney era plin de fapte, nu emoţional şi documenta mai multe acuzaţii aduse împotriva lui Michael. Pe cînd Leigh termina de citit,

Courtney luase un măr şi îl mesteca aruncîndu-i priviri îngrijorate.

Leigh era aşa de mişcată de articol, încît întinse mîna şi şi-o puse peste a lui Courtney.

– Ce crezi despre el? întrebă aceasta.

– Cred că e minunat, rosti Leigh blînd. Şi mai cred că şi tu eşti minunată.

– Să nu-ţi uiţi gîndul, rosti Courtney.

– De ce? Cînd Courtney ezită, Leigh crezu că problema trebuie să fie că profesorului ei de ziaristică nu i-a plăcut, aşa că o întrebă ce a spus el.

Înainte de a răspunde, Courtney mai muşcă o dată din măr.

– Ei bine, n-a fost la fel de entuziasmat ca tine. M-a certat că am demonstrat o tendinţă flagrantă în favoarea subiectului meu şi că am folosit un stil care era „atît de exagerat de sentimental, încît n-ar putea fi digerat pe stomacul gol"– A spus că singura legătură dintre jurnalismul de investigaţii şi ceea ce am scris eu, e că am folosit tot hîrtie, pentru a-l scrie.

– Nu cred că e cinstit....exclamă loială Leigh.

– De ce nu? A mers direct la ţintă. Ştiam că va spune aşa ceva.

– Atunci de ce l-ai scris în acest fel?

Courtney mai muşcă o dată din măr şi mestecă, în timp ce reflecta la răspuns:

– Am vrut să pun accentul direct pe Michael Valente.

– Ştiu că aşa ai făcut şi apreciez asta. Dar adu-ţi aminte şi de profesorul tău, care are intenţia să dea doar un singur A la cursul lui şi eu ştiu cît de mult ai vrut tu să-l obţii.

– L-am obţinut.

– Da? Cum?

– Am primit puncte mari pentru *„Gradul de dificultate în abordarea subiectului"* şi pentru *„Punct de vedere proaspăt"*.

– Îmi dau seama, rosti Leigh cu un zîmbet.

– Dar a mai fost un lucru mic, care practic mi-a garantat un A.

– Care e acela? întrebă Leigh încercînd să descifreze expresia ezitantă a lui Courtney.

Ca răspuns, aceasta luă din poală exemplarul din *USA Today*, îl deschise la o pagină din interior şi îl împături; apoi îl împinse pe masă spre Leigh.

– Am obţinut propria mea rubrică, cu această poveste.

Ochii lui Leigh se deschiseră mari, cu un amestec de alarmă şi amuzament oripilat, cînd îşi mută privirea la ziarul deschis.

– O, Doamne!

– Cinstit – n-am realizat că profesorul nostru intenţionează să supună toate articolele analizei ziarelor, doar ca să vadă ce s-ar putea întîmpla, explică Courtney, însă cînd am auzit că ei au ales articolul meu, am simţit că, deoarece Michael a fost calomniat în media naţională, tot acolo era şi locul unde trebuia corectată situaţia. Vreau să spun, e deja un fel de erou în oraşul New York, pentru oricine a fost hărţuit în trafic de un poliţist dur. Dar eu voiam să se înregistreze situaţia peste tot. Părea că ultimele cuvinte erau în apărarea ei şi umerii i se prăbuşiră. Ce crezi că va spune Michael? Vreau să spun, a fost un fel de invadare a intimităţii lui, mai ales că nu l-am intervievat de fapt niciodată – în mod formal, vreau să spun.

Surprinsă că Hilda şi O'Hara se uitau îngrijoraţi la ea, Leigh încercă să-şi imagineze ce ar simţi Michael în legătură cu articolul.

– Nu i-a păsat niciodată ce cred ceilalţi oameni despre el, rosti ea după un moment. Nu i-a păsat cînd ziarele i-au ponegrit reputaţia, aşa că mă îndoiesc să fie preocupat de faptul că tu ai pus în lumină totul, pentru el.

76

Cu obrazul odihnindu-se pe muşchii calzi ai pieptului lui Michael, Leigh se uită la ceasul de pe noptiera lui şi realiză că era aproape timpul să înceapă să se îmbrace pentru

cununia lor. Dar întîi avea ceva să-i spună şi se hotărî asupra unei abordări indirecte:

– E ceva foarte hedonist, să faci dragoste exact *înainte* de a merge la nunta ta, remarcă ea blînd.

Michael zîmbi, cu desăvîrşire mulţumit, plimbîndu-şi leneş degetele peste curba umărului ei şi mai jos pe braţ.

– Frumos cuvînt „hedonist".

– De fapt, o parte din înţelegerea noastră e legată de acest subiect.

– De urmărirea plăcerii? Ea dădu afirmativ din cap, cu obrajii roşindu-se la pieptul lui. Nu-mi aduc aminte partea aceea, o tachină el. Ce spune?

– Spune că, în urmărirea sîrguincioasă a plăcerii, pot apărea anumit rezultate care necesită amendarea uneia sau alteia dintre clauze.

– Ce clauză are nevoie să fie amendată?

– Cred că ai spus că e Clauza 1, Partea C – una intitulată *„Cineva Care Veghează Asupra Mea"*.

– Hmmm, replică Michael. N-am reuşit să trăiesc conform acestei clauze?

– Ba da, rosti Leigh repede. Dar clauza are nevoie să fie amendată, deoarece pronumele nu mai corespunde.

– Adevărat? întrebă Michael, cu zîmbetul extinzîndu-se deja, la anticiparea răspunsului ei. Ce ar trebui să spună acum această clauză?

– Trebuie să spună *„Cineva Care Veghează Asupra Noastră."*

Astfel îi aducea la cunoştinţă că e însărcinată.

– Renegocierea unui precedent contract poate fi un proces complicat şi de lungă durată. Cînd va fi nevoie să fie schimbată această anumită clauză?

– În aproximativ şapte luni şi jumătate.

El se uită o clipă în tavan, calculînd datele şi zîmbetul lui se transformă într-un rînjet.

– Adevărat? Chiar în prima noapte?

– Probabil.

– Un bebeluş, oftă el. Ce cadou de nuntă *perfect*!

Ea îşi îngropă faţa zîmbitoare la pieptul lui.

– Ştiam că aşa îl vei considera.

– Ai ales deja numele?

Ea rîse mai tare.

– Nu. Dar tu?

– Nici eu, admise el, dar anticipînd acest moment.... făcu o pauză, pentru a întinde mîna spre noptiera lui şi a deschide sertarul... cu cîteva zile în urmă, am cumpărat ceva. Puse în mîna lui Leigh un botoşel croşetat, mic şi delicat. Era galben, cu şiret albastru în faţă şi cercuri întrepătrunse roz şi verzi pe laturi.

– Ai luat doar unul? întrebă Leigh, cu ochii înnotînd în lacrimi de bucurie, în timp ce-i ridica spre el. El dădu din cap. Nu crezi că ar fi trebuit să iei doi?

– Există ceva înăuntru, explică Michael.

Atunci simţi şi Leigh – ceva dur în vîrf.

– Te rog, spune-mi că nu e un degeţel, glumi ea.

Sub obrazul ei, pieptul lui se zgudui de rîs, în timp ce ea răsturna botoşelul.

O replică perfectă a botoşelului căzu afară, perfectă în toate detaliile şi culorile. Dar din diamante.

77

Cu jacheta de la frac aruncată pe umăr, Michael se îndreptă spre bar, intenţionînd să deschidă o sticlă de şampanie, în timp ce Leigh se îmbrăca pentru nunta lor. Mai aveau încă aproape două ore şi *Plaza* era la numai cîteva blocuri distanţă.

Michael era gata să deschidă o sticlă de Dom Perignon, cînd îl auzi pe O'Hara răspunzînd la telefonul din bucătărie. O clipă mai tîrziu, acesta apăru şi anunţă:

– Locotenentul McCord e jos în hol, cu doamna detectiv Littleton. E în regulă, dacă îi lăsăm să urce?

– E bine, rosti Michael, dar de la sine înţeles era nedumerit de sosirea acasă la el a doi dintre oaspeţii invitaţi la nuntă, pe care se aşteptase să-i vadă mai tîrziu, la *Plaza*.

Aşa cum a sugerat Leigh la spital, i-au trimis lui McCord două bilete în primul rînd la piesa lui Leigh şi McCord a participat însoţit de Samantha Littleton. După piesă, Michael i-a dus pe toţi la *Essex House*, pentru cină şi în timpul mesei de trei ore, o prietenie instantanee se legase între cele două femei. La suprafaţă, aveau puţine în comun, cu excepţia a două lucruri: erau amîndouă cam de aceeaşi vîrstă şi amîndouă erau îndrăgostite de nişte bărbaţi, care erau la rîndul lor îndrăgostiţi de ele fără apărare. La cîteva minute după ce s-au aşezat la masă, Michael şi-a dat seama că McCord era cu desăvîrşire prins de frumoasa detectivă brunetă şi cînd făcu o remarcă glumeaţă în legătură cu asta, McCord nu negă.

Michael avea impresia clară că şi Leigh şi Sam Littleton voiau ca McCord şi cu el să fie prieteni, cu toate că nu-şi putea imagina de ce două femei inteligente şi frumoase pot să-şi închipuie că el şi McCord aveau ceva în comun. Totuşi, Michael se conformă schemei lor, deoarece simţea că Leigh vrea ca amîndoi să lege noi prietenii, ca o parte din viaţa ei alături de el, mai curînd decît să-l atragă în vechile ei prietenii, dintre care multe erau întinate de amintirea lui Logan.

De cînd McCord conducea investigaţiile primarului, privind toate acuzaţiile aduse împotriva lui de oraşul New York, el şi McCord fuseseră nevoiţi să se întîlnească periodic pentru a discuta, astfel că de fapt se văzură destul de des unul pe altul, în ultimele trei săptămîni. Spre amuzamentul secret al lui Michael, de fapt se simţea legat oarecum de fostul lui inamic şi ştia că şi McCord simţea acelaşi lucru pentru el.

În timp ce se gîndea la toate acestea, îl auzi pe O'Hara introducîndu-i în apartament şi turnă şampanie în patru pahare. Pe primul i-l dădu lui Sam Littleton, care îi adresă un zîmbet şi-l îmbrăţişă scurt:

– Eşti foarte frumos, îi spuse ea. Nu ştiu cum faceţi, dar tu şi Mack reuşiţi să arătaţi macho şi bine făcuţi în frac, nu ca nişte pinguini.

– Mulţumesc, replică Michael cu un zîmbet leneş. Şi dă-mi voie să-ţi spun că şi tu arăţi extrem de feminină în rochia asta de seară, chiar dacă îmi închipui că umflătura din geanta ta cu perle e probabil o armă semiautomată încărcată.

– Ai dreptate, aşa e, rîse ea. Unde e Leigh? întrebă apoi acceptînd paharul de şampanie pe care i-l întindea.

– Se îmbracă, răspunse Michael.

– Mă duc să văd dacă n-are nevoie de ajutor, rosti Sam şi Michael îi mai dădu un pahar cu şampanie să i-l ducă lui Leigh.

Apoi ultimul pahar i-l întinse lui McCord însoţit de o privire interogativă, pe care McCord o înţelese:

– Mă aflu aici, pentru a-ţi aduce cadoul de nuntă al primarului, explică el.

Deoarece McCord avea un pahar de şampanie în mîna dreaptă, iar mîna stîngă se afla în buzunarul pantalonilor de la frac, Michael întrebă:

– Care cadou?

– Va trebui să te uiţi pe fereastră ca să-l vezi, răspunse McCord, îndreptîndu-se spre peretele din geam ce domina Central Park West. Uită-te acolo, jos, pe stradă.

Aşa că ceea ce văzu Michael cu douăzeci şi opt de etaje mai jos, era limuzina lui, înconjurată de un grup de ofiţeri de poliţie în uniformă, pe motociclete.

– O, ce bine, rosti el sec. Poliţişti. Exact ceea ce am vrut eu întotdeauna.

– E o escortă de motociclete, clarifică McCord chicotind. Complimentele Onorabilului Primar.

– Adevărat? De aici şi cu căştile alea, am crezut că ar putea fi talere pentru tir, şi eram gata să te rog să-mi împrumuţi pistolul.

Amîndoi se întoarseră la bar. Blatul de granit era destul de înalt pentru ca Michael să-şi sprijine confortabil braţul drept pe el, ceea ce făcu în timp ce-şi ţinea ochii îndreptaţi spre living, de abia aşteptînd să o zărească pe Leigh în rochia de mireasă.

– Trebuie să plecăm mai devreme, rosti Michael alene luînd o gură de şampanie. Trebuie să-i luăm pe Solomon şi pe Eric Ingram de la teatru şi să-i ducem la hotel.

McCord se duse în partea cealaltă a barului şi îşi sprijini braţul stîng pe blatul de granit.

– De ce? întrebă el ducîndu-şi paharul la buze.

Michael clătină din cap, cu vocea tolerantă, plină de haz.

– N-am idee de ce a fost Leigh de acord să-i luăm de acolo, dar asta el Vrei să mergeţi cu noi?

– Evităm, replică McCord. Solomon e pe bec, pentru că e audiat de *Serviciul de Venituri Interne*. El crede că din cauză că l-am întrebat de suma de două sute de mii de dolari în numerar a lui Manning, apoi am trimis *Serviciul* după el. A adresat guvernatorului o scrisoare rigidă de protest.

Michael chicoti rostind sardonic:

– Asta îi va aduce nişte bucurii infernale.

– Sam şi cu mine ne căsătorim, rosti calm McCord.

Michael îi aruncă o privire peste umăr şi ridică o sprînceană surprins, dar glumi:

– Ce fel de drog ai folosit cu ea, ca să o determini să fie de acord?

– Unul mai puţin puternic decît cel folosit de tine pentru mireasa ta, îmi imaginez, răspunse McCord cu non-şalanţă.

– Sînt proprietarul unui castel în Franţa. Dacă ai determinat-o cu adevărat pe această frumoasă femeie să se mărite cu tine, în loc să te împuşte, puteţi să-l folosiţi în luna de miere.

– Sam e un ţintaş bun al naibii, remarcă mîndru McCord, luînd încă o gură de şampanie.

– În acest caz, asigură-te că nu o să te culci niciodată cu ea cînd e furioasă, răspunse Michael cu un chicotit, luînd o înghiţitură din băutură.

– Cred că i-ar plăcea o lună de miere într-un castel din Franţa, ca şi mie dealtfel.

Michael dădu din cap

– Să-mi spui datele la care îl vrei şi voi aranja ca personalul şi să fie pregătit.

Sam şi Leigh tocmai ieşeau din dormitor şi traversau livingul, apoi se opriră amuzate şi surprinse, la vederea celor doi bărbaţi de la bar. Amîndoi stăteau sprijiniţi pe un braţ, bînd şampanie şi privindu-se unul pe altul peste umăr.

– Sînt aşa de asemănători! şopti Sam rîzînd. Am realizat asta cu mult timp în urmă.

– Şi eu, replică Leigh. Dar ei nu cred că seamănă.

Sam rămase tăcută pentru o clipă, gîndindu-se le o analogie ce li s-ar potrivi.

– O pereche de lei, rosti tare.

Leigh aprobă, pivindu-l pe Michael.

– Ar fi putut să fie nişte duşmani teribili.

La sunetul glasurilor lor, Michael ridică privirea şi i se opri răsuflarea la vederea lui Leigh venind spre el, într-o rochie crem fără bretele, acoperită cu dantelă franţuzească. La gît purta colierul de diamante şi perle pe care i-l dăduse el. Adînc, în trupul ei subţire, îi adăpostea copilul.

Îi întinse pelerina de catifea aquamarin pe care o ducea pe braţ şi apoi se întoarse. El i-o potrivi pe umeri, după care îşi alunecă mîna protector peste pîntecele ei plat.

– Mulţumesc, rosti el.

Ea îi acoperi mîna cu ale ei şi îi adresă peste umăr un zîmbet emoţionat.

– Eram gata să-ţi spun acelaşi lucru.

78

Era în amurg cînd coloana de maşini intră pe Broadway şi O'Hara încetini limuzina. Pe stradă, trecătorii se întorceau să-i vadă trecînd, încercînd să distingă ceva dincolo de geamurile fumurii ale Mercedesului.

Pe bancheta din spate, Michael îşi aruncă ochii pe fereastră, aşteptînd din obişnuinţă să vadă numele *„Leigh Kendall"* luminat pe frontispiciul de deasupra teatrului lui Solomon. Era un obicei al lui – căutarea numelui ei pe frontispiciul teatrului. Făcuse asta ani de zile, conştient sau

inconştient, de cîte ori se nimerea să fie pe Broadway. Invariabil, vederea numelui ei îi stîrnea un val de nostalgie, urmat de revenirea la realitatea fatală, pentru că îşi ratase şansa de a fi cu ea, cu mult timp înainte.

Însă destinul mi-a mai oferit o şansă, se gîndi Michael cu un zîmbet interior şi de data asta nu o mai las să-mi scape. Cu trei luni în urmă, Leigh era soţia lui Logan Manning. De atunci, Michael o transformase din văduvă în mireasă – cu o pauză pentru maternitate.

Cu doar douăsprezece săptămîni în urmă, stătea în faţa lui la petrecere, îmbrăcată într-o rochie roşie şi ascunzîndu-şi dispreţul în spatele unei măşti politicoase. În seara asta, stătea alături de el, în maşina lui, îmbrăcată cu o splendidă rochie de mireasă şi ţinîndu-l de mînă. În mai puţin de o oră, va sta alături de el în faţa judecătorului de la *Curtea Supremă* şi de bunăvoie îşi va uni viaţa cu a lui. Iar peste şapte luni şi jumătate, îi va dărui primul lui copil.

Desigur, fusese ajutat în toate acestea de atracţia dintre ei, ce fusese atît de puternică şi atît de vitală, încît ţîşnise la suprafaţă, după ce dormitase timp de paisprezece ani.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă Leigh.

– La cea de a doua şansă, rosti el cu un zîmbet spre faţa ei întoarsă. Mă gîndeam la soartă şi la a doua şansă. Mă gîndeam de asemenea că, dacă Solomon nu e gata şi nu ne aşteaptă la teatru, îl voi trage personal în maşina asta, cînd îl vom găsi, indiferent în ce stare se află, îmbrăcat sau nu.

Leigh rîse de tratamentul promis şi făcu semn afară, pe geam.

– Aproape am sosit şi pot deja să-l văd pe Jason pe trotuar, dar se pare că are iar probleme cu luminile.

Michel se uită pe geam şi văzu că frontispiciul de deasupra teatrului lui Solomon era luminat cu cuvintele MARTORUL ORB, dar numele lui Leigh era întunecat. Solomon se afla pe trotuar, în frac, cu capul dat pe spate uitîndu-se la reclamă şi cu celularul la ureche. Eric Ingram

stătea cîţiva metri mai în spate, tot în frac, privind frontispiciul. La casă, oamenii erau deja aşezaţi la coadă, în speranţa că vor găsi bilete pentru spectacol rezervate dar neridicate, sau vreunul devenit disponibil în ultima clipă.

– Bietul Jason, explică Leigh cu un mic oftat de simpatie. E chinuit de problemele cu iluminatul, de un fel sau altul, încă de la premieră. Mintea lui Michael era la căsătorie nu la lumini, aşa că îi scăpă nota ciudată şi tandră din tonul ei, cînd adăugă: n-am putea să coborîm pentru un minut? Altfel, va rămîne acolo o veşnicie, frustrat şi strigînd în telefon la responsabilul cu luminile.

El dădu din cap resemnat şi amuzat că, atunci cînd era vorba de spectacol, problemele cu iluminatul aveau întotdeauna întîietate asupra oricăror altora, inclusiv o căsătorie pe punctul de a avea loc. Ridicînd puţin vocea, i se adresă lui O'Hara:

– Trage în faţa teatrului, cît mai aproape poţi. O să coborîm. Solomon are probleme cu iluminatul.

– Probabil că glumiţi! exclamă O'Hara, căscînd gura la Michael în oglinda retrovizoare. Sînteţi amîndoi în haine de nuntă şi eu am patru poliţişti pe motociclete în faţă şi patru în spate. Solomon nu poate să cheme un electrician, cum face toată lumea?

– Evident că nu, rosti Michael confuz.

O clipă mai tîrziu, opt motociclete de poliţie şi o limuzină, care ducea o mireasă şi un mire la cununie, atraseră atenţia tuturor trăgînd încet în parcare – pentru că Jason Solomon avea probleme cu luminile.

Manevra cauză o perturbare în trafic, cînd motociclişti încercară să se grupeze în jurul limuzinei oprite, şi totodată să tragă cu ochiul la cine era înăuntru şi de ce s-au oprit la teatru, cu două ore înainte de începerea celor mai multe spectacole de pe Broadway.

Michael o ajută pe Leigh să coboare din maşină, apoi se îndreptară spre Solomon şi rămaseră lîngă el pe trotuar, toţi trei uitîndu-se la reclama de pe faţadă.

– O să fie gata într-un minut, cred, îi asigură Solomon.

Pe stradă, poliţiştii de pe motociclete începură să se uite la rîndul lor spre reclamă, la fel şi trecătorii, care începură să se adune în grupuri. Oamenii din coada de la casă nu puteau să vadă la ce se uitau toţi ceilalţi, aşa că priveau spectacolul ce se desfăşura pe trotuar.

Deodată, o femeie de la coadă o recunoscu pe Leigh şi o strigă pe nume.

– Domnişoară Kendall! ţipă ea surescitată. S-ar putea ca fiica mea şi cu mine să primim un autograf?

– Mă întorc imediat, i se adresă Leigh lui Michael cu o privire de scuză, apoi se duse să semneze autografe.

El se uită la ceas. Aveau încă destul timp, mulţumită escortei de motociclişti, dar îşi pierduse răbdarea din cauza lui Solomon.

– Ce dracu' nu e în regulă cu luminile astea? întrebă el.

Solomon îi aruncă un zîmbet distrat, ridicînd ochii spre frontispiciu şi făcînd cîţiva paşi înapoi, pentru a-l vedea mai bine.

– Acum le-am primit, rosti el. Iar celui care se afla la telefon, Jason îi porunci: Dă drumul la lumini. Una cîte una.

O clipă mai tîrziu, Michael văzu numele lui Leigh începînd să se aprindă cu lumini albe strălucitoare.....

L-E-I-G-H

V-A-L-E-N-T-E

Încet coborî privirea de la frontispiciu şi gîtul i se contractă neobişnuit.

Alături de el, Solomon rosti:

– Există ceva ce trebuie să ştii – ceva ce face ca hotărîrea lui Leigh de a-ţi folosi numele, să fie foarte semnificativă.

– Nu pot să-mi imaginez nimic, care să poată fi mai semnificativ decît ce e acum, rosti el supărăcios.

– Ai să-ţi schimbi impresia în privinţa asta, prezise Solomon, cînd am să-ţi spun că Leigh a luat hotărîrea asta în noaptea în care ne-am întîlnit la *St. Regis*. Te-ai dus să vorbeşti la telefon, şi ea a insistat să fac ca numele tău să fie adăugat alături de al ei. Contractarea gîtului lui Michael se dublă. La vremea aceea, îi reaminti Solomon fără să fie nevoie, numele tău nu era ceva de care să fii mîndru, dar ea era mîndră, chiar şi atunci.

Michael o văzu pe Leigh venind spre el şi zîmbindu-i cu ochii strălucind de dragoste.

O luă în braţe şi îi apăsă faţa pe inima lui.

– Te ador, şopti el răguşit.

SFÎRŞIT

Nr. 1 în topul New York Times al celor mai bine vînduți autori, Judith McNaught combină suspansul uluitor cu cele mai impresionante povești de dragoste...

Starul Leigh Kendall, visează la cina romantică pe care urmează să o ia cu soțul ei, la o cabană izolată de la munte. După ce repetiția a durat peste așteptări, Leigh pleacă să-l întîlnească, dar are un accident teribil, iese de pe șosea și cade într-un rîu. Cînd se trezește la spitalul local, află că soțul ei, urmașul unei vechi familii, dispăruse misterios și Leigh descoperă înnebunită că ea este considerată de către poliție și presă principalul suspect pentru moartea lui. Intrînd în problemele lui de afaceri, Leigh realizează ce puține lucruri știe despre omul pe care-l iubește. Leigh pătrunde din ce în ce mai adînc pe un teritoriu necunoscut... unde prietenii și dușmanii sînt imposibil de recunoscut și unde adevărul devine cea mai terifiantă armă dintre toate.

„O poveste arzătoare... ce te face sa întorci pagina."
Romantic Times

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

ISBN: 978-973-1789-62-0
9 789731 789620